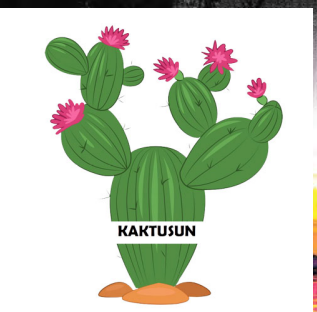
GIULIO GALLI

ISSIZ ADA

KÖTÜLÜĞÜN BASAMAKLARI

yakamoz

ISSIZ ADA

Gerçek kimliğim ve geçmişim, anahtarının sadece bende olduğu bir sandıkta gizli.

"İsmim... Aslında isim hiç önemli değil. Çok fazla ismim oldu. Saçımın şeklini, boyasını, göz rengimi, makyajımı ve kıyafetlerimi defalarca değiştirdim ama derinlerde hep aynı ruh bütünlüğünü taşıdım.

Ben bir katilim, ya da daha doğrusu şiddet suçları alanında şampiyon sayılan en üst seviyedeki bir katil, bir "top killer." Mesleğimi keşfetmek biraz vaktimi aldı. Diğer yandan bunlar okulda öğrenilen şeyler değil. Kötülüğün basamaklarını tek tek çıktım ben, başta tereddütle ama sonra hep ikna olmuş bir şekilde.

Sonra... bir felaket oldu. Bir dublör, öngörülemeyen bir kasırga hırslarımı mahvetti. İşte bu yüzden buralara kadar nasıl geldiğimi, aştığım engelleri, karşı karşıya kaldığım tehlikeleri, beni yıkamayan acıları tekrar düşünme ihtiyacı hissettim. Hayatımın ilk otuz yılını tekrar gözlerimin önünden geçirmem gerek. Çünkü ben en iyiyi yapmak için doğdum, bundan hiç şüphem yok. Yapmam gereken tek şey kendime, dağı nasıl aştığımı hatırlatmak."

www.instagram.com/yakamozkitap
www.facebook.com/yakamozkitap
www.twitter.com/yakamozkitap
www.yakamozsatis.com

KAKTÜSÜN

www.yakamoz.com.tr
ISBN 978-605-297-405-6
9 786052 974056

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Giulio Galli

ISSIZ ADA

Kötülüğün Basamakları

Çeviri

Güliz Akyüz Yıldırım

Yakamoz Edebiyat: 285
ISBN: 978-605-297-405-6
Yayıncı Sertifika No: 49073

ISSIZ ADA

Kötülüğün Basamakları

Yazar: Giulio Galli
Çeviri: Güliz Akyüz Yıldırım
Yayın Yönetmeni: Ender Haluk Derince
Grafik Tasarım: Ulaş Karatağ
Editör: Özge Ceren Kalender

BASKI
EZGİ MATB.TEKS.VE PORSELEN İNŞ.SAN.TİC.LTD.ŞTİ.
SANAYİ CAD.ALTAY SOK. NO:10
ÇOBANÇEŞME YENİBOSNA
Sertifika Numarası: 45029

YAKAMOZ KİTAP © 2021, Giulio Galli
Copyright © 2016, DeA Planeta Libri S.r.l.
Orijinal Adı: Tutti I Gradini Del Male

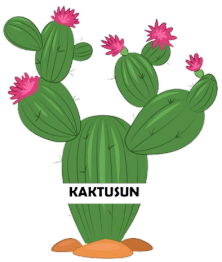
Bu kitabın Türkçe yayın hakları ZNN Network aracılığıyla alınmıştır.
Yayınevinden izin alınmaksızın tümüyle veya kısmen çoğaltılamaz,
kopya edilemez ve yayımlanamaz.

YAKAMOZ KİTAP / SONSUZ KİTAP
Gürsel Mah. Alaybey Sk. No: 7/1 Kağıthane/İSTANBUL
Tel: 0212 222 72 25 Faks: 0212 222 72 35
www.yakamoz.com.tr / info@yakamoz.com.tr
www.facebook.com/yakamozkitap
www.twitter.com/yakamozkitap www.instagram/yakamozkitap

BELONGSTO KAKTUS TEAM

ISSIZ ADA

Kötülüğün Basamakları

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Kötülüğün her yere gizlenebileceğini anladığımızda güven zora düşer; kötülük kalabalıkta fark edilemez, ayırt edici izler ya da kimlik cüzdanı taşımaz ve herhangi biri, ondan sebep iş başına getirilebilir, işten uzaklaştırılabilir ya da potansiyel olarak korunabilir.

Zygmunt Bauman, Liquid Fear

BELONGSTO K-KATUS TEAM

KİŞİLER

ANDREJ KORONETS
Belaruslu işçi, Victoria ve Irina'nın babası

VICTORIA ANDREEVNA KORONETS
Andrej'in büyük kızı

IRINA ANDREEVNA KORONETS
Andrej'in küçük kızı

VLADIMIR DMITRIEVIČ POPOV
Minsk Milis Teşkilatı Komiseri

ADAM CRUISE
Psikanalist

TOM DRUMMOND
Los Angeles Polis Departmanı'nda teğmen

JERRY MALONE
Los Angeles çetelerinden birinin üyesi

PIERRE DUBOIS
Uluslararası Güvenlik Kuvvetleri Yetkilisi

VASILIJ ŠUNEVIČ, HANS ZIMMERMANN, TONY GOLDSTEIN
"Sihirli Çember'in" üyeleri

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Giulio Galli

FRANK TURNER
İşadamı

ETHAN "ROB" ROBINSON
Kiralık katil

HARRY MILLER
Trajik bir reality şovun katılımcısı

BELONGS TO K-KATUS TEAM

GİRİŞ

İsmim... Aslında isim hiç önemli değil. Çok fazla ismim oldu. Kimileri beni Olga olarak bilir, kimileri Anastasia. Adımın Crystal olduğuna yemin edebilecekler varken Ingrid ile konuştuğundan emin olanlar da vardır. Bunlara ek olarak Isabella ve Geneviève de oldum ben... hepsini hatırlamak o kadar zor ki. Saçımın şeklini, boyasını, göz rengimi, makyajımı ve kıyafetlerimi defalarca değiştirdim ama derinlerde hep aynı ruh bütünlüğünü taşıdım. Seyahat ettim, yeni diller öğrendim, sayısız coğrafi ve etik sınır aştım. Birçok tabuyu kırdım. Gizem benimle yürüyor. Gerçek kimliğim ve geçmişim, anahtarının sadece bende olduğu bir sandıkta gizli.

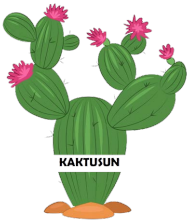
Ben bir katilim, ya da daha doğrusu şiddet suçları alanında şampiyon sayılan en üst seviyedeki bir katil, bir "top killer." Öldürmek beceri, kurnazlık, silah kullanma hüneri, gizlenme kabiliyeti, çok hızlı harekete geçebilme yetisi gerektiren bir sanattır. Bu seçkinliğe ait olmaktan gurur duyuyorum. Ama çok dikkatli olmak ve sıkça kimlik değiştirmek gerekli.

Mesleğimi keşfetmek biraz vaktimi aldı. Diğer yandan bunlar okulda öğrenilen şeyler değil. Kötülüğün basamaklarını tek tek çıktım ben, başta tereddütle ama sonra hep ikna olmuş bir şekilde. Diğerlerinden daha iyi olduğumu fark ettiğimde elimdekiyle yetinmek zorunda olmadığımı anladım. En iyi olmak, bu işin başı haline gelmek ve suç örgütleri kurmak zorundaydım.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Muhteşem sonuçlar elde ettim. Rossini'nin bestelerindeki bir kreşendo gibi. Sonra... bir felaket oldu. Bir dublör, öngörülemeyen bir kasırga hırslarımı mahvetti. İşte bu yüzden buralara kadar nasıl geldiğimi, aştığım engelleri, karşı karşıya kaldığım tehlikeleri, beni yıkamayan acıları tekrar düşünme ihtiyacı hissettim. Hayatımın ilk otuz yılını tekrar gözlerimin önünden geçirmem gerek. Çünkü ben en iyiyi yapmak için doğdum, bundan hiç şüphem yok. Yapmam gereken tek şey kendime, dağı nasıl aştığımı hatırlatmak.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ÖNSÖZ

1980. Belarus. Şiddetli yağmur Minsk'in geniş ve düz sokaklarını dövüyordu. Kimse bu duruma hazırlıksız değildi. İklimin tuhaflıklarına alışkın olan başkent sakinleri büyük şemsiyelerin altına sığınmış yaz sağanağına sabırla göğüs geriyordu. Yürümek, şanslı araba sahipleri için de bir alışkanlıktı. Genellikle Lada ya da eski Zaporožec marka olan araçlar yalnızca gerçek ihtiyaç anlarında kullanılırdı. Sovyet neoklasiğinin yansıması olan etkileyici binaların krem renkli cepheleri, önlerinden durmaksızın gelip geçenleri istiflerini bozmadan izliyor gibiydi.

Şehrin ana yollarından biri olan Partyzanski Praspekt'in ortalarına yakın bir yerinde 4 numaralı hastane binası yükseliyordu. Yapı, sert taş duvarlarıyla içindeki bölümleri koruma niyetindeki bir kale izlenimi veriyordu. Bu bölümlerden biri olan kadın hastalıkları ünitesinde yaklaşık üç metre uzunluğundaki tahta bir bankın iki ucunu tutacak şekilde iki kişi oturuyordu. Bekleme odası görevi gören bir koridordaydılar.

"Ben erkek kardeşim olmasını tercih ederim," dedi dört beş yaşlarında gösteren küçük kız. Önü açık, kahverengi kalın bir palto giyiyordu. Paltosunu çıkarmayı çok isterdi ama babasının sabah onun için seçtiği beyaz bluz çok inceydi ve hastane çok soğuktu. Yuvarlak yüzünü iki saç örgüsü çevreliyordu. Ela gözlerindeki ifadeden ölümüne sıkıldığı belliydi. Koridordan her geçene umut dolu gözlerle bakıyordu ama bu kişilerin hep-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

si de ona en ufak bir ilgi göstermeyen doktorlar ya da hemşirelerdi. Bir oyuncağa, dikkatini dağıtacak bir şeye, laflayabileceği başka bir çocuğa ya da onu bu tuhaf beklentiden kurtaracak herhangi bir şeye ihtiyacı vardı.

"Kız ya da erkek fark etmez, unutma ki artık sen büyüksün ve ona iyi örnek olmalısın. Otur ve bekle."

Andrej küçük bir kız çocuğunun bir hastane koğuşunda saatlerce hareketsiz kalamayacağını biliyordu. Ama bu pek de umurunda değildi. Gereksiz kaprisler yapmadan hayatta kalmayı hemen öğrense çok iyi olurdu. Karısı Elena'nın o sabah suyu gelmişti ama beklenen tarihten birkaç gün önce olduğundan Victoria'yı bırakacak kimse bulamamışlardı: Andrej'in kız kardeşi bir markette tezgâhtar olarak çalışıyordu; Elena'nın erkek kardeşi ise uzakta yaşıyordu ve çocuklar hakkında en ufak bir bilgisi yoktu. Komşuları hastalanmıştı. Hamilelikle ilgili sorunlar yetmezmiş gibi bir de bu çıkmıştı. Paraları ancak üçüne yetecek kadardı, Elena en kısa zamanda iş bulmak zorundaydı.

Küçük kıza onu hastaneye götürmekten başka çareleri olmadığını söylemişlerdi. Biraz sabrederse ödül olarak yeni doğan kardeşini görebilecekti. Kız, ebeveynlerini büyük bir heyecan sergilemeden takip etmişti. Annesi aylardır sürekli yorgun ve sinirliydi. Sık sık baş ağrısı çekiyordu. Son dönemde karnı orantısız bir şekilde büyümüş, en kolay işleri bile zor yapar hale gelmişti. Babasının yüzü sabah işe giderken de akşam eve dönünce de asıktı. Nadiren gülümsüyor ya da rahat görünüyordu. Saat neredeyse sabah on bir olmuştu.

Cam bir kapı açıldı ve elli yaşlarında bir hemşire göründü. Gri saçları bir tür beyaz fuların altında sıkıca topuz yapılmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Adam ayağa kalkıp onun yolunu kesti.

"Ben Andrej Koronets. Geleli birkaç saat oluyor, eşim Elena doğurmaya başlamıştı. Ne noktadayız?"

Hemşire ona sinirle baktı. Ne ses tonundan ne de hareket tarzından hoşlanmamıştı. Fakat nihayetinde biraz gergin olması anlaşılabilir bir şeydi, hem sonra bir de şu küçük kız vardı. Uzlaşmacı bir cevapta karar kıldı: "Endişelenmeyin yoldaş Koronets, şu an için bir sorun yok. Ancak size doğuma ne kadar kaldığını söyleyemem, en az iki ya da üç saat olduğunu düşünüyorum."

"O kadar çok mu? Victoria'nın doğumunda Elena bebeği bir saat içinde kucağına almıştı."

"Bu sefer o kadar şanslı değil. Yine de güçlü bir kadın, göreceksiniz birkaç saat içinde birlikte kutlayacaksınız."

Sonra konuyu değiştirmeye çalıştı: "Peki bu güzel kız kim? Kız kardeş mi yoksa?"

Sonunda birinin kendisini fark etmesinden mutlu olan Victoria ayağa kalkıp hemşireye yaklaştı. Kadının dişleri diş taşlarından sararmıştı ama sempatik birine benziyordu.

"Ben…"

Andrej onu hemen susturdu: "Victoria, hemşirenin seni dinleyecek vakti yok. İşi olduğunu görmüyor musun?"

Kadın, küçük kızın kaderinde sevgi dolu bir babaya sahip olmanın yer almadığını düşünmeden edemedi. Babanın kötü ruh haline meydan okurcasına o duru ve biraz hüzünlü yüzü okşadı.

"Sen dünyanın en güzel kızısın, bunu hemen fark ettim! Ve burada böyle sabırla beklediğine göre bir hediyeyi hak ettin demektir."

Eteğinin geniş ceplerini karıştırdı.

"İşte sana ballı bir şeker. Şu an için sana sunabileceğim tek şey bu. Ama az sonra tekrar gelip sana zencefilli bisküvi getireceğim. Oldu mu?"

Kız gülümsedi. Sıradan olmayan bisküviler tatma imkânı her zaman eline geçmiyordu.

Halinden memnun bir şekilde dönüp yerine oturdu. Ve içine kapandı.

***

Bir saat daha geçti. Çocuğun açlıktan midesi guruldamaya başlamıştı. Andrej önceki geceden beri oruç tutuyor gibiydi ama bir şey yeme ihtiyacı da duymuyordu.

"Baba ben biraz acıktım. Susadım da."

Andrej hiç istemediği halde bir şeyler yapmak zorunda olan birinin ifadesiyle ayağa kalktı.

"Benimle gel."

Bölümün kafeteryasına gittiler. Yağlı masaların ve plastikle ahşap sandalyelerin birbirine karıştığı, sıcak olmaktan çok uzak başka bir odaydı burası. Hastaların akrabaları ve bazen de bulaşıcı hastalığı olmayan ve yürüyebilen hastalar geliyordu. Doktor ve hemşireler biraz daha saygın başka bir salonda öğle yemeği yiyorlardı. Molalarda hastalardan uzak durup huzur içinde kafalarını dinlemeyi tercih ediyorlardı. Victoria içeride sadece yetişkinler olduğunu hemen fark etti. Bazıları pijama ve terlik giyiyordu. Düzgün bir görüntüleri yoktu. Hava sigara dumanından iyice ağırlaşmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İki *draniki*[1], biraz su ve bir de bira."

Patatesli kalın bir omlet küçük bir çocuk için pek de ideal değildi, özellikle de çok sık yenen bir yemekse. Victoria biraz kırmızı eti buna tercih ederdi. Et yemeyi çok seviyordu. Hem de çok. Eğer isteseydi babası onu dinlemezdi zaten. Hatta ona şımarık olduğunu söylerdi. O kadar acıkmıştı ki ne olsa yerdi. Annesinin operasyonu neden bu kadar uzun sürmüştü? Üç saattir içerideydi. O çok iyiydi çünkü hemen doğmuştu. Çünkü itaatkâr bir kızdı.

***

Baba kız yeniden koridordaki bankın üstüne dönmüştü. Oradan sürekli gelip geçen birileri olurdu. Ama o gün kaderin oyunuymuşçasına onlar için özel yapılmış gibi bir boşluk ve sessizlik vardı. Victoria'ya zencefilli bisküvi sözü veren hemşire bir daha görünmemişti. Belki de onlar kafeteryadayken gelmişti.

Andrej müdüründen yalnızca sabah için izin istemişti. Bu kadar uzun zaman alacağını düşünmemişti. Traktör fabrikasının yetiştirmesi gereken çok sayıda siparişi vardı ve çalışanlar işlerini kaybetmemek için olabildiğince çok çalışıyordu. Dışarıda, gerektiğinde gece gündüz çalışmaya hazır, yerlerine geçmeye can atan insanlar olduğunu biliyorlardı. Patronu rahatsız etmemek gerekiyordu. İşe öğleden sonra da dönemeyeceğini haber vermek üzere bir telefon arayışına girme niyetindeydi ki başhekimin burnunun dibinden ayrılmayan pratisyen hekimlerden biri göründü. Kesinlikle otuzundan gençti ve yorgun yüzünü iki gündür kesilmediği belli olan sakalları çevreliyor-

1 Belarus'a özgü bir yiyecek.

BELONGSTO KAKTUS TEAM

du. Gömleğinin iyi bir temizliğe ihtiyacı vardı. Düşünceli görünüyordu. Söze giren o oldu: "Affedersiniz, Andrej Koronets siz misiniz? Yoldaş Elena'nın kocası?"

"Benim. Eşim doğurdu mu?"

"Şey… henüz değil." Çocuğa bir göz attıktan sonra ekledi: "Sizinle yalnız konuşmam gerek."

Victoria'ya açıklama yapma gereği duymayan Andrej, doktorla birlikte on beş metre kadar ileri gitti.

"Neler oluyor?"

"Ne yazık ki işler olması gerektiği gibi gitmiyor. Eklampsi."

"Eklamp… ne?"

"Gebelik zehirlenmesi, havale. Karınız bir nöbet geçirdi. Bunu atlatmasını sağladık ama kanama olma ihtimali çok yüksek."

Andrej yerin, ayakları altından kaydığını hissetti. Elena onun hayatını düzene sokmuştu. İyi yemek yapıyordu, evi düzenliyordu, parayı çok tutumlu kullanıyordu. Victoria'ya karşı şefkatliydi. Hiç isyan etmiyordu, gazeteci Ivankov'un kızıyla takıldığı zamanlarda bile… Onu böyle kaybedemezdi.

"Demek istediğiniz… hayatı tehlikede mi?"

"Güçlü olun. Sizden gerçekleri gizleyemem. Yüzde elli olasılıkla bunu atlatamayacak, ama…"

"Ama?"

"Ama bebeği feda edip hemen müdahale edersek kurtulabilir."

Sersemletici bir sessizlik oldu. Doktor utanç içinde başını öne eğdi. Hasta yakınlarına kötü haberi vermek için ilk gönderilişi değildi. Başhekim bunun bir gelenek olduğunu söylüyor-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

du. İşin aslı, istemediği görevleri onun üstüne yıkmak rahatına geliyordu. Daha işin başındaydı ama bu meslekten şimdiden nefret ediyordu, en azından bazı anlarda.

"Çocuğu feda edin."

Andrej'in karar vermesi için üç saniyeden az bir süre yeterli olmuştu.

"Ama... emin misiniz? Size dürüstçe söylemeliyim ki bu şekilde bebek ölecek ve hiç şüphesiz annenin yaşama olasılığı artacak, ancak..."

"Elena'yı kaybetme olasılığını göz önünde bulundurmayı bile istemiyorum. Victoria ile benim ona ihtiyacımız var. Kararım kesindir."

İkisi uzun süre bakıştı. Andrej'in kararlılığı doktorun şaşkınlığına ters düşüyordu. Bu kadar hassas bir konu için çok hızlı verilmiş bir karardı. Diğer taraftan kaybedecek zaman yoktu.

"Tamam, başhekime kararınızı hemen bildiriyorum."

Kapıyı yeniden açıp buzlu camın ardında gözden kayboldu.

Andrej kızına döndü. İki yetişkinin hiçbir iyi haber ümidi bırakmayan yüz ifadelerini izleyen Victoria ona öylece bekliyordu.

"Neler oluyor baba?"

"Görünen o ki erkek kardeş için bir süre daha beklemen gerekecek."

Küçük kız üstünden bir yük kalktığını hissetti: Bu, annesi için daha az yük demekti ve o sadece çoktan "beş" yaşına gelmiş olduğu için iyi örnek olmak zorunda kalmayacaktı. Ama yine de bu durum ona tuhaf geliyordu: Madem kardeşi doğ-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mayacaktı annesinin o koca karnı ne işe yaramıştı, hastaneye gitmek ne işe yaramıştı? Daha net anlamaya çalıştı: "Neden?"

"Büyükleri ilgilendiren bir mesele."

Daha fazlasını öğrenmenin faydası yoktu.

"Doktor bana annenin yorgun olduğunu söyledi. İyi olduğunun teyidini alır almaz eve döneceğiz. Yarın ziyaretine geliriz."

Andrej hemen ertesi gün için nasıl organize olunacağını düşünmeye başladı: Victoria'yı kime bırakacaktı? Elena'yı eve götürmek için işinde daha fazla zaman kaybetmeyi nasıl önleyecekti? Besleyecek boğazlardan birinin azalmış olması ruh halinin az da olsa düzelmesine yardımcı oldu.

***

Birkaç dakika sonra Victoria'ya ballı şeker veren hemşire göründü. Zencefilli kurabiye beklentisi içindeki küçük kız ona gülümsedi. Kadın ise hafif bir baş hareketiyle onu selamladıktan sonra hızla cam kapıya yöneldi. Ardından bir doktor ve sonra başka bir hemşire daha geldi. Koridor canlanıyordu. Ama hepsinin de yüzlerinde düşünceli bir ifade vardı.

Sonraki kırk dakika ise hiç geçmeyecek gibiydi. Mesele biraz fazla uzamıştı. Bıkkın bir haldeki Andrej bir noktadan sonra ayağa kalkıp ileri geri yürümeye başladı. Kapı birden beklenmedik bir şekilde açıldı ve pratisyen hekim tekrar göründü. Terlemişti. Alnındaki damarlardan biri atıyordu. Gülümsemiyordu.

"Yoldaş Koronets…"

"Evet? Konuşun!"

Andrej'in acelesi, endişe ve gerginliğini artırdığı doktorun sıkıntısını perçinliyordu.

"Siz… Çok güzel bir kız babası oldunuz."

Andrej hayrete düşmüştü. Sert bir şekilde cevapladı: "Olamaz! Elena'yı kurtarmak için onu feda etmenizi söylemiştim."

"Küçük kız tam da biz müdahale etmek üzereyken doğmaya karar verdi. Ve o sırada bilinci açık olan annesi de küçüğün isteğini dinleyip itmeye başladı. Bir mucize. Başhekim bile inanmakta zorluk çekti."

Andrej dişlerini sıktı. Tükenmiş haldeydi. İhanete uğradığını hissediyordu. Ona bu çocuğun doğmayacağını söylemişlerdi oysa şimdi neredeyse çığlıklarını duyar gibiydi. Bir evde üç dişi.

"Karımı görmek istiyorum."

Doktor nasıl söyleyeceğini bilemiyordu. Nefesi gittikçe hızlanırken konuşmak için kendini zorladı: "Şunu bilmelisiniz ki… korkulduğu üzere çok kuvvetli bir kanama oldu. Eşiniz… gitti."

Andrej gözlerini aklını kaybetmiş gibi kocaman açtı.

"O..?"

"Öldü, evet. Ne yazık ki…"

Doktor devam edemedi. Boğazının çelik kadar güçlü bir şeyle kavrandığını hissetti. İkisi birlikte yere düştüler.

"Seni geberteceğim aşağılık! Sonra da tüm diğer meslektaşlarını geberteceğim! Karımı öldürdünüz lanet olasılar!"

Doktor ne onun elinden kurtulabiliyor ne de bağırabiliyordu. Andrej'in birçok traktörün yapımıyla iyice dövülen güçlü elleri nefes almasına izin vermiyordu. Şansına gürültüye koşan iki doktor imdadına yetişti.

"Milisleri çağırın!"

"Durun, çıldırdınız mı siz?"

Doktoru elinden almayı başardılar ama onu durduramadılar. Bir tanesi, yüzüne aldığı tokatla gözlüklerinden olurken yere yuvarlandı. Diğeri ise pencerelerden birine çarptı. Camın kırılmasıyla düşen parçalardan yaralandı.

Nihayet gelen iki polis silahlarını Andrej'e doğrulttu. Ancak o zaman aklı başına gelen Andrej, ellerini havaya kaldırdı. Yerde etkisiz hale getirildikten sonra kelepçelenip götürüldü.

Son bakışı tüm bu sahneyi şaşkınlık içinde izleyen Victoria'ya oldu. Küçük kız birkaç dakika içinde, iyi örnek olması gereken bir kardeş ile hem annesiz hem de babasız kalmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ÖLÜMCÜL TUZAK

1990. "Lanet olasıca traktörler!" Andrej artık şasileri, motorları, hidrolik frenleri, aksları, krampon tekerleklerini ve çekme kancalarını monte etmek için sırtını kıramıyordu. Minsk artık zirai motor üretimi alanında uluslararası düzeyde bir referans noktası haline gelmeye başlamıştı. Siparişler katlanarak artıyordu. Ama o bunun getirilerinden faydalanamıyordu. Maaş zamları yetersizdi, dahası yıllara yayılıyordu, araç gelişimini takip edebilmek için öğrenilmek zorunda olunan şeylere ayak uydurulmuyordu, fiziksel çaba ya da çalışabilmek için uzun süre aynı rahatsız pozisyonda durma zorunluluğu önemsenmiyordu. Altıdan tam yirmi modele geçilmişti. Dört tekerlek çekişinden verimi artırmak için çelik zincirle işleyen traktörlerin kullanımı değerlendirilmeye başlanmıştı. Bazı mühendisler tersine dönebilen sürücü kabinleri ve buna benzer şeytan icatlarının kullanımı için baskı yapıyordu. Elektronik kontrolden bahsedenler bile vardı.

Andrej patronunu hoş tutmak istiyordu: On yıl önce onu kovmamıştı, hem de karısının ölümüne öfkeyle tepki verdiği için altı ay hapis cezası alıp affedilmesine rağmen. Patronu iyi kalplilikten ziyade iyi bir hesap yapmıştı: Traktörleri Andrej kadar iyi bilen azdı. Nitekim durum farklı olsaydı başı dertte demekti, kendisiyle iki kızını nasıl geçindirirdi hiç bilmiyordu.

Victoria on beş yaşına gelmişti ve görüntüsü bir yetişkinden farksızdı. Kafasında sayısız cırcırböceği öten genç ve güzel bir Belarus kızıydı. Andrej ile sürekli bir kavga içindeydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Annesinin kaybı ve bir doktoru boğazlama girişiminde bulunup elleri kelepçeli halde götürülen babasının görüntüsü, onda ileri bir otorite reddi ortaya çıkarmıştı. Hem de otoritenin her türüne karşı. Andrej hiyerarşiyi korumak için sert tavırlar sergilemek zorunda kalmıştı. İzleri kızın bedeninde günlerce kalan kayışlar, bu vakte kadar kontrolü elinde tutmasını sağlamıştı. Ama kızın aklını çelen bir sürü vakit kaybettirici etken gözüne çarpıyordu. Ek olarak Victoria'nın kendine, para üstlerini topladığı garsonluk dışında gerçek bir iş bulması gerekiyordu.

Öte yandan Irina oturaklı ve sakindi, onunla hiç tartışma yaşadığı olmamıştı. Biraz kapalı bir karakteri olduğu doğruydu. Gülümsediği çok nadirdi. Anlaşılması güç bakışları vardı. Her şeyi anlar ama çok az konuşurdu. Okula ve derslere çok ilgili görünüyordu ve evin düzene sokulmasında çok büyük katkısı olduğundan dolayı babası okuldaki bir dans kursuna katılmasına bile izin vermişti. Babasıyla arasında şefkatli jestler yoktu ama kendi tarzlarında birbirlerini seviyorlardı. Irina ablasının da dikkatini çekmeye çalışıyordu ama ablası ona karşı hoşgörüsüzdü. Aralarındaki karşılaştırmalar ona çok ağır geliyordu: İkinci çocuk olarak daha hoş, uzlaşmacı ve istekliydi. Victoria ise, onda merkezine giren herkesi kendine çekip büyüleyen birini görüyordu.

Elena'nın ölümünden sonra Andrej birçok ilişki yaşamıştı ama hepsinde ölçülü davranıp hiçbirini eve getirmemişti. Gönül eğlendirdiği kadınlardan hiçbiri karısının erdem ve yeteneklerinin yakınından bile geçemezdi, o yüzden de bir daha evlenmedi. Kırk yaşındaydı ve şimdilik böyle iyi gidiyordu.

BELONGSTO KAKTUS TEAM

Kızları her şeyin farkındaydı ama bilmezden geliyorlardı. Dedikodularla sınırlı kaldığı sürece babalarının özel hayatı pek de ilgilerini çekmiyordu.

***

"Bana neden çukur kazdırdığını anlamıyorum."

"Sen sadece kaz ve önüne bakmaya çalış."

"Ama sonra bana izin vereceksin…"

"Göğüslerimi görmene izin vereceğim evet. Hatta onlara dokunabilirsin bile."

Evgenij için bu söz yeterliydi. On beş yaşındaydı ve Victoria'nın etrafında dönüp duran on sekizliklerle aşık atamazdı. Hepsi de ondan daha yakışıklı, özgür ve akıllıydı. Şu an için istediği tek şey onu sadece birkaç saniyeliğine bile olsa okşayabilmekti. Aynı yaştaydılar ama o hâlâ sivilceli bir ergenken Victoria dünyayı ele geçirmeye hazır bir kadın gibiydi. Babası ona katı kurallar koymayı daha fazla sürdüremezdi. Ona ışığa karşı baktı: Uzun bacaklarını, diri vücudunu… ve o meydan okuyan bakışlarını izledi. Onu herkesten daha çok istiyordu ama alması mümkün değildi.

"Hey, büyülendin mi ne oldu? Kazsana! Çukur en az iki metre derinliğinde olacak, boyu ve eni de bir o kadar olmalı."

Güneşin altında ter içinde kalan Evgenij'in elindeki kürek, yorgunluktan gittikçe daha da ağırlaşıyordu. Aklından belki de kendi mezarını kazmakta olduğu geçti. Bir filmde buna benzer bir şey görmüştü. Victoria'nın şeytani bir yanı vardı ama onu öldürmek için ne sebebi olabilirdi? Onun himayesi altındaydı sonuçta.

BELONGSTO KAKTUS TEAM

Kız onu izlerken düşünmeden edemedi: "Ne aptal! Benimle yatmak için her şeyi yapar. Ona sopayla komut bile verebilirim. Bazen isyan etmeyi deniyor ama sert bir ses tonu takınmam başını eğmesi için yetiyor. Güzel bir kadının elinde büyük bir güç var demektir. Ben güzel bir kadınım. Elimde güç var. Kimsenin bana ne yapmam gerektiğini söylemesine izin vermeyeceğim."

Delikanlı bitkin bir halde durdu.

"Biraz soluklanmam gerek, yarım saatten fazla bir süredir kazıyorum. Her tarafım ağrıyor." Evgenij ter içindeydi ve soluk soluğaydı. Elleri tahta kürek sapındaki çatlaklar yüzünden sayısız küçük kesikle kaplıydı. Böyle bir fiziksel yorgunluğa hiç alışık değildi, işi tamamlayabileceğinden emin değildi.

"Sana beş dakika veriyorum. Daha işi yarılamadın bile. Bir saat sonra hava da kararacak."

"Bu çukur ne işimize yarayacak?"

"Göreceksin."

***

Ertesi gün Victoria, Evgenij ile gece karanlığında çukurun önünde buluşmak üzere randevulaştı. Andrej, cuma günleri eve geç dönüyordu çünkü geceyi barda arkadaşlarıyla bira içip kâğıt oynayarak geçirme alışkanlığı vardı. Koronetslerin yan avlusunda oturan komşuları dul Zvereva da her cuma kasap Gromyko'nun kız kardeşiyle dedikodu yapmaya giderdi. Irina da binalarında başka bir dairede oturan okul arkadaşlarından birinin doğum gününü kutlamaya gitmişti.

Sıcak bir yaz akşamı saat sekiz civarıydı. "Yolun açık olsun," diye düşündü dudakları kötücül bir gülümsemeyle büzülen genç kız.

BELONGS TO KANTIS TEAM

Evden çıktı, merdivenlerden inip sokağa çıktı. Komşunun avlusunun önüne geldi. Hemen küçük bir köpek kulübesinden fırladı, Pomeranian köpeğine benzer bir şeydi. Sahip olduğu tüm enerjiyle ona havlamaya başladı. Bunu neşeyle mi yoksa korkutma amacıyla mı yaptığını anlamak imkânsızdı. Ama çok can sıkıcı olduğu kesindi. Komşular hiç şüphesiz pencereden bakmayacaktı çünkü tam beş yıldır bu köpeğe katlanıyorlardı, ona alışmış ve pes etmişlerdi artık. Köpeğine âdeta tapan dul Zvereva bu konudaki fikrini katı bir şekilde savunmayı sürdürüyordu.

Victoria temkinli bir şekilde etrafına bakındı ama aslında kendini oldukça rahat hissediyordu. O saatlerde ev kadınları, akşam yemeği hazırlığında olurdu, erkekler ise ya gazete okur ya da televizyon izlerdi. Dul Zvereva ev kapısını hep kilitli tutardı ama avlu kapısını kilitleme konusunda pek de öyle dikkatli değildi. Kız kapı kolunu indirip bir deneme yaptı: Kapı açılıyordu. Çıkmadan önce cebine koyduğu torbadan bir sosis çıkarıp bir parça kopardı. Parçayı avlu kapısından yarım metre öteye bıraktı. Küçük köpek yerinden fırladığı gibi kapıdan çıkıp sosisi bir lokmada yutuverdi.

"Güzel, değil mi Lisička? Sahibinin sana verdiği o dişinin kovuğunu doldurmayan saçmalıklara benzemiyor."

Çok da uzak olmayan bir geçmişte Koronetslerin dolabında sosis bulmak oldukça zordu. Şimdi de hâlâ bir lüks sayılırdı ama daha erişilebilir bir hale gelmişti. Sosisi o tilkiciği beslemek için harcamak içini dağlıyordu ama bunu bir tür yatırım olarak değerlendirebilirdi. Yolun karşı tarafına geçen Victoria yere bir parça daha sosis attı. Küçük köpek bir kez daha coş-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

kuyla tepki verdi. Artık havlamıyordu, düşündüğü tek şey o leziz lokmalardı. Çukur oradan yüz metre kadar ilerideydi, üstü sık örülmüş bir ağ ile örtülüydü ve bunun da üstüne yapraklar serilmişti. Evgenij kızın geldiğini gördü, elinde parmak çocuğa benzer bir şeyle Lisička'yı peşinden sürüklüyordu. Aklında ne vardı?

"Merhaba Evgenij."

"Merhaba Victoria. Neden dul Zvereva'nın köpeğine yemek veriyorsun?"

"Çünkü onu çok… seviyorum."

Kızın ses tonu rahatsız ediciydi. Evgenij birden olup biteni anladı ama artık çok geçti.

Victoria son sosis lokmasını çukurun üstüne doğru fırlattı ve küçük köpek lokmayı havada yakalamak için sıçradı. Tüm dikkati sosisin üstündeydi. Onu neyin beklediğini görmedi bile.

Bir haykırış ve sonra sessizlik.

"Evveet!" diye haykırdı Victoria.

Evgenij bir şey diyecek oldu ama kelimeler boğazına tıkandı. Büyük bir üzüntü içindeydi.

Kız şekil değiştirmiş gibiydi, yüzünde sapkın bir haz ifadesi belirmişti. Artık gerçek hislerini gizlemiyordu: "Geber seni aptal köpek! Beş yıldır havlamalarınla beni çıldırttın! Yoldan geçenlere, arabalara, aya ve diğer köpeklere havlayıp durdun. Öyle aptaldın ki on yıldır gelen aynı postacıya her gün havladın. Kendi sahibine bile havlıyordun. Gündüz, gece tek yaptığın buydu! Bundan sonra artık kimseyi rahatsız edemeyeceksin."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

İki genç birlikte çukura yaklaştılar. Yere dikilmiş altmış santim yüksekliğindeki sivri direkler bir tür odunsu orman oluşturuyordu. Evgenij ve Victoria önceki gün bu kırktan fazla kazığı oraya dikmişti. Pomeranian köpeğinin kaçacak yeri yoktu. Muhtemelen çukura düştüğü an ölmüştü. Son sosis parçası ise kazıkların arasında alay eder gibi duruyordu.

"Victoria, bu… korkunç."

"Sen o sokakta oturmuyorsun, gece gündüz bunun havlamalarıyla rahatsız olmuyorsun. Ondan o kadar çok nefret ediyordum ki! Geçen hafta bir duvar ustasının elindeki kazıkları görünce aklıma bu fikir geldi. Aynı gün kazıkları bahçeden çaldım. Ne işe yaradıklarını bilmiyorum ama bu iş için mükemmeldiler. Şimdi çukuru doldurman gerekiyor. Küreği getirdin değil mi?"

Evgenij karşı çıkmayı denedi: "Kendin doldur! Bu korkunç şeyin suç ortağı olmak istemiyorum ben. Zavallı dul Zvereva. Bu köpek onun her şeyiydi."

"Eğer bana yardım etmez ya da birine bu gece olanlardan bahsedersen senin de bu işe ortak olduğunu söylerim. Dahası… bunu da unut." Victoria elini bluzunun üstünde gezdirerek göğüslerinden birini sakince okşadı. Dili üst dudağında hızla gezindi. Bu bile delikanlının direncini kırmaya yetti. Çukurun yanındaki toprak yığınlarına bir an baktıktan sonra hayvanı gömmeye başladı.

***

"Dul Zvereva çıldırmış gibi. Üç gündür Lisička'yı aramaktan başka bir şey yapmıyor."

"Kötülük eden kötülük bulur Irina. Avlunun kapısını açık bırakmış ve köpek de dışarı çıkmış, kimbilir nereye gitti."

"Ama... bu çok tuhaf baba. Köpekler yönlerini bulmayı iyi bilir ve yemek, barınak ve sevgi buldukları yere geri dönerler."

"Belki de Lisička kendine yeni bir sahip bulmuştur, ya da... bir kamyonun altında kalmıştır."

Kız pek ikna olmuş görünmüyordu.

"Buralarda bir yerde ölmüş olsa mutlaka birileri fark ederdi. Hem sonra herkes onun dul Zvereva'nın tilkiciği olduğunu biliyor."

"Eh, her halükârda hiç umurumda değil. Ben sadece o lanet hayvanın sesini bir daha duymayacak olduğum için mutluyum. Şimdi bırak da gazetemi okuyayım."

Andrej'in elinde Mogilevskaya Pravda Gazetesi vardı. O günlerde büyük şeyler oluyordu: Sovyetler Birliği çatırdıyordu ve Belarus, temmuz ayından itibaren tıpkı diğer eski Sovyetler Birliği eyaletleri gibi teorik olarak bağımsız olacaktı. Anlayabildiği kadarıyla yeni milletlerden bazıları Moskova yörüngesinde hareket etmeye devam ederken diğerleri Batı ile ticari ve stratejik ilişkiler kuracaktı. Ne karmaşaydı ama! Yaşasın "*glasnost*", "*perestrojka*"... yani Gorbaçov bu siyasette "şeffaflık" ve ekonomide "yeniden yapılanma" politikaları ile bir imparatorluğu parçalara ayırmıştı! Ve şimdi hiçbir şey anlaşılamıyordu. Belarus hiçbir zaman bir ABD müttefiki olamazdı. Onlar Polonyalılar ya da Litvanyalılar gibi değildi, onlar Beyaz Rusya idi, her bakımdan Rusya idi. Yapılacak tek mantıklı şey *Büyükanne* ile ilişkileri yeniden inşa etmekti.

"Baba, sosisi bulamıyorum."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Okuması bir kez daha bölünen Andrej rahatsız bir tavırla yanıtladı: "Ne?"

"Sosis. Birkaç gün önce buzdolabında olduğuna eminim. Nerede?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama ortaya çıkmak zorunda. Kuralları biliyorsun."

Koronets ailesinin "kuralları" gereği değerli bir gıda maddesi ailenin tüm üyeleri arasında eşit miktarda bölüşülmek zorundaydı. Küçük kız bu konunun sonuna kadar üstüne gitmeye karar verdi.

***

Victoria, Janka Kupala Parkı'nda arkadaşı Aleksandra ile laflıyordu. İkisi de orada buluşmaktan çok hoşlanıyordu. Tüm o yeşillik çok dinlendiriciydi. Park iki taraftan Svislač Nehri ile sarılıyordu. Bazen yaşça büyük delikanlılar onları tekneyle gezdirmeyi teklif ediyordu. Onlar tekne kirasını ödeyip kürek çekerken iki genç kız kendilerini teknenin tatlı sarsıntısına bırakıp güneşleniyordu. Bu da kadının gücünün eseriydi.

Aleksandra, Victoria'dan da güzeldi. Koyu renk gözleri, çıkık elmacık kemikleri, ipek gibi uzun kahverengi saçları... Hep daracık kot pantolonlar giyerdi, o dönem Minsk'te bunları bulmak hiç de kolay değildi. Batılı kokan her şeye bayılırdı, zenginlik, özgürlük...

"Victoria, burada durmaktan çok sıkıldım. Annem gibi olmaya niyetim yok, kırk yaşında ama on beş yaş büyük gösteriyor. İşte de evde de kölelik yapıyor. Ben başka şeyler istiyorum. Buralarda yakışıklı erkeklerin sayısı az, zengin olanlar ise çok daha az. Buradan gitmek zorundayız."

BELONGSTO KAKTUS TEAM

"Çok isterim ama nasıl yapacağız? Reşit değiliz, İngilizce bilmiyoruz ve kenarda hiç paramız yok. Babama Belarus'tan gitmek istediğimi söylersem kafamı koparır."

"Minsk'e gelen turistlerin farklılaştığı dikkatini çekti mi? Bekar, ellili yaşlarda, eş arayışında erkekler."

"Demek istediğin… özgürlük ve para karşılığında birliktelikten mi bahsediyorsun?"

"Yaşı büyük biriyle yatağa girme fikri bana da iğrenç geliyor, düşünsene kel, göbekli falan, ama… bir düşün: Evlenip seni batıya götürse, sana muhteşem bir hayat verse. Alman, Fransız ya da İngiliz vatandaşı olsan. Sonra, daha iyisini bulur bulmaz ona tekmeyi koysan. Fena değil…"

"Peki ya kendini sokaklarda bulursan?"

"Abartma! Adam hakkında bilgi edinmek yeterli. Dediğim o ki Evgenij gibi bir sersemle yetinecek değilsin herhalde."

"Hayır elbette. Ama faydası var."

"Ne açıdan?"

"Hiç, bazen benim için küçük işler yapıyor o kadar."

Victoria tilkicik olayıyla ilgili bir şey anlatmamanın daha uygun olduğunu düşündü. Aleksandra sırlar konusunda pek de tekin değildi.

***

Eve döndüğünde Victoria kız kardeşini kendisini beklerken buldu. Düşünceli görünüyordu.

"Merhaba."

"Merhaba. Bir dakikan var mı? Sana bir şey sormam gerek."

Irina'nın onunla konuşmak zorunda olması çok nadirdi. Victoria'nın burnuna yanık kokuları geldi.

"Ne istiyorsun?"

BELONGSTO KAKTUS TEAM

"Sosisi bulamıyorum. Nereye gittiğini biliyor musun?"

"Lanet olasıca meraklı," diye düşündü. Sonra aklına gelen ilk saçma şeyi söyledi. "Bitmiş olsa gerek."

"İmkânsız, daha yeni almıştık. Kasabın notunu bile buldum. Bize baya pahalıya patlamış."

Irina sosise ne olduğunu bulma konusunda çok kararlı gözüküyordu.

"İtiraf ediyorum, hepsini cuma akşamı ben yedim."

"Ama…"

"Evet, biliyorum. Kurallar böyle değil. Ama çok açtım."

Son iki kelimeyi özellikle vurguladı, amacı kardeşini yumuşatmaktı. Ama işe yaramadı.

"Bana doğruyu söylemiyorsun. Aleksandr'ın doğum gününden sonra eve döndüğümde evde hiç sosis kokusu duymadım. Ve sen çiğ sosisten nefret edersin."

"Hayır, ben… havalansın diye evin camlarını açtım."

"Ama masayı da toplamamıştın. Hiçbir zaman toplamazsın zaten. Tabakları ben yıkadım ve eğer sosis yağına rastlamış olsaydım mutlaka fark ederdim."

Victoria başka ne uyduracağını bilmiyordu. Saldırmaya karar verdi: "Bu sorgu sual beni yormaya başlıyor. Sana ben yedim diyorum, inanmıyorsan kendi bileceğin iş."

"Eh, en azından kendi paranla sosis alacağını umuyorum, böylece babamla ben de yiyebiliriz."

"Unut gitsin! Ben hiçbir şey almıyorum."

"Sakın dul Zvereva'nın bu işle bir ilgisi olmasın?"

Midesinin kasıldığını hisseden Victoria sakinliğini korumaya çalıştı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Dul Zvereva mı? Nereden aklına geldi?"

Kız kardeşinin gözlerinde tuhaf bir kararlılık görüyordu. Sanki Irina uzlaşmacı çocuk olmaktan bıkmış gibiydi.

"Köpecik Victoria, köpecik."

Kız hafif bir iniltiye engel olamadı. Rahatsızlığını gizlemek gittikçe daha da zorlaşıyordu.

"Lisička mı?"

"Evet, sen ondan nefret ederdin. Havladıkça seni sinir ederdi."

"Ne yapmışım yani?"

"Bakalım doğru tahmin edebilecek miyim: Sosisi onu avludan dışarı çekip yok etmek için kullandın. O saatte etrafta kimse olmadığından, sen de onun işini rahatça bitirdin."

Ağırkanlılığını bir tarafa bırakan Victoria saldırıya geçti: "Sen tam bir aptalsın."

"On yaşındayım ama saf değilim."

"Nasıl işini bitirmişim peki? Sopayla döverek mi? Sesleri herkes duyardı..."

"Geçen hafta eve çok sayıda odundan kazık getirdin. Kendini göstermemeye özen gösterdin ama ben seni de kazıkları da gördüm. Onları birkaç gün odanda tuttun. Şimdiyse orada yoklar."

"Odama girmemeliydin!"

"Birinin arada evde temizlik yapması lazım, öyle değil mi? Neyse, işte o kazıklar köpekle birlikte ortadan kayboldu. Belki o esnada başka biri de Lisička'yı hemen gömmek için bir çukur kazmıştır."

Victoria ona şok olmuş bir halde bakıyordu. Sosis, köpek, kazıklar... Zeki olmasına rağmen küçük bir çocuk birbirinden bu kadar farklı şeyleri bir araya getirip neler olup bittiğini na-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

sıl bu şekilde kurgulayabiliyordu? Irina'nın muhakemesinde şeytani bir soğukluk vardı. İki kardeş arasındaki gerginlik dayanılmaz bir hal almıştı.

"Bildim değil mi? Küçük köpeği o kazıklardan biri parçaladı. Şunu da ekleyelim: Senin yorulmaktan ve ellerini kirletmekten nefret ettiğini düşünürsek sana kesinlikle biri çukur kazmada yardım etmiş olmalı. Belki de şu ahlaksız Evgenij..."

"Yeter artık!" diye susturdu ablası onu. Maskesi düşmüştü ama başını öne eğip ona yalvaracak değildi. "Niyetin ne? Hepsini babama anlatmak mı?"

"Ah, ona kalsa sana Lisička'yı öldürdüğün için bir madalya bile takabilir. Hatta sosis için seni affedebilir bile."

"Ama...?"

"Ama ben tüm bunları dul Zvereva'ya anlatabilirim. Bu yakınlarda yeni doldurulmuş bir çukuru bulması pek de zor olmaz. Başın büyük derde girebilir."

"Seni küçük pislik... sakın bana şantaj yapmayı düşünme."

"Sosisi satın alıp yerine geri koy, konu kapansın. Ama şu andan itibaren dikkatli ol da beni sinirlendirme. Neler olduğunu öğrenmek dul Zvereva'yı çok mutlu edecektir."

Kardeşine doğru uzanan Victoria onu iki yakasından yakaladığı gibi göğsüne kadar havaya kaldırıp duvara itti.

"İğrenç vampir!"

İfadesinde korkudan eser olmayan Irina silkelenip ablasının elinden kurtuldu. "Burada tek bir vampir var o da sensin! Yıllardır benimle uğraşıyorsun, hem de iyi bir kardeş olmak için o kadar uğraşmama rağmen. Sana ne kötülük ettim ben?"

Victoria artık kendini tutamıyordu: "Sen… iyi bir kardeş mi! Sen bir katilsin! Tüm sorunların kaynağı sensin!"

Irina "katil" kelimesini duyduğu anda korkuyla irkildi. Bir titremeyle sarsıldı. Sanki bütün kalkanları yerle bir olmuş gibiydi. Victoria kendinden geçmiş görünüyordu.

"Köpeği öldüren sensin ama…"

"Sen de bizim annemizi öldürdün! Ben oradaydım, hastanede. Daha beş yaşındaydım. Ve annemin öldüğünü duydum. Seni doğurmak için öldü!"

Kız bembeyaz kesildi. "Bunun suçunu bana yükleyemezsin…"

Victoria sözünü kesti. Artık önüne geçilmez bir haldeydi, öfkesinden sarhoş olmuştu: "Annem benim her şeyimdi! Gülümsemesini, okşamalarını hatırlıyorum. Sonra… mide bulantıları başladı, yorgunluk, sinirli haller, karnı gittikçe büyüdü. Babam her geçen gün daha da kederleniyordu, paranın yetmeyeceğinden korkuyordu. Doktor 'öldü' kelimesini telaffuz ettiğinde ondan sadece bir metre uzaktaydım. Kendinden geçip patladı, onu dışarıya sürüklediler. Senden daha doğmadan nefret etmeye başladım ama o an, işte o an… senden tüm ruhumla nefret ettim!"

Soluklanmak için bir anlığına durakladı, sonra dozu artırarak devam etti: "Senden nefret etmekten bir an bile vazgeçmedim. Hayatımı mahvettin sen. Dünyada en kıymet verdiğim şeyi elimden aldın. Kendimi hep daha yalnız hissettim. Tüm o yıllar boyunca babam beni seninle karşılaştırıp suçlayacağı hiçbir fırsatı kaçırmadı: 'Kardeşine bak ne kadar da itaatkâr', 'Irina'yı örnek al', 'Küçük kardeşin ev işlerine yardım edip

BELONGS TO KANTIS TEAM

görevini yerine getiriyor ve hiç sorun yaratmıyor'. Onunla olan kavgalarımızın arkasında hep sen varsın. Umarım en kısa zamanda geberip gidersin!"

Victoria'nın sesi kısılmıştı, o kadar kızgınlık dolu ve tonu o kadar yüksekti ki... Muhtemelen bütün apartman onu duymuştu. Ama onun için hiç önemi yoktu. Sokak kapısına doğru yönelip kapıyı ardından çarparak çıkıp gitti.

Yalnız kalan Irina, on yaşında bir çocuğun benzer durumda yapacağı tek şeyi yaptı. Oturdu ve hıçkırarak ağlamaya başladı. Acı yüklü ve avuntusu olmayan uzun bir ağlamaydı bu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

GİZEMLİ BİR KAYBOLUŞ

1993. Victoria birkaç hafta sonra reşit olacaktı.

Kararını vermişti: Belarus'u terk edecek ve bundan pişmanlık duymayacaktı. Artık onu orada tutan hiçbir şey yoktu. Aksine gitmesi için elinde birçok iyi neden vardı. En başta aile ilişkileri geliyordu. Babası tarafından gittikçe daha da boğulduğunu, baskı altında olduğunu ve yanlış anlaşıldığını hissediyordu. Babası onun en büyük düşmanıydı. Onu suçlamak için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. Irina'ya gelince üç yıl önce Victoria'nın ona karşı yaşadığı patlamadan sonra soğuk ve mesafeli bir hale bürünmüştü. Lisička'ya olanlardan kimseye bahsetmemiş ama ablasına karşı içinde bir şeylerin sonsuza dek parçalandığını çok net belli etmişti. Bundan sonra asla uzlaşamazlardı. Hiçbir şey olmamış gibi numara yapmanın da anlamı yoktu. Annesini öldürmekle suçlanmıştı ve bu kadarı fazlaydı. Tamamen beklemediği yerden bir bıçak darbesi almıştı. Tüm bu sebeplerden küçük kardeşi artık ona dalgın bir oda arkadaşı gibi davranıyordu. O evdeki her hareket ve her cümle zorlayıcı ve yorucu bir hal alıyordu.

Daha genel olarak, Minsk ve Belarus da Victoria'yı boğuyordu. Batıya açılmak yerine hâlâ Rusya'yla ilişkileri sıkı tutmaya çalışılmasını bir türlü anlayamıyordu. Vatandaşlar, yolsuz ve beceriksiz politikacılar tarafından kandırılıyor ve pasif kalıyordu. Özgürlük ve reformlar için savaşacak cesaret-

BELONGSTO KAKTUS TEAM

leri yoktu, değişimden korkuyorlardı ve daha iyi bir yaşamın mümkün olduğuna inanmıyorlardı. Bu dar ve gerici zihniyet onu çıldırtıyordu. Yüksek eğitim niteliğine sahip olmayan ve önemli fiziksel güçler sergileyemeyen kadınlar için iş imkânı yoktu. Dahası herkes herkesin işini yapıyordu. Minsk meraklılardan ve dedikoducularda geçilmiyordu.

Katalog için poz vermek harika olmuştu: Fotoğrafçı ona markalı kıyafetler ve mayolar giydirmişti. Makyajı, ışıkları, açıları ve fonları ayarlamıştı. Üç yüz fotoğraftan sadece otuz tanesi çok iyi çıkmıştı. Ama fotoğrafçı bunlarda kızın son derece dayanılmaz göründüğünü kabul etmişti. Evet, bazı pozlarda ondan biraz yaramazlık yapmasını istemişti, etek yırtmacı ya da bluzun v yaka dekoltesi biraz fazla olabilirdi... ama bu da oyunun bir parçasıydı. Servis biraz pahalıya patlamıştı ama sonuçlar onu tatmin etmişti.

Birkaç yıl önce Minsk'te yaşayan Federico adlı bir İtalyan ile tanışma fırsatı yakalamıştı. En güzel kızları Milano'daki bir modellik ajansına bildiriyordu. Düzgün birine benziyordu, evliydi, çocukları vardı, okumuş ve kibar biriydi. Kataloğu "ikna edici" olarak tanımlamıştı. Daha temkinli olmak adına Victoria, birkaç ay önce kendi başına İtalya'ya yerleşen ve Milano hakkında harika şeyler anlatan arkadaşı Aleksandra ile sürekli irtibat halindeydi. Kız henüz sabit bir iş bulamamıştı ama sadece diskolarda çalışarak bile iyi bir tutarı cebe indirebiliyordu. Sürekli olarak Victoria'yı yanına çağırıp duruyordu.

Bağlardan kurtulma vakti gelmişti. Her an ortadan kaybolabilirdi ama Belarus'a bir kayıp ilanı sonrası geri dönmek zorunda kalma riskine girmek istemiyordu.

BELONGSTO KAKTUS TEAM

Milano'daki ajans bela istemiyordu, Federico da ona her şeyi şeffaf bir şekilde yapmasını öğütlemişti.

Bunu babasına söylemek zorundaydı.

***

Andrej kaybolmuştu. Üç gündür ortada yoktu. Bulunamıyordu. Çarşamba günü işte görülmüş ama akşam eve dönmemişti. Irina ilk etapta hiç telaşlanmamıştı: Babası birkaç cömert "*dévuška'nın*" yani "sevgilinin" yatağında olabilirdi. Kaygı ertesi sabah başladı: Babasının çalıştığı traktör fabrikasından bir telefon gelmişti ve babasının habersiz işe gelmediğini söylüyorlardı. Babası işe gitmeme ya da geç kalma halinde patronunu mutlaka haberdar ederdi. Nerede olabilirdi? Bu rahatsız edici sessizliğin sebebi neydi? Akrabalara, arkadaşlara ve komşulara babasını sormaya başladı. Öğleye doğru ablasına danıştı: "Endişe ediyorum. Milislere haber vermemiz gerekir mi?"

Victoria'nın ne düşündüğü belli değildi. Endişeli mi, huzursuz mu yoksa kayıtsız mı anlaşılmıyordu. En muhtemel varsayıma göre babasıyla ilişkisi çok kötü olduğundan dolayı o an hiçbir şey hissetmiyordu.

"Birkaç saat daha bekleyelim."

"Neyi bekleyeceğiz? Tehlikede olabilir ya da yardıma ihtiyacı olabilir…"

"İyi o zaman kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa milisleri arayıp kayıp duyurusu yap. Ama bana sorarsan henüz çok erken."

"Bugüne kadar bu gibi durumlarda bizi hep haberdar etti."

"Onlar hep Belarus'un orasında burasında traktör tamir et-

mek için gittiği iş seyahatleri yüzündendi. Babamızın yediği her haltı bize anlatmadığını iyi biliyorsun. Diğer birkaç saatlik ortadan kayboluşlarında onun nerede olduğunu biz hep kendimiz anladık ve hiç böyle telaşlanmadık. Kimbilir belki de kız arkadaşının telefonu çalışmıyordur. Ya da dün akşam kafayı öyle bir çekmiştir ki bu sabah uyuyakalmıştır."

"Bana mantıklı gelmiyor. Her halükârda milisleri arıyorum şimdi."

Irina nöbetçi polise olup biteni anlattı ve yanlış alarm olma ihtimalini de belirtti. Belki de on üç yaşındaki kızın sesine merhamet eden polis hemen devriye gezen ekibe durumu bildirdi ve yazılı ihbar için karakola reşit birinin gelmesini istedi.

"Konuyla halamızın ilgilenmesi gerekecek," dedi Victoria.

O gece Irina gözünü bir an bile kırpmadı. Annesi ölmüştü, ablasıyla her tür sevgi bağını kaybetmişti, aile namına ona bir tek babası kalıyordu. Onu çok seven Galina halası da vardı ama aynı şey değildi. Tüm kusurlarına rağmen Andrej her zaman için babaydı. Onu bulmak ve rahat bir nefes almak istiyordu. Ebeveynlerinden hiçbiri yanında olmadan hayatla yüzleşmek istemiyordu. Anakucağını hiç bilmemişti ama çocuklarına karşı şefkat gösteren anneleri gördüğü her gün kendine şu soruyu sormadan da edemiyordu: "Neden ben bundan mahrum edildim?"

Kafasında binlerce olasılık dönüp duruyordu. Babası kaçırılmış olabilir miydi? Hayır, varlıklı değillerdi. Kimse bir işçiyi kaçırmak için ölüm cezasına çarptırılma riskine girmezdi. Hastalanmış olabilir miydi? Hastaneye telefon etmişti, son kırk sekiz saattir Koronets soyadlı kimse tedaviye alınmamış-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tı, kimliği belli olmayan kimse de yoktu. Babası ortadan öylece kaybolup sırra kadem basmak mı istemişti? Babası onu asla terk etmezdi, bundan emindi. O… öldürülmüş olabilir miydi? Ama kim? Ve neden?

Üçüncü gün her açıdan en kötüsü oldu: Gerginlik, yorgunluk ve artık ortada vahim bir şeyler olduğuna dair farkındalık. Telefon çok sık çalıyordu. Irina her seferinde iyi haberler alacağını umarak cevaplıyor ama aileden, arkadaşlardan ya da iş arkadaşlarından birinin herhangi bir haber olup olmadığını soran sesiyle karşı karşıya kalıyordu. Kız kardeşlere yakınlıklarını hissettirmek istiyorlardı ama duyguların bu ani iniş çıkışlarıyla yaşamak zordu. Ama sonra diğerlerinden farklı bir telefon geldi: "Ben Minsk Milis Teşkilatı'ndan Komiser Vladimir Dmitrievič Popov. Sizinle ve ablanızla konuşmak istiyorum. Soruşturma için faydası olabilir."

***

Minsk şehri dokuz "*raën'e*" yani bölgeye bölünmüştür. Andrej kızlarıyla kentin güney doğusundaki sanayi bölgesi olan beş numaralı bölgede yaşıyordu. Oradaki yerel polis karakolu Koronetslerin binasından yaklaşık bir kilometre uzaktaydı. O öğleden sonra iki kardeş, Popov ile konuşmak üzere oraya gitti.

"*Milicja*", yani Milis Teşkilatı tabelası olmasa bina, birbirinin aynısı olan klasik ve anıtsal bir sürü bina arasında zor ayırt edilirdi. Mavi gömlek, gri pantolon ve siyah kravattan oluşan üniforması içindeki kısa boylu ve zayıf bir kadın onları görür görmez masasından kalktığı gibi onlara yolu gösterdi. Onları karşılarken takındığı gülümseme kızları rahat hissettirmekten

BELONGSTO KAKTUS TEAM

başka bir şeye hizmet ediyordu. Komiser onları bekliyordu.

"Hanginiz onunla önce konuşmak ister?"

"Nasıl yani, ikimizi içeri aynı anda almayacak mısınız?" diye sordu Victoria.

"Komiser ikinizle ayrı ayrı konuşmayı tercih ediyor."

"O zaman önce ben gireceğim. Burada olmak hiç de hoş değil, olabildiğince hızlı halletmek istiyorum."

Polis, kardeşlerin birbirine danışmamasına şaşırdı, küçük kardeşin gözlerinde bir onay işareti aradı.

"Tamam, ben bekleyebilirim."

"Irina işlerim var. Uzun sürerse burada durup seni beklemeyeceğim."

"Eve yalnız dönerim."

Bu konuşma acı vericiydi, tıpkı ilişkileri gibi.

Victoria komiserin odasına girdi. İçeride bir saatten fazla kaldı. Irina görüşmenin bu kadar uzun sürmesine şaşmıştı. Polislerin ilgilenecek başka işleri vardı hiç şüphesiz. Karakolda çalışan çok memur vardı, bir o kadarı da devriye geziyordu. Minsk'te güvenlik çok ciddiye alınan bir işti ve milislerin görevlerinden biri de olası rejim muhaliflerini kontrol etmekti. Irina eli kolu bağlı beklemekten hiç hoşlanmıyordu. Dev gibi bir bilgisayarın başında çalışan bir polis memuruna yaklaşıp bakmak için izin istedi.

"Excel belgeleri dolduruyorum, pek de ilginç bir şey yok."

"Gizli dosyalar mı söz konusu?"

"Hayır, ama…"

"O zaman bakabilirim. Teknolojiyi severim. Hatta izin verirseniz…"

Memure bu işi kendi kendine öğrenmiş olmalıydı. Excel belgelerini özelliklerinden faydalanmadan kullanıyordu. Kadına aynı işi zaman kazanarak nasıl yapabileceğini gösterdi: Kısa yollar, seçenekler ve formüller. Kadın not alıyordu. İnanmaz bir hali vardı ama bir yandan da mütevazı ve gayretliydi.

"Tüm bunları nereden biliyorsun?"

"Okulumda tek bir bilgisayar var. Tüm öğretmenler için sadece bir tane. Word ve Excel kullanmayı öğrenebilmek için kullanım izni istedim. Bana iki kullanım kitabı verdiler. Bilgisayarı ancak belirli saatlerde kullanabiliyorum, yanımda bir öğretmen olması şartıyla. Neyse ki çabuk öğreniyorum."

Kadın ona şüpheyle baktı ama Irina'nın onunla alay etmediğini neredeyse hemen anladı.

"Tebrikler... sanki tüm hayatın boyunca bunu yapmış gibisin."

"Sanırım buna yeteneğim var hepsi bu."

Sonunda Victoria ofisten çıktı. Yorgun görünüyordu. Kız kardeşine bir baş hareketi yaptıktan sonra çıkışa yöneldi.

"Sıra sende sanırım küçük kız. Ve tekrar teşekkürler," dedi polis.

"Bir şey değil."

Irina heyecanlanmıştı. Hayatında hiç, bir komiserin karşısında bulunmamıştı. Dahası olayların gerçekte nasıl geliştiğini daha iyi anlamaya da kararlıydı.

Ofise girdi.

"Girebilir miyim?"

"Lütfen, lütfen. Sizi bu kadar beklettiğim için bağışlayın."

Üst kısmı yeşil plastikten, gri renkli, ağır, metal bir masanın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ardındaki iki göz sinsice onu izliyordu. Gri gözler melankolik ve aynı zamanda capcanlıydı. Alnında hepsi birbirinden farklı, derin kırışıklar vardı. Bu adam altmışından fazla gösteriyordu. Büyük burnunun altında gür ve bakımlı beyaz sakallarının içinde yatay bir kesik gibi duran incecik dudakları göze çarpıyordu. Sakalları ne kadar gürse bir kulağından öbürüne doğru taranmış saçları o kadar seyrekti. Genel olarak enerjik bir komiserden çok, iyi huylu bir dedeye benziyordu. Ona siz diye hitap etmişti. Bir değer verme ama aynı zamanda da seviye işaretiydi, yaşından dolayı ona iltimas geçilmeyeceğinin habercisiydi.

Irina elini uzattı, adam hazır bir hareketle elini tutup yavaşça sıktı.

"Telefonda söylediğim gibi babanıza ne olduğunu anlamak üzere sizinle ve kardeşinizle konuşmak istedim. Şunun farkındayım ki..."

"Evet, çok kötü günler geçiriyoruz. Ama siz, bize yardımcı olmaya çalışıyorsunuz. Ve ben de size faydalı olmaya çalışacağım."

Kız karakterinden ödün vermiyordu.

"Peki, sizce ne olmuş olabilir?"

Kız hemen cevapladı: "Onu kaçırmış olamazlar, fidye ödeyecek paramız yok. Babam evli ya da nişanlı kadınlarla ilişki kurmaz, başında yeterince bela olduğunu söyler. Kumar oynamayı aptallık olarak görür ve kendi işine bakar. Tuhaf insanlarla görüşmez. Bence tek ihtimal sonu kötü biten bir soygun."

Popov'un gözlerinde büyük bir merak vardı.

"Irina Andreevna siz hep böyle analitik mi düşünürsünüz?"

Komiser bir profesyonel olarak resmi konuşmalarda soyad-

ları da kullanıyordu. Bu, kızın üstünde tuhaf bir etki yarattı. On üç yaşında kendisine bu şeklide hitap edilmesine alışık değildi.

"Üstünde çok düşündüm hepsi bu."

"Ama... öğrendiğim kadarıyla babanızın bazen kontrolü kaybettiği oluyormuş. Doğru mu?"

"Ben doğduğumda doktorlara saldırdığı için mi? Ona annemin öldüğünü söylemişler. O günden sonra kurallara hep uyduğuna inanıyorum."

Popov şaşkındı. Daha az önce kızın on sekiz yaşındaki ablasıyla konuşmuştu ve ona diğerleri gibi sıradan bir genç kız gibi gelmişti. Özgürlük ve batı efsanesi, birçok hayal ve az miktardaki fedakârlık isteği. Dumanlı kavramlar ve zayıf bir soyutluk. Irina ise öyle sıradan bir kız değildi. Fikirleri netti, hemen cevap veriyordu, yaşının çok ilerisinde bir beyne sahipti. Araştırmasını sinsi bir yönde derinleştirmeye karar verdi: "Anladığım kadarıyla babanız sert bir tip ve ablanızla arası pek de iyi değil."

Kız bu sefer cevap vermeden önce bir an düşündü. Komiser, Victoria'dan mı şüpheleniyordu? Bu anlık duraklama Popov'un gözünden kaçmadı.

"Minsk'te anne babayla çocukların iyi geçinmediği binlerce aile var."

"Aynen... bağışlayın ama sonu kötü biten bir hırsızlıktan söz ettiğinize göre babanızın öldüğünden eminsiniz demek ki."

Komiser sürekli olarak kızın üstüne gidiyordu. Daldan dala atlıyor, önceden hazırlanmış olmayan cevaplar arıyordu, belki ondan bile şüpheleniyordu. Ama tam dişine göre bir lokma bulmuştu.

BELONGSTO KAKTUS TEAM

"Ben babamın hayatta olmasını istiyorum. Ama çok korkuyorum ve çok endişeliyim. Siz ne düşünüyorsunuz?"

"Şey burada soruları ben soruyorum."

"Evet ama cevap alma önceliği bende."

Gerginlik birden artmıştı.

Popov ona turuncu renkli bir kâse uzattı. İçinde her türden şekerleme vardı. Belarus alışkanlıkları için alışılmadık bir çeşitlilikti bu. Kız kâseden rastgele bir şeker aldı, tek isteği uzlaşmacı bir işaret vermekti. "Teşekkür ederim. Affedin çok gerginim. Bana siz cevap veremeyecekseniz kim verebilir?"

Zehir kuyrukta.

"Soruşturmalarda gizliliğin çok katı olması gerektiğini anlamalısınız."

"Elinizi kalbinize koyun."

Komiser gülümsedi. Kariyeri boyunca insanlığın türlü çeşitleriyle uğraşmıştı ve artık hiçbir şeyin onu şaşırtamayacağını düşünüyordu. Ama bu kız… bu kızda sıradışı bir şey vardı.

"Anlaştık, kısmi bir istisna yapacağım."

Kıza göz kırptı. Bu hareket Irina'yı çok şaşırttı.

"Size katılıyorum: Bu işin kadınlar, borçlar ve fidyeyle falan bir ilgisi yok. Ya babanız kimseye bir şey söylemeden ortadan kaybolmaya karar verdi, ki bu bana mümkün gelmiyor ya da biri onu ortadan kaldırdı. Şuna dikkatinizi çekerim ki öldüğünü kesin olarak kabul etmiyorum. Ancak siz çok akıllı bir kızsınız, o yüzden de bu olasılığın çok yüksek olduğunu da sizden saklamıyorum. Siz ortada hırsızlık olduğunu düşünüyorsunuz. Eh, bir soygun olduğunda cesedi gizleyerek vakit

BELONGSTO KAKTUS TEAM

kaybedilmez. Kasıtsız cinayet durumunda ise tam tersi. Kasıtsız cinayet nedir biliyor musunuz?"

"Evet... öldürmek istemeyip de kazara olduğu zaman."

"Mükemmel. Peki böyle bir şey olduğunda neden ceset ortadan kaldırılır biliyor musunuz?"

"Hayır."

"Çünkü olay yeri ya da kadavra olayın çözümüne giden doğru yolu ele verebilir de ondan."

Babası... bir kadavra. Popov durumu fazla abartıyordu. Onun böyle şeyler söylemesini istemiyordu. Buna dayanamıyordu. Ama onun durumu anlamasına yardım etmeye çalıştığının da farkındaydı.

"Demek istediğiniz... tanıdığı biri tarafından saldırıya uğradığı mı?"

"Yüzde doksan ihtimalle böyle olduğunu söyleyebilirim."

"Ve benim de katili... yani suçluyu tanıdığımı mı düşünüyorsunuz?"

"Bu mümkün."

Irina böyle bir olasılığı ciddi olarak düşünmemişti. İş arkadaşlarından biri olabilir miydi? Komşulardan biri? Ya da akrabalardan? Şeytan bazen tasvir edildiği şekilden daha da çirkindi.

"Babam en son ne zaman görülmüş? Ve nerede?"

"Detayları öğrenme konusunu biraz abarttınız şu an. Size söyleyebileceğim tek şey kendisini en sonda çarşamba akşamı iş arkadaşlarının görmüş olduğu."

"Demek buradan yola çıkmam gerek," diye düşündü kız.

"Peki soruşturma ne noktada? Şüpheliler var mı?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Cevabı zaten biliyordu, nitekim Popov onu hemen yanıtladı: "İleri doğru birkaç adım atıldı, haber sızıntısı olmaması adına size bir şey söyleyemem. Ancak çözümden oldukça uzak olduğumuzu itiraf etmeliyim."

Bu sözlerin tercümesi şöyleydi: Ellerinde izleyecek bir yol yoktu ve nasıl ilerleyeceklerini bilmiyorlardı.

Soruşturma sonuçlarının azlığından utanan komiserin artık ondan kurtulmak ister gibi bir hali vardı: "Sizden gözünüzü açık tutmanızı ve tuhaf durumlarla karşılaşmanız halinde beni hemen haber etmenizi istiyorum. Bu benim buradaki telefon numaram. Size ev telefonumu da veriyorum. Eğer düşündüğüm gibiyse bu işin sorumlusu er ya da geç hatalı bir adım atacak. Onun kim olduğunu bulacağız göreceksiniz. Ben inatçı bir tazıyım ve suçluları mahkemeye çıkarana kadar kazmaya devam edeceğim. Çözüme ulaşacağız."

"Vladimir Dmitrievič," soyadıyla hitap etme sırası Irina'daydı. "Babamın hâlâ hayatta olduğuna pek de inanmıyor gibisiniz."

"Size ümit veremediğim için üzgünüm... Dostoyevski'nin, "*Dünyadaki her şey rasyonel olsa hiçbir şey olmaz,*" dediği gibi. Başka bir deyişle akıl karamsarlığa sürükler ama yine de her şey olabilir."

"Eğer biri babamı öldürdüyse, bedelini aynı şekilde ödeyecek."

Irina'nın soğuk ve kararlı bakışları sözlerinden çok daha anlamlıydı.

Cevap beklemeden kalkıp kapıya yöneldi. Popov'un gözleri hayretle faltaşı gibi açılmıştı. Kim karakolda benzer bir cümleyi telaffuz etme cesaretini gösterebilirdi?

BELONGSTO KAKTUS TEAM

ARAYAN KADAVRALARI BULUR

Cumartesi sabahıydı. Andrej'den hâlâ bir haber yoktu. İşçiler sabah sekizde traktör fabrikasına gelmeye başladıklarında, mesai arkadaşlarının küçük kızını kendilerini beklerken buldular. Onu sadece sima olarak tanıyorlardı. Andrej her zaman için ailesiyle işini net bir şekilde ayırmıştı. Kız oraya bisikletiyle gelmişti ve babasının kaybolmasıyla ilgili araştırma yapmaya kararlı görünüyordu. Kızın yorgun ve bitkin yüzünden içleri parçalanan işçiler onu teselli edecek şeyler söylemeye çalıştılar. Ama o güçlü olması gerektiğini duymayı ya da sırtının sıvazlanmasını istemiyordu. O, komiserin ona vermek istemediği ve belki de milislerin bulma yetisinin olmadığı bilgileri arıyordu.

Büyük olasılıkla sadece zaman kaybedecek ve merhamet yüklü yorumlar işitecekti o kadar. Deneyimi yoktu, işine yarayacak ne gerekli araca ne de soğukkanlılığa sahipti.

Neredeyse hemen doğru insanla karşılaştı: "Kaybolmadan önce babanla konuşan son kişi benim."

Georgij kısa boyluydu, o kadar ki Irina ondan uzun durmamak için bisikletten inmek zorunda kaldı. Ama doğa ona bir tazminat olarak dev gibi eller vermişti. Adamın elleri önceki akşamdan beri yıkanmamış gibiydi, avuç ve tırnak içlerindeki yağ çok belirgindi.

"Son kişi mi? Bunu nereden biliyorsunuz?"

BELONGSTO KAKTUS TEAM

"Perşembe günü öğleden sonra milisler tarafından sorguya çekildim. Görüntüsü öyle olmasa da şu Popov zor bir tip. Dün sabah da güvenlik mensubu olan arkadaşım Sergej ile lafladık. Andrej hakkında çok sayıda insanla görüştüklerini ve eve doğru yürüyerek yola koyulmadan önce onunla son konuşan kişinin ben olduğumun ortaya çıktığını söyledi. Ona işe geliş gidiş için daha rahat bir çözüm bulmasını defalarca söyledim ama umurunda bile olmadı, para biriktirmek istediğinden hava nasıl olursa olsun işe tam yarım saat yürüyerek gelip gidiyordu."

"O zaman onu son gören kişi sizsiniz."

"Hayır, onunla son konuşan kişi benim. Onu son gören kişi Partyzanski Praspekt ve Ulitsa Kulishova caddelerinin köşesinde yer alan gazete bayisi."

"Nihayet küçük de olsa faydalı bir bilgiye ulaştım," diye düşündü Irina.

"Onunla vedalaştığınızda saat kaçtı?"

"Akşam yediyi biraz geçiyordu. Genellikle daha geç çıkardı, sürekli mesaiye kalıyordu."

"Size her zamankinden farklı, sıradışı bir şey söyledi mi? Mesela biriyle randevusu falan var mıydı?"

Georgij ona faydalı olmak istiyordu ama bunlar ona zaten sorulmuş olan sorulardı ve cevaplarının hiçbir faydası olmamıştı.

"Babanın çok kızgın olduğunu hatırlıyorum."

"İşte sorun mu vardı?"

"Hayır... bunu seninle konuşmam doğru mu bilmiyorum."

"Babamın bir "*babnik*", yani kadın avcısı olduğunu biliyorum."

"Aynen öyle, son fethettiği kaleyle haşır neşirdi, berber Ivan'ın kızı."

"Karısı demek istediniz herhalde."

"Hayır, tam olarak kızını kastediyorum, Dominika. Aşağı yukarı Victoria'nın yaşında."

Irina başını iki yana salladı. Bunu zihninde bir kenara yazdı ama ona izlenecek doğru bir yol gibi gelmiyordu: Berber Ivan korkak bir tipti, Dominika'nın onurunu korumak için babasıyla yüzleşmeyeceğinden emindi. Kıza annesinden miras olarak geçen sefahat eğilimi de cabası.

"Yani?"

"Yani Dominika, Andrej'le biraz oynadıktan sonra çarşamba günü öğle molasında buraya gelip herkesin önünde ona her şeyin bittiğini söyledi. Baban çok kötü oldu. Bunu bir aşağılanma olarak kabul etti."

"Bununla ilgili sizinle konuştuğunu tahmin edebiliyorum Georgij."

"Elbette, birbirimizi yirmi yıldan fazla bir süredir tanıyoruz. Kendine olan güveninin yarısını kaybetti. Çok öfkeliydi, belki bu yüzden işi erken bıraktı ama seni temin ederim ki burada hiçbir olay çıkarmadı."

"Diğer mesai arkadaşlarıyla sürtüşme yaşadı mı biliyor musunuz?"

"Burada hiç kimsenin babana karşı kin gütme sebebi olduğunu sanmıyorum. Diğerlerinin dinlenebilmesi için sıkça çift mesai yapmayı teklif ederdi. Yani... özür dilerim, demek istediğim işinde çok titizdi ve traktörleri herkesten daha iyi tanırdı."

"Sizce ne olmuş olabilir?"

"Bence bu olay tam bir sır."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Babam size hiç ortadan kaybolup kendine başka bir yerde yeni bir hayat kurma olasılığından bahsetti mi?"

"Hayır, hayır ne diyorsun böyle? Sizi asla yalnız bırakmazdı, tabii her ne kadar sürekli olarak ablanın davranışlarından şikâyet etse de."

"Sizce babam öldü mü?"

Georgij hemen Ortodoks tarzında bir haç çıkardı, üç parmağı önce sağ sonra da sol omzuna dokundu.

"Böyle olmaması için duacıyım ama... içimde kötü bir his var."

***

Elle tutulur çok az bilgi edinmişti ama pes etmeye niyeti yoktu. Gazete bayisine kadar pedal çevirdi.

"Ben Andrej Koronets'in kızıyım, hani şu kaybolan işçi."

Cömert ve yumuşak tavırlı kırklı yaşlarda bir kadın geniş yaka dekoltesiyle kıza doğru döndü.

"İsmini hiç duymadım. Neye ihtiyacınız var?" diye sordu sertçe.

"Ama... milisler babamın kaybolmasıyla ilgili buraya gelip sizi sorgulamadı mı?"

"Bana kimse gelmedi. Ama ben kocam Emmanuil ile dönüşümlü çalışıyorum, dün bununla ilgili bir şeylerden bahsetmişti. Eğer kendisiyle konuşmak isterseniz yarın sabah burada olacak."

"Benim onu hemen görmem gerek. Belki aklına başka şeyler gelmiştir."

"Hiç sanmam. Yine de bugün görüşmeniz mümkün değil: Emmanuil annemin şehir dışındaki evinin çatısını onarmaya gitti. Kaybınız için çok üzgünüm."

BELONGSTO KAKTUS TEAM

Görünen o ki gazeteci de babasının ölmüş olduğundan emindi.

Irina başını eğdi: "Tamam yarın uğrarım. Onu kaç gibi bulabilirim?"

"Sabah yediden akşam sekize kadar açığız."

Kız eve doğru giderken bir buçuk milyondan fazla nüfusu olan Minsk'in neredeyse üç yüz kilometre kareye yayıldığını düşündü. Çok fazla insan, çok fazla sokak, çok fazla bina ve takip edilecek bir yol bulmayı ümit edebilmek için her şeyden çok fazla vardı. Kendini bunalmış ve yetersiz hissetti.

Şimdiye kadarki en dramatik tecrübesi 1986 yılındaki Çernobil faciasıydı. Belarus'un yalnızca on altı kilometre güneyinde olmuştu. O zaman Irina altı yaşındaydı ve yaşanılan endişeyi, şaşkınlığı ve kaçacak imkânın olmayışını iyi hatırlıyordu. Gidecek başka bir yerleri yoktu, bunu yapabilecek maddi olanakları da. Yetkililer halkı sakinleştirmeye çalışsa da bulutun üzerlerini kapladığı ve acı, ağlama, hastalık taşıdığı çok açıktı. Aylarca bahçelerden gelen meyve ve sebzeleri yememişler radyoaktif yağmurlardan kaçmaya çalışmışlardı. Çizdiği resimlerden birini hâlâ saklıyordu: Kendisini, babasını ve ablasını karanlık ve kötücül dev bir bulutun altında resmetmişti. Üç yıl boyunca doğru düzgün uyuyamamışlar ve o dönem hepsi de belirgin derecede kilo kaybetmişti.

Ama şu anki durum daha kötüydü, çünkü düşman daha sinsiydi: Sadece onun ailesini vuruyordu ve (belki de) dostane ve şüphe çekmeyen yüzler takınıyordu. Her şey gerçekten de çok saçma ve anlaşılmazdı. Belarus mitolojisindeki ölüm Tanrısı Mara'nın Koronetsler için açık bir hesabı var gibiydi. İlk

BELONGSTO KAKTÜS TEAM

masum kurban annesi Elena olmuştu. Babasını bir daha asla göremeyeceği bir yana, ardında mezarının başında ağlayabileceği bir beden de olmayacaktı. Bu şehir babasını âdeta yutmuş gibiydi ve geri tükürmeye de niyeti yoktu.

***

"Neredeydin?"

Victoria rahatsız olmuş görünüyordu. Belki de durumun vahametini fark etmeye başlıyordu. Ortadan sebepsiz yok olmak başka bir şey cinayet varsayımı çok daha başka bir şeydi.

"Traktör fabrikasına gittim. Babamın mesai arkadaşlarıyla konuşmak istedim."

"Neden?"

"Soruşturmayla ilgili faydası olacak bir şeyler bulabilmeyi ümit ediyordum."

Victoria ona hayret dolu gözlerle baktı.

"Milislerden daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ben sadece bir şeyler yapma ihtiyacı duyduğumu söylüyorum. Bu bekleyişin ne kadar süreceğini bilmiyoruz. Ve geçen her gün babamı bulma ümidi azalıyor. Canlı bulmaktan bahsediyorum."

"Şimdi trajedi yaratma, kısa zamanda geri dönecek göreceksin."

Irina tuhaf bir hisse kapıldı, ablası onu neşelendirmek istiyordu ama sözlerinde belirsiz bir şey vardı. Bu inanılması zor iyimserlik nereden geliyordu? Babası ortadan kaybolmadan önce ona böyle bir güvence mi vermişti? Sürekli tartıştığı kızıyla bir sırrını paylaşmış olabilir miydi? Bu hiç mantıklı değildi. Victoria babasının niyetleriyle ilgili bir şey öğrenmiş

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve ortada endişelenecek bir durum olmadığını biliyor muydu yoksa? Peki o zaman neden hiçbir şey söylemiyordu, neden onu böyle acı içinde bırakıyordu?

Konuyu biraz eşelemeye karar verdi: "Babam çarşamba akşamı ortadan kayboldu. Bugün cumartesi. Onu tekrar göreceğimiz fikrine nereden kapıldın?"

"Cesedi bulunmadı. Kimlik belgeleri de. Cüzdanı da. Giysileri de. O bir yerlerde, hem de sapasağlam."

"Ama komiserin dediğine göre…"

"Evet, ne iyi bir insan o komiser! Karşına geçip daha ilk görüşmenizde yüzüne babanın öldüğünü vuruveriyor. Ne incelik! Ortada ceset yok, sebep yok, suç aleti yok. Görünen o ki cinayet varsayımı onu heyecanlandırıyor. Nasıl demişti: Bir şeyli cinayet… tuhaf bir kelime kullandı. Bir de cesedin gizlendiğini çünkü kendisini tanıyan biri tarafından öldürüldüğünü belirtti."

"Bu mümkün olamaz mı?"

"Irina her şey mümkün. Ama şu an tek net şey babamızın ortadan kaybolduğu."

"Babam bizi asla terk etmezdi."

"Bundan emin misin? Senin doğduğun gün, onun doktorları nasıl yumrukladığını gördüğümde babamız hakkındaki net düşüncelerim değişti. Kimse onun kafasından gerçekten neler geçtiğini bilemez. Belki uzun yıllar boyunca iyi olur, sonra şak, beyninde bir şey yer değiştirir ve başını belaya sokar. Neyse zaten haklı olduğumu gösteren bir şey de öğrendim."

Irina birden yeniden umutlandı. Nefesini tuttu. Victoria'yı omuzlarından yakalayıp silkeleyecek gibi oldu: Bildiklerini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ona hemen anlatması gerekiyordu. Belki de ablası düşüncesinde yanılmamıştı. Belki komiser bir saldırı olasılığını düşündüğü için daha en başından yanlış bir yargıya varmıştı.

"Perşembe sabahı biri bankaya babam tarafından hamiline imzalanmış bir çek getirip yüz milyon rubleyi nakit olarak çekmiş."

"Yüz milyon ruble mi?" diye sordu güçlükle. "Gişe memuru suratına gülmüş olmalı."

"Aksine hayır: Bize çok büyük bir rakam gibi geliyor ama batılı biri için altı aylık maaş demek, yaklaşık on bin dolar gibi bir tutar."

"Babamızın bu kadar parası mı varmış?"

"Bize söylememiş olsa da öyle görünüyor. Maaşının ne kadar olduğunu hep gizledi ve sürekli her şey için tasarruf yapıp durduk."

"Ama gişede... böyle bir çekin karşılığını ödemiş olamazlar!"

"Oysa ödemişler. Nedenini biliyor musun? Çünkü babam yakın bir zamanda elindeki tüm parayı Belarus'ta yer alan tek Amerikan bankasının şubesine aktarmış. Bu banka soğuk savaş sonrası doğu batı ilişkilerinin ne kadar iyi olduğunu göstermek amacıyla kısa bir süre önce Minsk'te bir şube açtı. Fazla sorgulamamışlar bile."

"Babam Amerikalılardan nefret eder."

"Son yıllarda bu fikrinin biraz değiştiğine inanıyorum, en azında bankaların gücüyle ilgili öyle."

"Peki ya gişe görevlisi... babamı tanımış mı?"

"Çeki bozduranın o olup olmadığı bilinmiyor. Sana söyledim parayı o şubeye kısa bir süre önce yatırmış. Bu yüzden onu pek de iyi tanımıyorlarmış."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Popov'a haber vermem gerek."

"Geç kaldın. Beni yarım saat önce bu hikâyeyi anlatmak üzere o aradı zaten, bana bununla ilgili bir şey bilip bilmediğimi sordu. Daha neler! Babam böyle bir sırrı ancak sana anlatabilirdi. Şu an o hesapta bizim için yüz bin ruble var, o da hiçbir şey demek."

Irina'nın kafası iyice karışmıştı. O an para umurunda değildi. Ama öyle bir tutarın bankadan çekilmiş olması ortaya yeni senaryolar çıkarıyordu: Belki de batı ülkelerinden birinde babasını bekleyen biri vardı. Ya da belki de kaçırılmış ve o çeki imzalamaya zorlanmıştı. Hâlâ hayatta olma olasılığı vardı.

***

Emmanuil sabahın yedisinde dükkânın kepenklerini açtığı anda karşısında kırmızı bisikleti üstünde bir kız çocuğu gördü. Buna şaşırmadı.

"Sen şu kaybolan adamın kızısın öyle değil mi? Karım uğrayacağını söyledi. İnatçı bir tip olduğunu da söyledi."

"Evet, o benim. Milislerle konuştuğunuzu biliyorum ama gördüklerinizi bana da anlatmanızı isterim."

"Doğruyu söylemek gerekirse ben sadece babanı gördüm, her akşam olduğu gibi evine dönüyordu. Arada gazete almaya uğrardı ama o akşam geçip gitti. Her zamanki saatine göre biraz erkenciydi."

"Onun babam olduğuna emin misiniz?"

"Milisler de aynı şeyi sordu. Evet eminim. Babanın üstünde hep bej renkli eski bir yağmurluk olur. Çok hızlı ve farklı bir hareket tarzı vardır, hatta biraz da komik. Bir yürüyüşçü gibidir, onu başkasıyla karıştırmak mümkün değil."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hepsi bu kadar mıydı? Irina büyük bir hayal kırıklığı içindeydi. Ümit etmişti, hem de çok, içini saran endişeyi hafifçe dağıtacak bir detay elde edebilmeyi çok ümit etmişti. Ama hiçbir şey çıkmamıştı. Artık pes etmek zorundaydı. İşi milislere bırakmanın vakti gelmişti.

Peki ya hiçbir gelişme kaydedemezlerse? Ya her şey bir hiçlikle son bulur da Popov ona gelip kollarını iki yana açarak gerçeği öğrenmenin hiçbir yolu olmadığını söylerse?

"Pes etmiyorum. Asla pes etmeyeceğim," dedi kendi kendine. Sonra tekrar söze girdi: "O zaman babam geçip yoluna gitti… Ortada tuhaf bir şeyler var mıydı ya da yanına yaklaşan biri oldu mu gördünüz mü?"

"Bak, sana söyleyebileceğim tek şey onun şu yolun sonundaki tütüncünün vitrini önünde durduğunu gördüm."

"Sonra?"

"Sonra bir müşteri geldi ve yoldaş Koronets'i bir daha görmedim."

Israr etmenin faydası yoktu, gazeteci ona haddinden fazla sabır göstermişti.

"Size teşekkür ederim. İyi günler."

"Böyle olduğu için üzgünüm… yani, demek istediğim…"

"Evet elbette."

Tütün dükkânı. Babasının vitrinin önündeki görüntüsünü ve gece sisinde hızla gözden kayboluşunu hayal etti. Araştırmaların başlangıç noktası. Gizemin merkez üssü. İçeri girmiş miydi? Sigara kullanmıyordu ama belki de satın almak isteyeceği ilgisini çeken başka bir şey olmuştu. Irina kapıyı açıp girişin üstündeki zilin sesiyle karşılanınca kendini biraz aptal

BELONGSTO KAKTUS.TEAM

gibi hissetti. Saçı atkuyruğu yapılmış yirmi yaşından fazla olmayan sarışın bir genç kız içeri yeni giren müşteriye gülümsedi. Arkasında hepsi de farklı markalardan olan ve çoğunun paketinin üstünde Kiril harfleriyle yazılmış yazılar bulunan elli kadar sigara ve tütün paketi sergileniyordu. Uzun bir tezgâh mekânı ikiye bölüyordu: Tezgâhın bir yanında müşteriler diğer yanında ise sarışın kız vardı. Birçok ürün yine aynı tezgâhın üstünde sergileniyordu: Pipolar, çakmaklar, şekerler, sakızlar, tıraş köpüğü fırçası ve bıçakları, usturalar, hatta sabun ve şampuan paketleri.

"İyi günler. Şey... benim babam kayboldu."

"Ah, çok üzüldüm!"

Önceki gün konuştuğu gazetecinin karısından farklı olarak tütüncü daha empati kurabilen bir tipe benziyordu, verdiği tepki de dürüst görünüyordu.

"Buraya gelmemin sebebi çarşamba akşamı saat yedi buçuğa doğru babamın bu dükkânın önünde görülmüş olması. Belki onu fark etmişsinizdir ya da bir şey satın almak için içeri girmiş olabilir."

"Üzgünüm, o saatte dükkân kapalı olur. Geçmişte kepenkleri tam indirecekken soyulduğumuz oldu. Alarm sistemi için paramız yok, bu yüzden kapanış saatini öne çekmeyi tercih ediyoruz, ayrıca saat beşten sonra dükkânı bir erkeğe emanet ediyoruz. Tezgâhın ardında bir kadından ziyade bir erkek görmek kötü düşünceleri dizginleyebiliyor. Saat yedide tüm faaliyetin durması gerekir."

Irina'nın zihninde bir düşünce dalgalandı.

BELONGSTO KAKTUS TEAM

"O zaman... kendinizi korumak için bir silahınız olduğunu düşünüyorum."

Kadın bu soruya şaşırmış gibiydi.

"Aslında aynen öyle. Neden sordunuz?"

"Zahmet olmazsa silahla ateş edilmiş mi, kullanılmış mı kontrol eder misiniz?"

"Affedersiniz ama söylediğiniz çok çılgınca. Burada kimsenin tabancası yok. Sadece bu var."

Kız yaklaşık bir metre uzunluğunda büyük tahta bir beysbol sopası çıkardı. Bu profesyonel bir beysbol sopasıydı.

"Güzel değil mi? Kuzenimin hediyesi, kendisi yaşamak için Japonya'ya gitti."

Irina sopanın silahlı bir hırsıza karşı oldukça yetersiz olacağını hemen anladı ama bunu tütüncüye söylemedi. O ateşli bir silah düşünmüştü ve beyni de bu yüzden başı sonu belli olmayan binlerce varsayımla doluvermişti.

YIKICI GERÇEK

Andrej'in kaybolmasının üstünden on gün geçmişti. O cumartesi Victoria'nın doğum günüydü. Irina ona tatlı hazırlamaya karar verdi.

"Bu koku da ne?"

"Elmalı turta yaptım."

"Benim için mi?"

Ablası şaşkınlığını gizleme gereği bile duymadı.

Irina açıklamaya koyuldu: "Düşünüyorum ki… Yani, babam ortadan yok olduğuna ve onu belki de bir daha görmeyeceğimize göre, ilişkimizi düzeltmeye çalışmalıyız. İkimiz yalnız kaldık."

"Peki ya birbirimizden nefret ediyorsak?"

"Ben nefretle yaşamak istemiyorum. İlişkimizde büyük sorunlar var ama bu telafi edilemez anlamına gelmiyor. Geçmişi arkamızda bırakabilirsek ikimizin de hayatı çok daha iyi olacak."

"Sen ciddi misin?"

"Evet."

Victoria ne diyeceğini bilemiyordu. Irina yanına gidip onu kucakladı ve başını ablasının göğsüne yasladı.

"Nice yıllara."

Ablası biraz utanarak da olsa karşılık verdi. Kardeşinden yirmi santim kadar uzun olduğundan eğilmek zorunda kalmıştı.

BELONGS TO KANTUS TEAM

Irina ekledi: "Ben senin düşmanın değilim. Sadece bana korkunç şeyler söyledin ve seni affetmem kolay olmayacak. Ama anneni o şekilde kaybedip babanın tutuklandığını görmenin senin için... ne kadar korkunç olduğunu anlıyorum."

Victoria pek de ikna olmamış bir tavırla başını iki yana salladı. Sonra konuyu değiştirmeye karar verdi: "Uzun zamandır tatlı yapmıyordun."

"Fırından yeni çıktı. Soğumaya bırakmak gerek. Davet etmek istediğin biri olabilir belki, ama..."

"Ama?"

"İçinde bulunduğumuz durum düşünülürse babamızı hemen unuttuğumuzun düşünülmesini istemem. Kısacası kutlamayı fazla abartmamak daha iyi olur."

"Eh, tek arkadaşım da Milano'da zaten."

"Belki Evgenij olabilir..."

"Onu her akşamüstü görüyorum. Ona turtadan bir dilim götürürüm."

"İyi fikir."

***

Evgenij on sekiz yaşına geldikten sonra vaktinin çoğunu kendine ait bir kulübede geçiriyordu. Aletler için kullanılan otuz metrekarelik bir yerdi. Ebeveynleri ısrarlarından bıkıp burayı ona "hediye etmişti." Çok tuhaf bir yerde olan kulübe, yabani bir bitki örtüsü tarafından istila edilmiş geniş bir alanın tam ortasındaydı. Muhtemelen bir zamanlar ekili bir alanın merkez noktasıydı. O, bu mekânı bir yatak, divan, masa ve birkaç sandalye ile kendi krallığına dönüştürmüştü. İçeride küçük bir ocak bile vardı. Bir tek elektrik ve su eksikti. Oraya iki

BELONGSTO KAKTÜS TEAM

gaz lambası, birkaç şişe ve beş litrelik bir su tankı götürmüştü. Orada kendini özgür hissediyordu, arada sırada Victoria onu ziyarete geliyordu. Son zamanlarda ilişkileri biraz değişmişti: Kız onunla birlikte olmayı kabul ediyordu, o ise kazandığı tüm parayı ona parfümden küpeye hediyeler almaya harcıyordu. Aslında anne babasından söğüşlediği parayı demek daha doğru olurdu çünkü onun cebine çok az para giriyordu.

Evgenij, Victoria için bir eşyadan biraz fazlasıydı. Bunun farkındaydı ama onun için önemi yoktu. Asla aşktan bahsetmemiş ve ona yönelik gelecek planları yapmamıştı. Birlikte olmaları onun için yeterliydi. Bunlar, kontrolü ele geçirdiğini düşündüğü ve kendini güçlü hissettiği tek anlardı. Kız yatakta tam bir bombaydı, o ise… gelişme kaydediyordu.

O akşam beklenmedik bir ziyaret oldu.

"Selam Evgenij."

"Irina? Hey ne sürpriz. Girsene."

"Turtayı beğendin mi?"

"İki dilimi de silip süpürdüm."

"Victoria nerede?"

"Bana turtayı öğleden sonra getirdi, sonra tekrar uğrayacağını söyledi. Gelmesini bekliyorum."

"Güzel, ikinizle de konuşmak istiyorum."

"Ne hakkında?" Evgenij uzun vaazlardan hiç haz etmiyordu.

"Ah hiç, beş dakikalık bir şey. Sonra hemen ayak altından çekilirim. Yalnız kalmak istediğinizi tahmin edebiliyorum."

"İşte bu, aferin."

"Endişe etme, hemen gideceğim."

Victoria on beş dakika kadar sonra geldi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Hop, selam Irina. Burada ne işin var?"

"Buraya… size soruşturmayla ilgili gelişmeleri aktarmak için geldim."

Ortada tuhaf olan bir şey vardı. Bunu neden orada yapıyordu? Ve neden ikisine birden? İlk atılan Victoria oldu.

"Bunu evde konuşamaz mıyız? Evgenij'in ne ilgisi var?"

"Biraz sonra bunu anlayacaksın."

"Tamam ama acele et. Korkunç bir mide ağrım var, belki de buraya gelmemeliydim."

Irina tam karşılarında dört beş metre uzakta duruyordu. Divana olabilecek en rahat pozisyonda oturup görünüşte kendinden çok emin bir halde anlatmaya başladı: "Babam en son Partyzanski Praspekt'teki bir tütün dükkânının önünde görülmüş. Bende şüphe uyandıran ilk şey gazetecinin onu vitrinin önünde dururken fark etmiş olması. Ama o saatte dükkânın çoktan kapanmış olması gerekirdi."

"Yani?" diye sordu Evgenij gergin bir tavırla.

"Yani muhtemelen dükkânın ışıkları hâlâ açıktı ve içeride biri vardı."

İçeri girdiğinden beri midesini ovuşturup duran Victoria delikanlıyla bakıştı.

"O tütün dükkânı saat beşte sana devrediliyor Evgenij," diye devam etti Irina.

Gencin ismi odada kurşun gibi bir sessizliğe dönüştü, tekrar konuşmaya başlanması birkaç saniye aldı.

"Minsk'te bir sürü Evgenij var ama birkaç soru sordum ve bu kişinin sen olduğunu anladım. Böylece olayları birbirine bağlamam kolay oldu…"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ortada birbirine bağlanacak bir olay falan yok."

"Ben olduğuna inanıyorum. Babam içeri girdi, kavga ettiniz, beyzbol sopasını alıp onu öldürdün. Sanırım kasıtsız adam öldürme dedikleri bu oluyor."

"Kasıtsız ne..? Sen çıldırdın mı! Ceset ne oldu peki?"

"Ben de kendime aynı şeyi sordum. Bunun üstüne defalarca düşündüm. Birkaç gün önce tütüncüye tekrar gittim ve sarışın kıza tütünlerin sergilendiği aynalı vitrinin ardında ne olduğunu sordum. Birkaç ailenin paylaştığı geniş bir avluya açıldığını söyledi."

Evgenij tek bir kelimeyi bile kaçırmadan dinliyordu. Yüzünde patlamak üzere olan bir fırtınayı düşündüren bir ifade vardı. Yapılan korkunç suçlamalar yüzünden kızgın mıydı yoksa gerçekten bir katil miydi?

"O avluda aradığım şeyi buldum. Orada olması gerektiğini biliyordum zaten. Başka türlüsü mümkün değildi. Bunu görünce babamın öldüğünü anladım."

Irina gözlerini kapattı. Sonra güçlükle devam etti: "Kuyu. O avluda kullanımda olmayan eski bir kuyu var. Tütüncünün arka çıkışının biraz uzağında. Bir cesedi ortadan kaldırmak için mükemmel bir yer. Kasnağa girişi ahşap bir kapı tutuyor, bunun güvenlik sebebiyle yapıldığını tahmin ediyorum. Ama kolayca çıkarılabiliyor."

Victoria pek de ikna olmuş görünmüyordu: "Anlattıklarının elle tutulur bir tarafı yok. Kimse sana inanmaz."

"Kanıtlarım var."

İki muhatabı suçlayan gözlerle bakıştı.

"Hangi kanıtlar?" diye sordu Evgenij.

BELONGSTO KAKTUS TEAM

"Tütüncüyle kuyunun içine baktık. Derinliği yirmi metre kadar olmalı. Dibinde sadece kapkara sıvı bir delik görünüyor. Şeytanın göbek deliği gibi."

"Ah, ne korkutucu ama. Hangi kanıtlar?" diye ısrar etti ablası.

"Kuyunun duvarları hiç de pürüzsüz eğil, sıkça çıkıntılı ve pürüzlü kısımlar var. Bunlardan birine babamın yağmurluğunun bir parçası takılmış."

"Beni tuzağa düşürmek için sen koymuşsundur!" diye bağırdı Evgenij.

Irina başını iki yana salladı. "O parçayı tütüncünün yardımıyla aldım. Kendisi orada benimle olduğunu hiç sorun çıkarmadan onaylayacaktır zaten."

Yine derin bir sessizlik oldu ama bu sefer sessizliği bir patlama izledi.

"Popov'a gittin mi?" diye sordu Victoria.

"Henüz değil."

"O zaman... bunları senden ve o tütüncüden başka bilen yok," diye ekledi Evgenij.

"Tütüncü durumu anlamadı: Babamın tütün dükkânının dışında saldırıya uğrayıp soyulduğunu düşünüyor. Sonra da cesedi kuyuya attıklarını. Dahası beyzbol sopası öyle iyi temizlenmiş ki üstünde kullanılmış olduğuna dair ne bir iz ne de bir leke var."

"Çok iyi," diye ağzından kaçırdı delikanlı.

"Ama, şeyi taşımak için..." Irina yutkundu, kendini zorlayarak devam etti: "Cesedi taşımak için iki kişi gerekiyordu. Evgenij'in bir suç ortağı vardı."

BELONGSTO KAKTUS TEAM

"Kimmiş o?"

"Sensin Victoria."

Kız hiç şaşırmadı. Ne kızdı ne de inkâr etti.

"Neden ben?"

"Çek yüzünden. Babam hiçbir zaman çek defterini yanında taşımazdı. Onu hep evde saklardı ve sen nerede gizlediğini bulmuş olmalısın. Yüz milyon rublelik bir çeki onun imzalamış olduğuna asla inanmam."

"Eh, tebrikler sana o zaman! Sen tam bir tilkisin Irina."

İki kız kardeş bakıştı. Victoria'nın kocaman açılan gözleri adalet ve hiddet saçıyordu. Irina'nın gözleri ise yutulmak istemeyen bir sincabınkiler gibiydi. Ama korku taşımıyordu.

"Tek akıllı sensin sanıyorsun değil mi? O zaman bırak da olaylar nasıl gelişti ben sana anlatayım. Şu çekten başlayalım: Evet babamın çek defterini buldum. Ve tabii babamın birikiminin tutarını gösteren evrakları da. Belarus'tan cebim dolu bir şekilde ayrılmak için eşsiz bir fırsattı bu. İstesem o parayı bana asla vermezdi, hatta kararıma tüm gücüyle karşı çıkardı. Ama cebimde biraz para olursa ve sınırı, mesela sınır memurlarına biraz rüşvet verip ikna ederek geçebilirsem, o zaman babamın onu dolandırdığımı ispat etmesi çok zor olurdu. Aklıma Evgenij'in okuldan kaçmak için imzaları taklit ettiği geldi. Arkadaşlarından bile ailelerinin imzalarını taklit edip dünyanın parasını alıyordu."

Victoria o lanet çarşamba akşamının her bir saniyesini çok net hatırlıyordu. Saat yedi buçuğa doğru tütün dükkânında erkek arkadaşını görmeye gitmişti. Dükkân kapanalı yarım saat olmuştu. Çek üstünde sahte imzayı nasıl atacaklarına ba-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kıyorlardı ki Evgenij'in yüzü birdenbire bembeyaz kesildi. Camekânın ardında birden beliren Victoria'nın babası, kapıyı açmasını işaret ediyordu. Kızını dükkâna girerken görmüştü. Yüzündeki ifade hiç hoş değildi, kimbilir belki de onların tezgâh arkasında sevişeceklerini düşünüyordu ya da belki de sadece kendi işleri yüzünden gergindi.

"Tam da o gün eve erken döneceği tutmuştu! Onu içeri aldık. Ama telaş ve aceleyle bir şey sakladığımı görmüştü, ceplerimi boşaltmak için beni zorladı. Çeki gördü. Hem de üstündeki sahte imzayla. Çıldırmış gibiydi. Ellerini boğazıma doladı. Beni boğmak istiyordu sana yemin ederim. O zaman Evgenij içgüdüsel bir hareketle beyzbol sopasını kullandı. Babamın bağıracak vakti bile olmadı. Her şey birkaç saniye içinde son buldu."

"Katil!" diye bağırdı Irina, Evgenij'e.

"Yo, hayır, yaptığına o kadar üzüldü ki... Onu sakinleştirmem on dakikadan fazla sürdü."

"Peki ya sen? Babamızın cesedi karşısında sen de üzüldün mü?"

"Hayır. Hatta aksine bir tür rahatlama hissettim, aynı dul Zvereva'nın köpeğini öldürdüğümde olduğu gibi. Babam bir daha asla bana bağıramayacaktı. Ben uzun yıllardır yalnızım. Annem öldüğünden beri. Onun gibi iyi ve cömert olmanın hiçbir anlamı yok. Ben buyum."

Evet, doğru söylüyordu. Victoria böyleydi. Başkalarının kaderleri için acı çekmiyor, kimseye karşı sevgi beslemiyor, hiçbir şey hissetmiyordu. Gönüllüleri, misyonerleri ve iyilik yapanları bir türlü anlamıyordu. Çünkü aslında iyiyle kötüyü

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ayırt etmeyi bilmiyordu. Onun için iyilik, kötülüğün gözündeki bir toz parçasıydı o kadar.

"Sen ümitsiz bir vakasın," diye mırıldandı Irina.

"Ümit! Babanın yaşadığını ümit etmek ne işine yaradı? On gündür yok işte."

Irina içinde yükselen kardeşinin üstüne atlayıp yüzünü tırmalama arzusunu bastırdı. Hikâyenin devamını duymak istiyordu.

"Sonra Evgenij'in aklına kuyu geldi ve onu oraya atmaya karar verdik. Çok ağırdı ama kimse bizi görmeden hızlıca halletmeyi başardık. Ertesi sabah Evgenij aynalı gözlükler takıp parayı çekmeye gitti. Tereyağından kıl çeker gibi kolay oldu."

Irina bazı Amerikan bankalarında kapalı devre kamera sistemlerinin kullanılmaya başladığını duymuştu. Ama Minsk'te hiçbir bankada hâlâ böyle bir uygulama yoktu, tek Amerikan bankasında bile.

"Sen bundan ne elde ettin?" diye sordu sessizce duran gence. "Onu ne için öldürdün? Victoria'nın parayı seninle yarı yarıya bölüşeceğini mi düşünüyorsun gerçekten?"

"Bizi birbirimize düşürmeye çalışıyor!" diye uyardı ablası.

"Para umurumda değil, beni sadece sen ilgilendiriyorsun."

Evgenij, Victoria'ya yaklaşıp kızın başını ellerinin arasına aldı, sonra onu dudaklarından tutkuyla öptü. Sanki onu yutacak gibiydi, Irina midesinin bulandığını hissetti.

Victoria kendini delikanlıdan kurtardı, dudakları öpüşürken ıslanmıştı: "Burnunu bu işe sokmaman gerekirdi." Atmosfer birden değişivermişti. Sesi sert ve düzdü.

"O benim babamdı!" diye bağırdı Irina.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ve bu sabahki o turta denemesini de yapmamalıydın... Benim senin bu küçük oyunlarına düşecek kadar aptal olduğumu mu düşünüyorsun? Midem ağrıyormuş gibi numara yaptım ama aslında hayatımda hiç bu kadar iyi olmamıştım."

Irina nefesini tuttu.

"Zehirliydi değil mi?"

"Arsenik," diye onayladı kız. "Kokusuz ve tatsız, zehirlemesi de çok kolay. Fare zehri olarak kullanıldığına göre ikiniz için mükemmel gibi geldi bana."

"Sen hastasın!" diye bağırdı Evgenij.

"Şimdi her şeyi düzelteceğiz," diye kısa kesti ablası.

"Beni öldürecek misiniz? Popov sizin yaptığınızı hemen anlar."

"Hiç sanmam. Seni bir binanın beşinci ya da altıncı katından aşağı atarız. Babam kadar ağır değilsin, cüssen de ondan çok daha küçük. Sonra Popov'a gözyaşları içinde babacığının kaybolmasından ne kadar sarsıldığını ve bir zayıflık anında böyle bir şey yaptığını anlatırım. Zavallı küçük Irina. Yavaş yavaş sular durulur ve ben de unutmak için yurt dışına giderim. Sonra güzel bir günde babamın resmi olarak öldüğü ilan edilir ve ev de bana miras kalır... O noktada geri dönüp belki de Evgenij ile birlikte yaşarım."

"Tütüncü her şeyi biliyor," dedi Irina.

"Hayır, sadece kuyuda bir soyguncu tarafından öldürülen babamızın cesedi olduğunu biliyor, sen böyle söyledin."

"Peki beni hanginiz öldürecek?"

"Victoria, kardeşin inanılmaz! Ölmek üzere olmasına rağmen bizimle meydan okurcasına konuşuyor."

"Çılgınlık bizde aile geleneği. Bizi arsenikle öldürmek istedi. On üç yaşında. Aklın alıyor mu? Bu iyilik dolu yüzün ardında şeytani bir yetenek var."

Irina gözünü bile kırpmıyordu.

Victoria ona yaklaştı. "Seni ben öldüreceğim, tüm sorunlarım senin doğumunla başladığına göre senin gidişinle de bite..."

Bir ateş sesiyle cümlesi yarıda kaldı. Kurşun kızın boynunu delip geçti, gırtlağındaki delikten kan fışkırmaya başladı. Kız kardeşinin ellerine baktı. Irina küçük bir tabanca tutuyordu. Üstünde duman tütüyordu. Kardeşi onu vurmuştu. Birkaç saniyelik şaşkınlıktan sonra Victoria'nın cansız bedeni yere yığıldı.

Evgenij korkudan felç olmuş bir halde hareketsiz duruyordu. Kekeleyerek konuştu: "Hayır, bekle... ben..."

İkinci bir ateş sesi onun da ağzını kapadı.

Irina durup birkaç saniye iki cesedi izledi. Arsenikli turtanın işe yaramaması ihtimaline karşı yedek bir plan yapmak iyi olmuştu.

"Huzur içinde uyu baba. Sözümü tuttum."

Oradan olabildiğince hızlı uzaklaşmalıydı, silah seslerini biri duymuş olabilirdi. Ocağın altındaki depoyu açtı. Büyük demir bir kova ve beş litrelik bir tank buldu. Sonra pütürlü yüzeyi olan bir kalas parçasıyla yanan fenerlerden birini aldı. Bunlarla bir tür salıncak sistemi kurdu: Yere dayadığı kalasın uç tarafına feneri, diğer ucuna kovayı yerleştirdi. Böylece kova masanın üstünde yer alan tanktan gelen suyla kademeli olarak dolacaktı. Bir noktada lamba içi su dolan kovanın ağır-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lığıyla yukarı doğru çıkıp inerek bir kıvılcım yaratacak ve yangın çıkaracaktı.

İçerideki hava artık nefes alınamayacak bir hal almıştı. Dışarı koştu, yeterince güvenli bir uzaklığa vardığında yavaşça yürümeye koyuldu. Bunun işe yaradığından emin olmalıydı. Birkaç saniye sonra ardında büyük bir patlama duydu. Önünde biri olsaydı onun görkemli bir alev halesiyle çevrelendiğini görürdü. Yer bir anlığına sarsıldı, hemen ardından etrafını sıcak bir hava dalgası sardı, bunu havada uçuşan yanık parçaları izledi. Kulübe büyük bir gürültüyle patlamıştı, Irina'nın hissettiği öfkenin mükemmel bir yankısıydı âdeta.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

OCKHAM'IN USTURASI

"İki yanmış ceset. Bir tanesi büyük olasılıkla kulübenin sahiplerinin oğlu Evgenij Morozov. On sekiz yaşındaymış, ne büyük trajedi."

Popov'u bilgilendiren polis memuru uzun boylu ve yapılıydı, pembe yanaklarıyla gür kaşları dikkat çekiyordu. Elli yaşlarında gösteriyordu. Kısa süre önce ağlamış gibi bir hali vardı.

"Ne var Oleg Aleksievič? Sarsıldığınızı görüyorum."

"Patlamanın olduğu yerden henüz döndüm ve o yanmış iki ceset... çok etkileyiciydi."

"Biz milis memuruyuz. Kolay olmasa da kendimizi olaylardan belirli bir mesafede tutmalıyız. Ne olduğunu anlayabilmek için."

"Komiser, uzun yıllardır burada çalışıyorum ve sizin kendinizi kaybettiğinizi hiç görmedim. Bana öyle geliyor ki... hani şu böcekleri inceleyen bilim insanlarına ne deniyordu?"

"Entomolojist."

"Hah işte o. Siz bir entomolojist gibisiniz: İnceliyor, olayları kurguluyor ve suçluları buluyorsunuz. Ve duygularınızı bir kenara bırakıyorsunuz."

"Belki duygularım yoktur. Siz ne dersiniz?"

"Yok hayır, ben sizin de duygularınız olduğuna eminim. Ama siz, nasıl derler, onları tavan arasında tutmayı iyi biliyorsunuz."

Popov zoraki bir tebessümle karşılık verdi.

"Konumuza dönelim: Diğer kurban kim? O kulübede ne olmuş?"

BELONGSTO KAKTUS TEAM

"Son günlerde gelen bir kayıp ihbarı olmadı. Dışarıdan gelen biri olup olmadığını anlamaya çalışıyoruz. Adli tıp cesedin bir kadına ait olduğunu söylüyor."

"Bu bilgi bize yardımcı olabilir. Morozov'un sevgilisi var mıymış?"

"Yok gibi görünüyor ama ailesinden bilgi almamız mümkün değil: Babası haberi duyunca ani bir kalp krizi geçirmiş, annesi ise şokta."

"O zaman belki de bir fahişeyle birlikteydi. Peki ya patlama? Nasıl olmuş olabilir?"

"Arızalı gaz tüpü olabilir, diye düşünüyorum."

"Gaz tüpünün aletlerin konduğu bir barakada ne işi var?"

"Anladığımız kadarıyla baraka yaşanabilir bir alana çevrilmiş. Belki de delikanlı kendi başına yaşamak istiyordu ama ev kiralamak için parası yoktu."

"Komşular patlamayı ne zaman duymuş?"

"Akşam dokuza doğru."

"Yani uyumuyorlardı: Odanın gazla dolduğunu anlamadılar mı?"

"Belki de kör kütük sarhoştular."

Popov şaşkın bir halde sakalını ovuşturuyordu: "Cesetlerin üstünde yapılacak testlerin sonuçlarını görelim. Ama bana tutarsız gelen bir şeyler var. Ortada kaza süsü verilmiş bir cinayet olduğunu düşünüyorum."

"Ah öyle mi? Sebebi ne?"

"Para, kadın kavgası... her zamanki sebepler kısacası."

Tam o sırada odanın kapısı ardına kadar açıldı ve Irina göründü. Perişan görünüyordu. Sadece şunları söyleyebildi:

BELONGSTO KAKTUS TEAM

"Komiser bana yardım edin! Ablam Victoria dün gece eve dönmedi."

***

"İnandılar mı acaba?"

Irina yatağında uzanmış son yirmi dört saattir yaşananları düşünüyordu. Kulübedeki patlamadan sonra dikkat çekmemeye büyük özen göstererek bisikletiyle eve dönmüştü. Şansına o saatte sokakta hep çok az insan olurdu, her halükârda o yine de yolunu uzatsa da yan yolları kullanarak gitmeyi tercih etmişti. Birkaç dikkatsiz bakış dışında tanıdığı hiç kimseyle karşılaşmamıştı. Evin kapısını kapattığı gibi tükenmiş halde yere yığılmıştı.

Soğuk zemine oturup sırtını kamburlaştırıp kapıya yaslanmış, durdurulamaz bir ağlama dürtüsünün gelmesini beklemişti. Uyuyup kendine gelme ihtiyacı duyacağından da neredeyse emindi. Oysa hiç. Vicdanı onu hiç rahatsız etmemişti. Hatta aksine doğru şeyi yaptığını hissediyordu. Dine, kanuna ya da ortak sağduyuya göre değil kendi kişisel değer sistemine göre doğru olanı yapmıştı.

Babasının intikamını almıştı. Bir katili, faydasız bir varlığı, onu da öldürmeye hazır olan bir ahlaksızı yeryüzünden silmişti. Victoria'dan bahsetmiyordu bile. Sevgili ablası... Dünyaya geldiği ilk andan itibaren ondan nefret eden ablası. Bir damla gözyaşı dökmeden, en ufak bir pişmanlık belirtisi taşımadan babasının cinayetine ortak olan ablası. Tam on gün boyunca Irina'ya tiyatro oynamıştı. Eğer o silahı bulup yanına almış olmasaydı o ikisi onu da öldürecekti. Oysa şimdi adalet yerini bulmuştu.

BELONGSTO K-ANTOS TEAM

Silahı dönüş yolu üzerindeki tek durak olan Svislač Nehri'ne atmıştı. Ondan ayrılmak zorunda kaldığına üzülmüştü. Yarı otomatik sekiz mermili Makarov marka bu silahı çok sevmişti. İlk silahıydı ne de olsa. Bunu ele geçirmek çok kolay olmuştu. Komşularının oğlu Aleksandr'ın doğum gününde arkadaşının babasının deneyimsiz masum ellere düşmesine engel olmak üzere silahla mermileri güvenli bir şekilde yatak odasındaki bir çekmeceye koyduğunu görmüştü.

Zehirli turtanın kesin sonuç garantisi taşımadığını biliyordu. Böylece bir bahane uydurup Aleksandr'ı ziyarete gitti ve Makarov'u çaldı. Bir sihirbaz kadar hızlıydı. Silahı gördüğünü kimse bilmediğinden onunla bağlantı kuramazlardı. Ne delil ne de görgü tanığı vardı. Sonra şehir dışında ıssız bir yere gidip kendine güven kazanmak için dört el ateş etmişti. Silah nispeten küçük, hafif ve kullanımı kolay bir aletti, onun küçük parmakları için bile... Kulübeye giderken silahı da yanında götürdü. Onları öldürmeye kararlıydı. İkisinin onu öldürme niyeti iyice netleşince de hiç tereddüt etmedi. İki mermi, iki ölü... Silahı bu kadar iyi kullanabildiği için kendinden çok memnun kaldı. Cesetleri görmek onu hiç sarsmadı, aksine her şey ona çok normal ve mantıklı geliyordu. Bu noktada karar vermek zorundaydı: Teslim olmak mı yoksa delilleri ortadan kaldırmak mı? Kendine şaşarak hemen ikinci yola yöneldiğini fark etti. Ama cesetleri yok etmek için bir plan yapmamıştı. Her şeyi o an kurgulamak zorunda kaldı. Salınımın doğru bir şekilde ve zamanda olması için yaptığı hızlı hesapları çok net hatırlıyordu: İki kol aynı uzunlukta olamazdı, kovanın bağlı olduğu kol, fenerin bağlı olduğu koldan çok daha kısa olmak

BELONGSTO KAKTUS TEAM

zorundaydı. Her zaman matematiksel bir zekâya sahip olmuştu, öğretmeni Bayan Melnikova onu görse hiç şüphesiz gurur duyardı.

Sonra uykusuz geçen bir gece boyunca inanılır bir plan yaptı. Victoria gece eve geri dönmemişti. Bu yüzden ertesi sabah hemen komisere ve Galina halasına haber vermeye gitmek zorundaydı. Prova yapmak için aynanın karşısına geçti: Üzgün bir surat, doğru anda dökülen gözyaşları, kekeleyerek çıkan sözcükler ve çelişkili şeyler yapmamak için büyük bir dikkat. Her şey öyle kendiliğinden geliyordu ki, en ufak bir pişmanlık gölgesi yoktu. Nasıl oluyordu da vicdanı onu sorumluluklarına çivilemiyordu? Kendini nasıl bu kadar huzurlu tutabiliyordu? Popov'a, komşularına ve herkese yalan söylemek nasıl oluyordu da ona ağır gelmiyordu? Belki de Victoria haklıydı: Koronets ailesinin şeytani yeteneklere sahip üyesi oydu.

Polis merkezinde her şey çok iyi geçti. Yaşanan olaylardan sarsılmış küçük kız rolünü çok iyi oynadı: Önce babası ve şimdi kız kardeşi... Doğumda annesini kaybetmiş olmaktan bahsetmiyordu bile. Kim bu bahtsız on üç yaşındaki zavallıdan şüphelenecek kadar katı bir kalbe sahip olabilirdi?

Popov'a ablasını en son önceki gün öğleden sonra gördüğünü söyledi, yani ona arkadaşı Evgenij'e gideceğini söylediği zaman. Pembe yanaklı polis bunu duyunca komisere doğru döndü ve ikisi hüzünlü bir şekilde bakıştı. Irina kendisine söylenmeyen bir şeyler olduğunu anladığı yönünde numara yapıp ısrarla açıklama istedi. O zaman Popov onu kucaklayıp güçlü olmasını söyledi. Sonra ihtiyatlı bir şekilde kıza kulübede olan patlamadan ve bulunan iki cesetten bahsetti. Onun böyle bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

haberle yüzleşebilecek kadar büyük ve güçlü olduğunu düşünüyordu. Usta bir oyuncu gibi tepki veren Irina, tüm duygularını gergin yüzüne doğru anda yansıtmayı başardı: Şaşkınlık, duyduklarına inanamama, ret, farkındalık ve umutsuzluk.

İkinci cesedin Victoria olduğundan henüz emin olunmadığını söyleyerek onu gereksiz bir şekilde teselli etmeye çalıştıkları sırada Galina hala geldi, o gerçekten de üzgündü. Kıza eve uğrayıp eşyalarını toplamayı ve en azından bir süre onunla kalmasını teklif etti. Sonuçta o bir ergendi ve ailesinden iki kişinin kaybını tek başına atlatamazdı. Irina incecik çıkan bir sesle babasının evinde kalmaya devam etmek istediğini söyledi. Böylece Galina hala o öğleden sonra orada kaldı ve her iki ya da üç saatte bir yeğeninin bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sormak için kapısını çalıp durdu. Irina için tüm bu ilgi sadece bir engel teşkil ediyordu o kadar, çünkü bu durumda rol yapmadan kendisi olabileceği tek yer odasıydı.

***

Üç gün sonra, Galina hala yeğeninin odasına girdi. Kız uykusuzluk ve üzüntüden bir paçavraya dönmüştü. Kendini sessizce Irina'nın yanında kalmak zorunda hissetmişti. Diğer yandan kız kendini âdeta odasına hapsetmişti, konuşmuyor ve yemek yemiyordu. "Zavallı kızım, bu kadar az bir süre içinde ne kadar da çok acı yaşadı," diye düşünüyordu halası. Irina taklit edebilecek bir ifade ya da detay yakalayabilmek üzere kısa anlar için gizlice onu izliyordu. Amacı hiç hissetmediği o hüzünlü ruh halini daha inanılır kılmaktı. Komiser artık şüphe kalmadığını onlara bildirmişti: Yanmış ikinci ceset Victoria'ya aitti, cenaze hazırlıklarına başlayabilirlerdi.

BELONGSTO KAKTUS TEAM

"Sana biraz et suyu pişirmemi ister misin canım?"

"Evet hala, teşekkür ederim. Biliyor musun, uzunca düşündüm ve... olanlara rağmen yaşamaya devam etmek gerek."

Galina yeğeninin bu güçlü ruhuna hayranlık duyuyordu. "Sen çok farklı bir kızsın. Cesur ve akıllısın. Sen bizim gururumuzsun."

Irina kısacık bir an için olsa bile halasını aldattığı için utanç duydu. Ne yazık ki başka çaresi yoktu. Ona gerçeği anlatması mümkün değildi. Acaba Victoria'nın ne kadar çürümüş olduğundan hiç şüphe etmiş miydi? Hayır, Galina hala saftı, duruydu, siyahı görmek istemeyen beyazdı. Hep her şeyden habersiz kalmak zorundaydı. Gerçeği öğrenmek onu mahvederdi.

Telefon çaldı.

"Ben bakarım hala."

Günlerdir kullanmadığı için uyuşan bacaklarıyla telefona doğru ilerleyen kız ahizeyi kaldırdı: "Alo?"

Bir anlık bir sessizlik oldu, sanki karşı taraf duyduğu sesin kime ait olduğunu anlamaya çalışıyor gibiydi.

"Ben Popov. Irina Andreevna Koronets ile mi görüşüyorum?"

"Benim."

"Nasılsınız?" Hemen ardından ekledi: "Biraz daha iyi misiniz?"

"Ben... olanlara alışmaya çalışıyorum. Babamdan haber var mı komiser?"

Irina kurbanlarına yalan söylemişti: Kuyuyu kendi başına bulmuştu, tütüncüdeki sarışın kızın hiçbir şey bildiği yoktu. Ortada babasının yağmurluğunun parçası falan da yoktu. Ama

BELONGS TO KANTIS TEAM

olsa da ancak orada olabilirdi, iki suç ortağının sözleri tezini doğrulamıştı. Irina dışında Andrej'in bedeninin nerede olduğunu bilen kimse yoktu. Konumun ortaya çıkması komiserin tüm hikâyeyi kurgulayıp onun maskesini düşürmesine sebep olabilirdi.

"Maalesef hiçbir gelişme yok. Ama kendinizi iyi hissettiğinizde sizinle tekrar konuşmak isterim. Çok fazla şey istediğimin farkındayım ama bazı detayları daha iyi anlamama yardımcı olabilirsiniz belki. Doğal olarak halanız size eşlik edip yanınızda bulunabilir."

Kız hızlıca düşündü: Reddedebilirdi ama bu durumda komiserin neyin etrafında dolandığını asla öğrenemezdi. Soruşturmanın ne noktada olduğunu bilmek onun için önemliydi. Böylece Popov fikirlerini netleştirmeye çalışırken onun aklını karıştırabilirdi. Evet onunla konuşacaktı. Yeniden küçük kibritçi kızı oynamaya hazır olduğunu hissediyordu. Ama Galina halanın yanında olmaması daha iyi olurdu. O yanındayken daha zor numara yapıyordu.

***

"Hemen geldiğiniz için teşekkürler. Sizin için çok zor olmalı."

"Tahminlerin ötesinde."

Irina'nın sesindeki yorgunluk Popov'u pek de etkilemiyor gibiydi.

"Evet, elbette. Ortada gizemli bazı şeyler var, siz belki anlamama yardımcı olursunuz."

"Sizi dinliyorum."

"İlki: Neden babanız hamiline yüz milyon rublelik bir çek imzaladı?"

Irina bu soruyu bekliyordu. Kendince emin olmayan bir tavır takındıktan sonra yanıtladı: "Onu mecbur etmiş olmalılar. Belki biri onu kaçırdı ve imzalamaya zorladı."

"Ama Koronets ailesinin tasarruflarının tam miktarını nereden biliyordu? Ve parayı aldıktan sonra neden onu serbest bırakmadı?"

"Belki de..." Irina bir an durakladı. Bu sefer numara yapmıyordu, gerçekten de boğazına bir yumru tıkanmıştı. Tekrar söze girdi: "Kendisini kaçıranlardan birini tanıdığı için öldürüldü."

"Ama böyle bir durumda cesedini çoktan bulmuş olurduk. Hayır, babanız hâlâ hayatta olmalı."

Komiser tamamen yanlış bir varsayım oluşturuyordu. His ve deneyim bu sefer hiç işe yaramamıştı demek ki.

"Pek ikna olmuş görünmüyorsunuz."

"Artık böyle bir ümidim kalmadı."

"Nasıl oluyor da babanızın öldüğünden bu kadar eminsiniz?"

"Bana birkaç hafta önce hayal kurmanın hiç de mantıklı olmadığını kendiniz söylemiştiniz, hatırlatırım."

"Ama siz onun kızısınız. Sizin sonuna kadar, kanıt bulunana kadar ümit etmeniz gerekir."

"Aynen öyle," diye düşündü aklından o kara kuyuyu geçiren kız. Babasının cesedini görmemişti ama Victoria ile Evgenij onun korkunç varsayımlarını doğrulamıştı.

"Kendimi aldatmak istemiyorum, bu çok acı verici. Her ne kadar verdiğim bilgilerin size pek yardımı olmasa da devam edelim."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Hiç de öyle değil emin olabilirsiniz."

Popov'un büyük bir doğallıkla söylediği bu cümle kızın zihninde birkaç saniye yankılandı.

"İkinci gizem: Kulübe nasıl patladı?"

Beklenmedik bir soru. Sinsi. Belki taraflı. Irina tehlike hissi duymaya başladı.

"Yanlış anlamadıysam tüpte gaz kaçağı olmuş."

"Ama ne ablanız ne de Morozov havanın gazla dolduğunu anlamamış. Sizce bu mümkün mü? Cesetler üstünde yapılan araştırmalarda içki içmedikleri ortaya çıktı. Akılları yerinde ve her şeyin farkındalarmış."

"Peki ya..?" dedi Irina. Popov'a acil çözüm fikirleri sunma zorunluluğu hissediyordu. Yardımsever ve faydalı görünmek istiyordu. Ama bir yandan da ağzından yanlış bir şey kaçırmaktan korkuyordu. "Peki ya intihar etmek istedilerse?"

"Ablanız babanızın kaybından çok da etkilenmiş gibi gelmedi bana."

Irina varsayımını güçlendirmeye çalıştı: "Victoria'nın gelgitleri vardı. Onun birkaç kez 'hayatıma son vereceğim' dediğini de duymuştum ama ciddi olduğunu hiç düşünmedim. Belki de Evgenij ile bir anlaşma yaptılar. Sevgili değillerdi ama... arkadaştan fazlası olduklarına inanıyorum."

"Delikanlı nasıl biriydi?"

"Evgenij mi? Onu çok az tanırdım. Biraz tuhaftı. Ablam için çıldırıyordu ve onu her şekilde mutlu etmek için elinden geleni yapıyordu."

"Bu bir intihar değildi, size garanti ederim."

Irina tehlike hissinin arttığını hissetti.

"Nasıl emin olabiliyorsunuz?"

BELONGSTO KAKTUS TEAM

"Çünkü öldürüldüler. İkisi birer kurşunla."

Kız aynı anda hem şaşkınlık gösterip hem de endişesini gizlemek için büyük bir çaba harcadı. Milislerin yanmış cesetler üstündeki araştırmalarını bu kadar ilerletmeyeceklerinden o kadar emindi ki.

Onun düşüncelerini okuyan Popov şöyle dedi: "Bir görgü tanığı patlamadan birkaç dakika önce iki el ateş sesi duyduğunu söyledi. Bu bana vurulduklarını düşündürdüğünden kadavraların üstünde çok detaylı araştırma yapılmasını istedim."

Artık çok şaşırmış görünmesi gerekiyordu. Ve söylediklerine çok daha fazla dikkat etmesi... Popov onun her titreşimini kaydetmeye hazır bir sismograf gibi görünüyordu.

"Aman Tanrım. Ama bunu kim yapmış olabilir? Ve neden?"

"Kötü arkadaşları var mıydı? Birinin işine burunlarını mı soktular acaba?"

"Sanmıyorum... Kendi hallerinde takılıyorlardı... Victoria'nın tek gerçek dostu şu an İtalya'da zaten."

"Ya... oysa katili kulübeye kendileri aldı. Tanıdıkları biriydi. Hiç şüphesiz onun tarafından saldırıya uğramayı beklemiyorlardı."

"Bunun başka bir açıklaması olmalı. Belki de onları başkasıyla karıştırdılar."

"Mümkün değil. Sokakta kurulan bir pusudan bahsetmiyoruz. Birbirlerini iyi tanıyorlardı. Turtadan bahsetmiyorum bile."

Irina ilk defa maskesinin düştüğünü hissetti. Popov turtadan da haberdardı! Yalanlarla koruduğu kalesinin surları etrafında dönüp duruyor gibiydi. Başka bir deyişle ondan şüp-

BELONGSTO KAKTUS TEAM

heleniyordu. Bunu hissediyordu. Havada izi vardı. Komiserin rafine sorgulama tekniklerine nasıl karşı koyabilirdi? Derin bir nefes aldı, dökülen soğuk bir ter damlasını sildi ve tam da istediği şekilde gözlerini kocaman açarak cevapladı: "Ne turtası?"

"Şöyle ki, kulübenin arkasındaki çöpte siyah bir torba vardı, içine atıldığı demir teneke bir şekilde poşetin içindekileri korumuş. İçinde üç dilim hiç dokunulmamış turta bulundu. Bu bana çok tuhaf gelince incelemeye gönderdim. Eh, kullanılan malzemelerden biri... arsenikti."

"Zehirli turta mı yani?"

"Hem de öyle bir zehirli ki, tek bir lokma alan birini anında yere serecek türden."

Irina kafasını salladı. "Bana her şey o kadar tuhaf geliyor ki. Tabanca, zehirli turta... Kötü bir film gibi."

"Konumuza dönelim: O turta evde yapılmıştı. Patlamanın olduğu o cumartesi günü Victoria'nın doğum günüydü öyle değil mi?"

Artık Irina'nın tüm bedeni ürpermeye başladı. Ama aynı zamanda ortada gerçek kanıtlar olmadığını da anladı, elde sadece küçük işaretler vardı o kadar. Her şey ona bağlıydı. Güçlü olup sakin kalmalıydı. Komiserin elinde hiçbir şey yoktu, tek istediği onu yavaş yavaş çökertmekti tıpkı onu nakavt etmek için doğru anı bekleyerek yanlarına çalışan bir boksör gibi.

"Evet ama kimin ona içinde arsenik olan bir pasta hazırlayabileceğini bilmiyorum. Kaç düşmanı vardı ki? Zehir, kurşunlar... Buna inanmıyorum."

Popov hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Kendiliğinden gelen bir itiraf yoktu. Sorguları genellikle çok daha etkili ve sonuç verici olurdu. Arka planda Irina ve arsenik arasında

BELONGS TO KAKTUS TEAM

bir bağlantı kurabilmek için her şeyi yapmıştı. Adamları zehri kıza sağlayabilecek birçok insanla irtibata geçmişti. Ama hiçbir şey çıkmamıştı. Görünen o ki kız bunu kendi başına gizlice ele geçirmeyi başarmıştı. Ama elinde son bir kart daha vardı.

"Çözülmesi gereken son bir sır daha var."

"Bir tane daha mı? Ben... lütfen bana bir bardak su verebilir misiniz?"

"Elbette."

Komiser birkaç saniyeliğine odadan ayrıldı. Neden ona kendisi su teklif etmemişti? Onun kendi kendine ihanet etmesini istiyordu ve bu yolda her tür araç mubahtı. Su talebi kuşatmayı bozuyor ve kıza biraz olsun soluklanma imkânı veriyordu. Yeni hamlelere hazırlanmak zorundaydı.

Suyla geri dönen Popov ona düşüncelerini toparlaması için birkaç saniye verdikten sonra tekrar sorguya döndü: "Son sır yaklaşık üç hafta önce yerinden gizemli bir şekilde kaybolan bir tabancayla ilgili."

Irina kendini kaybedecek gibi oldu. Artık takınmaya alıştığı hayret dolu maskenin ardında fırtınalı bir deniz vardı. Kalbi deli gibi çarpıyordu ve derin derin nefes alma ihtiyacı hissediyordu ama pes edecek noktaya geldiği izlenimini vermek istemiyordu. Suyundan biraz daha içerken suçunu kendiliğinden itiraf etmekten kaçınan ve soruşturmayı yanlış yönlendiren on üç yaşındaki bir suçlu için öngörülen cezanın ne olabileceğini düşündü. Sonra kendine bir kez daha komiserin elinde kesin bir kanıt olmadığını tekrarladı.

"Gerçekten mi? Silahın sahibi kim peki?"

"Bu kız nasıl böyle sakin kalabiliyor? Hayatımda hiç benzer bir şey görmedim," diye düşündü bir an için Popov hayranlık

BELONGS TO KANITS TEAM

içinde. Sonra yanıtladı: "Arkadaşınız Aleksandr'ın babasının. Yoldaş Koronets'in kaybolma ihbarından kısa bir süre sonra silahının kaybolduğunu bildirdi. Tuhaf bir tesadüf öyle değil mi?"

Kıza sorgulayan gözlerle bakıyordu ama kız bakışlarını kaçırmadı. Popov pes etmiyordu: "Muhtemelen kulübedeki o iki zavallıyı öldüren silahla aynı silah."

"Zavallı! Demek öyle, o iki katile zavallı diyor. Keşke bilse... Ya da belki de bilerek yapıyor, benim kontrolsüz bir patlama anımı yakalamak için. Tepki vermek zorundayım. Babam bana en iyi savunmanın saldırmak olduğunu öğretti." Birden kendini güçlü ve kararlı hissetti. Bu bilinçsizliğin gücüydü belki de. Boğulmak istemeyen birinin gücü.

"O zaman silahı buldunuz demektir."

Komiser bir an için tereddüt etti.

"Hayır ama Victoria ile Evgenij'in bedenlerinden çıkan mermiler dokuz kalibreydi, Makarov'un evinden çalınan silahla aynı."

"İyi de suç aleti ortada olmadan... nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?"

"Irina Andreevna, cumartesi günü akşam yediyle on arasında neredeydiniz?"

Popov birdenbire maskesini atıvermişti. Aniden. Baş şüphelinin kendisi olduğunu kızın yüzüne vurmuştu. Ama kriz halini aşan kız kendini savaşmaya hazır hissediyordu. Komiserin elinde kesin ve net kanıtlar yoktu.

"Size inanamıyorum, siz benden şüpheleniyorsunuz! Ablasını ve belki de babasını kaybetmiş olan benden. Bu nasıl olabilir..?"

BELONGSTO KAKTUS TEAM

"Lütfen sorumu cevaplayın."

"O cumartesi günü evde yalnızdım. Katil ben olsam kendime daha iyi bir tanık bulurdum sizce de öyle değil mi?"

"Konuyu dağıtmayalım. Tanığınız yok."

"Bu, aradığınız suçlunun ben olduğumu göstermez. Böyle bir cinayet için sebebim ne olabilir ki?"

Popov ne cevap vereceğini bilmiyordu. Kız can alıcı noktadan vurmuştu.

"Irina Andreevna, siz *Ockham'ın usturası* nedir bilir misiniz?"

"Hayır, ama umarım siz bana söylersiniz," diye yanıtladı öğrenmeye gayretli bir öğrenci gibi dinleme pozisyonu alarak.

"On dördüncü yüzyılda İngiliz filozof Guglielmo di Ockham metodolojik bir ilke tanımladı: Çok fazla hipotez oluşturmak gereksizdir, en basit açıklama genellikle doğru olandır."

"Yani?"

"Yani babanız kayboldu, ablanız öldü, yaşadığınız binadan bir silah kayboldu, babanızın birikimlerinin hepsi bankadan çekildi, turta ablanızın doğum günüyle ilişkiliydi, maktuller kulübeye ikisinin de tanıdığı birini aldı... kafamı ne tarafa dönsem beni size getiren bir şeyler var Irina Andreevna."

"Hepsi tesadüf olabilir."

"Peki ya tüm bu tesadüfleri Ockham'ın usturasıyla kesip atsak..."

Irina bu sorgudan sıkılmıştı. Avantajlı taraf olduğunu hissediyordu. Son derece direkt konuştu: "Kendime bir avukat mı bulmam gerek?"

"Çok akıllısınız Irina Andreevna, hem de tanıdığım birçok kişiden daha fazla. Sizin zorunlu olmanız durumunda ablanızı öldürecek kapasitede olduğunuza inanıyorum. Ancak şu an için olayların nasıl geliştiğini kurgulamam imkânsız."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kızın çok sağlam sinirleri, kayda değer bir özsaygısı, çok elastik ve reaktif bir beyni vardı. Ama gözleri öyle tuhaf bir ışık yayıyordu ki kafasından neler geçtiğini tahmin edemiyordu. Her hâlükârda elindeki az sayıdaki bilgiyle onu suçlayamazdı, hem de avukatı bile olmadan. Komiser derin bir nefes verdi.

Irina bu adama neredeyse acıyordu. Her şeyi anlamıştı ama sezgilerine rağmen onu yakalamayı muhtemelen başaramayacaktı. Söylediklerinin kaydedildiğinden korkmasa onunla açıkça konuşurdu.

"Siz tamamen yanlış bir yola sapmışsınız komiser. Kimbilir belki de babamı da benim öldürdüğümü düşünüyorsunuzdur."

"Hayır, babanızı değil. Onu çok sevdiğinize ikna oldum. Ama Koronets ailesinin dinamikleri daha en başından çok karmaşık geldi bana."

Kız ona biraz saygılı, biraz da cesurca baktı.

"Benden ne zaman şüphelenmeye başladınız?"

"Ablanızın muhtemelen öldüğünü söyledikten sonra size sarıldığımda. Bakın siz gerçekten de üstün bir oyuncusunuz. Ama sonuna kadar numara yapılamayan bazı durumlar vardır ve kucaklamak da bunlardan biridir. Etrafınızı inandırmak istediğiniz kadar üzgün olmadığınızı hissettim. Hayatımda, yaptığım iş yüzünden çaresiz durumdaki çok insanla kucaklaştım ben ve bu konuda belirli bir duyarlılık geliştirdim."

"Gidebilir miyim artık?"

"Evet. Ama kendinizi aldatmayın. Elimde somut kanıtlar olmasa da bunu sizin yaptığınızı biliyorum. Er ya da geç sizi bulacağım. Çok sabırlıyımdır. Ve bir olayı asla çözümsüz bırakmam."

TÜKETEN SAPLANTI

1998. Gitme vakti yakındı. Irina bu anı dört gözle bekliyordu. Çok fazla çaba, çok fazla engel, çok fazla sabır ve azim. Ama hepsine değişmişti. Şimdi dünyanın kapıları önünde açılıyordu. Kaliforniya'ya gitmek üzereydi.

Hedefine erişmek hiç de kolay olmamıştı. Beş yıllık ortaokuldan sonra onuncu ve on birinci sınıfları okumak üzere kendine iki lise seçti. Tüm alanlarda ayrım gözetmeksizin üstün başarı göstermişti: Yabancı diller, matematik, müzik, hukuk, ekonomi, fen bilimleri, tarih, coğrafya, beden eğitimi, ilkyardım ve hatta kadın el işi faaliyetleri (nakış, dikiş ve ev yönetimi). Kitaplar devlete aitti: Her ders yılı sonunda geri verilmek zorunda olmalarının yanı sıra önemli yerleri vurgulamak için altları çizilip notlar da alınamıyordu. El değmeden tertemiz bir şekilde geri verilmek zorundaydılar. İngiliz dili sonunda hak ettiği değeri görmüş ve müfredatta yer verilecek kadar önemli bir unsur olarak kabul edilmişti. Ama sınıfta okuma ve yazmaya odaklanıldığından anlamaya ya da mesela basit bir ses kasetinden ana dilin öğelerini dinlemeye yer verilmiyordu.

Irina öğretmenlerin gurur kaynağıydı, tipik bir örnek öğrenciydi. Sadece sözlülerde ve sınıf ödevlerinde büyük başarılar göstermekle kalmıyordu, öğretmenleri bir kenara atıp bir teoremin açıklamasını ya da bir metnin çevirisini yaparken hatalarını mütevazı bir tonla söylüyordu. Minsk'in donanımlı kütüphanesinden istifade ediyordu ve muazzam bir hafızaya sahipti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sınıf arkadaşları ona pek bağlı değildi. Fazla inekti, sadece çok ders çalışıyordu o kadar, kendi yaşıtları için çok yetişkindi. Ama hüzünlü aile geçmişini az da olsa biliyorlardı, onun kendini bu şekilde derslerine vermiş olmasına saygı duyuyorlar ve niteliklerinin sıradışı olduğunu kabul ediyorlardı. Genç kız bir anlamda bir liderdi. Erkekler kızın son yıllarda nasıl gelişip genç bir kadına dönüştüğünü fark etmişlerdi. Görüntüsü için daha fazla vakit harcasa aslında çok çekiciydi. Üstüne oturan modaya uygun birkaç giysi, biraz makyaj ve şık bir saç modeli yeterdi. Boyu bir yetmişin üstündeydi, sarışındı, elmacık kemikleri çıkıktı ve yoğun ela renkli gözleri vardı. Kendini tamamıyla adadığı ve eğlenceye ya da ilk cinsellik deneyimlerine yer bırakmayan dersleri yüzünden güzel vücudu harcanıyordu. Etrafına saygıyla korku karışımı bir enerji yayıyordu, yaşıtları yanına yaklaşmayı hayal bile edemezdi. Ulaşılmaz bir algı yaratmıştı, yalnızca Marslılara uygun olan bir Marslıydı sanki.

Bu arada Irina etrafına bakıp hayatıyla ilgili neler yapabileceğini anlamaya çalışıyordu. Belarus'ta kalmak istemiyordu. 1991'de gelen bağımsızlıktan sonra durum yalnızca yeni zenginler için iyileşmişti. Sıradan insanlar içinse serbest fiyat politikası ile gelen inanılmaz yüksek fiyatları ve beraberinde daha önce hiç görülmemiş işsizlik adlı bir canavarı getirmişti. Devlet mülkiyetinin satışı, suçu eski sistem yanlılarına atmıştı. Batı modeli, Eski Sovyetler Birliği'nde çalışmıyordu, bunun sebebi belki de zorla getirilen yetersiz bir gerçeklikti. Tıpkı kurak bir çöle domates tohumları ekmek gibi. Irina ise bu sistemin inanılmaz sonuçlar getirdiği başka yerler olduğunu biliyordu. Süpermarketlerin dolu olduğu, iş imkânlarının bu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lunduğu ve kişisel yetenekleri sayesinde kariyer yapabilmenin mümkün olduğu yerler vardı.

Göç etmek istiyordu ama Avrupa'ya değil. Daha uzaklara. Kendi kendini yaratanların, geleceğini sağlam bir şekilde inşa edenlerin topraklarına, Amerika'ya.

Böylece on beş yaşına geldiğinde Los Angeles'taki UCLA'da eğitim almak üzere Belaruslu beş öğrenciye burs verileceğini öğrendiğinde bu fırsatı kesinlikle değerlendirmesi gerektiğini hemen anladı. Belarus, Amerika'nın teklifini kabul etmişti çünkü piyasa ekonomisini küçümserken ülkenin geleceği için en iyi tesis ve en iyi öğretmenlerin keyfini sürecek beyinlere sahip olmanın ne kadar mühim olduğunu fark etmişti. Kendilerine vatanseverlik aşılanmış olduğundan eğitim sonrasında bu zeki beyinlerin Belarus'a geri döneceklerinden herkes emindi. Amerika ise kendi adına Rusya'yı izole etmek ve er ya da geç yeni bir imparatorluğun tohumlarının atılma girişimine ket vurmak için eski Sovyet devletleriyle ilişkisini sabırla iyi tutmaya çalışıyordu.

Irina her yıl beş bursun peşinde olan en yetenekli yaşıtlarının mezuniyet sıralaması hakkında bilgi ediniyordu. İlk yıl on ikinci sıradaydı, ikinci yıl sekizinci sıraya yükseldi. Üçüncü ve belirleyici olan yıl ise sıralamanın sadece erkeklerden oluştuğunu fark edip ayrımcılık sebebiyle eleneceğinden korktu. Sonunda beşinci oldu ama sıralamadaki üçüncü gelen kişinin Çernobil felaketini takiben yakalandığı bir hastalık sonucu ölmesiyle bu sonucu alabildi.

Bu işe her şeyini vermişti ama rüyasını ancak rakiplerinden birinin ortadan bir trajediyle kalkması sonucu gerçekleştire-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bilmişti. O zaman tüm bunların ne anlamı vardı? O suçlarının gereği olan cezadan kaçmış bir çifte katildi, ölen kişi ise yeteneğin ve özverinin yeterli olmadığı kesinlikle suçsuz bir gençti (bildiği kadarıyla). Kader neden birini biçip diğerine bu kadar büyük bir yardımda bulunmuştu? Irina neden suçu için cezalandırılmamış da şansla ödüllendirilmişti? Belki de kader doğduğu andan itibaren ondan aldıklarını geri ödemeye başlıyordu. Ama onun yolu her zaman acılarla döşeliydi.

Kız son beş senede Victoria ve Evgenij'in cinayetlerini ruhunun derinliklerine gömmüştü. Bunları yalnızca Popov periyodik olarak ortaya çıktığında düşünüyordu. Komiser hiç vazgeçmemişti. Hâlâ bulmacanın parçalarını bir araya getirmeye çalışıyordu. İnatçı ve sertti. Bu adamın tuzaklarından kurtulup geçmişe bir perde çekmek, gitmesi için ek nedenlerden biriydi.

Oysa onun yüzünden bir mezarı bile olamayan babasını sıkça düşünüyordu. Muhtemelen hâlâ o kuyunun dibindeydi, iyice parçalanmış ve tanınmaz halde olmalıydı. İşte bunun için pişmanlık duyuyordu! Onun için dua edeceği ve papazın olacağı bir Ortodoks cenazesi ile çiçek götürebileceği granit taşı olan bir mezar arzu ederdi. Babası karanlıkta çürümeyi hak etmemişti. Kâbuslarında ablası ve o beş para etmez arkadaşı yoktu. Sadece ve sadece babası vardı. Kara tahtaya beyaz tebeşirle çizilmiş çarpık bir resimdi, tamamen beyazlaşmış gözler ve mutlak bir hareketsizlik içinde en sevdiği kızının konuşmasını ayakta bekliyordu. Sanki ona "Beni neden orada bıraktın?" diye sormak ister gibi sorgulayan gözlerle bakarak ondan açıklama isteyen bir hayaletti babası.

Irina tüm gücünü derslerine vermiş ve Koronetslerin evinde tek başına yaşayacak imkânı elde etmişti. Galina hala düzenli

BELONGSTO KAKTUS TEAM

olarak ziyaretine geliyor ve onunla ne kadar gurur duyduğunu söylemek için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. Diğer akrabalar başta gelip gitmiş ama sonra ziyaretleri seyrekleşmişti. Vicdanlarını rahatlatmak için tüm giderleri aylık olarak ödüyorlardı. Dost olabilecek hiçbir arkadaşı yoktu. Birkaç yaşıtı arada onunla ders çalışıyordu ama onun için hepsi de çok yavaştı, biraz arkadaşlık etme imkânı sunsa da bu durum zamanını boşa harcamasına sebep oluyordu. Irina yalnızlıktan acı çekenlerden değildi. Ev temizliği, alışveriş, çamaşır ve ütü işleri ile dersleri bir arada yürütmeyi öğrenmişti. Okul kantininden en iyi şekilde yararlanıyordu ve çok iyi bir aşçı olmuştu. Kendi kendine yetiyordu ve ondan çok daha kaygısız görünen okul arkadaşlarını hiç kıskanmıyordu.

***

"Komiser, bir ceset bulduk."

"Bana o cesedin Andrej Koronets'e ait olduğunu söyleyin!"

Yanakları pembe polis başını iki yana salladı.

"Hayır, önemsiz bir suçluya ait. Bir hesaplaşma yaşanmış. Üstünde süresi dolmuş kimlikler vardı ama kimliğini tespit etmeye yetti."

"Bizi aldatmak için üstüne konmuş başka birinin kimlikleri olmadığından emin miyiz?"

"Hayır, endişe etmeyin. Kurbanın erkek kardeşi cesedi teşhis etti. Ortada hiç gizem yok, bu sefer. Ama… komiser… rahatça konuşabilir miyim?"

"Elbette Oleg Aleksievič."

"Burada, yani merkezde sizin için endişeleniyoruz."

Polisin sesinde alışılmadık bir acıma tonu vardı.

BELONGS TO KANTIS TEAM

"Sorun nedir?"

"Sorun Andrej Koronets."

Popov, Oleg'in fark ettiğini biliyordu ama yine de mevcut durumu yok saymaya çalıştı: "Koronets mi? Ne saçmalık."

"Komiser, tam beş yıldır bu adamın kayboluşuna kafayı takmış haldesiniz. Az önce de aynısı oldu: Bana sorduğunuz ilk şey cesedin Koronets'e ait olup olmadığıydı."

"Bu çözemediğim bir soruşturma, biraz hüsran yaşamam normal."

Polis utanmıştı ama sonuna kadar gitmek istiyordu. Üstünün sorununun çok başka olduğunu biliyordu.

"Sizinle çok açık konuşuyorsam lütfen kusura bakmayın ama Koronets olayından önce çözemediğiniz hiçbir soruşturma olmamıştı."

"Bu alanda yetenekliyim."

"Sonra o adam kayboldu ve ondan birkaç gün sonra da kulübedeki patlama oldu, o da Victoria Koronets'le erkek arkadaşının ölümüyle sonuçlandı. İşte o andan sonra siz değiştiniz."

Aslında demek istediği komiserin son beş yılda çok az soruşturmayı çözmüş olduğuydu. Hem de sadece en basit olanları. Ve çoğu zaman ekipteki alt rütbeli polis memurlarının katkısı komiserlerininkinden daha fazla oluyordu.

Popov midesinin sıkıştığını hissetti. Polis memurunun düşüncesini çok net tahmin edebiliyordu. Kendine olan saygısı son derece zedelenmişti.

"Ve Andrej Koronets'in kaybolması hakkında konuşmaya devam ediyorsunuz. Tıpkı kırık bir plak gibi, sanki o olaya takılıp kalmış ve sonrasında hayata bir türlü tekrar başlayamamış gibi."

BELONGSTO KAKTUS TEAM

"Sizce birkaç yıl önceki gibi değil miyim yani?"

Gözlerini yere indiren Oleg içgüdüsel bir şekilde yanıtladı: "Eskiden sarsılmaz, zeki ve duygularının zekâsını yönlendirmesine izin vermeyen biriydiniz. Şimdiyse… sanki sizi mantıklı düşünmekten alıkoyan bir şey var gibi. Sizin iç dengenizi kaybettiğinizi düşünüyorum."

"Yok artık!"

"Hem sonra içiyorsunuz."

"Artık iyice abartıyorsunuz."

"Komiser, burada hepimiz sizi çok severiz. Siz içkiye karşı biriydiniz. Şu an nefesiniz bir kilometre öteden alkol kokuyor, hem de günün her saati."

"İzin verirseniz bunlar benim bileceğim şeyler."

Aksine Oleg bunların onun üstüne de vazife olduğunu düşünüyordu çünkü komiser merkezde artık çözdüğü vakalarla takdir görmüyor, sonuçlar diğer ilçelerle karşılaştırıldığında utanç verici bir hale düşüyordu. Minsk'in bu bölgesi bir suç yatağına dönmeden önce Popov'un hemen emekliye çıkarılması konuşuluyordu.

Bu dedikodular komiserin kulağına da gelmişti.

"Görünen o ki ben tam bir aptalım," dedi Popov sanki onun düşüncelerini okumuş gibi.

"Böyle demeyin. Sizi sıkan ve dikkatinizi dağıtan bir şey var, bu çok açık. Size yardım etmek istiyoruz ama bize bunu nasıl yapacağımızı söylemeniz gerek. Karım bir problem yaşadı ve psikoloğa gitti. Eğer isterseniz…"

"Akıl manipülatörlerine inanmam. Bu işi kendi yöntemimle çözeceğim. Yine de dürüstlüğünüz için teşekkürler."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Pembe yanaklı polis memuru bir an için tereddüt edecek gibi oldu ama sonra konuşmanın bittiğini anlayıp hayal kırıklığına uğramış bir halde ofisten çıkıp gitti.

Yalnız kalan Popov durumu değerlendirmeye koyuldu. Memurunun söyledikleri tamamen doğruydu. Ruhunda bir şey kırılmıştı. Ve bu, Irina Andreevna Koronets'i sorguladığı zaman olmuştu. Onu itiraf ettireceğine emindi. Oysa kız direnmiş hatta karşı saldırıya geçmişti. On üç yaşında bir çocuk yüzünden çuvallamış olma fikrini kabul edemiyordu. O, büyük Popov'du, Belarus'un en iyi komiseri. Ablasıyla erkek arkadaşını o kızın öldürdüğünü biliyordu ama nedenini bilmiyordu. Ayrıca babalarına ne olduğunu da bilmiyordu. Yüz milyon ruble de ayrı bir konuydu tabii. Evgenij'i de araştırmış ama bir sonuca ulaşamamıştı. Andrej Koronets'in parasını teslim eden banka memuru Koronets'i fotoğrafından tanıyamamıştı.

Görüşmeden sonra çabalarını artırmış ve adamlarını yine dışarı salmıştı. Koronets ailesinin akrabaları birinci, ikinci hatta üçüncü dereceden akrabalar da dahil olmak üzere tek tek elekten geçirilmişti. Hiçbir şey elde edilememişti. Koronets'in iş arkadaşları tekrar sorguya çekilmişti. Hiçbir şey elde edilememişti. Adamın son sevgilisi cinayete sebep olabilecek herhangi bir şeyden tamamen habersiz görünüyordu ve bir cinayeti gizleyemeyecek kadar kırılgan ve korkak bir kadındı. Bölge uzun süre karış karış aranmış, hatta arama köpekleri de kullanılmıştı. Bir kez daha hiçbir şey elde edilememişti. İyice sabırsızlaşan Popov Irina'yı yeniden sorguya çekmişti. Kız ilk sorgudan çok daha rahattı. Cevapları hiç tereddütsüzdü, baş şüpheli olduğunu öğrenince duruma inanamamıştı. Kendisiyle

BELONGSTO KAKTUS TEAM

asla çelişmemişti. Sanki nasıl davranması gerektiğini öylece bir çırpıda öğrenivermiş gibiydi.

Popov genç Koronets ile ilgili şüphelerinden tek bir kişiye bile bahsetmemişti. Herkes tarafından yaşına göre çok olgun, derslerinde son derece başarılı, uyumlu ve çalışkan bir kız olarak biliniyordu. Akrabalarının gururuydu. Ve o yaşa gelinceye kadar haddinden fazla acı çekmişti... Elde net kanıtlar olmadığından Minsk'in en beceriksiz avukatı iddianameyi parçalayıp atmıştı. Görgü tanığı yoktu. Suç aleti bulunamamıştı. Elde bir cinayet gerekçesi yoktu. Kayıp ebeveynden iz yoktu.

Tüm bu düş kırıklıkları yavaş yavaş özgüvenini kırmıştı. O "sihirli dokunuşu" kaybetmiş olmaktan korkuyordu. Kendisinden, becerisinden ve hissiyatından şüphe etmeye başlamıştı. O küçük kızı yakalamanın bir yolunu bulamıyor olması inanılacak gibi değildi. En azından babasının cesedini bulunmuş olsaydı... İşin anahtarı buydu, bundan emindi. Babanın bu çifte cinayetle ilgisi olduğuna emindi. Onu ölü ya da diri bulmak zorundaydı. Ama nerede? Belki çoktan yurtdışına çıkmıştı ya da Minsk yakınlarındaki bir tarlaya gömülmüştü. Tecrübeyle sabit olan bir şey varsa o da zaman geçtikçe soruşturmayı çözme ümidinin de gittikçe azaldığıydı. Hayatında ikinci kez kendini güçsüz hissediyordu.

Yirmi yıl önce eşini kaybettiğinde de aklını böyle yitirir gibi olmuştu. Daha yeni evliydiler. O, gelecek vaat eden bir polis, eşi ise parlak gülüşlü bir öğretmendi. Dünya avuçlarının içindeydi sanki, bu sadece coşkuyla sevenlerde olurdu. Oysa karısı çok banal bir şekilde yolda düşüp kafasını çarpmıştı. Ona ambulansta karısının bilincinin yerinde olduğu söylen-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mişti, biraz şaşkındı ama kendindeydi. O hastaneye varmadan önce durum kötüleşmişti. İç kanama başlamıştı. Karısına veda bile edememişti. Sonraki yıllarda yavaş yavaş diğer kadınlara olan ilgisini kaybetmeye başladı. Hepsi de karısından çok farklıydı. Duygusal hayatı gittikçe belirsizleşen bir anılar bütününe dönüşmüştü.

Kendini işine adayarak tepki verdi. O zamanlar çok gençti ve her şeye yeniden başlamayı başardı. Ama tüm dengesi merkezde elde ettiği övgüler üstüne kuruluydu, işte bu denge aniden küçük bir kız yüzünden paramparça olmuştu.

Kendine defalarca bu şekilde mağlup edilmeyi kabul etmemesi gerektiğini, tepki verip Irina'nın suçlu olduğunu göstermek için her şeyi yapması gerektiğini tekrarlayıp durmuştu. Soruşturmayı çözerse iç huzuruna tekrar kavuşacağından ve meslektaşlarının ona o gözle bakmayı bırakacağından emindi.

Bu arada diğer soruşturmalara konsantre olamıyordu, geceleri çok az uyuyor ya da hiç uyumuyordu, kendini endişeli ve gergin hissediyordu. Desteğe ihtiyacı vardı. Karşısına çıkan ilk dayanağı havada kaptı: Doğum günü için arkadaşının hediyesi olan bir içki şişesi. Sarhoş olunca anestezi altında gibi oluyordu. Hiçbir şey ona kötülük edemiyordu. Yenilmezdi. Akşamdan kalmışlığın etkisi geçince ise aynada gördüğü yüz onu korkutuyordu. Karşısındaki adam bir enkazdan ibaretti. Artık bir şey yapmak zorundaydı.

***

"İyi günler komiser, hatırınızı sormak için uğramıştım."

"Oh, Irina Andreevna... oturun lütfen. Size ne ikram edebilirim?"

BELONGSTO KAKTÜS TEAM

"Bahse girerim bana biraz uyuşturucu ağıotu vermeyi çok istersiniz."

"Asla. Ama belki siz bana arsenikli turtanızın tarifini verebilirsiniz."

Artık birbirlerini çok iyi tanıyorlardı. Beş yıl zarfında ikisi de birbirine nefret duymamıştı. Durum nefret doluydu. Başka şartlar altında dostane ilişkiler içinde olabilirlerdi. Popov kızın dehasına ve içsel gücüne gıpta ediyordu. Irina komiserin azmine hayrandı ve kendisiyle ilgili yayılan utanç verici söylentilere hiç kulak asmamasını takdir ediyordu.

"Gidiyor musunuz?"

"Evet, Kaliforniya'ya. Okul bursu kazandım."

Popov irkildi. Birkaç haftalık bir seyahate gittiğini düşünüyordu, oysa kız tamamen gidiyordu.

"Yani… oraya yerleşebilirsiniz de öyle mi? Amerika'da mı yaşayacaksınız?"

"Düşünüyorum. Güzel olur."

Irina komiserin tepkilerini çok merak ediyordu.

"Eh, hiç şüphesiz doğup büyüdüğünüzden çok farklı bir gerçeklikte yaşamak üzere gerekli tüm numaralar sizde var."

"Her şeyi ardımda bırakmak istiyorum: Ablamın ölümünü, babamın kaybolmasını ve geleceğe bu kadar kapalı olan Minsk'i."

"Ve tabii bir de ismi lazım değili."

"Evet, elbette, bir de siz varsınız, doğru. Çok başarılı olduğunuzu düşünüyorum ama ablamın cinayetinde benden şüphe ettiğinizi unutamam."

"Neden? Siz benim yerimde olsaydınız öyle yapmaz mıydınız?"

BELONGSTO KAKTUS TEAM

Popov kızın gözlerinin içine baktı ve onu bir anlığına da olsa zora soktu.

"Evet, belki ben de aynı yolu izlerdim. Ama birkaç ay sonra havlu atardım. Oysa siz çıkmaz bir yola girdiniz ve artık oradan nasıl çıkacağınızı bilemiyorsunuz."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Aynaya bakmanız yeterli."

Komiserin gözlerinde kötü bir ışık parıldadı.

"Beni hafife almayın Irina Andreevna. Geçmişte de düştüğüm oldu ve muhteşem bir şekilde tekrar ayağa kalktım."

"Bundan hiç şüphem yok. Size sadece bir tavsiye vermek istiyorum: Beni unutun."

"Bu çok hoşunuza gider değil mi? Koronets soruşturmasını sonsuza dek kapatıp diğer işlere konsantre olmamı çok istersiniz. Böylece suçlanmamış olursunuz."

"Suçlu ben olsam bile, özgür olan kötülerden yalnızca biri olurum."

"Üzgünüm ama tavsiyenize uymayacağım. Er ya da geç suç aletini bulacağım, ya babanızı ya cinayet sebebini ya da bugüne kadar susmuş olan bir görgü tanığını bulacağım. Ve sonunda iki kişiyi öldürmenin bedelini ödeyeceksiniz, doğru olan da bu zaten. En vahimi de bu kişilerden biri ablanız."

"Komiser, bu birbirimizi son görüşümüz. Sözüme kulak verin: Beni unutun. Böylesi hepimiz için daha iyi olacak."

Irina ayağa kalkıp elini uzattı: "Elveda Vladimir Dmitrievič."

Adam kızın elini kuvvetlice sıktı: "Tekrar görüşmek üzere Irina Andreevna."

YENİ HAYAT VE ESKİ HAYALETLER

Kaliforniya! Irina uçağın merdivenlerinden inerken sarhoş edici bir hisse kapıldı. Özgürdü! Popov on bin kilometre uzaktaydı ve orada yanındaki dört öğrenci dışında onu tanıyan kimse yoktu. Her şeye yeni baştan başlayabilirdi. Hayatında ne yapacağını henüz bilmiyordu ama sıradan bir insan olmadığının artık bilincindeydi. Tek yapması gereken doğanın ona hediye ettiği ve onun sabırla geliştirdiği yetenekleri nasıl değerlendireceğini anlamaktı. Ardında çok acı vardı ama bunların onu ezmesine izin vermemişti. Artık hızını iyice almış ve her şeyi ele geçirmeye hazırdı. Kararlı ve hırslıydı.

Yol arkadaşları onda çelişkili hisler uyandırmıştı. Pjotr Kobjakov aralarında en yakışıklı olandı, kampüsteki kızları çıldırtacağı kesindi. Gür ve dalgalı sarı saçları vardı, teni çok pürüzsüz ve tüysüzdü, insana korunma hissi veren geniş omuzları vardı. Ama beyni eşdeğerde değildi: Dinlemeye değer tek bir cümle kurduğu, karmaşık bir akıl yürütmede bulunduğu yoktu. Son derece iyi bir hafıza sayesinde okul bursunu kazanmıştı ama zihninin çarkları aynı durağan ritimle dönüp duruyordu. Onun tam aksine Vasilij Šunevič görüntü olarak daha az çarpıcı ama beyin olarak çok daha hızlıydı. Titrek siyah gözleri ilginç bir detay yakaladığı anda parıldayıveriyordu. Ne güzel ne çirkindi, saçı başı dağınıktı ve ilk bakışta hiç dikkat çekmiyordu. Ama biraz lafladıktan sonra insanı âdeta bir mıknatıs gibi çekiyordu. Uyum ve banallikten kaçıyor, ce-

BELONGSTO KAKTUS TEAM

sur karşılaştırmalar yapıp şaşırtıcı bağlantılar kuruyordu, başkalarından kaçan şeyleri görebiliyordu. Irina onun diğerleriyle birlikteyken birden kendi düşüncelerinde kaybolmuş gibi göründüğü ve çevresindeki gerçeklikten tamamen koptuğu anlar olduğunu fark etmişti. Ne düşünüyordu? Bu çocuk onda merak uyandırıyordu. Bir de Boris Zajats ve Pavel Tsalko vardı. İlki çirkin, yalnız, çok utangaç ve garip biri olarak tam bir inekti. Neredeyse bir doksan boyunda olan diğeri ise sporu kitaplardan daha fazla seviyordu ve aklında biraz naif bir biçimde profesyonel bir sporcu olmak vardı. Hiç ragbi ya da beyzbol oynamadığından basket ya da futbolu düşünmüş olmalıydı. Şu an için ayırt edici tek özelliği standart Amerikalılar için kesinlikle kabul edilemez olan çok bozuk diş yapısıydı. Ama bunu kendine hiç dert etmiyor gibiydi.

Los Angeles'taki UCLA onları kucaklamaya hazırdı. Irina şaşırtıcı bir şekilde hemen denizi görmek istedi. Hayatında hiç Minsk'in ve Belarus'un dışına çıkmamıştı. Okyanus onun için muazzam ve bilinmedik bir şeydi, kendine suç ortağı gibi gördüğü güçlü ve rahatsız edici bir varlıktı. Rehber öğretmenini ikna etmeyi başardı. Playa del Rey şehrin büyük havaalanından çok uzakta değildi. Düz aralıklarla dikilmiş ince uzun palmiyeleri ve iki katlı rengârenk boyanmış evleri izlerken kumsal birden önlerine çıkıverdi. Şehrin çöpünün döküldüğü yeşilimsi ve kirli bir su bekliyordu, oysa karşısında birçok küçük beyaz yelkenli teknenin göründüğü oldukça berrak çok geniş bir alan buldu. Voleybol oynayanlar, bisiklete binenler ya da kumsalda açılmış yollarda paten kayan insanlar vardı, kimisi de aralardaki büfelerde içeceğini yudumluyordu. Onun geldiği yerde

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Eylül ayında iklim en azından kalın bir ceket giymeyi gerektirirdi. Orada ise ılık bir sonbahara yavaşça geçmekte olan bir yaz hissi vardı hâlâ. Irina hemen içinden şöyle geçirdi: "En kısa zamanda yüzme öğrenilecek."

Westwood Bölgesi'ndeki kampüse doğru kuzey yönünde ilerlerken şehrin ne kadar geniş olduğunu fark etti. Bin iki yüz kilometre kare olduğunu okumuştu. Ama bu alanı bir otobüsün içinde geçmek bambaşka bir şeydi. Her şey... Minsk'ten o kadar farklıydı ki. İnsanlar binbir farklı şekilde giyinmişti: Ceketten tişörte, takım elbiseden şorta, etnik kıyafetlerden son moda kıyafetlere, parlak renklerden tamamen siyaha kadar her tür giysi vardı... etrafta özgürlük ve özerklik hissi hâkimdi. O an görüntüsünü değiştirmeye karar verdi: Kendine değer vermeliydi, kendi stilini bulmalıydı.

Siyahı, beyazı, Asyalısı, Hintlisi görünürde hiçbir sorun olmadan iletişim kuruyordu. Fazla kilolu birçok kişi olduğunu ve bunların arasında gençlerin de çok olduğunu fark etti. Belarus'ta kilolu insan görmek zordu, hele kilolu gençler görmek imkânsızdı. İlk McDonald's 1996 yılında açılmıştı ancak bu tür yenilikler hâlâ Batı yanlılarının savurganlığı olarak görülüyordu. Trafik çoktu ve yollar çok genişti. Camla kaplı binaların hepsi yeni gibiydi. Çok yüksek binalar da vardı, şu ünlü gökdelenler... Amerikalıların nasıl da sınır tanımaz olduklarının en büyük kanıtı gibiydiler. Renkler Belarus'ta görmediği kadar parlaktı, arabaların hepsi birbirinden farklıydı ve bazıları hiç şüphesiz çok pahalıydı... Vitrinler parıl parıldı, elektrikli tabelalar yanıp sönüyordu. Havada güçlü bir enerji vardı ve Irina bunu çok sevdi. İnsanların acelesi var gibiydi,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hepsi de sanki bir arı kovanındaymış gibi hareket ediyordu ve birçoğu onun çok da fazla bilmediği bir alet kullanıyordu: Cep telefonu. Minsk'te bunun birkaç örneğini görmüştü ama bunlar çok büyüktü ve antenliydi. Buradakiler ise avuç içine sığacak büyüklükteydi, çok pratik görünüyorlardı ve belki de çok yararlıydılar.

Vasilij onun kadar heyecanlıydı: "Bir de interneti gör! Burada herkes kullanıyor, Belarus'ta buranın çok gerisindeyiz. Bence yakın zamanda internet cep telefonlarında da kullanılmaya başlanacak. İşte bu tam bir bomba olacak!"

Kampüse varınca hayalleri yarıda kesildi.

***

Yabancı ülkelerden gelen burs kazanmış öğrenciler Beşeri İlimler Fakültesi'nin yer aldığı Kuzey Kampüs ile bilimsel faaliyetlerin yer aldığı Güney Kampüs arasında bulunan üç büyük binaya yerleştirilmişti. Irina tiyatro, film ve televizyon seçmişti, Vasilij edebiyat ve fen bilimleri, Boris ile Pjotr mühendislik, Pavel ise diş hekimliğini seçmişti. Sanki zihninde kendisi haricinde herkesin dişlerini düzeltmesi gerektiği düşüncesi vardı. Ama gencin bakışları UCLA Bruins basketbol takımının mavi ve sarı renkteki şapkasını görür görmez bir gülümsemeyle aydınlandı.

Nostalji hissini azaltmak için aynı ülkeden gelen yabancı gençler aynı binaya yerleştiriliyordu ki grup olabilsinler. Dört Belaruslu genç için A harfiyle belirlenmiş olan binanın birinci katında çift yataklı iki oda hazırlanmıştı. En şanslıları olan Irina aynı binanın ikinci katında bir Rus kızla oda paylaşacaktı ama oda arkadaşı detaylı anlatılmayan disiplin suçları sebebiy-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

le birkaç gün önce evine gönderilmişti. Oldukça büyük bir saçmalık yapmış olsa gerekti. Sonuç olarak da ardında tamamen Irina'ya ait bir oda bırakmıştı, en azından şimdilik.

Sonraki üç yıl boyunca hayatları nasıl olacaktı? Ebeveynler, arkadaşlar, alışkanlıklar, referanslar, yerler, dil, para birimi: Hepsi sıfırlanmıştı. Yeni deneyimi yaşama arzusu her tür özlemden çok daha güçlüydü. Biri olmak ve sıradanlıktan kaçmak için oradaydılar. Bazı açılardan Amerikalılardan çok daha Amerikalıydılar.

***

Yavaş yavaş bir şeylerin doğru işlemediğini fark etmeye başladı. Kafasındaydı. İlk günlerin coşkusundan sonra derslerin başlama heyecanına rağmen, eylül sonunda tuhaf bir melankoli onu ele geçirdi. Akşamları o kocaman odada düşünceleriyle baş başa kalıyordu. Onu Minsk'ten beri takip eden eski hayaletler şekil kazanıyordu. Korku ya da pişmanlığa dönüşmüyorlardı ama cevabını bilmediği sorular halini alıyorlardı.

"Ben kimim? Trajik bir geçmişi olan dostsuz bir genç kız. İçimde taşıdığım yükü kimse bilmiyor. Hiçbir şey hissetmiyorum. Nasıl sevileceğinden bile emin değilim. Hayatım asla normal olmayacak. Ne istiyorum? Ne olmayı arzuluyorum? Belki de hastayım. Bir... papazla mı konuşmalıyım? Ama asırlardır bir kiliseye adım atmadım ki! Belki de bir doktor. Kafa doktoru. Minsk'te psikologlara gülerdik, hepsi de şarlatanlara benziyordu ama belki burada başarılı olanları vardır... Ya beni ihbar ederse? Nasıl güvenebilirim? Çılgın fikirlerim var, bana olanları asla anlatamam, bu çok gereksiz ve tehlikeli olur. Olan oldu. Hep benim bir parçam olarak kalacak ama bugüne uyum sağlamak zorundayım. Kaderimde olağanüstü ve sıradışı bir hayat var, tabii arada boğazımı tıkayan endişeyi dizginleyebilirsem."

BELONGS TO KANTIS TEAM

Çözme ihtiyacı duyduğu başka bir «sorun» vardı. On sekiz yaşında bir Amerikalı gibi giyinmeye başladığından beri, erkeklerin bakışları ve hayranlığı oldukça artmaya ve son derece ısrarcı bir hal almaya başlamıştı. Er ya da geç cinselliği tatması gerekecekti. Minsk'te bu hassas bir meseleydi çünkü saygın bir kadının ancak nişanlısıyla cinsel ilişkisi olabilirdi ve nişanlılık ne kadar uzun olursa bu o kadar iyiydi. Ve bir kızın prezervatif alması kolay değildi. Öte yandan kampüste cinsellik birincil ihtiyaç olarak kabul ediliyordu, tıpkı yemek yemek ve su içmek gibi. Ancak herkesin bunu yapıyor olmasına rağmen sosyal olarak kabul görmeyen tek şey bakireliğin ilan edilmesiydi. On sekizinde hâlâ ilk cinsel deneyimini yaşamadığından dolayı erkek arkadaşlarından biri tarafından kendisiyle dalga geçilmesini istemiyordu. Romantik laflara inanan birçok kız görmüştü. Hayır, o konuda da biraz tecrübe kazanıp aldığı derslerden biriymiş gibi bu alanda da başarılı olmak zorundaydı.

Böylece Pjotr'ın ilk aşkı olmasına karar verdi. Çünkü yakışıklıydı. Çünkü kadınlarla çok tecrübesi vardı. Çünkü ona hayır dememeye ve onu gülünç duruma düşürmemeye dikkat ederdi. Korkağın tekiydi. Ama iyi bir öğretmen olabilirdi.

***

"Pjotr, akşam yemeğinden sonra bana bir uğrar mısın lütfen? Yardımına ihtiyacım var. Dolap kapılarımdan biri sıkıştı. Bir şey mi kırıldı yoksa parçalarından biri mi çıktı anlayamıyorum. Belki sadece bir tornavida yeter. Biz kadınlar bu tamir işlerinden anlamıyoruz."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bir solukta konuşmuştu, sesindeki hafif bir gerginlik ona ihanet eder gibiydi. Delikanlı ona tereddütle baktı.

"Neden Vasilij'e sormuyorsun? O çok iyidir bu tür…"

"Yapamayacağını söyledi."

"İlla bu akşam mı bakmam gerek?"

"Hadi ama kendini ağırdan satmayı bırak. Sadece iki dakikanı alır."

Pjotr bu ses tonunu iyi tanıyordu. Genç kız bu tonu canı sıkılmaya başladığında kullanıyordu. Irina'yı kızdırmak istemiyordu. Daha geleli birkaç ay olmasına rağmen kızın sınıftaki arkadaşları üstünde bir etkisi vardı. Hepsini hizaya çekmesine az kalmıştı.

"Saat dokuz buçukta gelirim. Tornavida da getiririm. Ama çekiç gerekirse işi daha sonraya bırakmamız gerekir."

***

Pjotr, Irina'nın kapısına hafifçe vurdu.

"Benim."

Genç kız kapıyı açıp onu içeri aldı, sonra kapıyı kapattı. Ve kilitledi.

"Neden kilitledin?"

"Alışkanlık. Burada yalnız uyurken kendimi biraz savunmasız hissediyorum."

Delikanlı ona şaşkın gözlerle baktı.

"Halbuki kampüste hepimiz seni "bayan çelik külçe" olarak biliyoruz, hiç de savunmasız bir algı yaratmıyorsun… Bu gece çok tuhafsın."

Irina kendini rahat hissetmiyordu. Minsk'te Popov'a yalan söylemeyi iyi becermişti ama şu anki durum tamamen farklıydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Neden üstünde bornoz var?"

"Duştaydım da ondan."

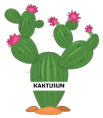
Pjotr zihninde canlanan kızın duşun altındaki çıplak görüntüsünü hemen kovalamaya çalıştı ama pek de beceremedi. Irina Los Angeles'a gelmeden önce de çok çekici bir kızdı ama belirli bir şekilde giyinmeye başladıktan sonra fark edilmemesi imkânsız bir hal almıştı. Ela gözleri dünyaya meydan okur gibiydi, vücudu ise vaatlerle doluydu ama dominant bir havası vardı, delikanlı ise itaatkâr sevgilileri tercih ediyordu.

Zayıf bir tavırla konuştu "Ama randevumuz vardı saat…"

"Evet, haklısın. Bu kadar dakik olacağını düşünmüyordum."

"Bahsettiğin dolap hangisi?"

"Şu tam arkandaki."

Delikanlı açık renkli ahşap dolaba bakmak üzere arkasını döndü: Yaklaşık iki metre yüksekliği olan dolabın alt ve üst kısmında kapakları ve orta kısımda da bir rafı vardı. Kız işçisini izlemek üzere bornozuyla yatağa oturdu, sağ bacağı tamamen açıktaydı.

Pjotr tekrar ona döndü.

"Şey hangisi…"

Kızın çıplak teniyle gözleri kamaştı, yutkunmaktan başka bir şey yapamadı. Heyecanını gizlemeye çalışarak tekrar dolaba döndü.

"Açılmayan kapağı mı soruyorsun?"

"Hepsi de çok iyi çalışıyor."

Delikanlı bir süre hareketsiz kalıp duruma bir anlam vermeye çalıştı. Sonra yatağa doğru döndü. Bornozun kemerini çöz-

BELONGSTO KAKTUS TEAM

müş olan Irina onun tepkisini ölçüyordu. Dikleşmiş, gururlu ve davetkâr göğüslerini ilk defa bir erkek görüyordu.

Pjotr kendini kontrol edebilmek için büyük bir güç kullandı. Sadece şöyle diyebildi: "Emin misin?"

Bir baş hareketi yeterli oldu. İçgüdüsel bir şekilde hareketlendi, eli ve ağzı kızı açgözlü bir şekilde keşfetmeye koyuldu.

"Bunu unutma," dedi ona bir prezervatif uzatan kız.

***

Irina Pjotr'u başından def etmeden önce üç ay geçti. Delikanlı ona bildiği her şeyi öğretti, on dört yaşından beri seks yaparak öğrendiği her şeyi. Irina onun hakkında kısmen yanılmıştı. Akıl parıltılarından yoksundu ama yatakta fantezileri vardı. Görüşmelerini son derece gizli sürdürdüler. Genç kız "kolay" bir kız olarak fişlenmek istemiyordu. İnlemelerini bastırmak ve kimsenin onları fark etmemesini sağlamak her zaman kolay olmadı. Üniversitelerin tipik "yaşa ve yaşamalarına izin ver" yapısı hiç şüphesiz işleri kolaylaştırdı. Irina öğrenecek bir şeyi kalmadığını fark edince bu defteri kapatmayı tercih etti. Başlangıçta bir seks oyuncağından biraz fazlası olmayı kabul eden Pjotr son zamanlarda ona farklı gözlerle bakmaya başlamıştı, sanki ona âşık olmuş gibi bir hali vardı. İşte bu kesinlikle olmaması gereken bir şeydi. Artık Amerikan kızlarıyla eğlenmeye geri dönmesinin zamanı gelmişti.

Bir gün koridorda Vasilij ile karşılaştı. Pjotr ile ilişkisi başladıktan sonra diğer üç yol arkadaşıyla iletişimi biraz azalmıştı.

"Nasılsın Irina?"

Kız onun bakışlarındaki kötücül ışığı anında fark etti.

"İyi..."

BELONGS TO KANTIS TEAM

"Pjotr onu terk ettiğinden beri teselli bulmuyor."

Kız utanmış bir halde iç çekti. Eski sevgilisinin aklında nasıl şeytani bir düşünce vardı acaba? Anlaşma çok açıktı: Kimseyle bunu konuşmamaları gerekiyordu.

"Biz... birlikte değildik, kendi kafasında bir film kurgulamış."

"Irina ben her şeyi biliyorum. Sakin ol, Pjotr başka kimseye bir şey söylemeyecek. Kötü tepki vereceğinden korkuyor. Zayıf bir anında bana içini döktü hepsi bu. Zaten ben çoktan anlamıştım."

Kız konuşmayı devam ettirme ihtiyacı duydu.

"Daha sakin bir yerde konuşalım."

Kampüs geniş yeşil alanlarla doluydu. A binasından yirmi metre kadar uzakta bir bank seçti.

"Anlat bakalım ne biliyorsun?"

"Bu son aylarda onunla yattığını biliyorum, hem de sık sık. Sonra yıl başında ayrıldınız. Sakin ol seni yargılamıyorum. Sadece ilişkinizin nasıl başladığı beni eğlendirdi."

Irina utandı.

"Sana ne anlattı?"

"Dolap kapağı. Tamir işlerinde çok becerikli olan benim nasıl olup da sana hayır dediğime çok şaştığını söyledi. 'Irina'ya kimse hayır diyemez.' Dürüst olmak gerekirse bu beni biraz üzdü."

Kız düşürdüğü kaşlarıyla ona baktı.

Delikanlı devam etti: "Benden korkacak bir şeyin yok. Doğal olarak neden onunla yattığını sordum kendime. Seninle hiçbir ilgisi olmadığı çok açık. Sonra bana senin bakire olduğunu söyledi."

BELONGSTO KAKTUS TEAM

Irina artık karşı atağa bile geçmiyordu.

"Böylece ben de hiçbir yükümlülük altına girmeden biraz deneyim kazanmak istediğini düşündüm. Sorunu çözmek için iyi bir yoldu. Hızlı ve etkili."

"Laf kalabalığını geçelim. Sana güvenebilir miyim onu söyle."

"Sen kimseye güvenmezsin. Belki de tam şu anda beni nasıl etkisiz hale getireceğini düşünüyorsun, öyle ki sana zarar veremeyeyim."

Vasilij'in zihnini okuma yeteneği onu hayrete düşürmüştü. Başkalarının zihnine hayret verici bir kolaylıkla girebiliyordu, onunki gibi karmaşık olanlara bile.

Vasilij ekledi: "Geçmişini merak ettim."

Bakışları tehditkâr değildi. Hatta aksine eğleniyor gibi görünüyordu. Ama tepkili bir ifade görmeye de hazırdı.

"Beni soruşturdun mu?"

"Biraz bilgi topladım diyelim. Annen seni doğururken ölmüş. Baban gizemli bir şekilde ortadan kaybolmuş. Ablan öldürülmüş ve katili bulunamamış. Bu tür durumlar herkesin hayatını altüst eder. Oysa sen bana kaya gibi sert görünüyorsun."

Kız onun gözlerinin içine baktı ama niyetini anlayamadı.

"Neden bana bütün bunları söylüyorsun?"

"Çünkü sana hayranım. Diğer kızlardan farklısın. Ne olacaksın bilmiyorum ama alanında en iyisi olacağına eminim."

"Beni yatağa atmak istediğini söylemenin başka bir yolu mu?"

"Seni yatağa atmak mı? Hayır, sen yanlış anladın."

"Vasilij, sen yok yere iltifat edecek tiplerden değilsin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Güzelsin evet ama... seksle işi asla birbirine karıştırmam ben."

"Ne tür bir işten bahsediyorsun?"

"Henüz bilmiyorum. Ama seninle birlikte bir şeyler kurmak istediğimi biliyorum. Kendi yeteneğimi seninkiyle birleştirmek istiyorum. Steve Jobs, Steve Wozniak ve Ronald Wayne işe 1976'da bir garajda başladılar ve şu an Apple'ın geldiği noktaya bir bak. Sen ve ben daha önce hiç görülmemiş özel bir şey kuracağız. Ama bunun için fikir ve para bulmalıyız, öncelikle de ne tarafta olacağımıza karar vermemiz gerek."

"Ne açıdan?"

"İlla meşru bir işin peşinden koşmaya ne gerek var ki?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BİR KARŞILAŞMA, BİR DÖNÜM NOKTASI

1999. Nisanın ilk günleri. Hayalet onu rahatsız etmeye hazır bir şekilde her akşam hep yanındaydı. Babası o kuyuda kaybolduğundan beri içinde tuttuklarını anlatabileceği güvenebileceği birini bulmayı ne kadar da çok isterdi. Kampüsteki birçok erkek az ya da çok cesur niyetlerle ona doğru adım atmıştı. Ama sonunda hepsi de pes etmek zorunda kalmıştı: Bu kız gerçekten de demir gibi sertti. Kendini kurşun geçirmez fildişi bir kuleye kilitlemişti. Irina zor zevklere sahip bir Rus kızı olarak ün yapmıştı bile. Rus kızı evet... genç Amerikalılar coğrafya konusunda çok cahildi. Belarus'la Rusya'nın birbirinden farklı yerler olduğu kafalarına bir türlü girmiyordu. Bir seferinde bir sınıf arkadaşından haritada Rusya'nın sınırlarını göstermesini istemişti ve hayret dolu gözlerle kendinden emin olmayan parmağın Moğolistan ve Çin'in kuzeyinde kalan tüm alanı dışarıda tutarak Polonya, Macaristan ve Romanya'yı nasıl sınırlar içine aldığını izlemişti.

Kafasını dağıtacak şey buydu ama Irina kimseyle birlikte olmak istemiyordu. Seksi özlüyordu ama durumun üstünde tam bir kontrolü olmasını arzuluyordu. Kampüsteki Amerikalı erkekler Pjotr gibi değildi: Onlar öngörülemez, tuhaf ve karmaşıktı. Gündüzleri derste çok sakin gibi görünüyorlardı ama geceleri alkol, enerji hapları ve bazen de ağır uyuşturucu aldıklarında dizginlenemez bir hal alıyorlardı. Saçmalama ve her şeyi biraz deneme ihtiyacı duyuyorlardı, sanki aşırılığı ve

BELONGSTO KAKTUS TEAM

çılgınlığı olmayan bir gençlikten korkar gibiydiler. Irina onların bazen düşünmemeye çalıştıkları ya da belki de ebeveynlerinin beklentileri altında ezildikleri hissine kapılıyordu. Kimsenin ardında onun gibi trajik bir geçmiş yoktu ama yine de düşmanca, adaletsiz ve ezici bir dünyanın kurbanı olduklarını hissediyorlardı. Kırılgan, nevrotik ve bipolar erkeklerdi. Belki fiziksel olarak çekiciydiler ama güvenilmezlerdi. Tabii ki bu grubun dışında kalan Irina gibi zeki erkekler de yok değildi. Ama bunlar ya yalnız ya da daha kötüsü tüm dünyayla rekabet halinde olan tiplerdi. Onları benzersiz egoları, soğuk bir maliyet hesabı ve elde edilecek faydalar harekete geçiriyordu. Uyum sağlama imkânı yoktu.

Irina bir pazar gününü Santa Monica'da geçirmeye karar verdi. Oraya yanına tek bir çanta alıp otobüsle gitti. Yolda birkaç kez bunun pek de iyi bir fikir olmadığından şüphe etti: Kalabalık kumsalda zaten üstünde baskı kurmakta olan yalnızlık hissini daha da kuvvetli hissetti. Ama yine de kafasını dağıtmayı başardı.

Birkaç kez sınıf arkadaşlarıyla Los Angeles'a gitmişti (Hollywood, Rodeo Drive ve Downtown'u görmüştü) ama kendini hep ortamın biraz dışında hissetmişti. Herkes paradan, kolay yoldan nasıl para kazanılacağından ve paranın iyi yaşamak için nasıl vazgeçilmez olduğundan bahsediyordu. Yapıcı ya da ilginç projeler duyduğu çok nadirdi. Kulakları boş arzular, genel geçer şeylerle doluydu. Diğer popüler konular ise spor ve alışverişti. Bunlara ek olarak muhatabını etkilemek amacıyla yüzüne veri ve haberleri âdeta çarpan inekler vardı. Her şeyi biliyorlardı ama midye üstüne çekilen bir belgeselden

BELONGSTO KAKTÜS TEAM

bile daha az çekiciydiler. Akranlarının çoğu monolog üreticileri olarak doğmuştu: Duyulmak ve dinlenmek istiyor ama karşılarındakini dinlemekte zorluk çekiyorlardı.

Irina parayı bir bağımsızlık ve gelecekte bir gün kendi işini kurmaya yarayacak bir araç olarak görüyordu. Loto bileti satın almayı komik buluyordu. Zorluğa ve ter dökmeye inanıyordu, tıpkı babasının alnında boncuk boncuk olan ter damlaları gibi. Hayatta kazanan taraf mı olacaktı bilmiyordu ama en iyisi olmak için çok çalışacağını hissediyordu. Barnard'ın annesine atfedilen sözleri takdir ediyordu: "Asla ikinci ya da üçüncü değil, sadece birinci ol." Eğer annesi onu bu şekilde yetiştirmiş olmasaydı Barnard asla kalp nakli yapabilen bir cerrah olamazdı. Hem de 1967 yılında bu işi dünyada ilk yapan cerrah…

Vasilij onu arada diğer Belaruslu öğrencilerle dışarı çıkmaya davet ediyordu. Ama Irina ile olan konuşmasından sonra genç kız onunla mesafeyi koruma gereği duyuyordu. "Doğru" kafaya sahip tek kişiydi, çok iyi bir dost olabilirdi. Kafası hızlı çalışıyordu ve sezgiseldi. Ancak hedeflerinde belirsizlik vardı ve belki de yönetilemeyecek kadar akıllıydı.

Otobüsten iner inmez, bir buçuk metre uzunluğunda sarı plastikten, üstünde "geçilmez" yazılı bir şeridin hemen arkasına sıralanmış kalabalık bir turist grubu gördü. Bir kaza olduğunu düşündü ama Santa Monica'nın o bölgesinde arabalara izin verilmiyordu, ayrıca etrafta ambulans da yoktu. Neler oluyordu böyle?

"*Baywatch* dizisini çeviriyorlar," dedi arkasından bir ses. Sakin, derin bir yetişkin sesiydi. Suç ortağı tonunda bir sesti.

Irina arkasına dönüp baktığında Hawaii gömlekli, kum

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rengi şortlu ve parmak arası terlikleri olan kırk yaşlarında bir adam gördü. Ondan çok daha uzundu, gözleri küçük bir güneş gözlüğünün ardına gizlenmişti. Rahat yüzü en azından görünürde hiçbir problemi olmayan bir insan izlenimi veriyordu. Kıza gülümsüyordu. Bembeyaz güzel dişleri vardı.

"Ah, anlıyorum."

Adam ekipten birine bir el işareti yaptı. Ekip üyesi belli belirsiz rahatsız olmuş bir havayla yaklaştı.

"Ne var Adam?"

"Bu küçük hanım akşam arkadaşlarına ilginç bir şeyler anlatmak istiyor olabilir. Burada setten çok uzaktayız. Hadi, bırak da geçelim."

"Ben, böyle bir şey..." diyecek oldu kız şaşkına dönmüş bir halde.

Oysa diğeri çoktan sarı plastiği kaldırmış ve onları girilmesi yasak alana almıştı bile. Bekleyenler arasında biri her zamanki torpilli kişiler hakkında bir şeyler mırıldanacak oldu ama bir an sonra o da geçti.

"Teşekkürler Robbie, gerçek bir dostsun."

"Hayır, ben senin hastalarından biriyim. Ve sen de tam bir vurguncusun." Bunları söyledikten sonra bu yeni ziyaretçilere iki giriş kartı verdi.

Irina ne yapacağını bilmiyordu. Merak ediyordu, bir film setinde çekim izleyebileceğini asla düşünmemişti. Yaşı ondan iki kat fazla olan ve durduk yerde ortaya çıkıveren bu Adam da kimdi? Niyeti neydi? Daha kendini tanıtmadan öyle tiyatral bir şov yapmasına ne gerek vardı?

"İsmim Adam Cruise. Tom Cruise'un kardeşi falan değilim,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sanırım bu çok net. Davranışım seni rahatsız mı etti? Eğer öyleyse senden af diliyorum. İçgüdüsel bir şekilde davrandım."

Kızın elini tutuyordu.

Kız ancak birkaç saniye sonra adamın elini sıkabildi.

"Ben Irina."

"Doğu Avrupa ismi… Rusya ya da Belarus, ya da belki de Baltık ülkeleri."

"Sahte bir isim olabilir."

"Hayır, ismini büyük bir gururla telaffuz ettin. Gerçek ismin olduğuna eminim."

"Ya da ailemdeki herkes kaç jenerasyondur Amerikalı olmasına rağmen belki de annemin hoşuna giden bir isimdi o kadar."

"Yine hayır. Dili iyi konuşuyorsun ve bu tarafların aksanını taşıyorsun ama yine de içindeki bir yansıma köklerine ihanet ediyor: Sen Avrupalısın. Ve burada tatil için bulunmuyorsun."

Irina bu hamleden ve cevaptan hoş bir şaşkınlık duydu. Adamda ilgisini çeken bir şey vardı. Karşısında onun ırkından, onun gibi akıl yürüten biri olduğu izlenimine kapıldı.

"Burada tatilde olmadığımı nereden biliyorsunuz ki?"

"Sezgi. Sezgilerim çok iyidir."

"Hadi ama biraz dürüst olun."

"Çantan… içinden görünen kitap bir üniversite yayını. UCLA'da eğitim görüyorsun değil mi?"

"Hımm… Doğru tahmin. Ben de size sorabilir miyim..?"

"Lütfen bana sen de! Otuz dokuz yaşındayım ama haftada iki kez spor salonuna gidiyorum ve evde terlik giymiyorum."

"Hangi cehennemden çıkıp geldiğini sorabilir miyim? Az önceki tipin hastan olduğunu söylediğini duydum: Ne yani… doktor musun?"

"Tam isabet. Ben bir psikanalistim, hem de en iyilerinden biri. Geçmemize izin veren senarist haftada bir kez bana gelir. Tam dört yıldır hem de. Her seans ona üç yüz dolara patlıyor. Ama onu tedavi etmeye başladığımdan beri kumarla hayatını mahvetmeye bir son verdi."

"Senin vurguncu olduğunu da söyledi. Bu yüzden de karşımda, daha ziyade gençleri tercih eden bir kadın avcısı olduğunu varsayıyorum."

Adam bir anlık bir tereddütten sonra cevapladı.

"Kadınları sevdiğimi inkâr edemem ama asla onlardan faydalanmam. Onları kandırmam. Onları kullanmam. Bazen âşık olurum, bazen olmam ama bu başka konu. Seninle ilgilendim çünkü bir şey hissettim."

"Pantolonunun içinde mi?"

Adam ona bakmakla yetindi. Tehlikeli ya da şehvet düşkünü bir hali yoktu. Bu laf oyunu hoşuna gitmiş gibiydi. Hayran kalmıştı. Genç ve güzel vücudundan önce Irina'nın aklından etkilenmişti.

"Keskin dil demek öyle mi? Öte yandan bunu ben istedim. Bak, ben... Hey selam David!"

Baywatch'un başrol kahramanı Mitch Buchannon'u canlandıran David Hasselhoff uzun siyah saçlı bir aktrisle konuşmayı henüz bitirmişti. Kız kalça kısmı iyice oyuk turuncu bir mayo içindeydi. Bu, dizinin en bilindik kostümüydü. Onu gördüğüne mutlu olmuş gibi duran aktör omuzlarına vurdu.

"Selam, Adam! Burada ne işin var? Kızlarımdan birini rahatsız etmeye mi geldin?"

"Dizinin Hawaii'ye taşınmasına o kadar üzüldüm ki. Buna mecbur muydunuz?"

BELONGSTO KAKTUS TEAM

"Ne yapsaydık, sponsorlar bizi paraya boğuyor. Diğer taraftan Baywatch tüm zamanların en çok izlenen dizisi olmuş. Bazı geçmişe dönük sahneleri çekmek için buraya döndük. Set Santa Monica'da sadece birkaç gün kalacak."

"Ah, demek ki arkadaşım Irina buraya doğru zamanda gelmiş. Onunla birkaç fotoğraf çektirip imzalamaya ne dersin?"

Hasselhoff kıza bir göz attı.

"Arkadaşların gittikçe daha da gençleşiyor... Farklı bir yüzün var ama ne yazık ki oyuncu kotamız çoktan doldu."

"Hayır, bakın bir yanlış anlaşılma var. Ben sizin burada çekim yaptığınızı bile bilmiyordum. Benim rol aradığım falan yok, UCLA'da öğrenciyim. Yine de onur duydum."

"Hayatım, dizinin ortak yapımcısı olarak her gün Baywatch'ta görünebilmek için her şeyi yapmaya hazır sayısız güzel kızla karşılaşıyorum. Eğer gerçekten ilgilenmiyorsan kendini şanslı sayabilirsin. Ama dikkatli ol Adam, Kazanova'dan bile daha beterdir."

Sonra dönüp psikanaliste göz kırptı.

"Böyle yaparak bütün planımı mahvettin," dedi diğeri bozulmuş gibi numara yaparak.

"Psikolojik bir sürü çılgınlık yüzünden senin cebine bir dolar yığını döktüm. Artık bu deli doktorlarıyla işim bitti ve çok daha iyiyim."

"Öyle diyorsan... hadi ama üzme beni: Irina'ya kıymetli vaktinin birkaç dakikasını lütfet."

Hasselhoff fotoğraf ve imza olayına karşı çıkmadı. Fotoğrafın üstüne şöyle yazdı: *"Uzun yol kat edecek bir genç kıza, çünkü bakışlarında kararlılık var."*

BELONGS TO KAKTUS TEAM

***

Adam ve Irina öğleden sonra üçe kadar çekimleri izledi. Adam için bunun alışılmadık bir durum olmadığı çok belliydi, yıllardır grubun birkaç üyesiyle sıkça görüştüğünden bu tür çekimleri sayısız kez görmüştü. Niyeti çok açıktı: Irina'nın yakınında olmak, onu tanımak ve ona yol göstermek. Öğle yemeği vakti kıza kola eşliğinde bir kulüp sandviç ısmarladı. Adamın ona gösterdiği ilgi, verdiği güven ve eskide kalmış kibarlık Irina'nın hoşuna gidiyordu. Hiç rahatsızlık hissetmiyordu, Hasselhoff'un uyarılarına rağmen kendini hafif hissediyordu, zihni özgür ve sakindi.

Ayrılma vakti geldi.

"Peki seni bir daha görecek miyim?" diye sordu adam hiç tereddütsüz.

Irina bu hoş parantezi artık kapama vakti geldiğini anlıyordu ama bir şekilde kendini kararsız hissediyordu. Ona gerçekten de elveda demeyi istiyor muydu?

"Los Angeles'ta üç milyon kişi yaşıyor, tekrar karşılaşmamızın çok zor olacağını ikimiz de biliyoruz, tabii bunu istemediğimiz takdirde," dedi Adam ısrarcı bir şekilde.

"Tapılası olduğunu söylemeliyim ama sanırım yanlış hesap yaptın. Ben on dokuz yaşındayım ve macera aramıyorum. Seninle yatmayacağım. Ve arkadaş olmak için aramızda çok yaş farkı var. Neden bir daha görüşelim ki?"

"Seni daha iyi tanımak istiyorum."

Kızdan çok daha direkt ve net olmuştu. Ama Irina pes etmedi: "Çok zayıf bir bahane."

"Sadece seks mevzubahis olsa kendime kolaylıkla başka birini bulabileceğime inanmıyor musun?"

"Sorun da bu ya: Neden benimle vakit kaybediyorsun?"

"Çünkü sezgilerimi takip ediyorum ve içgüdülerim bana seni tekrar görmek zorunda olduğumu söylüyor."

O an Irina ilk kez irkildiğini hissetti. Bunun rahatsızlık mı yoksa heyecan mı olduğunu söylemesi zordu. Tüyleri diken diken olmuştu.

"Bu şekilde söyleyince kulağa tehdit gibi geliyor."

Adam hemen durumu toparlamaya çalıştı: "Özür dilerim, sana durumu zorladığım izlenimi vermek istemezdim. Sadece… her şeyin burada bitmesi beni üzer hepsi bu. Sen benim gibi cüretkâr birisin. Sıradışı birisin. Yeteneğin var."

Irina başını salladı.

"Bugün tanıştık, yeteneğimi nereden bileceksin? Zengin bir psikanalist olabilirsin ama bu seni diğerlerinden daha iyi yapmaz."

Irina otobüse binip onu başıyla selamladı.

"Bu güzel gün için teşekkürler. Elveda."

Adam'ın ısrarı onu rahatsız etmişti ama yine de doğru kararı verdiğinden emin değildi. Ama artık olan olmuştu. Otobüs kalktı ve Adam öylece durup bronzlaşmış yüzündeki anlamsız ifadeyle ardından baktı.

***

Irina odasındaki yatağın üstünde uzanıyordu. Kendini tükenmiş hissediyordu, fiziksel değil ama daha ziyade psikolojik bir yorgunluğun kurbanıydı. Adam ile karşılaşması onda derin bir iz bırakmıştı. Onu ve söylediklerini düşünüp duruyordu. Bakımlı elleri ve delici bakışları gözlerinin önünden gitmiyordu. Muhatabının ruhunu sarmaya alışkın olan siyah gözleri de cabası.

BELONGSTO KAKTÜS TEAM

Neden rahatsız olmuştu? Onunla olmayı deneyen ilk erkek değildi şüphesiz. Adam'ın sesinde bir içtenlik tınısı duymuştu. Gerçekten de özel bir insanın karşısındaymış gibi davranmıştı ona. Belki de kırk yaşına rağmen ondan hoşlanmıştı. Ya da belki de yalnızca iyi bir oyuncuydu. Mantıksız konuşmalar yaparken bile kadınlarla nasıl başa çıkacağını iyi biliyordu. Bazı anlar ikna edici bazı anlar ise tutkuluydu. Sonunda önemli olan sadece ne söylediği değil, bunu nasıl söylediğiydi. İstekli ve kararlıydı. Bu hoşuna gitmişti. Böyle kısa kesip attığı için ya yanlış yaptıysa? İşlerin nasıl gideceğini görmek için sadece bir defalığına onu tekrar görebilirdi. En ufak bir taahhüt olmadan. Bu, ilk buluşma olurdu. Kaliforniya'da seks genellikle üçüncü buluşmada gelirdi, en azından akranlar arasında durum böyleydi. Onu fiziksel olarak çekici buluyor muydu? Adam klasik anlamda yakışıklı değildi ama hiç şüphesiz kendine has bir çekiciliği vardı. Düzgün hatları, yaşanmışlık taşıyan yüzü, gür ve dalgalı saçları. Uzun boylu ve yakışıklıydı, elastik hareketleri ve baştan çıkarıcı bir gülümsemesi vardı. Kendine bir kadın bulmakta hiç zorluk çekmeyecek tiplerdendi. Zengindi ve Los Angeles'ın doğru gruplarına girmişti. Zekiydi. Ama onunla ne ilgisi vardı?

Çantasından Adam'ın Santa Monica'da fark ettiği üniversite kitabını çıkardı. Ders çalışması gerekiyordu, tüm günü Baywatch setinde harcamıştı. Artık bu program dışı aktiviteyi ardında bırakıp Adam'ın varlığını tamamen unutmak zorundaydı. Sayfaların arasından bir kâğıt düştü. Kafelerde kullanılan kâğıt peçetelere benzer bir şeydi. Ya da sandviçlerin yanında gelen... Kâğıdı yerden aldı. İçine tükenmez kalemle bir şey yazılmıştı: Bu bir telefon numarasıydı.

BELONGSTO KAKTUS TEAM

***

"Alo?"

"Merhaba Adam."

"Irina! Nihayet! Neden aramak için bu kadar bekledin. Tam iki gündür aramanı bekliyorum."

Sesi çok canlıydı, heyecanını güçlükle gizliyordu.

"Heyecanını dizginle. Konu havada kaldığı için seni aradım."

Adam'ın tonu değişti. Artık biraz mahzunlaşmıştı: "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim ısrarına rağmen hiç yol kat edebilmiş değilsin. Bir umuda takılıp kalmış olduğun için üzgünüm."

"Anlayamıyorum... beni görmek istediğin için aramış olmalısın."

"Yanlış. Seni aradım çünkü bu işe nokta koymak istiyorum. Şimdi seninle vedalaşacağım, sonra da numaranı çöpe atacağım, böylece varlığımız birbirinden ayrı ve uzak sürüp gidecek. Herkes kendi yoluna."

Adam cep telefonunun ekranına baktı: Gizli numaradan aranıyordu.

"Sanki benimle oyun oynuyor gibisin... bir şey söylüyorsun ama başka bir şey düşünüyorsun."

"Ah gerçekten mi? Psikanalist olarak insanları biraz da arzu etmeye bırakman gerekiyor bunu biliyor musun? Neden seninle alay edeyim ki?"

"Çünkü benden hoşlanıyorsun. Düşünme şeklim hoşuna gidiyor, hareket tarzım hoşuna gidiyor, böbürlenmem ve son-

BELONGSTO KAKTUS TEAM

ra da romantik davranmam hoşuna gidiyor. Hırsıma, kendime güvenime ve maharetime bayılıyorsun. Vücudumdan bahsetmiyorum bile."

Böyle bir küstahlık karşısında Irina kahkahayı koyuverdi. Bu kadar arsızını görmemişti.

"Belki de haklısın Adam. Tamam maskemi indiriyorum: Seni tekrar görmek istiyorum."

"Bunu biliyordum! O zaman seni öğle yemeğine davet ediyorum, neredesin?"

"Arabadayım, seni bekliyorum."

"Ne zamandan beri araban var senin?"

"Benim değil, senin."

Adam irkildi.

"Bu imkânsız! Benim arabam…"

"Elektrik mavisi Maserati Gran Turismo. Çok rahat olduğunu biliyorum. Evet? Beni daha ne kadar bekletme niyetindesin?"

Adam aracın camından içeri baktı. Kız camdan kolunu dışarı uzatıp gözlüklerini kaldırdı ve selam verdi.

Cep telefonlarını sevmeye başlıyordu.

***

"Bunu nasıl yaptın? Telefon numarasını sana ben verdim ama nerede yaşadığımı bulup Maserati'nin alarm sistemini etkisiz hale getirmek…"

"Seni şaşırtmayı başardım desene." Kız memnun gözüküyordu.

Kıza gülümsedi. Bu kadar cesarete hayran kalmıştı doğrusu.

"Dün Santa Monica'ya geri döndüm ve kumar problemi olan o tipe sordum, hani şu bizi sete alan kişi. Ona senin evinde buluşmak üzere sözleştiğimizi ama ne aptalım ki adresini ve telefon numaranı kaybettiğimi söyledim. Soru bile sormadı, bana senin cazibenin kurbanı olan binlerce aptaldan biri gibi baktı ve adresi verdi. İnternette sadece işyerinin adresi vardı, iyi bir sürpriz için yeterli olmazdı."

"Hiç fena değil. Peki ya Maserati?"

"Sinyal bozucu denen şeyden bahsedildiğini hiç duymadın mı? Frekans bozucular. Arabanın elektronik hırsız alarmını bozmak için bunların oldukça güçlü olan birini kullandım."

"Buna inanmıyorum."

"Bence inanmalısın, ki arabanı daha iyi korumanın başka yollarını bulasın."

"Sen bir sinyal bozucuyu hangi cehennemden buldun peki?"

"Bu çok gizli bir sır olarak kalacak."

Irina bir an mühendislik okuyan ve bu tür oyuncaklara tutkulu Belaruslu akranı Boris'i düşündü. Ona sinyal bozucuyu Boris bulmuştu.

İki gün önce sadece bir öğrenci olan genç kız artık çok daha sofistike genç bir kadına dönüşüvermişti. Dar kırmızı bir gömlek, dar paçalı kot pantolon ve sekiz santim topuklu ayakkabılar... Doğru renkte seçilmiş bir ruj ve gözlere derinlik vermek üzere hafif bir makyaj. Ve kuaförden yeni çıkmış havalı ve gür sarı saçlar. Allığa ihtiyacı yoktu: Irina şeftaliden bile daha kadifemsi bir cilde sahipti. Son dokunuş olarak Adam'ın daha önce hiç duymadığı çok hoş bir parfüm.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Şık bir restoranda öğle yemeğini hak ettiğini düşünüyorum. Hepsi bir yana... pek de kibirlisin."

"Evet, güzel bir yemeği ve daha fazlasını hak ediyorum. Ben en iyisine layığım."

Ne yazık ki kader, gençlerin hayallerini sıkça ellerinden alıp bir kâğıt parçası gibi buruşturduktan sonra cehennemin çöplüğüne fırlatıveriyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

PANDORA'NIN KUTUSU

"Bak Irina, insanların büyük çoğunluğu gridir. Ne iyi ne de kötüdürler, sadece bir yöne ya da diğerine yönelirler. Açık gri ya da koyu gri. Sonra nadir durumlarda tamamen beyaz ya da siyah kişiler vardır, misyonerler ya da savaş suçluları gibi. Son olarak da benim gibi renklere âşık olan kâh kırmızı, kâh mavi kâh yeşil olup renkten renge bürünenler vardır. Böylece az ya da çok yoğunluktaki grilerini saklarlar ve etrafa olmadıkları hallerini kolaylıkla sergilerler."

"İlk buluşma için çok tuhaf bir konu."

"Başka bir şeyden mi konuşmak istersin?"

"Hayır, ilgimi çekti."

"Biliyorum. Genellikle bu konulardan hiç konuşmam ama sen farklısın, bunu hemen anladım."

"Gülünç olma, beni daha yeni tanıdın."

"Ben bir psikanalistim. Ve kendime benzeyen insanları hemen hissederim."

Gözleri kızın üstündeydi ve saçma şeyler söylüyordu ama Irina tuhaf bir şekilde kendini rahat hissediyordu.

"Az önceki konuya dönelim: Sen açık gri mi yoksa koyu gri misin?"

"Bunu sen bulmalısın. Ve bunu başarmak için de benimle görüşmeye devam etmen gerek."

"Bunu istemiyor olabilirim."

"Bu riski alacağım."

Adam gülümsediğinde ağzının yalnızca sağ köşesi hareket ediyordu ve bu, ifadesine onu sempatik bir serseriye benzeten

BELONGSTO KAKTÜS TEAM

bir hava katıyordu, yakaladığı bu detay Irina'nın hoşuna gitmişti.

"Peki ya ben? Ben ne kadar griyim doktor?"

"Ah, bence sen gri değilsin."

Irina derin bir nefes aldı ama sözünü bitirmesine izin verdi.

"En uç noktaya gidiyorum: Gri değilsin ve bir azize de değilsin, demek ki…"

"Beni siyah mı görüyorsun!?"

Gönlünü kazanmaya çalışan bu adamın kendisine gerçekten de böyle bir şey söylediğine inanamıyordu. Sakin olmaya çalıştı. Adam'ın onun geçmişi ve işlediği suçlardan haberdar olmasına imkân yoktu.

"Baştan çıkarma tekniğin gerçekten de iğrenç."

"Daha önce başka hiçbir kadına benzer bir şey söylemedim. Ve emin ol ki çok kadın tanıyorum."

"Bundan onur mu duymalıyım?"

Irina karşısında çılgın birinin olmadığının farkındaydı. Adam her bir kelimesinin ağırlığını iyi biliyordu, zeki ve keskindi.

"Benim amacım senin kim olduğunu ve nereye gitmek istediğini anlamana yardımcı

olmak."

"Beni psikanaliz testine tabi tutmaktan vazgeç, hem de hemen, bu beni rahatsız ediyor."

"Bana güven Irina. Senden farkındalığı yüksek ve sakin bir kadın yaratacağım."

"Nasıl?"

"İkimiz aynı ırktanız. Ancak benden farklı olarak sen zaman zaman giydiğin renklerin altında ne olduğunu bilmiyorsun."

"Siyah varmış, az önce sen kendin söyledin. Güzel bir hakaret."

"Çünkü siyahı olumsuzlukla özdeşleştiriyorsun. Peki ya siyah senin gerçek doğansa ve sen sadece bu içsel özünü desteklediğin zaman mutlu olabileceksen?"

"Yani siyah iyi mi? Yaşasın kötüler öyle mi?"

"Derim ki... yaşasın kendini bilenler, iyide ve kötüde," dedi ve kıza göz kırptı.

"Sen hastalarından daha delisin."

"Tıpkı psikanalistlerin yüzde doksanı gibi. Ama beni dinlerken ayağa fırlayıp öfkeyle çekip gitme dürtüsü yaşamadın. Demek ki sana dokunacak bir şey söyledim."

"Bir daha asla o konuya geri dönme. Orası tehlikeli bir zemin."

"İyi. Ama bir gün bunu tekrar ele alacağız. Sen kendini hazır hissettiğinde."

***

İki yıldır birlikteydiler. Irina'nın hayatının en güzel ve yoğun yıllarıydı. Onu, yani doğru erkeği bulduğunu hissediyordu. Onun için doğru olan erkeği. Adam ne ona sürekli evet demeye hazır, biraz aptal beyaz atlı prens, ne de arkadaşlarına hava atmasına yardımcı olacak karanlık tiplerdendi. Adam spontane ve belirsizlik karışımı biriydi. Biraz palavracı, biraz ürkütücü, zeki ve karizmatikti, diğerlerinden farklıydı. Muhtemelen uzak durulacak biriydi. Özellikle de karşısındaki kız yirmi yaşında ve hayatının ilk gerçek ilişkisini yaşıyorsa. Ama her günü onunla paylaşmak çok güzeldi. Şüphe, arada güç bela ortaya çıksa da hemen yok olup gidiyordu. İşlerin bu şekilde yolunda gittiğini hissediyordu.

BELONGSTO KAKTÜS TEAM

Hayatı değişmişti. Okuyordu ve Adam'la birlikteydi. Başka bir şey yoktu. Peçetede telefon numarasını gördüğünde kafasından neler geçtiğini kendine defalarca sormuştu. Yaşlı bir bilge gibi düşünmeyi bırakmış ve kendine gerçekten ne istediğini sormuştu. Karşısına çıkan fırsatlardan faydalanmaya alışkındı. Adam bir fırsat mı yoksa vakit kaybı mıydı? Yoksa bir tehdit miydi? Kesinlikten yoksun olmasına rağmen bu ilişkiyi derinleştirme gereği hissetmişti. Şimdiyse Adam'ı mutluluğun sırrı olarak görüyordu. Irina'yı dinliyor ve anlıyordu, hırslarını anlıyordu ve onu daha iyisini yapmaya itiyordu. Onun tarafındaydı ve karakterinin sivri yönlerini yönetmeyi biliyordu. Ne olağanüstü bir mucizeydi! Bir erkekle benzer bir ilişki kurmayı asla ama asla düşünemezdi. İkinci buluşmalarında yatmışlardı ve Irina duygusal katılımla seksin inanılmaz bir kolaylıkla birleşebildiğini keşfetmişti. Her şey kendiliğinden ve kusursuz bir şekilde gelişmişti. Unutulmazdı.

Birlikte mümkün olduğunca sık vakit geçiriyorlardı, özellikle Adam'ın evinde. Her şeyden konuşuyorlardı. Adam Rus yazarları tanıyordu, coğrafya ve tarihi iyi biliyordu. İşiyle ilgili anlattığı anekdotlar ile onu ağlatacak kadar çok güldürebiliyor ve meslek ahlakı gereği gizli tutması gereken isim ve soyadlarını ona söylemekte hiçbir sorun görmüyordu. Neredeyse istila edici şekilde meraklıydı, onun hakkında her şeyi bilmek istiyordu. Psikanalistlerin tipik şartlı refleksiyle sorulara başka sorularla cevap veriyordu. Ve son zamanlarda deşmemesi gereken o konuyu deşip duruyordu. Irina ona güveniyordu ama elbette ki ona tüm gerçeği anlatamazdı.

O öğleden sonra kısa bir süre önce sevişmişlerdi. Deri başlığı ve kıymetli yumuşak çarşafları ile o güne kadar yattığı en pahalı yatak olan Hästens marka yatağın örtüleri arasında yarı uyur haldeydi. Adam ona doğru dönüp birden şöyle dedi: "Annen olmadan büyümek senin için çok zor olmuş olmalı, sonrasında babanı ve ablanı kaybetmek de."

"Adam bu konudan bahsetmenin hoşuma gitmediğini biliyorsun."

"Ama konuşmak zorundasın: Böyle darbeler atlatıp içini dökmeyi nasıl istemezsin?"

"Ailemle ilgili seninle pek çok kez konuştuk, bazı olayları deşip durmanın faydası yok."

"Hassas konular ama... artık bana olayların nasıl geliştiğini biraz daha detaylı anlatmanın vakti gelmedi mi?"

"Ne bilmek istiyorsun?"

Bunu söylediği anda pişman oldu. Dolu dizgin koşmayı bekleyen eyersiz bir atı serbest bırakmış gibiydi. Neden konuyu hemen kapatmamıştı ki?

"Ablan nasıl öldü?"

"Havaya uçtu."

Adam ona inanmaz gözlerle baktı.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Tatmin oldun mu?"

"Ama... bu nasıl oldu?"

"Arızalı gaz tüpü sanırım."

"Soruşturma bunu netleştiremedi mi? Tuhaf."

"Ne fark eder ki?"

"Ondan sanki bir yabancıdan bahseder gibi konuşuyorsun."

"Aramız iyi değildi hepsi bu. Ona karşı mesafeli olduğum için utanmam mı gerekiyor?"

"Hayır, elbette hayır. Ama... bana babanın ondan kısa bir süre önce ortadan kaybolduğunu söylemiştin."

"Evet ne olmuş?"

"İki olay arasında bir ilişki olabileceğini hiç düşünmedin mi?"

Irina'nın gözlerinde endişeli bir ışık parıldadı. Adam Pandora'nın kutusuna yaklaşıyordu. Belki de onu açmayı başaracaktı. Sonuçta bu onun mesleğiydi. Ne tepki verirdi acaba? Polise gidip onu ele verecek bir tip değildi. Ama ilişkiyi bitirmeye karar verebilirdi. Katil bir kız arkadaş bir deli doktoru için bile fazla olabilirdi. Ya da belki de gelecekte ona şantaj yapmak için bunu koz olarak kullanabilirdi, mesela Irina'nın bir gün ondan ayrılmaya karar vermesi halinde. Bunu istemiyordu.

"Elbette ki düşündüm ama iki olay arasında hiçbir bağ bulamadılar."

"Neden yüz ifaden değişti?"

"Anlayacağın üzere bu konunun açılması beni yaralıyor."

Adam onu alnından öptü.

"Sakin ol, artık ben varım. Ama seni korumak için gerçeği bilmem gerek. Tehlikede misin?"

Bu soru onu sarstı.

"Ben mi? Yok, hayır, neden ki? Nereden aklına geldi böyle bir şey?"

"İlk teorim ortada ailenle sorunu olan birinin olabileceği. Önce babanı sonra da ablanı ortadan kaldırdı. Ve şimdi seni arıyor. Bu yüzden Minsk'ten kaçtın."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Sen çok fazla film izliyorsun. Kimsenin benimle ya da ailemle bir sorunu olamaz inan bana."

"Gerçek bu mu Irina?"

Kara gözleriyle onu izliyordu. Burunlarının arasında birkaç santimetre vardı sadece.

"Elbette ki gerçek bu. Ben sana hiç yalan söylemedim."

"Ama sana ailen hakkında soru sorduğumda hep kaçıyorsun. Gözden kaçırdığım bir şey var."

"Konu burada kapandı."

"Daha fazlasını anlat. Polis tarafından aranıyor musun?"

Irina fırladığı gibi yatakta oturdu. "UCLA'da okuduğumu iyi biliyorsun. Aranan biri izini kaybettirmeye çalışır."

"Çünkü bak, ikinci bir varsayımım daha var."

"Sen delisin."

Tanıştıklarından beri ilk kez Irina ona karşı öfkeli sözler sarf ediyordu. Ama Adam umursamadan muhakemesine devam etti: "Babanın ölümüyle sonuçlanan bir kazaya sebep olmuş olabilirsin. Ablan bunu öğrendi ve sen de onu..."

Irina yataktan kalkıp hızla giyinmeye koyuldu.

"Buna mı inanıyorsun? Benim katil olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum sen söyle. Cinsel istismarı devre dışı bıraktım çünkü konuşmalarından biraz sert bir tip olmasına rağmen babanla iyi anlaşıyormuşsun gibi görünüyor."

"Öyle. Ben babamı çok severdim. O da beni."

"O zaman kilit noktası ablan Victoria. Seninle iyi geçinmiyordu. Babanla ilişkisi nasıldı?"

Gerçeğe yaklaşmıştı. Hem de çok. Irina endişeye kapıldı. Tüm mutluluğu bir anda paramparça olma tehlikesi altındaydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yeter! Saçmalıyorsun!"

Yarı çıplak halde kapıya yöneldi ama Adam önüne geçip kollarından sıkıca kavrayarak onu durdurdu.

"Irina, neden korkuyorsun? Ben sana âşığım, senin tarafındayım. İçinde taşıdığın şu yükten kurtul artık. Sana yemin ederim ki ikimizin arasında kalacak. Kimse bilmeyecek."

Sesi içtendi ve yürekten konuşuyor gibiydi.

"Yapamam, anlamıyor musun yapamam."

Küçük gözyaşları gözlerinin altındaki çukurları ıslatıyordu. Adam çok sıradışı bir olaya tanıklık ettiğini düşündü. Irina, kendi deyişiyle, asla ağlamazdı, en azından başka birinin önünde.

"Bırak gideyim!"

Irina ani bir hareketle sağ kolunu kurtardığı gibi ona tüm gücüyle çok kuvvetli bir tokat savurdu. Adam'ın suratı tıpkı bir bez bebek gibi diğer tarafa döndü.

Adam anında tepki verdi. Irina'yı banyoya sürükledi, suyu açıp onu zorla duşun altına soktu.

"Bana neler olduğunu anlat!"

Koronets ailesinin etrafını saran gizem ikisi için de yaşamsal bir şey haline dönüşmüş gibiydi. O öğrenmek istiyor Irina ise konuşamıyordu.

Ilık su gözyaşlarına karışıyordu. O an çok gülünç görünüyor olmalıydılar. Adam'ın yanaklarından biri kıpkırmızı kesilmiş yanıyordu, Irina önü açık gömleği ve ters giydiği eteğiyle bir deli gibiydi ve ikisi de suyun altında sırılsıklam olmuştu.

Sonra Adam onu kuvvetlice kucakladı. Akan suyun altında uzun süre sessizce durdular.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Neden bilmek istiyorsun? Senin üstüne vazife değil," diye mırıldandı kız bir süre sonra.

"Çünkü ben senin erkeğinim ve seninle ilgili olan her şey benimle ilgili demek. Geçmişinde yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu fark ettim, seni rahatsız eden bir şey var. Sen bunu bilinçaltına gömmeye çalıştın ama işe yaramıyor. Kabul edip paylaşmak zorundasın. Senin güvenine layık olmadığıma mı inanıyorsun?"

Irina sert kararlılığının çöktüğünü hissediyordu. Gerçeği ondan daha fazla saklayamayacaktı. Adam en kötüsüne kendini hazırlamış gibiydi, kafasında çoktan her tür senaryoyu kurmuştu, hatta onun bir katil olabileceğini bile değerlendirmişti. Gerçeğe hazırdı. Bir an içinde kararını verdi.

"Ablamı öldürdüm," dedi güçlükle duyulabilen bir sesle.

Adam etkilenmedi. Ona katil olduğunu söylemişti ama adama yetmiyordu.

Basitçe sordu: "Neden?"

"O beni öldürmek istiyordu. Sevgilisiyle karar vermişti. Ben de ikisini de ortadan kaldırdım."

Böyle bir itirafı kim duysa irkilirdi. Adam sarsılmış bir halde ondan uzaklaşıp Irina'nın evinden çekip gitmesini isteyebilirdi. Oysa ona sarılmaya devam etti, tıpkı kâbus görmüş bir çocuğu teselli eder gibi.

"Anlamama yardım et."

"Ablam ve sevgilisi babamı öldürdü ve cesedini ortadan kaldırdı. Para meselesi yüzünden. Ablam babamdan nefret ediyordu, onun varlığında boğulduğunu hissediyordu. Benden de nefret ediyordu. Çünkü doğarak annemi öldürmüştüm..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne saçmalık!" dedi.

"O durumu böyle görüyordu. Annemi çok seviyordu ve ben annemi ondan almıştım. Sonra da babamın kızlarına verebileceği az miktardaki sevginin tümünü almıştım, böylece beni tüm kötülüklerin sebebi olarak gördü."

Pandora'nın kutusu artık açıldığına göre yıllardır içinde tuttuğu tüm acıyı kusabilirdi. Sonuçlarını sonra düşünecekti.

"Ben o ikisinin babamı öldürdüğünü öğrendim ve intikam almaya karar verdim. İkisini de vurdum, sonra kaza süsü verip ikisini de havaya uçurdum."

"Yalnız başına mı?"

"Evet, yalnız başıma."

"Ve polis seni sorguya çektiğinde kendini ele vermedin öyle mi?"

"Evet, o işi iyi başardım. Ama Popov adlı bir komiser benden şüphelenmeye devam etti. Böylece öğrenci bursunu alır almaz fırsattan istifade edip onunla arama binlerce kilometre koydum. Belarus'a bir daha asla geri dönmeyeceğim."

"Babanın mezarına çiçek götürmek istemez misin?"

Kız ona buz gibi gözlerle baktı.

"Babam bir kuyunun dibinde çürüdü. Cesedinin nerede olduğunu bir tek ben biliyordum, tabii ablam ve yattığı o salak dışında. Onlar öldü, ben de babamın nerede olduğunu kimseye söyleyemedim, çünkü aksi halde tüm gerçek gün yüzüne çıkardı."

"Kahretsin, düşündüğümden de kötü."

Adam onu okşuyordu ama o artık hiçbir şey hissetmiyordu. Su, acı, canlılar, ölüler, şimdi, geçmiş, suç, yas, Adam, babası...

Hepsi şekilsiz bir sarmal gibi iç içe geçmişti. Ama artık daha az tedirgindi. Her nasılsa üstünden büyük bir yük kalkmıştı.

Aniden zihninde yeni bir şüphe filizlendi: Ya Adam bu itirafı ona karşı kullanacak olursa, böyle bir şey olursa kendini kurtarmak için onu öldürecek gücü bulabilir miydi

BELONGS TO KAKTUS TEAM

HAYAT SENİ HAZIRLIKSIZ YAKALADIĞINDA

Adam'a her şeyi anlattıktan sonra Irina onunla görüşmelerini biraz seyrekleştirdi. Ona âşıktı ama düşünmeye ihtiyacı olduğunu hissediyordu. Belki de ona gerçeği söylemek çok vahim bir hataydı. İlişkileri artık daha karmaşık bir hal almıştı. Karmaşık ve riskli.

Adam onu kandırmıştı. Sanki o dramatik açıklamadan sonra onun özeline giren ısrarcı sorular sormaya ya da onu herhangi bir şekilde tedirgin etmeye gerek yok gibi davranıyordu. Amacına ulaşmıştı, artık gerçeği biliyordu. Hiçbir şey yokmuş gibi devam etme niyetinde gibiydi. Ama bu itirafın etkileri bir süngerle silinebilir miydi? Görüştükleri zaman konuşmalarında yapmacık bir şeyler vardı çünkü her ikisi de bu konulara bir atıfta bulunmaktan çekiniyordu. Bazen buluştuklarında aralarında taştan bir misafir varmış gibi oluyordu. Bu, ne Victoria ne de aptal Evgenij idi. Bu Andrej Koronets'ti. Her şey Irina'nın babasının cinayeti etrafında dönüyordu. Diğer iki ölüm bunun bir sonucuydu o kadar.

İtiraftan yaklaşık iki hafta sonra Irina bir doktora gitmeye karar verdi. Kendini çaresiz hissediyordu, konsantre olmakta zorlanıyordu, çok az uyuyordu. Kendi başına çok ciddi semptomlar değildi ama son derece sağlıklı olmanın keyfini süren onun için çok rahatsız edici bir şeydi. Belki psikosomatik bir şeydi ve kendini kötü hissetmesinin Adam ile olan durumla ilgisi vardı. Ancak psikosomatik ilaçların bir faydası olmamıştı ve Irina sorunların çözümünü ertelemeyi hiç sevmezdi.

BELONGSTO KAKTUS TEAM

Üniversite sekreteri onu bir doktora yönlendirdi. İsmi Sherman'dı. Halka açık bir organizasyonun ya da benzer bir şeyin parçasıydı. Öğleden sonra saat beşte bekleme odasındaydı, duvar kenarlarına sırayla dizilmiş sandalyelerin olduğu kare bir odaydı burası. Ortada açık renk ahşaptan büyük bir masa vardı, üstü en az bir haftalık eski dergilerle doluydu. Duvarlarda siyah, kırmızı ve turuncu renklerde çok tuhaf tablolar asılıydı. Yaklaşık yarım saat kadar sonra sırası geldi. Beyaz rengin ve çeliğin hâkim olduğu oldukça steril bir odaya girdi. Doktorun ahşap masası dışında kaçınılmaz soyut tablolardan bir tane de orada vardı. Adam altmış yaşlarındaydı, genç tavırları olan biraz kambur, dev gibi bir adamdı. Kıza elini uzattı.

"İyi akşamlar, UCLA'dan geldiğinizi ve Belarus kökenli olduğunuzu biliyorum."

"Vay, kâhinsiniz demek…"

"Kâhin mi ben mi? Keşke öyle olsa sevgili evladım. Sonuçlarını önceden öngörebilseydim hayatta ne büyük saçmalıklar yapmaktan kaçınırdım bir bilseniz. Bana bilgilerinizi üniversite verdi, hepsi bu."

Kızın yüzünde hafif bir tebessüm belirdi. Bu adam onu rahat hissettirmek istiyor gibiydi.

"Evet, yolunda gitmeyen nedir?"

Irina rahatsızlıklarını anlattı. Doktor masaya koyduğu biri diğerinin üstündeki elleriyle onu dinledi.

"Baş ağrısı çektiğiniz olur mu?"

"Ne olduğunu bile bilmiyorum diyebilirim."

"Ve ortada bir sebep yokken kendinizi yorgun hissettiğiniz de nadir oluyordur."

"Aynen."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Âdetleriniz düzenli mi?"

Belarus'ta bu tarz bir soru hiç tanımadığı biri tarafından asla böyle direkt bir şekilde sorulamazdı, hele bir de soran erkekse. Ama bunun Amerikalı bir doktor için rutin bir soru olduğunu anlayabiliyordu.

"Evet."

"Son zamanlarda göğüslerinizde bir gerginlik hissi oldu mu? Daha hassaslaştılar mı mesela?"

"Ben... evet, belki. Nereye varmak istediğinizi anlayamıyorum."

"Bu dönemde cinsel olarak aktif misiniz?"

Bu art arda sorulan sorular ona biraz abartılı gelmişti. Ama son soru doktorun aklından geçenlerin hemen anlaşılmasını sağlıyordu.

"Hamile olduğumu mu düşünüyorsunuz?" diye sordu inanmaz bir şekilde.

"Neden olmasın?" diye gülümsedi durumun önemini azaltmak isteyen doktor.

"İmkânsız! Ben hep korunurum."

"Doğum kontrol hapı mı kullanıyorsunuz?"

"Elbette! Ve daima talimatlara uyarım."

Adam'la çok sık sevişiyordu. Adam cinsel hastalıklardan korkuyordu ama aralarında sadece hap kullanmanın yeterli olacağı şeklinde karar vermişlerdi.

"Reçetenizi kim yazdı?"

Irina sustu. Cevabı yoktu ama zihninde yayılmaya başlayan binlerce şüphe vardı. Onu utancından Sherman kurtardı.

"Kendiniz seçtiniz değil mi? Bir eczaneye girip en ucuzunu ya da en çok reklam yapılanı aldınız."

BELONGSTO KAKTUS TEAM

Irina sinirli cevapladı: "Hepsi aynı öyle değil mi? Hepsi de aynı amaca hizmet ediyor: Hamile kalmayı engellemek."

"Evet ama... bakın doğum kontrol haplarının farklı hormon dozajları vardır. Yirmi beş yaşın altındaki bir kadın için yüksek dozda bir hap seçmek daha akıllıca olur çünkü o kadar genç yaşta daha sık yumurtlanır. Otuz beş yaşta üstü için ise tamamen farklı bir durum söz konusu. Her kadın için diğerlerinden daha uygun ve güvenli bir hap vardır. Siz hiç jinekoloğa gitmediniz, doğru mu düşünüyorum?"

"Ben... hayır. Ama yanılıyor olabilirsiniz öyle değil mi? Lütfen bana hamile olduğumdan emin olmadığınızı söyleyin."

Adama yalvarıyordu. Odanın duvarları üstüne geliyor ve onu boğucu bir şekilde sıkıştırıyor gibiydi.

Doktor kalkıp babacıl bir tavırla elini onun omzuna koydu. Buruşuk ve düğmeleri açılmış beyaz gömleği belirgin göbeğini artık gizleyemiyordu.

"Emin değilim ama bana anlattığınız şeylerden en olası varsayım bu. Haklı olup olmadığımı anlamak için hamilelik testi yapmanız yeterli. Bir evlat cennetin bir lütfudur unutmayın. Her halükârda bebeği istemezseniz sizi bu alanda profesyonel bir doktora yönlendirebilirim. Ama iyi düşünün, bunun için vaktiniz var; semptomlarınız muhtemelen hamileliğinin üçüncü ya da dördüncü haftasında olduğunuzu gösteriyor."

Minsk'te yaşananlar yetmiyormuş gibi hayat yolunu daha engebeli kılmak üzere çıkan yeni dağlar işini daha da zorlaştırıyordu.

"Peki ya şu hamilelik testi kesin sonuç veriyor mu bari?" diye sordu Irina çok acı bir espriyle.

BELONGS TO KANTIS TEAM

"Yüzde doksan dokuz. Ne yazık ki mutlak kesinlikten yoksun bir dünyada yaşıyoruz, bununla birlikte kadın olmak çok büyük çaba gerektiriyor. Bunun için anneme sadece erkek çocuklar dünyaya getirdiği için minnettarım. Ah az daha unutuyordum: Size iyi bir psikoloğun telefon numarasını da verebilirim. Gördüğünüz gibi Amerika'da her şeyin bir çözümü var."

Kıza onu ezen kayayı hafifletmek niyetiyle gülümsüyordu. Düşüncelerini okumayı da başararak şöyle dedi: "Sakin olun. Kimse benden sizin hamile olduğunuzu öğrenemez. Hasta doktor ilişkisi ciddi bir şeydir."

***

Testi üç kez yapmıştı: Pozitif, pozitif, pozitif. Artık ortada şüphe yoktu: Hamileydi. Peki ya şimdi ne olacaktı? Böyle bir anda fikir alabileceği bir annesinin olması ne kadar da önemliydi. Ama onun hiç annesi olmamıştı. Gerçek bir dostu da. Hep yalnızdı, hep kendi başının çaresine kendisi bakmıştı. Bir çocuğu olması fikirini hiç düşünmemişti. Öncelikleri farklıydı: 1) Okumak; 2) Ekonomik özgürlüğünü kazanmak; 3) Biri olmak. Bu varsayımı belki otuz beş kırk yaşlarında düşünebilirdi ama her zamanki gibi kendi kişisel tatminini yerine getirme çerçevesinde. Kesinlikle empati yapabilen bir insan değildi ve bebekler için herhangi bir hassasiyeti de yoktu. Aksine onları bir engel olarak görüyordu: Uykusuz geceler, değişmesi gereken bebek bezleri ve avutulmaz ağlayışlar onu ele geçirirken nasıl rekabetçi olabilirdi? Gerçek şu ki çocuk annenin hayatını değiştiriyordu, kariyerine zarar veriyor, özgürlüğünü ve girişimlerini kısıtlıyordu. "Hayal kırıklığı", işte "anne" terimiyle bağlantılı en iyi kelime buydu. Hem sonra bunu üniversiteyle

BELONGSTO KANTISTEAM

birlikte nasıl yürütürdü? Eğitimine ara vermek zorunda kalırdı, herkes onu başına iş açan zavallı şanssız biri olarak gösterirdi... Kınama sözlerini, vahşi suçlamaları şimdiden duyar gibiydi. Belki de onu Belarus'a geri gönderirlerdi, tıpkı diğer genç annelere yapıldığı gibi. Benzer bir riske giremezdi.

***

"Konuşmamız lazım."

Kız Adam'ın kollarından kurtuldu, gergin görünüyordu. Çalan hafif müziği kapatmış, krem renkli kanepede oturan Adam'ın karşısına oturmuştu. Bu kanepeye bayılıyordu. Tasarımına, özenli işçiliğine ve detayların uyumuna hayrandı. İtalyan yapımı eşyalar Amerika'da olmazsa olmaz bir şeydi.

"Neler oluyor?"

Adam endişelenmekten ziyade merak içindeydi. Irina, onunla uzunca vakit geçirdiğinden artık onun hislerini bastırmada ne kadar iyi olduğunu iyi biliyordu. Endişeli ya da rahat olsun yüzündeki ifade asla değişmezdi. Muhatabının onun güvensizliğini görmesine engel olan bir poker surattı. Irina da bir gün böyle davranmayı öğreneceğine dair kendine söz vermişti.

"Bilmen gereken bir şey var."

"Beni terk etmek mi istiyorsun?"

"Hayır! Neden böyle bir şey düşündün ki?"

"Eh, şu aile işlerini anlattıktan sonra hep çok düşünceli ve uzaksın. Bana o itirafı yapmaktan pişmanlık duyduğunu ve ayrılmak istediğini düşünüyordum."

"Sana yeni haberi verdiğimde sanırım benden ayrılmayı isteyen sen olacaksın."

"Kes şu laf oyunlarını artık söyle de bitsin."

BELONGSTO KAKTÜS TEAM

"Hamileyim."

Adam bu sefer yaşadığı hayreti gizleyemedi. Bu inanmaz gözlerinden, yarı açık kalan ağzından ve bir türlü bulamadığı sözcüklerden belliydi. Kızın ellerini tutup gözlerini ondan hiç ayırmadan onu dudaklarından hafifçe öptü.

Sonra sordu: "Emin misin?"

"Testi üç kez yaptım."

"Kaçıncı aydasın?"

"Dördüncü haftada olduğunu sanıyorum."

Kıza yaklaşıp kolunu omzuna doladı. Babanın kendisi olduğundan en ufak bir şüphesi yoktu ya da en azından öyle görünüyordu. Irina en kötüsünden korkmuştu, yani başka biriyle yattığı suçlamasından ama en azından bu tehlike ortadan kalkmış görünüyordu.

"Kahretsin sen tam bir havai fişeksin! Hep böyle sıradışı haberlerle geliyorsun. Romantik bir akşam yemeği için yer ayırttığını ya da bana Lakers maçına bilet hediye etmeyi düşündüğünü söylemen yetmez miydi?"

"Ne yazık ki ciddi bir konu bu."

Adam bunun nasıl olabildiğini sorgulamadan önce direkt olarak konuya girdi: "Doğurmak istiyor musun?"

"Kararımı verdim ama önce senin düşünceni öğrenmek istiyorum, her ne kadar tahmin ediyor olsam da."

"Senden aldırmanı isteyeceğime mi inanıyorsun?"

"Çocukları sevdiğini söylediğini hiç duymadım. Kırk yaşından fazlasın, bu konuyu en az birkaç kez düşünmüş olmalısın. Parlak hayatın herhangi bir engeli kabul etmez. Dahası seni kapana kıstırmak istediğimi düşünebilirsin: Doğulu zeki

BELONGSTO KAKTUS TEAM

kız giderlerini karşılamak için zengin psikologdan hamile kaldı…"

"Bazen gerçekten saçmaladığını biliyor musun? Hem de bir kez değil, art arda hızlı bir şekilde yığınla saçmalık."

Adam'a birkaç saniye baktı, bu cevap onu şaşırtmıştı.

"Daha açık konuş."

"Benimle ilgili bilmediğin çok şey var. Bunlardan biri… yıllar önce bir kadını hamile bıraktığım."

Hayretle bakma sırası artık Irina'daydı.

"Bir çocuğun mu var? Ve bana hiçbir şey söylemedin öyle mi?"

"Hayır çocuğum yok, çünkü o… çocuğu aldırdı. Benim rızam olmadan. O zamanlar kariyerimin başındaydım ve geçim sıkıntısı çekiyordum. Onun durumu ise iyiydi, para sorun değildi. Otuz yaşını biraz geçmişti, yani yaşı da uygundu. Ama bir televizyon kanalında haber spikeri olarak çalışıyordu. Moderatör, yorumcu ne dersen de işte. Planları arasında bir çocuk yoktu. Kısacası kararını hemen verdi. Sorun şu ki, bir dizi olaylar sonucunda önce çocuğu aldırıp benimle bu konu hakkında sonrasında konuştu. Ayrılmamızın nedeni de bu. Senin aksine benim bu konuyla ilgili fikrimi bilmek bile istemedi."

"Bana bir çocuk sahibi olmayı arzuladığını mı söylüyorsun?"

Irina derin bir hayret içindeydi.

"Evet, bunu bana bir çocuğumu kaybettiğimin söylendiği o günden beri arzuluyorum. Onu bir kez bile okşayamadan kaybettim. Kabul edelim ben bir aziz değilim ve yetersiz bir baba olabilirim. Bildiğin üzere insanların karanlık tarafları ilgimi

çekiyor. Ve İyi ile Kötü arasındaki sınırda olmayı seviyorum. Ama yine de bunu denemek isterim."

"Ben nasıl iyi bir anne olabilirim ki? Benim hiç annem olmadı, kimse bana sevgiyi, şefkati ve bağlılığı öğretmedi. Ben siyahım, bunu bana sen söylemiştin."

"Belki yanıldım ve senin renkli maskenin altında başka biri var. Eğer arzularsan ve onu istemeye karar verirsen bir evladın seni daha iyi bir insana dönüştürebileceğine inanıyorum."

Onu yanaklarından defalarca öptü. İçinde onu sarsan ajitasyonu hissedebiliyordu. Ekledi: "Sanırım bu durumlarda son söz annenin olmalı. Eğer bu bebeği doğurmaya karar verirsen yalnız olmayacaksın. Ben ona bakacağım. Ve sana elbette."

"Bu konunun hiç umurunda olmayacağına emindim."

"Seçimlerini zorlaştırıyorum değil mi?"

***

"Ne yapacağım? Ne yapacağım?" Irina şüphelerin pençesindeydi. En iyi seçimin çocuktan vazgeçmek olduğuna emindi ama Adam'ın inanılmaz sözleri kafasını karıştırmıştı. O, bu çocuğu istiyordu. Çocuğa bakacaktı, ya da en azından öyle söylüyordu. Çocuğu dünyaya getirmek Adam'a tüm hayatı boyunca bağlanmak anlamına geliyordu. İlişkiyi bir daha asla kesip atma imkânı olmayacaktı çünkü bebek, ebeveynler arasında kopmaz bir bağ oluşturacaktı. Birden yaşlandığını hissetti, yirmi yaş için çok büyük bir durumu yönetmek mecburiyetindeydi. Babasının ölümü de büyük bir olaydı. Victoria ve Evgenij'in çifte cinayeti de öyle. Ama o her zaman yoluna devam etmeyi ve ileri bakmayı başarmıştı. Şimdiyse gelecek onu korkutuyordu. Kontrolü elinden kaçırma riski vardı. Ya Adam

BELONGSTO KAKTÜS TEAM

ile işler yürümezse ne olacaktı? Çocuğu isteyecek ve en ufak bir reddedilme durumunda onun katil olduğunu açıklayacaktı. Onu mahvedip çocuğunu elinden alacaktı. Ya da daha düşük bir olasılık olsa da çocuğu ona bırakmayı kabul edecek ve her ay bir çek gönderecekti. Ama Irina'nın önünde yalnızlık dolu yıllar olacaktı: Yaşıtları bir bebeğin karşısında ne yapacaklarını bile bilemezdi. Genç kadınların paylaşmaktan keyif aldığı çok başka konular vardı sonuçta. Hiç kız arkadaşı kalmayacaktı. Hiçbir erkek onu göz ucuyla bile bakmaya değer görmeyecekti: Kucağında bebekli yabancı biriyle ilişkiye girmek hayatı karmaşıklaştırmak demekti. Bunların dışında bir endişesi daha vardı: Eğer çocuğuyla her koşulda bekâr bir anne olarak ilgilenecekse iş bulması zor olacaktı. Karmaşa içindeydi hem de gerçek bir karmaşa.

***

Adam elli ekran yeni LCD televizyonunda film izliyordu. Konuya pek de konsantre olabildiği söylenemezdi, sürekli olarak doğduğunu bile göremediği bir evladını daha kaybetme olasılığını düşünüyordu. Bu düşünce onu yaralıyordu ama Irina'nın şüphelerini de anlıyordu: Çok gençti, ikisi tuhaf bir çiftti ve Irina zaten çok acı çekmişti. Dahası Irina çocukları bir yük gibi görüyordu. Yine de kimbilir belki aksi olurdu.

Aniden ekrandaki görüntü değişti ve kırmızı bir fon üstünde bir sembol belirdi, sonra gerilimli bir müzik eşliğinde "Son Dakika" yazısı göründü. İkisi de kırklı yaşlarda mavi ceketli bir erkek ve zümrüt yeşili tayyörü içinde bir kadın sunucu Amerikalıların evlerine konuk oldu.

"Kanalımıza ulaşan dramatik bir haber sebebiyle yayın

BELONGSTO KAKTÜS TEAM

akışını durduruyoruz. *2qt4u* olarak tanınan siyahi rapçi Carl McKay, Beverly Hills'teki evinde yaşamına son verdi. Haber polis tarafından doğrulandı. Şimdi ekranlarınıza rapçinin evinden canlı yayın görüntülerini getiriyoruz. Biz de sizinle birlikte ilk kez izliyoruz. Çok ağır sahneler olduğuna dair bizi uyardılar, çocuklarınızı ekrandan uzak tutun."

İntihar lafını duyan Adam sanki bir eşekarısı sokmuş gibi yerinden fırladı. *2qt4u*! Tam o anda biri zili çaldı.

"Benim."

Sesi tanıdı ve içgüdüsel bir şekilde kapıyı açtı ama gözleri hâlâ televizyondaydı.

"Selam Irina," dedi ona bakmadan. "Affedersin ama çok büyük bir olay var şu an: *2qt4u* ölmüş."

"Gerçekten mi?"

Rapçiyi tanıyordu, Los Angeles'ta ünlü biriydi. Şarkıcının takma ismindeki kısaltmadan hiç hoşlanmamıştı, "*Too cute for you*", yani "*Senin için çok tatlı*" anlamına geliyordu. Doğrusu bu kombinasyon kişiselleştirilmiş araç plakası için daha uygun duruyordu, ki bu Amerika'da çok rastlanan bir şeydi.

"Şu an evinden canlı yayın görüntülerini aktarıyorlar. İntihar ettiği söyleniyor."

Irina yorum yapacak vakti bulamadan ekranda, şık çantasına kadar beyazlar içinde otuz yaşlarında siyahi bir adam belirdi. Bu onun sahne kıyafetiydi ve hayranları bugüne kadar onu hep böyle görmüştü. Şimdiyse bir ipin ucunda dili dışarıda, gözleri geriye dönmüş halde sallanıyordu. Her ne kadar polis villaya girişin engellenmesi için bir güvenlik kordonu yaratmış olsa da kameraman çok güçlü bir zoom kullanıyordu ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

belki de dairenin ön tarafındaki açık bir pencereden hiç çaba sarf etmeden en küçük detayları bile çekmeyi başarıyordu.

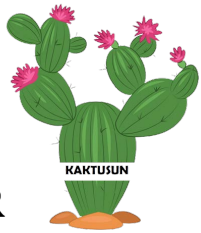
"Kahretsin!" dedi Adam. "Kafandan neler geçti böyle Carl? Bunu neden yaptın?"

Irina ortada yolunda gitmeyen bir şey olduğunu hemen anladı. Erkeği, bir rapçinin intiharından böyle etkilenecek biri değildi. O ne kadar empati yapabilen biri değilse Adam da tanımadığı kişilerin bahtsızlıklarına o kadar duyarlıydı.

"Neden bu olaydan bu kadar çok etkilendin? Şov dünyasından birinin canına kıyması ilk defa olmuyor."

"Onun psikanalistiydim."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BİRAZ İTMEK YETER

2001. Temmuz. Hamileliğin üçüncü ayının başıydı. Irina hâlâ bebeği tutup tutmayacağını bilmiyordu. İçgüdüleri hayır diyordu, mantığı hayır diye haykırıyordu. Normalde karar verebilen biriydi: Bilgi edinir, öncesini ve sonrasını değerlendirir ve kararını verirdi. Asla geciktirmezdi, konuyu içinden çıkılmaz bir hal almadan önce ortadan kaldırmayı tercih ederdi. Ama bu sefer durum farklıydı. Onu durduran şey, Adam'ın baba olma arzusunu biliyor olmasıydı.

Zaman daralıyordu: Yakında düşünecek vakti kalmayacaktı. Neyse ki Doktor Sherman'dan annenin seçimine saygılı bir kürtaj doktorunun telefonunu almıştı. Ne pahasına olursa olsun doğmamış çocuğu korumaya kararlı, yaşam yanlısı ve oldukça örgütlenmiş kuruluşların olduğunu öğrenmek onu çok rahatsız etmişti. Çocuğun yaşam hakkına saygı göstermediklerinden dolayı saldırıya uğramış doktorlar bile vardı. Amerika'ya gelmeden önce Amerikalıların çok açık fikirli olduklarına emindi ama bu düşüncesi kısmen değişmişti.

Aynı şekilde Los Angeles'ın yaz aylarında güneş altında olacağını ve sıcağın boğuculuk derecesine varacağını da düşünüyordu. Oysa iki gün önce kıyıda Minsk'te bile rastlanmayacak türde bir sis olmuş ve şehrin üstünde aseptik bir güneşin parıldamasına rağmen sıcaklık otuz dereceye bile ulaşmamıştı. Son üç aydır iki sağanak yağış yaşanmıştı. Yükselme eğilimindeki fiyatlara rağmen plajlar turistlerle görülmedik şekilde

BELONGS TO KAKTUS TEAM

dolup taşmıştı. Hazirandaki *Gay Pride* haftasından sonra *Summer Pop Festival* vakti gelmişti. Ve Ağustos'ta uluslararası Sörf Festivali'nin sırası geliyordu. Lakers, NBA şampiyonu olmuştu, Dodgers ise hayal kırıklığı yaratmaya devam ediyordu. Bazen yerel basketbol veya beysbol takımlarının sportif başarılarını önemsemeyen tek kişi olduğunu düşünüyordu. Neyse ki Amerikan Futbol Şampiyonası'nda hiçbir Los Angeles takımı yoktu.

Adam onun dikkatini dağıtmaya ve hayati kararı verme anını onun için kolaylaştırmaya çalışıyordu. Konuyla ilgili bir daha hiç fikir beyan etmemişti. Yarı gizli bir şekilde görüşmeye devam ediyorlardı. Birlikte olduklarını çok az insan anlamıştı. Arkadaşları arasında durumu yutmayanlar olsa da onlar hep çok iyi dost olduklarını söylemeye devam ediyorlardı.

"Adam kim olduğumu anlamama yardım et."

"Bunu gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Evet, senin benimle ilgili hoş olmayan şeyler öğrenme riskine rağmen."

"Kimsenin gerçekten kim olduğunu öğrenmekten hoşlanmayacağına inanıyorum. Kendimiz hakkında yumuşatılmış bir fikre sahip olmayı tercih ediyoruz."

"Israr ediyorum."

Adam derin bir iç çekti. İşi olmasaydı bunu büyük bir zevkle yapardı.

"Son hız giden bir trenin kondüktörü olduğunu düşün. Frenler tutmuyor. Birden raylarda beş işçi olduğunu fark ediyorsun. O sırada önünde bir demiryolu kavşağı beliriyor. İkinci hattın rayları üstünde başka bir işçi daha çalışıyor. Bir düğmeye ba-

BELONGSTO KAKTÜS TEAM

sarsan kavşağı açacaksın ve sadece bir işçi ölecek. Aksi halde beş. Ne karar verirsin?"

"Çok net sanırım, düğmeye basarım. Beş kişinin yaşaması daha faydalı olabilir."

"Bu testte yüz üstünden yaklaşık seksen kişi düğmeye basma yönünde cevap verir ama daha farklı bir motivasyonları vardır: Hepsi de kurtarılacak hayatlara odaklanır ve yine de bir kişinin ölecek olmasını dramatik bulur."

"Ne yani? İnsani iyiliğe inanmayan biri miyim ben?"

Adam devam etti: "Şimdi bir ölçüde farklı başka bir durumu ele alalım: Sen rayların üstünde bir köprüdesin ve yanında iri yarı bir adam var. Demiryolu kavşağı yok. Frenler tutmuyor. Tren beş işçiyi ezecek gibi görünüyor ama yanındaki adama bir omuz atman yeterli olacak: Rayların üstüne düşecek ve tren tarafından ezilecek. Ama yola engel koymuş olacak ve beş işçi kurtulacak. Ne yaparsın?"

Irina tereddüt etmeden cevapladı:

"Şişkoyu iterim gider."

Adam bu cevaba şaşırmış görünmedi.

"Her iki durumda da sonuç bire karşılık beş kişinin hayatını kurtarmak gibi görünse de yüz üstünden sadece on sekizi senin gibi cevap verdi. Çünkü duygusal seviyede bir düğmeye basmakla bir insanı itmek arasında büyük fark var. Masum bir insanı trenin altına atmak etik olarak kabul edilemez bir davranıştır, insan hayatını kurtarmak mevzubahis olsa bile."

"Bence büyük saçmalık. Teröristlere işkence yapmanın kabul edilemez olduğunu savunanlar gibi. Ya saldırıları önlemeye yarayacaksa... o güzel ruhlu insanları bir de kendi evlatları tehlikeye düştüğünde görmek isterim."

BELONGS TO KANTIS TEAM

Adam ona acı bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Senin gibi düşünüyorum ama bir şeyin beni o adamı itmekten alıkoyacağına inanıyorum. Sanırım bu sonrasında kendimden utanacağım bir davranış olurdu. Ve ben pratikte yaptığım hiçbir şeyden utanmam. Ama masum birini öldürmüş olurdum, ellerimi kirletmiş olurdum, bu diğer insanları kurtarmak pahasına olsa bile."

"Gördün mü? Ben duyarsızım, iyi bir anne olamam."

"Belki o şekilde davranacağına inanıyorsun ama gerçek hayatta başka şekilde tepki verirsin."

"Hayır Adam. Ben onun da ötesiyim."

"Ne anlamda?"

Irina bir an için tereddüt etti. Adam'a kendine bile asla itiraf edemediği bir şey söylemek üzereydi.

"Ben o insanı itmekten hoşlanacağıma inanıyorum."

Adam ona hayretler içinde bakakaldı. Korku ya da şaşkınlık taşımıyordu. Ondaki uçurumu görüyordu ve buna hayran kalmıştı.

"Anlamama yardımcı ol. Sanırım bu teste kimse bu şekilde bir cevap vermedi."

"Bunu ablamla erkek arkadaşını öldürdüğümde anladım. Öfkeden kendimden geçmiştim. Benden babamı almışlardı. Onları mahvetmek istiyordum. İkisini de vurduktan sonra birkaç saniye bunun tadını çıkarmak için bekledim. Nasıl hissettiğimi tahmin ediyor musun? Zafer kazanmış gibi. Onlardan daha zeki davranmıştım, zehirleme işi sekteye uğrarsa diye alternatif bir plan yapmıştım. Bana o gece öleceğimi söylediklerinde sakinliğimi korumayı başardım. Doğru zamanı bekle-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yip ikisini de vurdum. İki el ateş ve iki ceset. Eline hiç silah almamış on üç yaşında bir kız için hiç de fena değil."

"Irina..."

"Bekle, daha bitirmedim. O noktada en basit haliyle bisikletime binip oradan kaçıp gidebilirdim. Oysa gitmedim, yangın çıkarmak için tutuşabilen malzemeden faydalanmak yeterli olurdu. Bense birkaç dakika içinde patlamayı sağlayacak bir mekanizma kurdum. Orada bekleyip her şeyin benim isteğim doğrultusunda geliştiğini izlemeliydim. Bir teneke kutu, kova, bir tahta ve lamba kullandım. Spontane bir şekilde orada bulduğum eşyalardan faydalandım."

"Yani bunu polis olay yerinde onların sadece küllerini bulsun diye yaptın."

"Sadece o da değil, bunu yaptım çünkü... onları efsanevi bir şekilde öldürmek istiyordum. Ve bunu başardım!"

"İntikam duygusu yüzünden böyle yaptın Irina. Tanımadığın masum insanlarla durum farklı olurdu."

"Peki ya ben sadece öldürmenin zevki için öldürmeyi seviyorsam? Ya bundan keyif alıyorsam? Bir avcıya çaresiz kuşları öldürmek tatmin verir."

"Bunu asla bilemeyeceksin sanırım. Özellikle de evladımızı dünyaya getirmeye karar verirsen."

Kız ona inanmaz gözlerle baktı.

"Adam, bunu... benim gibi birinin dünyaya bir çocuk getirebileceğini nasıl düşünebiliyorsun? O çocuk bir canavar olur, korkunç derecede mutsuz bir hayatı olur."

"Kimse geleceği bilemez Irina. Sen intikam için öldürdün. Bu, kafanda şüpheler bıraktı. Ruhunda zaten birçok yara var, birçok kişinin insan olarak dayanamayacağı kadar çok hem de.

BELONGSTO KAKTUS TEAM

Ama güçlüsün. Ve beni seviyorsun."

Irina gözlerinin nemlendiğini hissetti.

"Sen delisin."

"Yüzüme bak ve beni sevmediğini söyle ve bana kötülük edebileceğini söyle, eğer..."

"Sana asla kötülük edemem!"

Irina ona tüm gücüyle sarıldı. Adam'ın beklediği de buydu. Bu hareketle biraz sakinleşti ve onu tutkuyla öptü. Irina'nın, hayatın onu ittiği o karanlık çukurdan hâlâ çıkma imkânı vardı.

***

Adam evde yalnızdı. Güzel bir duş almıştı ve henüz saat gece on bile olmamasına rağmen yorgundu ve kendini yenileyici bir uykuya bırakmak için sabırsızlanıyordu. Irina çocukla ilgili kararını birkaç gün içinde verecekti. Bu bekleyiş onu bitiriyordu.

Ona Philippa Foot ve Judith Jarvis Thomson'ın etik ikilemlerini okumasını önermişti. Sorduğu soruya aldığı o cevap birçok psikoterapisti korkutabilirdi. Ama o onlardan değildi. Irina'yı böyle olduğu için seviyordu, ruhu aynı anda hem siyah hem de rengârenk olduğu için. Maskenin nerede bittiğini ve sapmış kişiliğin nerede başladığını anlayamıyordu. Ama Irina onu büyülüyordu. Onu *Baywatch*'un setinde gördüğünde hemen bir şeyler hissetmişti... Diğer tüm kadınlardan farklıydı, etrafında onu neredeyse boğacak gibi saran farklı bir aura vardı ve Adam bunu hemen o an yakalamıştı. İyi bir anne olabilir miydi? Büyük bir olasılıkla hayır ama o anki öncelik çocuğu doğurmaya karar vermesiydi, gerisini sonra düşünürlerdi. Yine de ona yalan söylemek istememişti. Simsiyahtı, hem de

BELONGSTO KAKTÜS TEAM

mutlak karanlık gibi. Ama en karanlık gece bile bir şimşek ile aydınlanabilirdi.

Birden cep telefonu çaldı. *Paris'te Son Tango*'yu çalan zil sesinden ürküp bir küfür savurdu. Bu onun özel hattıydı, numarası bir tek Irina'da, dostlarında ve en riskli grupta bulunan hastalarında vardı. *2qt4u*'da da vardı ama kendini asmadan önce onu aramamaya büyük özen göstermiş olduğu kesindi. Halbuki ileriye doğru büyük ilerleme kaydetmişti. Demek ki büyük bir değerlendirme hatası yapmıştı. Hastalarından hiçbiri kendi hayatına son vermemişti, en azından onun tedavisi devam ederken.

Ekrana baktı. Bilinmeyen numaraydı. Arkadaşlarından biri olmadığı kesindi. Ve Irina da değildi. Aramayı reddedip diğer tarafa döndü ve örtüyü omzuna kadar çekti.

Bir saniye sonra *Paris'te Son Tango*'nun ikna edici saksafon sesi tekrar duyuldu. Telefonu kapatmak istiyordu ama... ya arayan Irina ise? Kendini ulaşılmaz yapamazdı. Cevaplamaya karar verdi.

Genç bir ses hemen konuya girdi: "Adam Cruise mu? Sen öldün doktor."

Adam bir süre şaşkın kaldı. Doğru mu anlamıştı?

"Siz kimsiniz?"

"Seni önümüzdeki günlerde öldürecek kişi. Bunu bilmeni istedim."

Adam agresif hastaları tarafından tehdit edilmeye alışkındı ama bu çok ileri giden bir durumdu.

"Sana ne yaptım?"

"Carl'ı öldürdün."

Adam irkildi.

"Kimsin? Kardeşi mi?"

Sessizlik oldu.

"Bak ben Carl'ı kurtarmaya çalıştım. Altı ay önce bana geldiğinde uyuşturucu ve alkol yüzünden ortaya çıkan şiddetli paranoyadan mustaripti. Onu normal bir hayata kavuşturuyordum."

"Elbette, sonucunu gördük! Sen başkalarının talihsizlikleri üstünden para kazanan bir deli doktorundan başka bir şey değilsin. Ama eğlence bitti. Senin gibiler yaşamayı hak etmiyor."

"Gerçeği bilmek seni ilgilendirmiyor mu?"

Karşıdaki sesin soğukluğu biraz azalır gibi oldu.

"Sen onu kurtarmalıydın. O eşsizdi. Hepimiz onun yokluğunu hissedeceğiz. Ama senin yokluğunu kimse hissetmeyecek. Sana acılı bir ölüm vaat ediyorum."

"Dinle…"

"Mezarının üstünde dans edeceğim doktor."

Arama sert bir şekilde kesildi. Adam ancak o zaman su gibi terlediğini fark etti.

***

Drummond'un ofisi küçüktü. Birkaç metrekareden fazla olmayan mekân, kutudan farksızdı. Alüminyum profillerin ötesindeki ince camlar, Los Angeles Polis Departmanı'ndaki yirmi bir istasyondan biri olan Güneybatı Birimi'nin polis memurlarının faaliyet gösterdiği açık alanı göz altında tutmaya imkân sağlıyordu. Koyu renkli üniformasının üstünde biri yakada ikisi omuzlarda olacak şekilde üç broş ve bir gümüş çubuk dikkat çekiyordu. Polis rütbelerini bilen Adam karşısında

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir teğmen olduğunu hemen anladı. Otuz beş yaş üstü, atletik ve yalnızca işiyle ilgili birinin bakışlarına sahipti.

"İyi günler Doktor Cruise. Bana bir tehdit telefonu aldığınızı ve ihbarda bulunma niyetinde olduğunuzu söylediler, doğru mu?"

Adam'ın elini mekanik bir hareketle sıkmıştı. Kuvvetlice ama cesaret verici hiçbir bakış ya da gülümseme olmadan.

"Evet, ben… ölüm tehdidi aldım."

Drummond'un tek bir kaşı bile hareket etmedi.

"Biri sizi öldürmek mi istiyor?" diye sordu sesindeki şüpheci tonu gizlemeye gerek bile görmeden.

"Korkarım ki evet. Bunu ciddi bir şekilde istediğine inanıyorum."

"İsim."

"Bilmiyorum, ekranda bilinmeyen numara yazıyordu."

"Soruşturma açabiliriz ama karaborsadan sahte bir isim ile alınmış bir cep telefonu olduğuna eminim."

"Carl McKay'in erkek kardeşi olduğunu düşünüyorum. Evet şu rapçi *2qt4u*'dan bahsediyorum."

Teğmenin birden ilgisi canlandı.

"*2qt4u*'nun erkek kardeşi mi? Kahretsin, daha kötü bir düşman seçemezdiniz!"

Adam teğmenin incelik yoksunu tarzından derin bir rahatsızlık duydu.

"Yarayı deşmenize gerek yok, Smokey Samuel'in kim olduğunu çok iyi biliyorum."

"Şehirdeki en kötü çetelerden birinin liderinden bahsediyoruz. Uyuşturucu, fuhuş, torbacılık… Gerçekten de tehlikeli bir tip. Peki sizin onunla ne işiniz var?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben psikanalistim. *2qt4u*'yu ben tedavi ediyordum, şey olduğunda..."

"Kendini öldürdüğünde, bunu mu kastediyorsunuz?"

Adam derin bir iç çekti.

"Evet. Beni tehdit eden her kimse beni bu ölümden sorumlu tutuyor."

"Öyle mi peki?"

Drummond tüm varsayımları değerlendirmek zorundaydı ama Adam'ın damarına basmıştı.

"Elbette hayır! Carl ilerleme kaydediyordu. Bazen ne yazık ki ilerlemeleri sıfırlayan geri dönüş anları oluyor. Bu kadar kırılgan konularda anlık bir kendini kaybetme yeter."

"Ancak... bu kişinin Smokey Samuel olması sizin varsayımınız."

"Ondan başka kim acı dolu bir ölüm vaat eder bilemiyorum."

"Ya sizin diğer hastalarınızdan biriyse?"

Adam başını iki yana salladı.

"Ciddi bir tehdidi ayırt edebileceğime inanıyorum."

"Hastalarınızın sizinle seans saatleri dışında irtibat kurma imkânları var mı?"

"Telefon numaramı yalnızca gerçekten ciddi sorunları olan hastalarıma veririm."

"İşte, gördünüz mü haklı olabilirim değil mi?"

Adam birden polisten hiçbir yardım alamayacağını anladı.

"Bunun kötü bir şaka olduğuna mı inanıyorsunuz? Hastalarımın birbirlerini tanıyor olması ihtimalini çok düşük buluyorum."

BELONGSTO KAKTÜS TEAM

"Bu imkânsız değil. Rapçi Los Angeles'ta çok ünlü biriydi. Belki de delilerden biri onu sizin muayenehanenizden çıkarken gördü ve..."

"Sizi tedavi ettiğim kişilere 'deli' dememeye davet ediyorum."

"Ah, elbette. Tabii."

"Yani Smokey Samuel'in bu işle hiçbir ilgisi olmadığını ve beni temizletmeyeceğini düşünüyorsunuz, doğru mu?"

"Temizletmek mi? Ne sebeple? Siz Los Angeles'ta her gün kaç kişinin ölüm tehdidi aldığını biliyor musunuz? Size garanti ederim ki sizin durumunuzdan çok daha ciddileri var. Özellikle de kadınlar. Herkesin kadınlarla sorunu var: Pezevenkler, eski kocalar, manyaklar, ihanete uğrayan kadınlar... Ama kanıt olmadan elimizden çok az şey gelir. Ve sizin durumunuzda elimizde hiçbir şey yok."

"Peki sizce ben haklıysam ve gerçekten de hayatım tehlikedeyse ne yapmalıyım?"

Adam'ın sesindeki içten tını Drummond'un görünmez zırhını delemedi.

"Amerika'dayız. Eğer yoksa kendinize bir silah alın. Kendinizi benim yerime koyun. Her polis memuru beş yüzden fazla şehir sakinini kontrol etmek zorunda. Adamlarımdan birini sizin hizmetinize veremem. Bir kanıtla gelin bana, tek bir kanıt yeter ama açık ve kesin olsun. Ben de sizi korumaya aldırayım."

Adam yüzü düşmüş bir halde ayağa kalktı.

Drummond bir anlık bir tereddütten sonra ekledi: "Bekleyin, size söylemem gereken bir şey daha var. Önemli bir şey."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Adam dönüp ona baktı.

"Size bunu söylememem gerek, ortada halen süren çok gizli bir soruşturma var. Ama belki bilmeniz daha doğru olur. Carl McKay… Onun kendini astığından emin değiliz. Biri tarafından öldürülmüş olabilir."

BELONGS TO K-KNIGHTS TEAM

IŞIĞA KARŞI BİR GÖLGE

"Ne var? Sanki burada değil gibisin."

Adam tüm akşam boyunca kötü düşünceleri bir kenara bırakmaya çalışmış ama başaramamıştı. İçini saran endişeyi paylaşma ihtiyacı hissediyordu. Ama bir yandan da Irina'yı telaşlandırmak istemiyordu. Ancak eğer onu öldürme niyetinde olanlar varsa, Irina da tehlikede olabilirdi. Bu da endişesini körüklüyordu. Sonra bir de Carl'ın ölümüyle ilgili konu vardı. Kendinin mi kurbanı olmuştu yoksa bir başkasının mı? Belki de hastası öldürülmüştü ama herkes intihar ettiğine inanıyordu. Ve o sırf kendini öldürdüğü iddia edilen birinin psikanalisti olduğu için ölüm tehlikesi altındaydı. Gerçekten de paradoksal bir durumdu. Irina'nın sarı saçlarını okşadı.

"Sana bir hediyem var."

"Bunu bana böyle asık bir suratla mı söylüyorsun? Haydi ama Adam, seni bu kadar endişelendiren nedir?"

"Önce bunu beğendin mi onu söyle."

Irina ellerinin arasında parlak mavi hediye kâğıdına sarılı bir kutu buldu. Bunun bir parfüm olduğunu hemen anladı. Paketi açınca kenarları altın kontörlü şık bir kutu gördü, üstünde kabartmalı harflerle "*Secret – for her*" yazıyordu. İçinden kapağı ters duran taç şeklinde yeşil bir şişe çıktı. Açıp kokladı. Baskın nota miskti.

"Bravo, tam da zevkime göre seçmişsin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Zaten içinde misk olan bir parfüm kullanıyorsun. Bu biraz daha rafine, sana daha uygun."

Kız onun yanaklarını okşadı. Adam için Irina'nın böyle bir jest yaptığını görmek tuhaftı. İçinde şefkat, sevgi ve ışık vardı. Kızın geçmişine ve yaşanmakta olanlara çok zıt bir normallik işaretiydi bu. Sonra onu öptü. Uzun ve basit bir öpücük, onları birleştiren hissin küçük bir mührü gibi.

"Misk kokusuna bayılıyorum. En sevdiğim parfüm. İlk okuldayken babam Minsk çevresindeki ormanlara giderken ona eşlik ederdim. Daha uzağa gidemeyecek kadar yoksulduk. Gidiş ve dönüş için saatlerce bisiklet sürerdik. Sonra da hep yeni yerler keşfederek yürürdük."

"Ne yorgunluk… sonrasında çok yorgun düştüğüne eminim."

"Hiç de bile! Hareket etmeyi hep sevdim ve o zamanlar SSCB ülkelerinde çocukların fiziksel aktivitelerine çok özen gösterilirdi. Dans, voleybol, jimnastik, atletizm: Ben hepsinde iyiydim. Ablam bu gezintileri hiç sevmezdi, halamla evde kalmayı tercih ederdi. Böylece babam da sadece bana kalmış olurdu. Biz, orman ve misk kokusu."

"Geçmişinle ilgili böyle keyifli anlardan bahsettiğini hiç duymamıştım. Neyse ki senin de normal hayata dair bir şeyler yaşamışlığın var."

"Evet, küçük huzur parçaları… Ama şimdi bize dönelim: Sorun ne? Hadi dök eteğindeki taşı."

Adam çok direkt konuştu.

"Bir telefon geldi. Biri beni ölümle tehdit etti."

Irina öfkesini bastıramadı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kim bu 'biri'?"

"Bilmiyorum. Beni telefon numarasını gizleyerek aradı."

"Seninle derdi ne?"

"Beni Carl'ın ölümünden sorumlu tutuyor. Yani *2qt4u* demek istedim."

Kızın gözleri kocaman açıldı.

"Bu çok gülünç!"

"Mitomaniden, yani yalan söyleme hastalığından mustarip biri de olabilir."

"Ama sen öyle olduğunu düşünmüyorsun."

Adam gülümsedi. Kendini gizleme yeteneğine rağmen Irina için bir cam kadar saydamdı.

"Biraz endişeye kapıldığımı itiraf ediyorum. Teğmen Drummond ile de görüştüm."

"Polise mi gittin? O zaman sen korktun, bunun endişeyle ilgisi yok. Ne dediler peki?"

"Kanıt olmadan koruma veremiyorlar. Sayıları az, nasıl olduğunu bilirsin, sonunda bana kendi kendimi korumamı ve şüphelerimi destekleyecek bir kanıt bulmamı söylediler."

"Hangi şüpheler?"

"Benimle derdi olan tek kişi Smokey Samuel olabilir, Carl'ın erkek kardeşi."

"Tehlikeli bir tip mi?"

"Öyle. Bir de şu var ki teğmen bana hastamın intihar etmiş olmayabileceğini söyledi."

"Başka birileri mi asmış yani onu? Gerçekten mi?"

Irina hayretler içindeydi. "Eğer sana bir şey olursa, ben..."

Adam işaret parmağını kibarca onun dudaklarına koydu.

"Beni sana karşı dürüst olduğuma pişman etme. Muhtemelen Smokey Samuel'in içgüdüsel bir hareketiydi. Bana bir şey olursa tüm gözlerin ona çevrileceğini iyi bilir. İhbarda bulundum ve onu tehdidin muhtemel sorumlusu olarak gösterdim."

"Smokey Samuel bunu nasıl bilebilir ki..."

"Her yerde gözü kulağı olan tiplerden, muhtemelen polis merkezinde de vardır. Smokey Samuel bilir. Muhtemelen şu an polisin intiharla ilgili şüpheleri olduğunu da biliyordur. Göreceksin sabun köpüğü gibi sönüp gidecek bu konu."

"Evet, belki de haklısındır."

Adam gülümsedi, kendini olmasa bile Irina'yı ikna etmiş olmaktan mutluydu.

Her ne kadar Irina durumu önemsememeye çalışsa da aslında beyni âşık olduğu adama nasıl yardım edebileceğini anlama açısından çok ama çok hızlı bir şekidle çalışıyordu.

Birden ağzından asla telaffuz edeceğini düşünmediği bir cümle kaçıverdi.

"Bebeği doğurmaya karar verdim."

Adam'ın ifadesi birden değişti.

"Sevgilim, bu harika!"

Bu beklenmedik ve bazı açılardan şaşırtıcı olan haber geri kalan her şeyi silip süpürdü. Adam'ın kalbi artık endişeyle kaplı değildi, sanki büyü yapılmış gibiydi. Sanki uçuyor gibiydi.

"Baba mı olacağım? Gerçekten mi?"

Ruhundan binlerce neşeli his akıp geçiyordu. Kıza şaşkınlık içinde bakıyordu, inanmakta güçlük çekiyordu. Irina kendi şaşkınlığını gizlemeye çalışarak ona sarıldı. Biraz bilinçsiz şekilde de olsa Adam'a akıl ve cesaret verecek elindeki tek kartı

BELONGS TO KANTIS TEAM

oynamıştı. Ama artık geri dönemezdi. Böyle hassas bir konu hakkında döneklik yapmasını Adam asla affetmezdi.

***

Vasiyetini hazırladı. Hayatı boyunca ölümden hiç korkmayan Adam iki günlük bir süre zarfında avukatıyla yazdığı vasiyeti onaylamış ve altına hiç tereddütsüz imzasını atmıştı. Eğer ona bir şey olursa parlak ve savurgan bir hayata rağmen kenara koyabildiği yüklü para doğru ellere geçecekti.

Kendine bunun gereksiz bir önlem olduğunu defalarca tekrarladı. Torunlarının büyüdüğünü bile göreceği yaşlara varacaktı. Torunları... Kafası çoktan başka yerlerdeydi, oğlunun yarattığı coşku, tehdit telefonunun yarattığı endişeyle tezat oluşturuyordu. Parlak geleceğe karşı bugünkü güvensizlik... Irina ve bebek, Smokey Samuel ve 2qt4u'ya karşı. Hayata karşı ölüm.

Saat öğleden sonra üçtü ve iki psikiyatri seansını iptal etmişti. Kafasında çok fazla düşünce vardı. Hastalarına pek de yardımcı olabilecek durumda değildi. Sinirlerini rahatlatma ihtiyacı duyuyordu. O akşam Irina ona eşlik edemeyecekti. Ertesi sabah mezuniyet öncesi son sınavı vardı. Bu durumlarda asla işi boşlamazdı. Sürekli tekrar edip durduğu bir şey vardı: "Önce görev." Sınıfta her zaman birinci olmaya çok kararlıydı. Adam genç sevgilisini harekete geçiren bu hırsı çok seviyordu. Yapmaya karar vereceği işte hiç şüphesiz en iyisi olacaktı. Her ne kadar hâlâ ne iş yapacağı konusunda net fikirleri olmasa da: Yeni bir iş kurmayı düşünüyordu, daha önce hiç denenmemiş bir şey, yüksek risk ve yüksek katma değer taşıyan bir şey. Bu da eğer Irina başarılı olursa çok para kazanacak demek oluyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Geniş dairesinde yalnız başına oturup Bach ya da Çaykovski dinlemek kafasını dağıtmak için yeterli olmayacaktı. Ya ona pusu kurarlarsa? Ya birinin kilidi açtığını duyup kapı kolunun hareket ettiğini görürse? Nevrotik olmaya başlıyordu. Endişeliydi. Ya da daha basit haliyle onun yerinde kim olsa yapacağı şekilde davranıyordu. O lanet telefon görüşmesi hayatını altüst etmişti. Kendine bir silah almalıydı. Silahlardan nefret ediyordu ama durum incelikli davranmaya izin vermiyordu. Küçük, rahat kullanılan, geri tepme riski olmayan, kullanışlı bir silah.

Cep telefonu çaldı. Ürperdi. Smokey Samuel miydi yoksa? Adam endişeyle ekrana baktı, sonra arayanın eski dostu Nathan Mortimer olduğunu görünce derin bir rahatlama hissetti.

"Selam Nat, sesini duymak ne güzel."

"Selam, Adam, bu akşam işin var mı? Karım Daisy'yi konsere götürüyor. Huzur içinde laflamak için güzel bir fırsat olabilir. Daha önce haber versem daha iyi olurdu belki..."

"O ısıtılmış harika havuz hâlâ duruyor mu?"

"Elbette... ve kıymetini bilen biriyle paylaşmak güzel olur diye düşünüyorum."

"Tamam varım! Saat sekiz gibi gelsem uygun mu?"

"Ne zaman istersen gel, evde yalnızım."

***

Adam elinde İtalyan şarabıyla dolu kadehle arkadaşının havuzunun kenarındaki şezlongda rahat bir şekilde uzanıyordu. Önünde yüz yirmi metrekarelik bir tasarım harikası vardı, mavi porselen fayans, akıllı spot ışıklarıyla parıldıyordu, sıcak hidro masaj küveti yakındaki köşeye yerleştirilmişti. Karşı tarafta, kaya dekoruna sahip bir duvardan hafif bir sağanak

BELONGSTO KANTUS TEAM

şeklinde dökülen bir şelale vardı. Doğal ve çok davetkâr bir manzaraydı.

"Birbirimizi kaç yıldır tanıyoruz Nat?"

Nathan Mortimer onun hemen yanında oturuyordu. Partagás marka ince bir puro tüttürüyordu. Göbeği yıllar geçtikçe büyümüştü ve küçük burnu artık şiş yüzünün ortasında kaybolmuş gibi duruyordu. Tüm bunlar hiçbir tedaviye cevap vermeyen korkunç bir sırt ağrısı yüzünden yıllardır aldığı yüksek dozdaki kortizon yüzündendi.

"Yirmi yıl kadar olmalı, neden?"

"Bu kadar uzun süre devam eden başka arkadaşlıklarım yok."

"En iyi arkadaşın olduğumu söylemenin başka şekli yani."

"Belki."

"Doğrusu şu ki sen tahammül edilemez bir tipsin Adam. Bazen ben bile kendime seninle görüşmeye beni kimin zorladığını sorup duruyorum."

"Ah, ben de arkadaşım olmaktan mutluluk duyduğunu düşünüyordum."

"Yanlış düşünmüşsün."

"O zaman beni neden davet ettin?"

"Çok net, çünkü sana acıyorum. Saf hastalara saçma sapan şeyler anlatan, hile dolu hayatı olan birisin. Genç ve güzel kadınların önümüzdeki yüzyıllarda da yatağını dolduracağına inanıyorsun. Halbuki kısa süre sonra yaPabileceğin tek bir Kamasutra pozisyonu bile kalmayacak. Kuruyup kalacaksın."

Adam güldü, diğeri ise sırıtmakla yetindi.

"Yolunda gitmeyen bir şeyler var değil mi Nat?"

Mortimer ona endişe ve sinir karışımı bir ifadeyle baktı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ben bir psikanalistim, yüzdeki küçük ifadeleri okumayı iyi bilirim. Görünürde her zamanki Nat'sİn, beni çok eğlendiren acı laf sokmaların da dahil. Ama aslında... gizliyorsun. Seni endişelendiren bir sorun var."

"Arkadaşlar arasında sırlar olabilir Adam. Yüreğimde büyük bir yük var ama itiraf havamda değilim."

"Tamam mesajı aldım. Başka şeylerden konuşalım. Ben de bu arada havuzunun keyfini süreyim."

"Ne yazık ki ben sana eşlik edemiyorum. Biliyorsun, sırtım... durumu kötüleştirmemeye dikkat etmem gerek."

"Hidro masaj sana iyi gelir."

"Hayır, istemiyorum," diye yanıtladı Nat biraz sıkkın bir tonla. Sonra ekledi: "Affedersin gerginim. Sen yüzerken sinirimi bir kenara bırakmaya ve akşam yemeğinde daha sempatik bir ev sahibi olmaya çalışacağım."

"Ne yaptın pizza mı sipariş ettin?" diye onu provoke etti Adam.

"Medeni insanlarız: Yarım saat sonra bölgedeki en iyi restoranların menüsünde ne varsa hepsi gelecek. İstesem bir garson da tutabilirdim."

"Ne kadar da megalomansın... Sonra görüşürüz o zaman."

"Görüşürüz."

***

Adam tüm huzursuzluğunu yüzerek boşaltmıştı. Havuzu hızlı bir şekilde tam otuz kez gidip gelmiş sonra hidro masaj havuzuna girmiş, en sonunda da kendini şelalenin altına at-

BELONGSTO KAKTUS TEAM

mıştı. Ancak orada kaslarını kısmen rahatlatmayı başarmıştı. Ruhu ise hâlâ gergindi. Nat'e içini dökmek, aldığı tehdit telefonundan bahsetmek isterdi ama uygun akşam olmadığının farkındaydı. Kendini üç beş şaka yapmaya zorlamanın daha iyi olacağını anlamıştı. Ya da ciddi konulara girmeden nötr konulardan bahsetmek o akşam için daha uygundu.

Şezlonglara doğru baktığında arkadaşını göremedi. Eve girmiş olmalıydı. Misafiri böyle bırakmak onun açısından hiç de kibar bir davranış değildi. Ya da belki de yalnızca birkaç saniyeliğine ortadan kaybolmuştu. Diğer taraftan Nat'in uzanmaya ihtiyacı vardı ve Adam'ın havuzda gidip gelişini izlemesi hiç de keyifli değildi.

Etrafta yalnızca şelalenin sesiyle bölünen tam bir sessizlik hâkimdi. Havada bir gerginlik hissediliyordu. Doğal olmayan bir sükûnet vardı, tıpkı kontrollü bina yıkımlarında patlamadan hemen önce olduğu gibi. Sonra villanın cam kapısının önünde, ışığa karşı bir gölge belirdi. Adam bunun Nat olmadığı hissine kapıldı. Sonra birden tamamen savunmasız olduğunu fark etti. Ağır ağır nefes almaya başladı. Kalbi onu sarsacak kadar kuvvetli atıyordu.

Kişi havuzun kenarına yaklaştı. Spot ışıklarında teni koyu görünüyordu, yirmi beş yaşından fazla değildi, beyaz tişörtünün önünde üstü siyah çapraz bantlarla örtülmüş Munch'ın Çığlık adlı tablosunun resmi vardı. Bluzu, geniş mavi tulumunun içinde kayboluyordu. Ağır altın kolyesini ve beyaz mavi dev gibi Adidas ayakkabılarını görmemek imkânsızdı.

"Adam Cruise sen misin?" Sesi arsız ve agresifti.

Adam kendisine yardım edecek birilerini bulma ümidiyle

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

etrafına bakındı. Villa tepelerden birindeydi ve en yakındaki ev bile uzak sayılırdı. Komşular bağırdığını duysa bile vaktinde yetişemezdi.

"Nat nerede?"

"Sorumu cevaplamadın. Hemen cevap vermeyen insanlar çok sinirimi bozuyor."

Genç adam havuzun kenarından ilerliyordu. Adam ise havuzun tam ortasına gelmişti, tehlikeden olabildiğince uzak olmaya yönelik bu çabası çok boştu. İçgüdünün yönlendirdiği gülünç bir tepkiydi.

"Bak burada ne var," dedi rapçi gibi giyinmiş zenci. Elinde bir cüzdan sallıyordu. "Bunu tanıdın mı? Senin. Kimlikler Adam Cruise olduğunu kanıtlıyor, intihar edenlerin psikanalisti. Kahretsin, hiç bu kadar kredi kartıyla dolu bir cüzdan görmemiştim!"

Bu kişi Smokey Samuel'in elçisiydi, Adam'ın artık hiç şüphesi kalmamıştı.

"Nat! Neredesin Nat?" diye bağırmaya çalıştı. Sesi sanki boğazından çıkmak istemiyor gibiydi.

"Nat gelmeyecek."

"Öldürdün mü onu?"

"İstediğim o değil."

Adam anlamıyordu. Bu belki de Nat'in bayıltıldığı ya da bağlandığı anlamına geliyordu.

Genç adam artık psikanalistin karşısında, havuzun uzun kenarının tam ortasında duruyordu. Ona tepeden bakıyordu ve bu dramatik diyaloğun her anının tadını çıkarıyordu.

"Arkadaşın Nat televizyon izliyor, hem de yüksek sesle. Onunla böyle anlaştık. Eve biri girmiş ve biri ölmüş. Ev sahibi oyunun tamamen dışında kalacak."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Biri mi ölmüş?"

Adam korku içindeydi. En iyi arkadaşının onu bu adamın insafına bırakmış olması gerçekten de mümkün müydü? Başka bir açıklaması olmalıydı. Ona bir çıkış noktası lazımdı. Şu an ölemezdi, tam da baba olacağı sırada.

"Evet, senden bahsediyorum. Ah, ah... yanılıyor muyum, yoksa üstüne mi işiyorsun? Doktor Cruise, ne utanç! Kontrolünü tamamen kaybetmemeye çalış. Senin gibi tipler huzur içinde ölmeye çok önem verir, her ne kadar bu bir s.kim değiştirmese de."

"Seni Smokey Samuel gönderdi değil mi? Carl'ı intihara benim sürüklediğimi düşünüyorsunuz, ama öyle değil."

"Sana inanıyorum. *2qt4u*'nun ölümüyle senin hiçbir ilgin yok."

Adam yanlış anladığını düşündü. "Ne?"

"Ben sana inanıyorum dostum. Ama Smokey Samuel farklı düşünüyor. Onu bunun bir intihar olduğuna ve suçun psikanalistte olduğuna inandırdım. Yani sen. Neyse ki buna hemen inandı."

Havuzun ortasındaki adamın kafası gittikçe daha da karışıyordu. Belki de zekâsı düşük biriyle konuşuyordu. Böyle bir durumda hâlâ kurtulma şansı olabilirdi belki. Ancak zaman kazanması ve durumu daha iyi anlamaya çalışması gerekiyordu.

"Neden Smokey Samuel'i bunun benim suçum olduğuna inandırdın?"

"Şüpheleri saptırmak için. Carl'ı ben öldürdüm çünkü."

Adam duyduklarına inanamıyordu. Karşısında bir mitomani hastası olduğu kesindi.

BELONGSTO KAKTÜS TEAM

"İsmim Jerry Malone. *2qt4u*'nun ekibindenim. Grubun üyeleri liderlerine hep itaat etmek zorundadır. Bense... bazen bu işi bozarım, böylesi daha çok hoşuma gidiyor. Cebimde *2qt4u*'nun bana uyuşturucu almam için verdiği para vardı. Her gün kullanıyordu, sahneye çıktığında bilincinin yerinde olması mucize gibi bir şeydi. Uzun zaman önce ona hayrandım ama sonra kafasında ağır hasarlar olan birinden emir aldığımı anladım ve onu elimden geldiği her an her açıdan s.kmeye karar verdim."

"Hâlâ anlamıyorum."

"Çünkü cüzdanın dolu ama beynin boş. Ben okumadım ama neyse ki çok zekiyim. Bir noktada Carl ona yaptığım oyunların farkına vardı. Bunları abisi Smokey Samuel'e anlatmak istedi. Smokey ile tartışmaya girmemek en iyisidir çünkü adam otantik bir canavar. Onu susturmam gerekiyordu. Böylece uyuşturucudan baygın düştüğü bir andan faydalanıp boynuna ilmiği geçiriverdim. Herkes onun öğleden önce uyuşturucu kullandığında kimse tarafından rahatsız edilmemek istediğini bilirdi. Uzun saatler boyu yalnız kalırdı. Bu sayede sakince hareket edebildim. Kimse benden şüphelenmedi. Sonuçta rapçinin en güvendiği adamıydım. Muhteşem bir iş çıkardım!"

"Ama tüm bunlarla benim ne ilgim var?"

"Bir günah keçisine ihtiyaç vardı, bu senden daha iyi kim olabilirdi? Psikolog ya da psikanalist ya da psikiyatrist... ismi her neyse, kısacası bir felakete sebep olup patronumu intihara iten beceriksiz bir deli doktoru. Smokey Samuel'i senin suçlu olduğuna ikna ettim. Ona Carl'a yazdığın ilaçları gösterdim, onu dozları abartarak alırken gördüğümü söyledim. Onun sağ

BELONGSTO KAKTÜS TEAM

kolu rolünü oynadım, kurbanın kardeşinin intikam arzusunu ve endişesini paylaşan sevgili patronunun yetimi. Ölmeyi hak ediyordun. Böylece bana hesapları kapatmam teklif edildi. Saygılarını kazandım! Sana zeki olduğumu söylemiştim."

"Ama Nat..?"

"İşbirliğini reddetti, kardeş gibi bir dostun öldürülmesine izin veremeyeceğini söyledi. Ama onu arkadaşlarımdan biriyle konuşturunca ve bu arkadaşım ona takip etmekte olduğu karısına çok ama çok kötü şeyler yapacağını söylediğinde müziğin sesi değişti. Onu, karısıyla senin aranda seçim yapmaya zorladım."

Adam yutkundu. Açıklığa kavuşması gereken tek bir detay kalmıştı.

"Hayatımı bağışlarsan sana çok iyi para öderim."

"Bonkör bir teklif ama risk alamam. Beni Smokey Samuel tarafından tanınmak daha çok ilgilendiriyor. Smokey sana bu işin nasıl biteceğini önceden telefonla bildirdi değil mi? Kardeşinin katili için acılı bir ölüm istiyor."

"Ama ben katil değilim!" diye bağırdı Adam çaresizce.

"Bu tamamen göz ardı edilebilecek bir detay," dedi Malone simsiyah gözlerinde beliren ürpertici bir parıltı ile.

BELONGSTO KAKTUS TEAM

BİN PARÇAYA AYRILAN DÜNYA

Jerry Malone arkasında taşıdığı bir tür tüpü başının üstünden öne geçirdi. Bluzunun üstündeki çapraz bant aslında bu tüpü tutan bir kayıştı. Adam'ın bunun ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

"Kendine seni nasıl öldüreceğimi soruyorsun değil mi?"

Adam aniden paniğe kapıldı. Orada öylece sessizce durup öldürülmeyi bekleyemezdi. Bağırmaya başladı: "Nat yardım et! Biri bana yardım etsin! Beni öldürmek istiyor!"

Zenci genç başını salladı.

"Hayır, hayır doktor, aklını yitirmemelisin. Bu hiçbir şeye yaramayacak. Onun yerine t.şaklı biri olduğunu göstererek ölmeye çalış. Bu ne biliyor musun?"

Her biri kırk santim uzunluğunda iki boruya benzeyen şeyleri monte ediyordu.

"Buna hamlaç borusu denir. Tetik yok, sadece nefes gücü gerekli. Ama otuz beş metreye kadar vurabilir. Bunu nereden aldım bilmek ister misin?"

Adam durumu gittikçe daha da inanılmaz buluyordu. Belki de katile doğru ilerleyip yakın dövüşmeyi deneyebilirdi. Ama Malone'u şaşırtmanın imkânı yoktu: Havuzdaki adam artık kapana düşmüş bir fareydi sonuçta.

"Merakını uyandırmaya çalışıyorum. Bak bu, Japon mafyası Yakuza'dan Smokey Samuel'e bir hediye. Uyuşturucu trafiğinde birlikte iş yapıyorlar. Japonya'da hava tabancası çok önemlidir, hatta bunun olimpik bir spor dalı olmasını bile istiyorlar. Benim şu an kurmakta olduğum şey ise bunun 'kötü'

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir versiyonu, Yakuza'nın talebiyle yapıldı: Kürar bitkisinden elde edilen zehre batırılmış okları var."

Adam'a baktı ve onun korku içindeki gözlerini gördü.

"Beni... bir hava tabancasıyla mı öldürmek istiyorsun?"

Jerry'nin yüzü kocaman bir memnuniyet gülümsemesiyle aydınlandı.

"Aynen öyle! Bu seti Smokey Samuel bana sana karşı kullanmam için verdi. Çok eğlenceli olacak. Elimde altı ok var ama iki ya da üç tanenin yeterli olacağını düşünüyorum."

Adam artık konuşmuyordu.

"Kürarlı okun etkilerini bilir misin bilmem. Vurulduğun an felç olup kalırsın ve sonrasında boğularak ölürsün. Masum olduğun düşünülürse senin için kötü bir durum tabii."

Adam Irina'yı düşündü ve doğduğunu hiç göremeyeceği çocuğunu. Sonra hayatını düşündü, tüm ömrü uçurumdan uzaklaşmak amacıyla geçmişti. Şimdiyse bir dizi şanssız olay yüzünden o uçurumdan düşmek üzereydi. Bu şekilde ölmek ona imkânsız geliyordu.

"Hazır mısın? Birinci ok geliyor!"

Jerry Malone'nin sözleri bir kırbaç etkisi yarattı. Adam ne yaptığının farkında bile varamadan suyun dibine daldı. Belki orada vurulmazdı.

Ama zenci gencin acelesi yoktu.

"Er ya da geç yukarı çıkmak zorundasın. Seni bekliyorum!"

Adam işkencecisinin karşı tarafında havuzun dibine doğru yüzdü. Her yolu denemeye kararlıydı. Havuzdan çıkıp kaçmak istiyordu. Her hareketinin yüzeyden görülebildiğini biliyordu, sadece hızlı olmaya ve suikastçının hedefi kaçırma ihtimaline

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

güvenebilirdi. Muhtemelen bu kadar farklı bir silahı ilk kez kullanıyordu. Bir an için yüzeye çıktı ve nefes alırken kollarından güç alıp kendini suyun dışına fırlatmaya çalıştı. Ama tam o an sağ omuz hizasında bir acı hissetti.

Malone'un sesi hem kulaklarını hem de ruhunu deldi: "Vurdum! Hem de ilk atışta!" Sonra ne hareket edebildiği ne de nefes alabildiği hissine kapıldı. Dengesini kaybedip gerisin geri suya düştü.

"Evveeet! Vuruldu ve battı! Vaov!"

Adam boğulduğunu hissediyordu. Ciğerlerini havayla doldurmayı başarsa bile boğularak ölecekti. Kaskatı kesilmiş bedeni havuzun dibine doğru kayıyordu. Irina belki de o an onu düşünüyordu. Son bir kez boş yere ismini telaffuz etmeye çalıştı. Sondan bir an önce katilinin sudan deforme olan yüzünü gördü. Havuzun kenarına yaslanmış her bir detayın keyfini sürüyordu: Kurbanın donuklaşan gözleri, açılmış ağzı, korku ve çaresizlik dolu maskesi…

"Ne şov ama!"

***

Görsel Performans Sanatları Analiz ve Uygulaması sınavı Irina için bir formaliteden ibaretti. Saat dokuz buçukta sınav başarıyla tamamlanmıştı. Tüm gün ona kalmıştı ve Adam'a doğal olarak... Önceki gece uyumadan önce saat ona doğru ona bir mesaj göndermişti. Ama cevap gelmemişti. Onu iyi şans dilemek için aramamış olması kıza tuhaf geliyordu, bu ikisinin de önem verdiği bir ritüeldi. Sınıftan çıkar çıkmaz onu aradı. Onunla konuşup sesini duymak için sabırsızlanıyordu.

"Alo?" diye cevapladı biri.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Irina donakaldı. Bu Adam değildi.

"Kiminle konuşuyorum? Adam Cruise'u aramıştım."

"Numara doğru ama..."

Irina korkunç bir hisse kapıldı. Kötü düşünceleri kafasından uzaklaştırmaya çalıştı.

"Siz kimsiniz? Neden Adam'ın telefonunu kullanıyorsunuz?"

"Polis memuru Ripley, Los Angeles Polis Merkezi, Güneybatı Bölümü."

Polis! Irina sudan çıkmış balığa döndü, çaresizce su arayışına giren, umut ve yaşam arayan bir balık...

Konuşmak için kendini zorladı.

"Adam nerede?"

"Akrabası mısınız?"

"Ben... arkadaşıyım."

Derin bir nefes sesi duydu.

"Doktor Cruise bir kaza geçirdi."

"Ah hayır, hayır!" diye düşündü kız. Sonra kekeleyerek konuşmaya başladı: "Hangi hastaneye kaldırıldı?"

"Size daha fazlasını söyleyemem, polis merkezine gelip Teğmen Drummond'u bulun. Size adresi vereyim."

Bu ismi daha önce duymuştu, Adam'ın korunma talebini reddeden kişiydi bu.

"Bana Adam'ın nasıl olduğunu söyleyin!" diye haykırdı.

"Teğmen Drummond size her şeyi açıklayacak."

Ezik polis memuru konuşmayı sonlandırdı.

Irina titreyerek üniversiteden çıktı ve koşarak bir taksi aramaya koyuldu. Ama bunun yerine karşısında, büyük ekranlı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yeni plazma televizyon modellerinin sergilendiği bir vitrin buldu. Ekranlarda bir son dakika haberini veren özel bir yayın gösteriliyordu. Görüntüde çok ihtişamlı bir havuz vardı. Altyazıda günün haberi akıyordu: Ünlü Psikoterapist Adam Cruise arkadaşının evinde ölü bulundu.

İçinde korkunç bir patlama hissetti. Etrafındaki dünya bir kez daha binlerce parçaya ayrılıyordu. Adam gibi birine bir daha asla rastlayamazdı. Onu normal bir hayata itebilecek tek kişiydi o. Onu anlama yetisine sahip tek kişi. Karnında onun çocuğunu taşıyordu... Birden çok hızlı nefes almaya başladı ve bayılacağı hissine kapıldı. Her yer kardı. Kendinden geçerken etraftan geçen birileri onu tuttu.

***

"Buranın kahvesi iğrençtir ama belki kendinizi biraz daha iyi hissetmenize yardımcı olabilir."

"Ne aptallık. Hiçbir şey kendimi iyi hissetmeme yardımcı olamaz."

Birkaç dakika baygın kalan Irina'ya biri destek olup kendine gelmesine yardım etti. Hastaneye gitmek istemedi. Bir taksiyle polis merkezine gitti. Drummond'u sordu. Herkes çok nazik ve hızlıydı. Girişte sadece bir belge vermesi yeterli oldu: Amerika'da öğrenci olduğunu gösteren vizesi.

Şimdi elinde yoğun kahve kokusu yayan kocaman bir fincanla teğmenin odasında oturuyordu.

"Haberi televizyondan duyduğunuza üzüldüm." Sonra hemen konuya girip sordu: "Doktor Cruise ile ilişkiniz nedir?"

"Benim erkeğimdi."

Drummond koltuğunda doğruldu. Karşısında çelik gibi so-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğuk ve kararlı bakışları olan yirmi yaşında bir kız vardı ve bu bir anlamda onu etkiliyordu. Onu utandırıp çekinmesine sebep olan insan sayısı çok azdı. Ama bu kızın içinde çok yoğun bir öfke vardı şüphesiz. Ona Cruise'un Latin kadınlardan hoşlandığı söylenmişti ama karşısında oturan sarışın öğrenci bu klasik tiplerden farklı gibiydi. Ağladıysa bile bunu ona göstermemişti.

"Ah, affedersiniz tahmin edemedim. Bilirsiniz işte, çok gençsiniz..."

"Aramızda yirmi yaş fark vardı. Ama birbirimizi seviyorduk."

"Evet, anlıyorum... Size söyleyebileceğim çok bir şey yok, araştırmalar henüz başladı. Ama katili yakalamak için elimizden geleni yapacağız."

"Smokey Samuel yaptı, değil mi?"

Drummond ikinci kez irkildi.

"Siz o adamı tanıyor musunuz?"

"Hayır ama Adam bana olanları anlatmıştı. Smokey onu tehdit etti ve o da polise gelip koruma istedi. Siz ise ona koruma vermediniz. Sonuç ortada."

Adama nefret dolu gözlerle baktı. Drummond bu alev saçan bakışlardan kurtulmak için gözlerini başka yere çevirmek zorunda kaldı.

Irina onu öldürmek istiyordu. Eğer bu adam, Adam'ı korumuş olsaydı, her şey doğru yönde ilerleyecekti. Ve o mutlu olacaktı, hem de sayısız dramdan sonra. Oysa o aptal teğmen onun cennete giden biletini yırtıp atmıştı.

"Küçük hanım öfkenizi anlıyorum ama..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Evet, onu öldürecekti. Hak ettiği son buydu. Ama şimdi, orada ofisinde değil. Böyle bir şey yaptığı anda onu hapse tıkarlar ve Smokey Samuel de oracıkta işini bitiriverirdi.

"Benim elim kolum bağlıydı. Suçlunun kim olduğunu bilmiyoruz zaten. Kanıt yok. Polis kurallara göre hareket etmek zorundadır."

Güzel, oysa Irina kurallara göre hareket etmiyordu, aynen erkeğinin katilinin yaptığı gibi... Ama şimdi bilgiye ihtiyacı vardı.

"Adam nasıl öldü?"

"Haberi televizyondan duydunuz. Onu bir arkadaşının havuzunda bulmuşlar."

"Öyle ya, kimbilir belki de kalp krizi geçirmiştir. Öyle değil mi?"

Adamı tahrik ediyordu. Drummond kızın ne kadar ileri gidebileceğini düşündü. Önemli detayları biliyordu ama soruşturmanın gizliliğini korumak zorundaydı.

"Size ancak az sonra basına yapacağım açıklamanın bilgilerini verebilirim: Adam Cruise'un bir cinayete kurban gittiğini düşünüyoruz."

"Ciğerlerinde su yoktu yani."

"Nasıl pardon?"

"Kalp krizi ihtimalini hemen elediyseniz bu, adli tıp hekiminin dün akşam ve bu sabah ciğerlerde su olmadığını teyit ettiği anlamına gelir. Boğularak ölmemiş demek." Drummond Irina'nın böyle şok edici bir durumda olmasına rağmen bu kadar berrak düşünebilmesine şaşırdı.

"Patolojik anatomi mi okuyorsunuz?"

"Hiç alakası yok. Şöyle yapalım: Siz bana birkaç bilgi daha

BELONGSTO KAKTUS TEAM

verin ben de sizin Adam'a koruma vermediğinizi gazetecilere söylemeyeceğime garanti vereyim. Kurbanın son sevgilisi olduğumu da hiçbir şekilde açığa vurmayacağım."

"Bu tarz iç gıcıklayan detaylar belirli basın mensupları tarafından çok ilgi çekici bulunur. Gazetecilerden nasıl kaçmayı düşünüyorsunuz?"

"Çok basit, Los Angeles'tan ayrılacağım. Önemli bir sorunu çözmem gerek."

"Nedir?"

"Sizi ilgilendiren bir şey değil."

"Her halükârda sizinle bu tür anlaşmalar yapamam. Bunu anlıyorsunuz değil mi?"

"Hayır, sizi kesinlikle anlamıyorum. Eğer Adam boğularak ya da kalp krizi geçirerek ölmediyse ve vücudunda yaralanma yoksa, demek ki…"

"Size vücudunda yaralanma izleri olmadığını kim söyledi?"

"Siz, 'onun cinayete kurban gittiğini düşündüğünüzü' söylediğinizde bunu onaylamış oldunuz. Eğer silah yarası ya da kesik olsa bu kadar ihtiyatlı kelimeler seçmezdiniz."

Bu kız şaşırtıcıydı. Teğmen bir an için Sherlock Holmes ile konuştuğu hissine kapıldı.

"Yaralanmadıysa ve boğulmadıysa o zaman bu, zehirlenmiş olduğu anlamına gelir."

Drummond onu yakalamakta güçlük çekiyordu. Yarım saat önce kendisine ulaşan toksikoloji sonuçları kürar zehirlenmesi bulgularını ortaya koyuyordu. Irina ise bu sonuca önünde inceleyebileceği bir ceset olmadan varmıştı.

"Ben… ne onaylıyorum ne de yalanlıyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Adam'ı misafir eden arkadaşı size ne anlattı?"

Teğmen hayatında bir böyle sorguya hiç maruz kalmamıştı, hem de kendi ofisinde. Cevaplamayı reddetse bile Irina'nın bir şekilde sonuca ulaşacağı izlenimine kapıldı. Mortimer'ı saatlerdir başka bir odada sorguluyorlardı. Hikâyenin onun anlattığı versiyonunda ikna edici olmayan şeyler vardı.

"Bay Mortimer..." diye başladı tereddüt içinde.

"Hâlâ sorguda değil mi? Sizden bir şey sakladığını düşünüyorsunuz."

"Siz bu konuda ne biliyorsunuz?"

"Adam'ı onun havuzunda öldürdüler, onu canlı gören son kişi o. Neden onu da öldürmediler? Rahatsız edici bir tanık olabilir sonuçta."

"Adam'ı havuzda yalnız bıraktığını söylüyor. Sırtındaki problem yüzünden ona eşlik edememiş."

"Yalan söylüyor. Hidro masajı kullanabilirdi."

"Siz hiç Nathan Mortimer'ın evine konuk oldunuz mu?"

"Mortimer'la hiç tanışmadım ama Adam'la uzun yıllardır dost olduklarını biliyorum. Birçok kez telefonla konuştuklarını duydum. Adam onun laf sokmalarıyla çok eğlenirdi. Bayılmadan hemen önce kocaman bir televizyonda onun havuzunu gördüm."

"Ve hidro masaj detayı gözünüzden kaçmadı, hem de sizin için bu kadar sarsıcı bir haberi aldığınız esnada, öyle mi? Size inanmıyorum."

"O tarz sıradışı bir havuz Beverly Hills standartlarının bile üstünde. Ve benim kayda değer bir görsel hafızam vardır."

"Yine de olayların gerçekten nasıl geliştiğini bilmeniz

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mümkün değil. Mortimer beyzbol maçı izlemeye gittiğini söyledi. Bize maçla ilgili birkaç detay anlattı. Canlı yayınmış ve bu konuda samimi olduğu kanısındayız."

"Yani eve bir hırsız girip Adam'ı öldürmüş ve ev sahibinin evde televizyon karşısında olduğunu fark etmeden çıkıp gitmiş. Bunu mu savunuyor?"

"Evet. Giriş kapısı kırılmış ve alarm sistemi de devrede değilmiş. Mortimer alarmı sadece evden çıkarken çalıştırdığını söylüyor."

"Peki ya kapalı devre kamera sistemi? Böyle bir villanın benzer türde cihazları vardır hiç şüphesiz."

"Evet var ama görünen o ki kameraların açıları soruşturmaya yararlı olacak şekilde değil. Hırsız hızlı ilerleme ve çeviklik konusunda oldukça iyiymiş, kör açılardan iyi faydalanmış."

"Biri ona bu bilgileri sağlamış gibi yani."

Drummond yenilmişti. Neden kıza bu detayları anlatıyordu ki? Belki de Irina'nın başka bir fikri olabileceğini, ona suçluyu bulmasında yardımcı olabilecek bir şeyler söyleyebileceğini umuyordu.

"Peki Mortimer hiçbir şey fark etmemiş mi?"

"Televizyonun sesi çok açıkmış."

"Ne çalınmış?"

"Pek fazla bir şey çalınmamış. Ev sahibinin cüzdanı ve Cruise'un paraları. Ve raflardaki birkaç değerli eşya."

"Demek ki Adam'ın cüzdanını buldunuz."

"Havuzun kenarındaydı."

"Hangi tarafta?"

Drummond sorularla gittikçe daha da ezildiğini hissediyordu. Buna rağmen içgüdüsü Irina'yı dinlemesi gerektiğini söylüyordu.

"Uzun olan kenarda."

"Şezlongların yakınında değil miydi?"

"Hayır. Sanki hırsız içini boşalttıktan sonra cüzdanı fırlatıp atmış gibi. Ama katil kesinlikle Cruise'un kendisini gördüğü bir noktada olmalı."

"Belki de Adam'ın onu görmesini istiyordu."

"Neden?"

"Oraya onu öldürmeye geldiğini bilmesini istiyordu, Smokey Samuel'in adamı olarak. 2qt4u'nun kardeşinin bir suç ortağı olduğunu düşünüyorum."

"Doğru tahmin. Kendisi akşamı şehrin diğer tarafındaki bir gece kulübünde geçirmiş."

"Yani bir suikastçı eve girip Adam'ı öldürdü. Onun orada olduğunu nereden biliyordu? Adam oraya gitmeye son anda karar vermiş olmalı. Benim bundan hiç haberim yoktu ki kendisini dün sabah gördüm."

Irina artık sakin ve kendinde gibiydi, sevgilisinin ölümünden belirgin bir soğuklukla bahsediyordu. Sanki bağırsaklarında akkorları gizlenen bir volkan vardı ama dışarıdan çok durgun görünüyordu. *Anlamaya* odaklanmıştı. Nasıl *hareket edeceğine* sonra karar verecekti. Emin olduğu tek bir şey vardı: *Hepsine* bunun bedelini ödetecekti.

"Mortimer, Adam'ı dün öğleden sonra davet ettiğini söyledi. Ama hırsız psikanalisti öldürmek istediyse..."

"Ev sahibi ona ihanet etti."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Mortimer ve Adam'ın iyi dost olduklarını siz kendiniz söylediniz: Mortimer neden Cruise'a ihanet etsin?"

"Basit: Onu tehdit ettiler. Korku çok güçlü bir motivasyondur. Şimdi bana ne tür bir zehir kullandıklarını söyler misiniz? Bence siz bunu çoktan öğrendiniz."

"Kürar."

Irina'nın tek bir kası bile oynamadı.

"Adam'ın vücudunda iğne izi buldunuz mu?"

"Evet ama şırıngayı bulamadık. Tuhaftır ki..."

"Günümüzde Amazon yerlilerinin avlanırken öldürmek için hâlâ kürar kullandığını biliyor musunuz?"

"Hayır ama bunun ne ilgisi var?"

"Şırınga kullanmıyorlar. Avlanmak için hava tabancası kullanıyorlar."

"Hava... tabancası mı? Onu gerçekten de bir hava tabancasıyla öldürmüş olabileceklerini mi varsayıyorsunuz?"

"Ne kadar absürt görünse de bunu devre dışı bırakmamamız gerektiğini hissediyorum diyelim. Havuzun dibini dikkatle kontrol ettiniz mi? Ok orada olabilir."

"Artık gerçekten de..."

Drummond'un lafı telefonun ısrarcı sesiyle bölündü.

"Evet? Söyle. Evet... Noter mi? Doğru mu anlıyorum... Miras... Gerçekten mi?"

Drummond gözlerini Irina'ya çevirdi. Son derece şaşkındı. Sonra telefonu kapadı.

"Bir noter polise Cruise'un tam da dün bir vasiyetname hazırladığını haber vermiş."

Irina aşkını düşündü, tehditlerin gerçekleşmesi halinde ardında bir miras akdi bırakacak kadar korkmuştu demek. Belki de endişelendirmemek için ona hiçbir şey söylememişti.

"Adam çok korkmuş olmalı. Neden bu kadar şaşırdınız ki?"

"Çünkü vasiyetname hükümlerini okumak üzere çağrılanlar arasında siz de varsınız."

***

Irina için Belarus ve Birleşik Devletler arasındaki en bariz farklılıklardan biri hızdı. Los Angeles'ta bir haftada çözülen bürokratik durumlar için Minsk'te en az üç ay gerekliydi. Vasiyetname gibi. Irina'ya erkeğinin cenazesinden iki gün sonra, Adam'ın kendisine 1.735.000 dolar bıraktığı bildirilmişti. Tek evlatlarının evini miras olarak alan ebeveynleri onu hayret dolu gözlerle izliyordu. Irina'nın varlığından pek haberdar değildiler. Adam'ın benzer türde bir mal varlığı olduğundan da habersizdiler. Paranın her bir kuruşu bir finansal analistin değerli önerilerinin meyvesiydi. Bu kişi Adam'ın patolojik cinsel isteksizlik sebebiyle uzun yıllardır tedavi ettiği bir hastasıydı. Adam'ın annesinin özel talebi üzerine avukat vasiyete itiraz edilebileceğini vurguladı ama mevcut haliyle kesinlikle geçerli bir belgeydi ve kimsenin içeriğini değiştirmesi mümkün değildi.

Kadın noter çıkışında Irina ile çok sert konuştu.

"Tebrikler, kazı yolmayı başardınız! İyi iş çıkardınız."

Irina Adam'ı düşündü. Onun, aile fertleriyle kavga etmesini istemezdi.

"Hanımefendi, acıdan yıkıldığınızı biliyorum ama inanın bana oğlunuzla hiç para lafı konuşmadım ve bu vasiyetnameden hiç haberim yoktu. Benim için de bir sürpriz oldu."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Size inanmamı beklemeyin. Oğlumun birçok gönül işi oldu ama hiçbirini ödüllendirmedi. Neden size böyle bir para bıraktı? Neden tam da öldüğü günden bir gün önce böyle bir vasiyetname hazırladı?"

"Teğmen Drummond size açıklamış olmalı..."

"Evet, intihar eden rapçiden bahsetti. Hatta sizin soruşturmaya yardımcı olduğunuzu da söyledi ama onun da sizin bu küçük güzel yüzünüzden büyülenmiş olduğunu tahmin edebiliyorum. Tekrarlıyorum: Oğlum bir kadına böyle yüklü bir para bırakacak tiplerden değildi, çılgınca âşık olsa bile."

"Peki ya baba olacağını öğrenmiş ise..." diye düşündü Irina. Ama sadece şöyle demekle yetindi: "Vasiyetnameye itiraz etme niyetinde misiniz?"

"Avukatlarıma danışacağım. Çaldıklarınızı geri döndürme imkânı yok gibi görünüyor ama emin olmak istiyorum."

"Nasıl istiyorsanız öyle yapın. Ama şunu söylememe izin verin. Ben oğlunuza âşıktım. Hayatım onunla birlikte bitti."

Bayan Cruise karşılık veremedi. Irina'nın sesindeki içtenlik tınısı onu etkilemişti. Kocasına bir baş hareketi yaptı ve kafasında binlerce karmaşık düşünceyle asansöre doğru yola koyuldular.

***

Tüm o günler boyunca tek bir damla yaş bile dökmedi. Bayılmadan önce sanki iki Irina vardı: Biri iyi, biri kötü. Ama ayıldığında iyi Irina, Adam ile birlikte sonsuza dek yok olup gitmişti. Sadece diğeri kalmıştı, daha önce öldürmüş ve yeniden öldürmeye hazır olan. Öldürmeyi arzulayan Irina. Tüm yeteneğini olağanüstü bir şeye adamak istiyordu, kötü Irina ile

BELONGS TO KANTUS TEAM

uyum içinde olan bir şeye. Adam'ın yerini alacak bir öğretmene, bir akıl hocasına ihtiyacı vardı. Bunu kalbi için istemiyordu elbette. Kalbi sonsuza dek mühürlenmişti. İsteklerini somut hale getirmek için ona yeni bir rehber gerekiyordu. İstekleri ise intikam, güç ve paraydı. Daha önce hiç görülmemiş bir şey inşa etmek istiyordu ama henüz buna kendini hazır hissetmiyordu.

Önce verilmesi gereken başka kararlar vardı. Her şeyden önce bebeği düşünmesi gerekiyordu. Hamileliği sonlandırabilirdi ama yapmayacaktı. Sözünü Adam için, onun arzusuna saygı göstermek ve ona söylediği şeyden geri dönmemek için tutacaktı. Ona ev yerine para bırakmıştı çünkü kendini kısıtlanmış hissetmemesini istiyordu. Öldürülmesi halinde onu düşünmek üzere serbest bırakmak istiyordu. Para o ve bebek içindi ya da tersini tercih ederse sadece onun içindi. Artık ok yaydan çıkmıştı: Aşklarının meyvesi olan bu çocuk doğacaktı ve hayatta bir şansı olacaktı.

Ama kesinlikle çocuğu büyütme niyetinde değildi. Bu, zihninde olanlarla tamamen zıt bir şeydi. Adam'ın cömertliği sayesinde seçimlerinin ekonomik etkilerini derinlemesine düşünmeden karar verebilirdi. Hamile olduğunu kimse bilmemeliydi. Adam'ın ebeveynlerinin bunu öğrenmesi büyük dert olurdu: Bebeği ve parayı ondan almak için savaşırlardı. Los Angeles'tan ayrılıp çocuğu doğurduktan sonra evlatlık verecekti. Ona annesininkinden daha iyi bir hayat garanti edecekti. Belki birine rüşvet vererek onun sevgi dolu ve zengin bir aileye evlat gittiğinden emin olacaktı. Yeni aileyle ve bebeğiyle direkt olarak hiçbir ilişkisi olmayacaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Üniversiteyi bırakmak zorunda kalacaktı ve bu onu çok üzüyordu. Ama internet sayesinde kendi başına öğrenimine devam edebilirdi. Artık bu alanda nasıl hareket edeceğini iyi biliyordu. Onun için yeni diller öğrenmek, bilgisayar kullanmak, taklit edip numara yapmak çok kolaydı. Hemen fiziksel aktivitelere geri dönüp doğurduktan sonra kendine bakıp hızlıca forma girecekti. Bu arada onunla birlikte Los Angeles'a gelen Belaruslu akranlarıyla irtibatı sürdürüp sürdürmeyeceğine karar vermesi gerekiyordu. Belki bir gün işine yarayabilirlerdi.

Cep telefonu çaldı. Arayan Drummond'du. Ertesi gün ofisine uğramasını istiyordu çünkü onu görmek isteyen biri vardı. Bu bir davet değil polisin çağrısıydı. Çok isteksiz de olsa kabul etti. Ondan hâlâ ne istiyorlardı?

***

Irina, Teğmen Drummond'un kapısını çaldı, konuyu hemen çözüme kavuşturmayı umuyordu. Saat on için randevulaşmışlardı, merkeze birkaç dakika önce gitmişti.

İçeri girince elini aceleyle sıkmak için kalkan Drummond'u gördü. Yalnız değildi. Odada onu bekleyen başka biri daha vardı, bir adam. O içeri girince ne ayağa kalkmış ne de yerinden kıpırdamıştı. Arkası dönüktü, biraz kamburdu. Yaşı ileriydi. Tanıdık bir havası vardı.

"Size gördüğüme memnun oldum Irina Andreevna."

Irina hayretini gizlemek için elinden geleni yaptı. Dünyada sadece tek bir kişi ona soyadını kullanarak hitap ederdi. Ayrıca onunla Belarus dilinde konuşmuştu. Bir saniye sonra Drummond'un misafiri ayağa kalkıp ona döndü. Gri gözleri hiç değişmemişti. Artık kafası tamamen keldi. Beyaz sakalı

BELONGS TO KANTUS TEAM

yoktu. Belki bu yüzden onu hemen tanıyamamıştı. Bu Komiser Popov'du!

"İyi günler Vladimir Dmitrievič. Ne sürpriz. Nasılsınız?"

O da Belarus dilinde cevap vermişti. Popov'un İngilizce çevirmene ihtiyacı olup olmadığını düşündü. Aksi halde Drummond'un onların konuşmalarından hiçbir şey anlamayacağı kesindi.

"Size er ya da geç tekrar görüşeceğimizi söylemiştim. Sözümü hep tutarım."

Popov artık İngilizce konuşuyordu. Söz dizimi, sözcük seçimi ve telaffuz açısından çok kötüydü ama net şekilde anlaşılmaya yeterdi. Irina oturdu. Artık üçlünün arasında sohbet başlayabilirdi.

"Komiser Popov emekliye ayrılmasına rağmen Minsk milisleriyle hâlâ işbirliğini sürdürüyor. Los Angeles'a kendi isteği doğrultusunda geldi ve burada birkaç gün kalacak... Sizinle ilgili yaşanan olaylar ilgisini çekmiş diyelim. Ayrıca size bildireceği önemli bir gelişme var."

İki muhatabını dikkatle izleyen Irina, Adam'ın kendisine öğrettiği gibi onların en ufak yüz mimiklerinden bir şeyler anlamaya çalışıyordu, bunlar bu zor durumla başa çıkması için faydalı ipuçları sağlayabilirdi. Neden Popov tekrar ortaya çıkmıştı? Irina oraya gitmeden önce Drummond ile ne konuşmuştu? Onu yakalayıp planlarını altüst etmek üzere anlaşmışlar mıydı?

"Bana söylemeniz gereken şey nedir? Babamın katilini mi buldunuz yoksa?"

Başını sırayla hem Popov'a hem Drummond'a çevirdi ama

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ikisini birden idare edebileceğinden emin değildi, özellikle de ondan önce anlaşmış iseler.

"Hayır. Ama babanızın cesedini bulduk."

"Lanet olsun," diye düşündü Irina. Belki de Victoria'nın öldürülmesi de dahil olmak üzere tüm hikâyeyi kurgulamayı başarmışlardı ve şimdi onunla kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyorlardı. Kaybedecek bir şeyi yoktu, bu yüzden elinden geldiğince iyi rol yapmaya çalışarak tepki verdi. Bunda tiyatro sanatı ve sahnede olmak üstüne üniversitede öğrendiklerinin de faydası oldu.

"O zaman öldü. Kendimi hep boş ümitler beslememeye zorladım ama nihayetinde bir kız evlat hep babasının... şey olduğunu..."

UCLA'da ağlama ve sesini inceltip titretme konusunda çok ustalaşmıştı. Ama henüz Minsk'teyken de bu tür bir performansı çok iyi kotarıyordu.

Popov utanmış görünüyordu. "Affedersiniz, çok direkt davrandım. Sizin emin olduğunuzu düşünüyordum, yani şeyden..."

"Ya da tepkilerimi değerlendirmek istediniz, olası yüz mimiklerimi görmek, anlık bir kas hareketi yakalamak... olabilir mi?" diye düşündü içinden. Çok dikkat etmesi gerekiyordu, hem de çok.

Toparlanıp uzlaşmacı bir tonla cevapladı: "Hayır, anlıyorum. Anlatın... Onu nerede buldunuz?"

"Partyzanski Praspekt'teki bir tütün dükkânının arkasındaki bir kuyuda. Su şebekesinde çalışma vardı, kuyu yıkılıyordu... tesadüfi bir durum oldu."

"Hiçbir şeyden haberi olmayan birinin soracağı soruları sormalısın," diye hatırlattı kendine Irina. Ve karşılık verdi: "O olduğuna emin misiniz?"

"Cesedin durumuyla ilgili detayları size anlatmasam daha iyi. Herhangi biri olabilirdi. Uzun yıllardır babanızı arıyorum. Hiç şüphe kalmaması açısından diş doktorunu buldum ve ölen kişinin diş yapısını incelemesini istedim. Amerika'da nasıl derler? Ah, evet: Bingo!"

"Hiç şüphe yok ki babam kendini o çukura atmış olamaz, intihar etmek için iyi bir yol değil."

"Nitekim biz de şu an cinayet üstünde ilerliyoruz. Kafatası paramparça olmuş ama bu, kuyuya düşmenin bir sonucu da olabilir. Ah, affedersiniz, yine hassas davranmadım."

Drummond tek kelime etmeden dinliyordu.

"Onu kimin öldürdüğünü ve neden orada öldürdüğünü anlayabildiniz mi?"

"Hayır. Ama öğrendiğim üzere o tütün dükkânında akşam beşten sonra Evgenij Morozov çalışıyormuş: Ablanızın sevgilisi."

"Lanet olsun! Bunu da öğrenmiş." Irina'nın düşünceleri sözleriyle gittikçe daha da ters düşmeye başlıyordu.

"Bilmiyordum. Bunu size kim söyledi?"

"Genç Morozov'un babasıyla kısa süre önce bir görüşme yaptım. Bilirsiniz işte bu kötü hikâyenin parçası olan kişilerle irtibatımı hep korudum. Bu, vaktinde verilen ifadelerin hiçbirinde ortaya çıkmamış olan bir detaydı. Bu olayla ilgili tüm bilgileri ezbere biliyorum artık, hem babanızla ilgili olanları hem de..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Komiser Popov ablam Victoria'nın ve sevgilisinin öldüğü bir patlamadan bahsediyor. Size mutlaka söylemiştir kendisi onları benim öldürdüğüme inanıyor."

Irina tarafından duruma dahil edilen Drummond kendini konuşmaya katılma mecburiyetinde hissetti.

"Evet, bilgim var. Daha önce bu ofiste görüştüğümüzde bana böyle sıkıntılı bir aile hayatınız olduğundan hiç bahsetmemiştiniz."

"Adam'ın soruşturmasıyla bir ilgisi var mıydı?"

"Hayır, yoktu elbette."

"Şimdi ben ve Teğmen Drummond, bugünlerde paylaştığımız bilgiler sayesinde sizin direkt ya da dolaylı yoldan yeniden bir suça karıştığınızı biliyoruz. Babanızdan, Evgenij ve ablanızdan sonra şimdi de sevgilinizi öldürdüler."

"Adam'ın ölümüyle ilgili benden mi şüpheleniliyor?" diye sordu Irina kasti olarak takındığı kışkırtıcı tonla.

"Hayır," dedi hemen Drummond. "Kontrol ettik ve sizin o sırada üniversitede olduğunuzu biliyoruz. Bunu birçok öğrenci onayladı. Nitekim üniversite Mortimer'ın evinden çok uzakta. Ancak itiraf etmeliyim ki Cruise'un ölümünden bir gün önce hazırlattığı vasiyetnamede size bıraktığı dağlar kadar para şüphemi uyandırdı."

"Bir suç ortağına para verip..."

"Çok karmaşık ve sizin bulmamıza yardımcı olduğunuz şeye kıyasla çok mümkün değil. Adli tıp oku buldu, cinayetin işleniş kurgusu oluşturuldu ve basın "hava tabancası soruşturması" manşetiyle yayına hazır. Büyük sorun ise suçluları yakalamak üzere delilimiz yok. Cruise, babanız, ablanız ve

BELONGSTO KAKTÜS TEAM

sevgilisi: Çözülmemiş dört cinayet ve hepsinde de tek ortak payda sizsiniz. Sizi takip eden bu kan ve ölüm izi bizi endişelendiriyor. Babanızla Cruise'un ölümüyle bir ilginiz olmadığına eminiz ama diğer iki ölümle ilgili büyük şüphelerimiz var."

"Demek Popov sizi ikna etmiş."

"Ortada biraz fazla tesadüf var diyelim. Elimde meslektaşımın soruşturmasına faydalı olabilecek herhangi bir bilgi varsa, bunları ona vereceğim."

"Yani beni takip etmeyi mi düşünüyorsunuz? Beni şehri terk etmekten mi alıkoyacaksınız?"

"Kesinlikle hayır. Burası Amerika ve siz özgür bir kadınsınız. Başka bir yere mi gitmek istiyorsunuz? Bunu yapabilirsiniz. Size karşı açık herhangi bir dava yok."

"O zaman... neden beni buraya çağırdınız? Sadece babamın cesedini bulduğunuzu söylemek için mi?"

"Fikir bana ait," diye araya girdi Popov. "Bu işin peşini bırakmadığımı bilmenizi istedim. Emekliye ayrılmış bile olsam babanızla ablanızın soruşturmasını çözme niyetindeyim. Aile bağlarım yok ve kenarda biraz param var. Belki bir süre sonra elimde yeni haberlerle buralara yine yolum düşer."

"Kulağa tehdit gibi geliyor. Gelin lütfen benim saklayacak hiçbir şeyim yok."

"Çok zekisiniz Irina Andreevna. Sizin burada, Amerika'da da benzer hikâyelere bulaştığınızı görmek canımı nasıl sıkıyor bilemezsiniz. Ama görevimi yapmak zorundayım."

"Beni tutuklamak için sabırsızlandığınızı biliyorum. Sizin için bir saplantıya dönüştüm."

"Sizin karıştığınız olayları çözümsüz bırakamam. Ve si-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zin bildiklerinizin hepsini bana anlatmadığınıza eminim. Er ya da geç sizi yakalamayı başaracağım, bu belki de Teğmen Drummond'un yardımıyla olur."

"Vladimir Dmitrievič, siz emekli oldunuz. Kendinize huzur verin biraz. Siz sürekli geçmişimden gelip eski yaraları açıp durursanız bu trajedileri nasıl arkamda bırakabilirim?"

"İkimiz de kendi içimizdeki şeytanlarla savaşıyoruz. Belki bir gün barış yaparız ama muhtemelen ölüm bizi savaşın tam ortasında ele geçirecek."

***

"Teğmen Drummond bir dakikanız var mı?"

"Ne var Ray?"

Ray Sturgess yirmi beş yaşındaydı ve aile geleneğine saygı göstermek amacıyla polis olmuştu. Dedesi Los Angeles Polis Teşkilatı'nda başkomiserdi ve babası hâlâ bu görevdeydi. O ise bu hayata uygun değildi, bu ilk bakışta anlaşılıyordu. Utangaç, güvensiz, parmak uçlarında yürüyen ve sürekli hata yapmaktan korkan biri izlenimi veriyordu. Devriyeye gönderilmesi imkânsızdı. Ama bilgisayarda çok iyiydi ve bu, utanç verici olma riski taşıyan durumunu bir şekilde çözmüştü.

"Sizi rahatsız ediyorsam kusura bakmayın ama... korkarım ki şu kadınla ilgili bir sorun var."

"Hangi kadın?"

"Irina Koronets."

Drummond başını evraklardan kaldırdı. Popov'la konuştuktan hemen sonra Sturgess'a öğrencinin tüm günlük hareketlerini takip etmesi yönünde talimat vermişti. Doğal olarak Irina'yı bunun tersine inandırmıştı. Tepesine bir adam dikip

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

onun özgürlüğünü kısıtlayamazdı. Doğruyu söylemek gerekirse yasa gereği onu gözetlemek de yasaktı, Kaliforniya'da bu tarz kurallar çok net belirlenmiş olmasına rağmen konuyla ilgili hiç tereddüt yaşamadı. Irina ona patlamaya hazır bir barut fıçısı gibi geliyordu. Dikkatle kontrol edilmesi gerekliydi. Yer değiştirmeleri, satın aldıkları gibi her tür faaliyeti izlenecekti. Elde edilen verilerden çıkarılacak bilgiler çok kıymetliydi ve Ray bu konuda rakipsizdi. Kızı neredeyse bir aydır izliyordu.

"Sorun nedir?"

"Sanki... ortadan yok oluverdi."

Teğmenin alnında üç uzun yatay çizgi belirdi.

"Ne demek bu?"

Hemen savunmaya geçen Ray alçak sesle ve hızlıca konuşarak yanıtladı.

"Birkaç gündür ne yaptığıyla ilgili bilgi almıyorum. Şüphelendim. Arizona, Phoenix'e henüz taşındığını biliyoruz. Adresi elimizde var. Orada babamın eski bir arkadaşı yaşıyor, o da polis. Kendisinden büyük dikkatle duruma bir bakmasını rica ettim. Bana az önce telefon etti: Ev boşmuş, komşuları onu bir haftadır görmediklerini söylemiş. Kaçıp gitmiş."

Drummond dişlerini sıktı. Ruh hali birden kötüleşmeye başlamıştı.

"Banka hareketlerini kontrol et."

"Bence artık bilerek kredi kartını kullanmıyor. Cruise'un bankasını aradım. Biliyorsunuz Koronets'e bıraktığı o yüklü miras orada. Ne öğrendiğimi tahmin edemezsiniz. Kadın tüm paranın online bir hesaba yatırılmasını sağlamış."

"Parayı hemen bloke edelim!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çok geç: Online hesap sahibi, ki kendisinin Koronets adına hareket eden bir sahtekâr olduğuna inanıyorum, başka bir hesap sahibinin bilgilerini klonlayıp parayı küçük rakamlara bölüp izlememize imkân vermeyecek şekilde binlerce transferle göndermiş. Gerçek ve benzersiz bir profesyonel işi."

Teğmenin bir an için cesareti kırıldı.

"Hareketleri takip etme ve Irina'yı yakalama yetisine sahip biri olmalı."

"Olabilir ama zor. Ben böyle bir şey hayatımda görmedim, mümkün olabileceğini bile düşünmezdim. Korkarım ki... bu işte benden çok daha iyi insanların bile aylarını alır bunu çözmek."

Tüm öfkesini masasından çıkaran Drummond yumruğunu öyle bir savurdu ki canı yandı. Sturgess inledi. Patronu gerçekten çıldırmıştı. Bu durumdan onu suçlayacağına şüphe yoktu. Artık cesaretini toplayıp babasına polis olarak çalışmak istemediğini söylemesi gerekiyordu. O yerden nefret ediyordu.

"O kaltak bizi mahvetti! En kısa zamanda ona ulaşabilecek yetenekte olan birini bul. Koronets tehlikeli!"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

KATİLİN ON ÜÇ KURALI

2003. Paris. Noel'den dört gün önceydi. Kar kurşuni gökyüzünden yavaş ve utangaç bir şekilde dökülüyordu. Kar tanelerinden ziyade, Seine Nehri'nin sol kıyısındaki Saint-Germain Bulvarı'nın dikdörtgen taş zeminini kaplamakta güçlük çeken beyaz bir toz bulutuydu. Saint-Germain-des-Prés Manastırı'nın önünde bulunan Les Deux Magots Kafesi'nin beyaz yeşil brandasının üstünde altın karakterlerle yazılmış bir tabelası vardı. Kafenin dış mekânı alüminyumdan bir tür hareketli mekanizmayla ısıtılıyordu. Saat henüz sabahın yedi buçuğu olmasına rağmen masalardaki insanların birbirleriyle konuşabilme imkânı yoktu, tabii eğer bir masa bulma şansı yakalamışlarsa. Siyah beyaz üniformaları içinde kusursuz görünen papyonlu garsonlar sabit bir gülümsemeyle siparişleri alıyorlardı. Irina oradaydı, sarı küt saçları artık simsiyahtı, geniş gözlükleri sabahın loş ışığından korunmaktan ziyade görüntüsünü olabildiğince değiştirme amaçlıydı. Yuvarlak masanın ortasında karşı konulmaz kokular yayan çöreklerle dolu hasır bir tepsi, restoranın eşsiz amblemini taşıyan porselen fincan ve tabaklar, iki kadeh portakal suyu, süt ve çay için dışı siyah, içi beyaz küçük sürahiler vardı. Tek servislik reçel kapları ise genel zarafetin içindeki tek avam detaydı.

Irina yalnız değildi. Masanın diğer ucunda açık renkli soğuk gözleri olan, yaşını almış sırım gibi bir adam oturuyordu. Önündeki bir kruvasanı pek de zevk almadan küçük parçalar halinde yemekle meşguldü. Orada bulunmasının sebebi kahvaltı değil bambaşka bir şeydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Buluşmayı Irina ayarlamıştı. Bu kişi içeri girdiğinde Irina'yı kırmızı fularından tanımış (tanınma işareti buydu), gelip yanına oturmuş ve yemeğe başlamıştı. Kendini tanıtmaya gerek bile duymamıştı. Böyle bir yerde ortam dışı kalıyordu. Üstünde yıpranmış bir ceket ve ucuz bir pantolon vardı. Irina onun eylem adamı olduğunu biliyordu ama bunu, adamın hızlı ve atik hareketlerini gören yabancı biri de kolaylıkla fark edebilirdi. Adam onun elini sıkmaya zahmet bile etmediğinden Irina da aynı şekilde davranmaya karar vermişti. Kendi kendine takılıyordu. İkisi de hiç konuşmayacak gibiydi.

Sonra adam hiç beklenmedik bir konuyla lafa girmeye karar verdi: "Verlaine, Rimbaud ve Mallarmé'nin bu mekânın müdavimleri olduğunu biliyor muydunuz?"

"Bir yerlerde okumuştum. Bu yazarların eserlerini okuduğunuzu söylemeyin sakın."

"Bravo, beklenmedik bir soruya tereddüt etmeden cevap verdiniz, sonra da hemen oyunu altüst ettiniz. Doğru adım attınız."

Adamın derin bir sesi vardı. Irina gülümsedi.

"Beni tartıyor musunuz? Kendinizi tanıtmadan ortaya çıkmanız da senaryonun bir parçası mı?"

"Evet, beklenmedik durumlarda nasıl tepki verdiğinizi görmeme yarıyor. En ufak bir kafa karışıklığı ya da rahatsızlık göstermediniz. Evet sizi denedim elbette ama buna tepki vermediniz. Eğer benim kanatlarımın altına girmeye karar verirseniz kendinizi bunun gibi ve bundan çok daha zor birçok teste hazırlayın."

Kısa bir ara verdikten sonra ekledi: "Beni nasıl buldunuz?"

BELONGSTO K-KNITS TEAM

"Ah, aylarımı aldı. Birçok insana sormak zorunda kaldım ve onlar da başkalarına sordular. Birçok kişiyi memnun etmem ve tekinsiz yerlerde bulunmam gerekti. Ama sonunda tam da aradığım insanı bulduğuma inanıyorum. Yani sizi Bay Dubois. Sizin alanınızda en iyisi olduğunuzu söylüyorlar."

"Hata yapmadığınızdan emin olalım: Neden sizi eğitmemi istiyorsunuz? Ben yalnızca emekli bir askerim..."

"Doğru ama bu işin resmi yüzü. Siz gerçekte en zor operasyonlarda acil durum müdahalesinde bulunmaya hazır, çok seçkin bir tim olan ÖHK'nin yani Özel Harekat Kuvvetleri'nin başı olan orgeneralsiniz. Emekli olmadınız, ordudan on yıl kadar önce itibarınız zedelenerek kovuldunuz. Bunun sebebi ise adamlarınızdan birçoğunu acımasız canavarlara dönüştürmüş olmanız. O kadar ki onlar görevdeyken âdeta gerçek birer vahşi gibi davranıyorlardı. Onları etik ve vicdan yoksunu mükemmel savaş makineleri olarak yetiştirdiniz. Nasıl kurt kürkünü kaybeder ama yine de alışkanlığından vazgeçemezse siz de hâlâ insanları gizli bir şekilde vicdandan yoksun bir şekilde eğitmeye devam ediyorsunuz, ta ki her biri profesyonel katile dönüşene kadar. Doğru diyor muyum?"

Dubois meraklanmış görünüyordu.

"Tüm bu söylediklerinizin benim için çok doğru. Yine de unuttuğunuz bir şeyi eklemek isterim, bunları cömert bir ödeme karşılığında yapıyorum."

"Para benim için problem değil."

"Korkarım ki siz gerçeklikten tamamen kopmuş bir çılgınsınız. Daha önce hiç kadın öğrencim olmadığını kabul etmek ve belirtmek durumundayım. Üç gün sonra arkanıza bakmadan kaçarsınız."

BELONGS TO KANTUS TEAM

"Beni deneyin. Tutarın yarısını hemen öderim, kalan kısmını da eğer devam edebilecek olursam eğitimin ikinci ayının sonunda. Sizden ayrıcalık da istemeyeceğim."

"Eğer bana bunu bir erkek teklif etseydi bunun polisin beni yakalamak için bir oyunu olduğunu düşünürdüm. Ama sizin gibi hem de sivil olan bir kadını kullanma fikri... Polislerin böyle bir planı kurmak için ne ciğeri ne de yeterli hayal gücü vardır. Sizin gerçekten de bir katil olmak istediğinize inanıyorum. Ne yazık ki bu imkânsız bir meydan okuma."

"Hayır, şunu iyi anlayın ben bir katil olmak istemiyorum, ben seçkin bir grubun parçası olmak istiyorum. Şöyle dersek daha iyi olur: Ben en iyisi olmak, bir "*top killer*" olmak istiyorum."

Adamı şaşırtmayı başarmıştı.

"Sizin tam anlamıyla deli olduğunuzu düşünüyorum. Tutkunuz çılgın ve ölçüsüz. En azından bugüne kadar birini öldürdünüz mü bari?"

"İki kişiyi. Ama şunu aklınızda tutun, ben öldürmeyi seviyorum."

İnsanlığın en kötüsüne alışkın olan Dubois gibi bir adam bile böyle bir itiraf ve tılsımlı gözler karşısında bir an için kararsız kaldı.

"Az önce söylediğimi düzeltiyorum, siz hastalığın son seviyesindeki bir psikopatsınız. Tabii her ne kadar bu bir katil için son derece önemli bir özellik olsa da."

Irina soğuyan çayından bir yudum aldı, sonra meydan okuyan bir havayla sordu: "Var mısınız, yok musunuz?"

"Sizin paranızı cebe indirmek bir çocuktan şekerini çalmak kadar kolay. Varım."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Irina'nın zafer dolu ifadesi onu eğlendirdi.

"Size iki sorum daha var."

"Söyleyin."

"Bunu neden yapıyorsunuz? Ekonomik sorununuz yok, çok güzel ve zeki bir kadınsınız ve hedeflerinize ulaşmanın yolunu biliyorsunuz."

"Bunun benim doğamda olduğunu düşünüyorum, gerçek beni gerçekleştirebilmemin tek yolu bu."

"Bundan emin misiniz? Bu şekilde sonsuza dek normal bir hayattan vazgeçmiş olacaksınız. Bir katile dönüşürseniz geriye dönüş imkânınız yok."

"Geriye dönmeye değer bir şeyim yok."

"Benim eğitimime dayanma olasılığınız yüzde bir."

"Göreceğiz. Bunu şu andan başlayarak altı ay içinde başarma niyetindeyim."

"Komik olmayın. En az bir yıl gerekli. Bu bahsettiğim yoğun eğitim. Teorik ve pratikten oluşan günde sekiz saat ve haftada beş günlük bir eğitim."

"Bunu başarabilirim. Hep çok fazla sportif aktivitede bulundum ve üniversitede sınıf birincisiydim."

"Sizi neyin beklediğiyle ilgili hiçbir fikriniz yok."

"Her şeye hazırım. Yanılıyor muyum yoksa bana bir sorunuz daha mı vardı?"

"Evet. Hâlâ isminizi bilmiyorum."

"İsmim Geneviève."

"İçimden bir ses bunun gerçek isminiz olmadığını söylüyor."

Irina cüzdanını çıkarıp plastik bir kimlik kartı uzattı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dubois birkaç saniye kimliğe baktı.

"Sahte ama kabul etmeliyim ki çok iyi bir taklit."

Irina yüzünü buruşturdu.

"Sahte olduğunu nereden anladınız?"

"Arka plandaki filigran ışığa tutulunca çok parlıyor. Ve kenarlar tamamen pürüzsüz ve parlak değil. Dert etmeyin kimse farkına varmaz."

Adam kartı masaya bırakıp ayağa kalktı.

"Bu hoş ve çılgın sohbet burada sonlandı Geneviève. Şimdi başka bir işim var. Size ne zaman ve nerede görüşeceğimizi bildireceğim."

Ona dörde katlanmış bir kâğıt uzattı.

"Bu sizin İnciliniz olacak. Evde sakince inceleyin."

Irina meraklanmış olmasına rağmen kâğıdı okumadan cebine koydu.

"Artık oyuna girdiniz: Adamlarımı gerçekte nasıl eğittiğime dair herhangi birine tek bir kelime dahi etmeniz halinde ölü bir kadınsınız demektir."

"Çok net. Size Pierre diyebilir miyim?"

"Hayır. Ben sizin için sadece Dubois olacağım."

***

Irina, Faubourg Saint-Honoré Sokağı'nda bulunan oteli Le Bristol Paris'e döner dönmez aldığı nota konsantre oldu. Bu, bilgisayarda yazılmış çok önemli bir metindi. Şöyle bir başlığı vardı: **KATİLİN ON ÜÇ KURALI**

On üç başlığı hızlıca okuduktan sonra hepsini tek tek sakince değerlendirmeye karar verdi.

İLK KURAL: KATİL ÖLDÜRMEK ZORUNDADIR, MERHAMETİ YOKTUR.

"Merhamet tehlikeli olabilir. Hayatta bırakılmış bir kurban altı ay sonra katilin beynine sıkacağı tek kurşunla işini bitirecek kişiye dönüşebilir. Tanıklar da yok edilmeli. Çocuk olsalar bile. Ben dünyaya bir çocuk getirdim ama bu beni durdurmayacak."

İKİNCİ KURAL: KATİL KORKUYU TANIR AMA ONU NASIL YÖNETECEĞİNİ BİLİR.

"Dile kolay. Korku var, korku var. Deşifre olma, yakalanma ya da öldürülme korkusu. Fiziksel acı çekme korkusu. Psikolojik işkence korkusu. Doğuştan gelen korku, kapalı yer korkusu ya da belirli bir hayvan korkusu gibi. Benim korkum hangisi olursa olsun korkudan daha güçlü olmayı öğrenmem gerek."

ÜÇÜNCÜ KURAL: KATİL VE SİLAHI TEK BEDENDİR.

"Kolları sıvamak gerek. Silahları çok az tanıyorum, hayatımda bir kez silah kullandım. Bunları çok kısa zamanda söküp takmayı öğrenmek zorundayım. Silahları ilk görüşte tanımak, özelliklerini hatırlamak ve çalıştıracak kapasitede olmak zorundayım. Bu iş şaka değil. Kimbilir Dubois bana hangi silahları kullanmamı önerecek..."

DÖRDÜNCÜ KURAL: KATİL TRANSFORMATÖRDÜR.

"Görüntü değiştirme sanatıyla ilgili sorun yaşayacağımı sanmıyorum, Drummond ve Popov'dan kaçmak için zaten görüntümü değiştirdim. Aynaya bakıp kendini tanımakta güçlük çekmenin ne demek olduğunu biliyorum."

BELONGSTO KAKTUS TEAM

BEŞİNCİ KURAL: KATİL DİLLERİ BİLİR.

"Hiç sorun yok: Belarusça, Rusça, İngilizce (hem Amerikan, hem İngiliz), Fransızca biliyorum, İtalyanca öğreniyorum."

ALTINCI KURAL: KATİL BİLGİSAYAR KULLANMAYI BİLİR.

"Bilgisayarları severim ama sanırım bu kuralda Dubois benim bilmediğim kötü amaçlı yazılımlardan bahsediyor. Bu, başkalarının güvenlik ve kişisel bilgilerine ulaşmak için gerekli olmalı. İlginç olacak."

YEDİNCİ KURAL: KATİL PLAN YAPAR AMA BUNU YOLDA DEĞİŞTİRMEYİ BİLİR.

"Son derece önemli bir kural. Beynini kullanıp şartlara uyum sağlamak gerektiği anlamına geliyor. Gerektiğinde planları yenilemek. Berraklık içinde doğaçlama yapmak. Uyanık olmak, hızlı karar vermek. Ve akıllı olmak."

SEKİZİNCİ KURAL: KATİL BİR ATLETTİR.

"Dubois eski bir asker ve hiç şüphesiz fiziksel eğitim delisi. Terlemek gerekecek. Demi Moore'dan asker Jane'e dönüşmeye çalışacağım. Ama savaş eğitimlerinden de geçmek zorunda kalabilirim. Eğlenceli olacak."

DOKUZUNCU KURAL: KATİL BİR AKTÖRDÜR.

"Bu konuda belki ben Dubois'e bir şeyler öğretebilirim. Hayatımda kaç kez rol yaptım. Ablamla, Popov'la, Drummond'la, üniversitede... Bu konuda çok antrenmanlıyım, en önemlisi de stres altındayken de rol yapabiliyorum."

ONUNCU KURAL: KATİL BİR PSİKOLOGDUR.

"Ah, evet! Bu konuda Adam'ım bana bir şeyler öğretti ki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çoğu doğuştan bende var. Hep başkalarının zihinlerine girmeye çalıştım. Elbette ki hissettiklerini hissedemem. Empati yapmaya yatkın değilim. Ama nasıl davranacaklarını tahmin edebiliyor, gözlemleyip beynime kaydedebiliyorum. Ve karşı hareketleri öngörebiliyorum."

ON BİRİNCİ KURAL: KATİLİN ZAYIFLIKLARI OLAMAZ.

"Zor bir kural. Anlamı ne? Alkol almamak gibi mi? Seks yapmamak gibi mi? Uyarıcı olmamalı mı? Anlamının şu olduğunu düşünüyorum: Zayıflık güvenlik açığıdır. Savunmasız ve düşkün olmamalıyım. Bir köpeğe karşı bile. Muhtemelen ilk kuralla eşleşiyor: Kimseye merhamet yok."

ON İKİNCİ KURAL: KATİLİN ÖĞRENECEKLERİ BİTMEZ.

"Ben mütevazı bir insan değilim ama sınırlarımı bilirim. Kendimi devamlı geliştirmeye çalışmak ve bu meslekte hayata izin olmadığının bilincinde olmak zorundayım."

ON ÜÇÜNCÜ KURAL: KATİL YALNIZDIR, YALNIZDIR, YALNIZDIR.

"Bu ne peki? Ne ilgisi var? Belki de sadece kendime güvenmeye alışmak zorunda olduğum anlamına geliyor. Sürekli ev değiştirmek ve beklemek zorunda kalabilirim, kimseye ne iş yaptığımızı anlatamam ve arkadaşlarım olamaz. Hastalanacak olsam kimse bana bakmaz. Polis sürekli peşimde olacak. Suç ortaklarım olursa mesleki becerileri dışında onlara güven duyamam. Tüm kurallar içinde en sert ve doğru olanı bu. Ben bu hayatı Adam'ın ölümünden sonra seçtim. Bunun kaderim olduğunu biliyordum ama onun sayesinde bundan kaçınabi-

BELONGSTO KAKTÜS TEAM

leceğimi umuyordum. İşler farklı şekilde gitti ve şimdi buradayım, kararlıyım ve sonuna kadar gitmeye ve intikamlarımı almaya hazırım…"

***

Irina bir hafta sonra Dubois tarafından ofisinin yer aldığı Özel Askeri Eğitim Merkezi'ne çağrıldı. Burası Reims'ten pek uzakta olmayan iki bin hektarlık bir alandı.

"Hoş geldin. Burası pazartesiden cumaya senin evin olacak. Burada başka kadın olmadığından sana tek kişilik bir oda hazırlattım. Yalnız duşlar ortak, sadece senin giriş iznin olan bir saat aralığı ayarlayacağız."

"Anlaştık."

Dubois ona sen diye hitap etmeye başlamıştı, diğer öğrencileriyle de bu şekilde konuşuyordu şüphesiz.

"Endişeli değil misin? Bu kursa katılan erkekler pek de şövalye ruhlu değil biliyorsun."

"Küçüklüğümden beri kendimi korumayı bilirim. Onlara beni sinirlendirmemelerini söyleyin."

Adamın yüzünde şüpheci bir gülümseme belirdi.

"Kararlılığın güzel ama onları hafife almasan iyi edersin."

Irina konuyu değiştirdi.

"İnternette bu merkezin koruma görevlisi ya da savaş bölgelerinde görevli olan özel askerlere yardım eden uzman kişiler yetiştirdiğini okudum. Böyle bir şey yapmanıza izin verdiklerine inanmakta zorlanıyorum."

"Sicilim yüzünden mi? Geneviève, bunu yaptığım için herkes minnettar. Elini taşın altına koymak isteyen çok insan var ve birçok kişi tehlikeli durumlarda eyleme hazır bekliyor. Hiç şüp-

BELONGSTO KAKTUS TEAM

he çekmeyecek birçok arkadaşım var, hatta bazıları politikacılardan. Kirli işler yapabilen insanlar asla yetmez. Ben öldürmeyi ve öldürülmemeyi öğretiyorum. Buradaki insanların yüzde sekseni yolun yarısında havlu atar. Eğitimin sonuna varanlar ise seçilmiş birçok askerden çok daha iyidir. Burada güzel ruhlara yer yok. İnsanın en kötü içgüdüleri oyuna giriyor. Şiddete batmış bir mesleğe saygınlık kazandırmaya çalışıyorum diyelim."

"Yani siz ahlaki kısıtlamaları bir engel olarak mı görüyorsunuz?"

"Eh, etik sebepler yüzünden komutanının emirlerini reddeden bir asker bu dünyanın dışında kalır. Savaşırken etik ya da ahlaki değerler yoktur. Bunlar kişinin iyiliği üzerinden şüpheler yaratan zayıflıklardır. Tereddüt edersen ölürsün. Dürüst olmak gerekirse Geneviève, senden çok daha kötü bir insan ortaya çıkaracağım."

Kadın gülümsedi, gözlerinde kötülük dolu bir parıltı belirmişti.

"Ben de bunun için buradayım zaten." Sonra ceplerinden birinden bir şey çıkardı.

"İşte ön ödeme burada. Ne yapmam gerek?"

Dubois çeki onun ellerinden koparırcasına aldı, sonra keyifle ekledi:

"Üstünü değiştir ve benimle gel."

***

Dışarıdaki sıcaklık sıfır derece civarıydı. Neyse ki ona yepyeni bir termal içlik vermişlerdi. Üstünde etiket yoktu ve ne tür bir kumaş olduğunu bilmiyordu. Ama iyi bir şey olduğuna şüphe yoktu. Hemen giydi. Rahattı ve çocukluğunda giydiği

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yün kazaklar gibi batmıyordu. Sonra kamuflajları giydi. Tam üstüne göreydi. Vizörlü şapkasını taktı ve Dubois'le buluşmak üzere aceleyle odasından çıktı.

Ancak kapıyı açtığı anda hareket eden bir dağ ile karşılaştı. İki metreden uzun, yüz on kilodan fazla bir adam karşısına dikilivermişti.

"Selam hayatım! Söylentiler doğruymuş gerçekten bir içim su gibisin. Bu gece sana bir uğrarım."

"İyiliğin için yapma derim."

Bu doğru cevap değildi. Adamın iştahını daha da artırmıştı. Belki de sadece öylesine konuşan bir tipti o kadar.

Irina ona korkusu olmadığını göstermek için yoluna devam edip ustasının yanına vardı.

"Şimdi ormana gidip *airsoft* ve *paintball* oynayacağız."

"Buraya rakiplerle oyun oynayıp puan kazanmaya gelmedim," dedi Irina.

"Bu biraz daha karmaşık bir şey. Göreceksin!" diye kısa kesti Dubois.

Sık bir ormanın içinde yarım saatlik yürüyüşten sonra bir düzlüğe vardılar. Dokuz adam onları bekliyordu. Yüzlerini yeşil, siyah ve kahverengi kamuflaj renkleriyle boyamışlardı. Hepsi de sert ifadeliydi ve hiçbiri ne bir selam verdi ne de gülümsedi. Ellerinde hafif silahlar vardı.

"Çocuklar kuralları biliyorsunuz. Şimdi bunları yeni gelene de hızla açıklayacağım. Burada kırmızı ekiple mavi ekip arasında bayrak ele geçirme oyunu oynamıyoruz, burada *'herkes herkese karşı.'* En sonra ayakta kalan kazanır. Silahlar özellikle

bu eğitim için seçildi: MI6A4 saldırı tüfeği gibi çok güzel hafif savaş silahları kullanılıyor ama gerçek mermi yerine *Paintball*'daki gibi boya mermisi atıyorlar. Bunun sebebi *airsoft*'ta oyuncunun özellikle bireysel doğruluğuna dayanılıyor olması. Çünkü rakibi plastik mermiyle vurduğunda bunu kanıtlamanın yolu yok. Burada kimse bu tarz itiraflarda bulunacak kadar beyefendi olmadığına göre... en iyi seçim boya! Geneviève koruyucu gözlüklerini ve neopren maskeni tak, ilk günden yüzünden vurulmak istemezsin sanırım."

Irina denileni yaptı. Son gelendi, grubun geri kalanının onu kolay hedef olarak seçeceğini hemen anladı.

Dubois ona yaklaşıp fısıldadı: "Bu oyunu miden bulanana kadar tekrarlayacaksın. Her hava şartı altında. Düşmanların her seferinde değişecek, böylece hiçbirinin alışkanlıklarını ve taktiklerini ezberleyemeyeceksin. Eğitimi geçebilmek için üst üste beş kez kazanman gerek. Hâlâ sana altı ayın yeterli olacağından emin misin?"

"Bana MI6A4'ün nasıl çalıştığını anlat."

***

Irina kendini karyolaya bıraktı. Tükenmiş haldeydi. Saatlerce dövüşmüştü, arka arkaya tam altı farklı seans yapılmıştı. İlkinde ilk atışta oyun dışında kalmıştı. İkincisinde de ilk düşen kişiydi ama birkaç dakika direnmişti. Beşincisinde ise kendini ağırdan satmıştı: Üç kişiyi eleyerek gitmişti.

Öğle yemeğini atlamıştı, akşam yemeği için de yemekhaneye inme ihtiyacı duymuyordu. Eli silahtan yara olmuştu, kendine bir çift eldiven edinmesi gerekliydi. Bacaklarından birinde de kocaman bir çürük vardı. Ayakları sızlıyordu, kalın yün çoraplara rağmen ayakları su toplayacak gibiydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ama ortada olumlu bir nokta da vardı: Sonunda rakiplerinin yüzünde saygıyı görmüştü. Onun sert bir kaya olduğunu ve gelişeceğini hissetmişlerdi. Hatta içlerinden biri onunla el bile çakışmıştı. Biraz çalıştıktan sonra orada da lider olmayı başaracaktı. Yorgunluktan uyuyakaldı. Odasının kapısını kilitlememişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BOŞLUĞA ATLAYIŞ

"Kim bu Geneviève, Pierre?"

Dubois'in yardımcısı olan Horst, hareketli küçük siyah gözleri olan yüzü çiçek bozuklu orta yaşlı bir Alman'dı. Onu daha kimse nokta atışı için ışıklı işaretleyicisi olan yabancı lezyon akıncılarının yeşil beresini takmadan görmemişti. Bununla çok gurur duyuyordu. Kesinlikle bir soyadı da vardı ama kimse ne olduğunu hatırlamıyordu. Bu yüzden o herkes için sadece Horst'tu.

Dubois ona yarım bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Katil olmak isteyen bir sivil."

Horst'un gözleri kocaman açıldı.

"Haydi ama ciddi ol."

"Gerçek bu. Bana süper bir katil olmak istediğini söyledi. Kurs ücretinin yarısını da önden ödedi."

"Tam bir deli! Bir hafta bile dayanamayacak halbuki."

"Evet, olabilir. Ama... dün ilk kez ateş etti ve üç kişiyi indirdi."

"İnanmıyorum. Bugüne kadar kimse ilk seansta iki kişiden fazlasını vurmamıştı, hem de önceden askeri tecrübesi olsa bile."

"Sana bunun şans olmadığını söyleyebilirim. Çok iyi nişan alıyor, dikkat çekici bir el-göz koordinasyonu var. Çevresel görüşü ortalamanın üstünde. Çok hızlı refleksleri var. Dahası çok çevik ve yorulmuyor. Dünyayı alt üst etmeye çok kararlı. Ve hızlı öğreniyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Demek ki kendine bir yetenek buldun."

"Eh, önümüzdeki günlerde neler yapacağını görmeyi beklemek daha iyi olur. İlk iki hafta en zorudur. Düşün ki kursu altı ayda bitireceğinden emin."

"Pierre en iyilerin bile kursu tamamlama sürelerinin bir yıl olduğunu iyi biliyorsun. Altı ayda oyunda üst üste iki kez kazanabileceğine gerçekten inanıyor olamaz."

"Ben biraz eğlenelim diye üst üste iki değil beş kez kazanması gerektiğini söyledim."

"Beş mi? Ne büyük bir aşağılıksın sen, bunu Rambo gelse on yılda yapamaz."

"Hiç morali bozulmadı. Büyük bir özgüveni var."

"Bu eğitimde kalmak için özgüven yeterli değil."

Zeytin yeşili asker üniformalı bir genç Dubois'in ofis odasının kapısını hızla açtı. Hayretler içinde ve gergin bir ifadesi vardı.

"Revire gitmeniz gerek."

"Hastalanan biri mi var?"

"Biri yaralandı demek daha doğru olur sanırım."

Üçü birlikte birkaç yüz adım uzaktaki revire doğru yola koyuldu.

Revirde onları bekleyen beyaz önlüklü bir doktor vardı.

"Kaza mı oldu?"

"Öyle gibi. Dev Fransız'ı biliyorsunuz."

"Gilbert Fournier mi? Hani şu iki metreden uzun dev?"

"Aynen. Kaymış... diyelim."

"Nereden?"

"Yeni gelen tipin üstünden."

Dubois gülmemek için kendini zor tuttu.

"Onun bu işle ne ilgisi var?"

"Herkese günaydın!"

Irina revire girdi. İyi uyumuşa benziyordu, dinlenmiş bir ifadesi vardı.

"İşte geldi. Size kendi versiyonunu anlatsın," dedi doktor.

"Kendimi korumak zorundaydım," dedi sakince.

"Fournier'den mi?"

"O dağ gibi yarma gece kapımı kilitlemememden faydalanıp odama girdi."

"Ne istiyormuş, şey mi..."

"Evet, benimle seks yapmak istiyordu."

Fournier'in önceki taciz vakalarını bilen Dubois pek şaşırmadı.

"Ama sen istemedin, doğru mu?" dedi araya giren Horst.

"Aynen, ben istemedim."

"O zaman?"

"Kafasında bir şişe kırdım."

"Takdire şayan ama... onu revirlik etmek için biraz az bir tepki gibi geldi bana."

"Mesajımın çok net anlaşılmasını istediğimden onu tekmeledim. Asker postallarıyla."

"Bitti mi?"

"Hayır, sol elinin iki parmağını kırdım ve... kulaklarından birini biraz fazla çektim."

"Koparmasına ramak kalmış diyelim," diye netleştirdi doktor.

"Lanet olsun Geneviève, senden uzak durmasını söylemen yeterdi," diye yorum yaptı çok eğlenen Dubois.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Onu zaten dün uyarmıştım. Sürekli kendimi tekrarlamayı sevmiyorum."

"Gündüz o kadar yoğun bir gün geçirmemiş olsan sanırım onu öldürürdün."

"Kesinlikle hayır. Öyle bir şey yaparsam kurstan atılırım ve mahkemede yargılanırım. İçgüdülerimin beni amacımdan alıkoymasına izin veremem."

"Aferin," diye onayladı Dubois.

***

İki ay sonra Irina savaş simülasyonlarında neredeyse hep beş kişiyi vurmayı başarıyordu. Bu arada çok sayıda silahı tanımış ve kısa sürede söküp takmayı öğrenmişti. Gözleri bağlıyken monte etmeyi denemiş ama bu fikirden hemen vazgeçmişti. Tam bir delilikti. Abartmaya gerek yoktu. Yeterli derecede İtalyanca konuşmaya başlamıştı ama altıncı bir dili öğrenmek için ayıracak vakti bulamıyordu. Çince öğrenmek hoşuna giderdi. Psikolojik testlerde hep doğru şıkları işaretliyordu. Savaş bölgelerinde paralı asker olmak isteyenler için uygun bir profile sahipti. Ya da bir katil olmak isteyenlere... Bu kelime orada hiç kullanılmıyordu, politik olarak doğru değildi ama kuralları içeren o kâğıt çok açıktı.

Dubois onu sürekli azarlıyor ve ondan her zaman en iyisini bekliyordu.

"Geneviève kılık değiştirmeni istediğimde kastettiğim şey üç dakikada görüntünü değiştirmen, iki haftada değil. Kafanda kendini nasıl dönüştüreceğine dair net bir fikrin olmalı ve bunu hemen yapmalısın. Bu hayatına mal olabilir."

"Geneviève bir kez daha sırtından vuruldun. Düşmanının

BELONGSTO KAKTÜS TEAM

sana adil bir şekilde davranmasını umamazsın, hazırlıksız yakalanmamak için sürekli kendi etrafında dönmeye alışsan iyi olur."

"Geneviève beş set yüz şınav çekeceksin dedim. Kadın olman umurumda bile değil!"

"Geneviève on ikinci kural ne der? Katilin öğrenecekleri asla bitmez. O zaman madem ki C4 ile Semtex arasındaki farkı bilmiyorsun, öğren! Bunlar bomba, şeker değil."

"Geneviève dövüş sanatlarını iyi kotardığını anladım. Buna bu kadar tutkuyla eğilmene gerek yok."

"Geneviève, alarm sistemleri çok önemlidir: Onları etkisiz hale getirmek bir sanattır ama önce teknolojiyi bilmen gerek."

Ama durumdan memnun olduğu anlaşılıyordu. Her ne kadar işkence altında bile itiraf etmeyecek olsa da bazen Irina'ya hayranlıkla bakıyordu. Sistematik olarak erkeklerden çok daha iyi olan bir kadın... Kim derdi ki?

ÖHK'daki katı ve zor hayat Paris'te tam bir sükûnet ve rahatlama içinde geçen hafta sonlarıyla dengeleniyordu. Irina sonuçlardan memnundu ve kendine koyduğu altı aylık hedefi gerçekleştirebileceğine emindi. Her şey doğru yolda ilerliyor gibiydi. Ama sonra paraşüt denemesine sıra geldi.

***

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum Dubois."

"Şaşırdım. Hep her türlü engeli aşmayı başarabileceğini söylerdin."

"Manuel açılmayla ilgili problem olması halinde otomatik açılma imkânı olmayan bir paraşütle dört bin beş yüz metreden atlamak... Bu tam bir saçmalık."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tam tersi, korkularını yenmek için son derece iyi bir yöntem. Yükseklik korkun var mı?"

"Bilmiyorum ama varsa da bunu uçakta öğrenirim."

"Her halükârda o kadar yüksekte olacaksın ki derinlik hissin olmayacak, o yüzden yükseklik korkusu önemsiz bir sorun."

"Bu testten muaf olmak istiyorum."

"Unut gitsin, kurallar herkes için geçerli. Atlamayan ÖHK'ya veda eder. Seni yanında bir eğitmenle atlatamam, bunu bebek bile yapar. Ve otomatik açılan paraşüt kullanmanı da istemiyorum. Bu hiç heyecan verir mi sence? Çok güvenilirler. Barometrik kapsül sıkıcı bir kaçamak bence. Çok hızlı düşüyorsan yerden belirli bir uzaklıkta paraşütü otomatik olarak açan bir cihaza sahip olmak çok kolaylık. Sinirlerinize hâkim olmanızı ve korkunuzu yenip paraşütü doğru zamanda manuel olarak açmanızı istiyorum. Yedek paraşüt olduğunu da unutma.

"Peki ya ters giden bir şey olursa."

"Benim hiç endişem yok hayatım. Caddeyi geçerken bile daha çok risk altındasın."

"Bana hayatım deme Dubois. Hiçbirimiz bu yönde bir eğitim almadık. Biraz fazla sıkıştırıyorsun."

"Atlayıştan önce eski yoldaşlarımdan biri size birkaç ders verip paraşütleri öğretecek. Sizin durumunuzda kanat profilli paraşütler kullanılacak. Yani, dikdörtgen ve kapaksız. Yönetimi kolay. Aynı zamanda atlayıştan önce ekipmanları Horst bizzat kendi kontrol edecek. Emin ellerdesin."

"Ah, tabii."

"Bu deneyimden sonra sorunları çözerken daha soğukkanlı olduğunu göreceksin. Çünkü sana açılmayan bir paraşütten çok daha az tehlikeli görünecekler. İkinci kuralı unutma: Katil korkuyu tanır ama onu yönetmeyi bilir."

"O uçağa binmeyeceğim. Bir katil aklını kullanmalı ve riskleri doğru tartabilmelidir."

"Geneviève, istersen ÖHK'yı bugün bile bırakmakta özgürsün. Şimdiye kadar belirli bir tecrüben oldu sonuçta. Henüz hazır değilsin ama katil olma konusunda öncekinden çok daha fazla şey biliyorsun. Ama şimdi bırakırsan bir şeyler eksik kaldı demektir. Başka bir deyişle şimdi bırakırsan asla en iyi katil olamazsın."

***

O nisan sabahı çok güzel bir güneş vardı. Sıcaklık yirmi iki derece civarıydı. Doğudan orta şiddetli bir rüzgâr esiyordu. Atlamak için şartlar uygundu. Yüksek kanatlı tek motorlu mavi beyaz renkteki *Pilatus Porter pc-6* tam yükle uçuyordu: Pilot, dokuz paraşütçü ve Dubois. Yaklaşık on beş dakika önce havalanmışlardı, atlama anı yakındı. Okulun öğrencileri çoktan hazırdı. Sezona uygun, rahat ve pratik kıyafetler giymişlerdi. Hatta bazıları kısa kolluda karar kılmıştı. Hepsinde spor ayakkabı vardı. Ekipman karmaşık bir emniyet kemerine bağlı sırtta taşınan ana paraşüt torbası, kucakta taşınan yardımcı paraşüt torbası ve kamera ile kulaklıklı bir kasktan oluşuyordu.

Dubois, eski asker olmanın avantajlarından istifade ediyordu. Henüz sivil kullanıma açılmamış en son teknolojik yeniliklerle ilgili periyodik olarak güncellemeler alıyor ve bunları okulunda kullanıyordu. Bu özel durumda kasklardaki kamera-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lardan gelen görüntüleri anbean dokuza bölünmüş bir bilgisayar ekranından takip edebilecekti. Ve kulaklıklar yardımıyla da talimat verebilecekti. Tek sorun şuydu: Serbest düşüş sırasında paraşütçülerle etkileşime girmenin bir yolu yoktu, çünkü sesleri çok bozuk duyulacaktı. Öte yandan uçuşta diğer partnerlerin, birbirlerine bağlı olarak atlamadıkları takdirde sesini duymak da mümkün değildi.

Irina kendisine verilen talimatları zihninden tekrarlayıp duruyordu. Yatay olarak, kutu pozisyonu düşmesi gerekiyordu: Kalçası aşağı doğru gerili, kol ve bacakları yarı ayrık ve bükülü. Atlayıştan elli saniye sonra bir kolu çekmesi gerekiyordu, bu şekilde paraşüt açılacaktı. Çocuk oyuncağıydı. Kanat profili paraşütleri açıldığında kolayca manevra kabiliyetine sahipti. Çekiş kontrolleri kayma yörüngesini değiştirerek paraşütün şeklinin düzeltilmesini sağlıyordu. Arkadaşlarının çoğu bu açıklamaları gereksiz bulmuştu çünkü gökyüzüyle yer arasında onlara sorun oluşturabilecek bir şey yoktu.

Teoride öyleydi, sadece teoride...

Dubois'in sesi sessizliği böldü: "Evet çocuklar, atlayışa beş dakika. Birbirinizden on beş saniye arayla atlamanız gerekiyor. Talimatları hatırlıyorsunuz değil mi? Aklınızı serin tutuyorsunuz, siz profesyonelsiniz."

Bazısı eğlenceli bir yolculuğa katılıyormuş gibi aynı ruh haliyle boşluğa dalmak üzereydi. Bunlar aşırı zorluğu seven tiplerdi. Sonra kaderciler vardı, sessizdiler ama görünüşte sakindiler. Ve bir de diğerleri vardı, gittikçe artan endişesini gizlemekte zorlananlar. Küçük tikler, tekrarlayan jestler ya da kaçamak bakışlar korkularını ele veriyordu.

BELONGSTO K-ANTIS TEAM

Herkes tahmin edilemezin pusuda olduğunu biliyordu.

"Atlayışa bir dakika. Ve şunu unutmayın: Eğer evleri karınca büyüklüğünde görüyorsanız kolu çekmek için çok erken demektir. Eğer karıncaları ev kadar görüyorsanız o zaman da çok beklediniz demektir!"

Dubois'in esprisini koro halinde gergin gülüş sesleri izledi.

Irina en son atlayacaktı. Atlayıp işi hemen bitirmek isterdi ama alfabetik sırayla gidiyordu ve onun sahte kimliğinde Geneviève Voisin yazıyordu.

Bazısı bağırarak atlarken bazısı karar vermek için arkasından itilmeye ihtiyaç duyuyordu. Sıra ona gelince Irina bacaklarının titrediğini hissetti. Bu hiç başına gelmemişti. Kapıya yaklaşıp aşağı baktı. Sadece küçük bulutlardan oluşan kalın bir tabaka gördü. Belki o kadar küçük değillerdi de uzaklık onları öyle gösteriyordu. Sanki kütlesi olmayan beyaz buhar lekeleri gibiydiler. İlerisinde ise seyrek aralıklardan kurşuni ya da kahverengi belirsiz bir yüzey seçiliyordu. Koyu camlı gözlük takmasına rağmen uçağın üstünde kör edici bir güneş parlıyordu.

Derin bir nefes alıp kenara oturdu.

"En iyi olduğunu göster!"

İki eliyle birden kendini itip boşluğa düştü.

Anında midesinin boğazına geldiği hissine kapıldı. Adrenalin ciğerlerini tıkıyordu, kendini tamamen savunmasız hissediyordu. Kendini hiç böyle savunmasız hissetmemişti.

Dubois'in sesi onu sarstı: "Güzel darbe değil mi?"

Irina hemen kol ve bacaklarını çok açmadan yıldız pozisyonunu aldı.

"Gördün mü? Sonuçta bir formaliteden biraz fazlası."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Defol git pislik!" Irina'nın aklından geçen ilk düşünce bu oldu.

Kurşun gibi iniyordu. Farkına bile varmadan bulutları geride bırakmıştı. İçgüdüsünün ona söylediğinin aksine, hızı katlanarak artmadı. Okuldaki derslerden öğrendiği üzere hız saatte yaklaşıl iki yüz kilometrede dengeleniyordu. Akışkan dinamiği ile ilgili bir durumdu.

Sarsıcı ilk anları atlattıktan sonra, içini tuhaf bir sakinlik sardı. Aklı serbest kalmış gibiydi, boş bir denizde yüzüyordu sanki. Soğuk hava onu dört bir taraftan tokatlıyordu.

Ormanların yeşilini ve toprağın kahverengi tonunu ayrıt etmeye başlıyordu. Elli saniye geçmişti. Kolu çekmenin vakti gelmişti.

"Şimdi paraşütü açabilirsin. Nasıl yapıldığını hatırlıyor musun?"

Irina kararlı bir hareketle kolu çekti.

Yukarı doğru sertçe çekileceği anı bekliyordu ya da en azından sırtından gelecek bir darbeyi.

Ama hiçbir şey olmadı.

HATA YAPAN BEDELİNİ ÖDER

Irina kuvvetli bir ürperti hissetti.

Açılmamıştı! Paraşüt açılmamıştı!

"Geneviève kolu çek. Son ana kadar beklemenin gereği yok, yoksa en az bilinçli davranana madalya vereceğimi falan mı sanıyorsun?"

Kendini kaybolmuş hissediyordu. Düşünmek, fikir yürütmek, konuşmak imkânsızdı. Kimse ona yardım edemezdi. Ajitasyona yenik düşüp yıldız pozisyonunu bozdu ve kendi etrafında dönmeye başladı. Yön duygusunu tamamen kaybetti.

"Neler oluyor? Pozisyonuna geri dön ve o lanet paraşütü aç! Şimdi!"

Dubois'in gergin sesi paniği artırmaktan başka işe yaramıyordu.

"Yardım edin!" Kafasında bir tek bu cümle dönüyordu.

Gözlerini kapatıp kontrolü geri kazanmak için büyük bir çaba gösterdi. O an yedek paraşüt aklına geldi. Bunu neden hemen düşünmemişti? Neden frenler tutmayınca çoğunluk el frenini düşünmezdi?

Ana paraşütün açılmaması halinde yedek paraşütün kolunu çekip arkaya doğru yay gibi kıvrılması gerektiği anlatılmıştı.

Öyle yaptı.

Elindeki ince bir ipe bağlı kolu buldu.

Ama bu sefer de paraşüt yukarı doğru çıkıp açılmadı.

"Yedek paraşüt! Onu kullan! Acele et!"

Dubois'in haykırışları kulağını deliyordu ama faydasızdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Artık yolların şeritleri bile görünmeye başlamıştı, çarpma anı yakındı.

Kafasında binlerce yüz ve olay inanılmaz bir hızla dönüp duruyordu: Kızı, Kaliforniya'ya yolculuk, Popov, Adam, Minsk'teki evi, babası, ablasının ölümü...

Sonra kaçınılmaz bir kadere isyan eder gibi kendi kendine bağırdı: "Ben Irina Koronets'im! Yaşamım bir gün bitecek. Ama bugün değil!"

Dubois artık konuşmuyordu. Yaklaşan trajedi onu susturmuştu.

Irina yıldız pozisyonuna geri döndü, aşağısında bir paraşüt daha gördü. Bu nasıl mümkün olabilirdi? On beş saniye arayla atlamışlardı ve uçak hiç yön değiştirmemişti. Ya da en azından ona öyle gelmişti. Ondan önce atlayan kişi bağlantı çubuklarıyla manevra yapıp istemsizce onun alanına mı girmişti? Dikdörtgen bir şekil görüyordu, şişme yataklara benzer boru şeklinde bir profil. Bunun üstüne doğru gidiyordu. Belki paraşütün naylon yüzeyini parçalayacaktı, belki üstünde sekip sıçrayacaktı (bu imkânsızdı, gergin bir yüzeydi ama sert değildi), belki de yana doğru kayacaktı. Eğer yüzey dayanıklıysa küçücük de olsa bir umudu vardı. Altında gittikçe büyüyen ortası beyaz, kenarları kırmızı paraşütü ortalamaya çalıştı.

Kıvrılmış bir pozisyon almaya hazırlandı. Bir top şekline bürünmek zorundaydı ama sadece son anda.

"Aklında ne var bunun?" diye düşündü Dubois.

Irina çarpmadan olabildiğince çok korunma aciliyeti hissediyordu ama aynı zamanda ayık da kalmak zorundaydı. Eğer bilincini kaybederse her halükârda parçalanırdı.

BELONGSTO KAKTUS TEAM

İyice konsantre oldu, gördüğü tek şey onu kucaklamaya ya da onunla birlikte yok olmaya hazır beyaz bir denizdi. Şaşırtıcı bir şekilde hafızasında beliren sonra kare kızı Emma'nın görüntüsü oldu.

***

İki buçuk yıl önce.

"Tebrikler hanımefendi, güzeller güzeli bir kızınız oldu!"

Tüm kadınlar böyle bir anın hayalini kurar. Irina dışında hepsi. Hamileliğini sonlandırmamasının tek sebebi ebenin elinde tuttuğu şeyin Adam'dan bir parça taşıyor olmasıydı.

Acılı bir doğuma hazırlanmıştı. Sonuçta acı onun hayatının ayrılmaz bir parçasıydı. Oysa on dakika yeterli olmuştu ve her şey çok kolayca bitivermişti, sanki küçük kız dünyaya hiçbir rahatsızlık vermeden gelmek istemiş gibiydi. Irina bir noktada itme ihtiyacı duymuş, kafasını sallamış ve sonra da bebek Paris'teki Cochin Hastanesi'nin tüm doğum ekibinin moralini yerine getiren bir doğallıkla dışarı çıkıvermişti.

"Üç kilo sekiz yüz gram. Ne mucizevi değil mi?"

Doktorun heyecanı annenin mesafeli duruşuyla çelişiyordu. Irina bebeği kollarına alıp göğsüne yasladı. Sarıldığı kumaş sıcak ve yumuşaktı. Bazen yeni doğan bebekler hiç güzel olmaz, oysa o gür saçlarıyla doğumun büyüsünü anlatan bir reklam filminde oynamaya hazır gibiydi. Küçük kız gözlerini yavaşça açtı. 21 Ocak 2002, saat sabah ondu.

"Size bakıyor."

Irina yeni doğanların ilk haftalarda uzağı göremediğini biliyordu ama bebeğin yüzü onunkinden yirmi santim kadar uzaktaydı, belki de küçük kız onu bu mesafeden görebiliyordu.

BELONGSTO KAKTUS TEAM

"Hatta size gülümsüyor."

Gerçekten de dudakları az da olsa gülümsemeye benzer bir şekilde kıvrılmıştı. Irina da keyifle gülümsedi. Nihayet Adam'ın arzusunu yerine getirmişti. Ama o biraz şiş, büyük gözler ve o narin ağız fikrini değiştirmesine yaramadı: İkisinin de iyiliği için bebek ona sevgi ve ekonomik güven garanti edebilecek bir aileye evlatlık verilecekti. Ama hemen değil, Irina birkaç yıl ona kendisi bakacaktı. Ona bağlanmaya, yürümesini ve ilk cümlelerini kurmasını duymaya yetecek kadar bir zaman. Paris onlara yuva olacaktı. Sonra doğru aileyi Amerika'da bulacaktı, Adam'la aşkına tanıklık eden ülkede.

"İsmine karar verdiniz mi?"

"Emma'yı seçtim. Babasının çok sevdiği bir isim." Bu ismi istemişti çünkü basit, net ve zarifti.

Doktor baba hakkında rahatsız edici sorular sormamayı tercih etti.

"Şimdi izin verirseniz Emma'yı yıkamak için bakım ünitesine almamız gerek. Sonra da rutin kontrollerden geçecek."

Büyük bir yumuşaklıkla bebeği doktora verdi.

"İlk emme için yarım saat sonra döneceğiz."

Irina önlerindeki iki yılın uzun ve karmaşık olacağını düşündü. Emma'nın onunkinden çok daha iyi bir hayatı olmasını diledi.

***

"Horst, yaşıyor mu?"

Endişe içindeki Dubois, kazayla ilgili bilgi almayı bekliyordu. Bir şeyler yolunda gitmemişti. Geneviève'in yedek paraşütü açmamış olması mümkün müydü? Eğer açtıysa bunun

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

da çalışmamış olma imkânı var mıydı? Dinamiği kurup kimin hata yaptığını anlamak istiyordu. Okulunda daha önce görmediği kadar başarılı bir öğrenciyi önlenebilir bir trajedi yüzünden kaybetme fikri onu delirtiyordu.

"Irina'yı mı soruyorsun diğerini mi?"

"Önce Irina'yı söyle!"

"Sol ön kol bilek ve dirsek kemiğinde çoklu kırık, beyin sarsıntısı ve tüm vücutta çürükler var. Ama evet yaşıyor ve belki kalıcı hasar taşımayacak. Görmeseydim buna asla inanmazdım. O an o paraşüte denk gelmesi inanılmaz bir şans."

Rahatlayan Dubois derin bir iç çekti.

"Nerede şu an?"

"Ona çok güçlü bir ağrı kesici verip uyuttuk. Şu an senin talimatların doğrultusunda Reims Askeri Hastanesi'ne götürüyoruz."

"Güzel. Peki diğeri?"

"Norveçli Erik Jacobsen… inişe yalnızca birkaç yüz metre kala Irina'nın üstüne doğru geldiğini görmüş. Bağlantı çubuklarına çarptığından dolayı biraz bilinç kaybı var. Yere çarpma beklendiği üzere biraz zor olmuş. Yere değdikleri anda Irina üstüne düşmüş."

"Ama yaşıyor değil mi?"

"Evet ama bacakları gitmiş görünüyor. Omurilik düzeyinde bir yaralanmadan endişe ediyoruz. Belki yürüyebilir ama eğitimini tamamlayamayacağı kesin."

"Horst, Geneviève ile en kısa sürede konuşmak istiyorum. Neler olduğunu anlamam gerek."

"Söylediğim gibi durumu gerçekten de iyi değil. Onu bir-

BELONGSTO KAKTUS TEAM

kaç saat içinde ameliyata alacaklar. Dinlenip bilincini geri kazanması gerek. Birkaç güne ihtiyacı var."

"Hayır, onunla bugün konuşmak zorundayım! Bir buçuk saat sonra orada olacağım."

***

"Geneviève, ben Dubois. Beni duyuyor musun?"

Irina yalnızca acı duyuyordu. Ön kolu çok şişmişti ve parmaklarını oynatmak ona derin bir acı veriyordu. Yüzünün sol tarafı morluk ve yaralarla kaplıydı, gözü ise yarı kapalı ve şişti. Sanki bedeninin her bir yana tekmelenmiş gibi hissediyordu. Kafası kurşun gibi ağırdı, başını yastıktan kaldıramıyordu. Güçlükle nefes alıyordu. Farkındalık anlarından, anlaşılmaz şeyler mırıldandığı ve inlediği gerçeklikten uzak anlara geçip duruyordu.

"Geneviève, bana ne olduğunu söyle. Yedek paraşütü açtın mı?"

Tam o sırada içeri bir doktor girdi.

"Dubois, arkadaşını tedavi etmeyi kabul ettik. Neden herhangi sivil bir hastanede ameliyat edilemediğini sana sormuyorum. Ama şimdi bırak da işimi yapayım. Ön kolunun bu kadar şiş olması ve parmaklarını hareket ettirirken bu kadar kuvvetli acı duyması bana başka komplikasyonların olabileceğini düşündürüyor."

"Ne tür komplikasyonlar?"

"Akut sendrom. Ön kolda kanın akmasına engel olan bir tıkanıklık olmalı. Onu hemen ameliyat etmem gerek."

"Ama ben bekleyemem. Bilgiye ihtiyacım var! Ne kadar zaman alır?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kimbilir? Nitekim yarına kadar rahat bırakılması gerek. Aksi halde ameliyatını başkasına yaptırırsın."

"Sa..." dedi Irina tam o anda. Konuşmak için insanüstü bir güç sarf ediyordu.

Dubois kadının bu girişimine hemen karşılık verdi.

"Söyle! Ne diyorsun?"

"Sa... botaj," Irina tekrar karanlığa gömülmeden önce derin bir soluk verdi.

***

"Geneviève'in iki paraşütünü de sabote etmişler. Aklın alıyor mu?"

"Ne yazık ki şüphe yok. Ekipmanını inceledim: Biri açılma mekanizmalarını kilitlemiş. Nasıl yapılacağını bilirsen bu hiç de zor değil."

"Horst, öğrencilerin uçuş için ekipmanlarının sorumluluğu sendeydi!"

"Böyle bir şey olacağını nereden bileyim? Benim için her şey düzgündü. Açılış sistemlerinde ve kapanış torbalarında hiçbir anormallik yoktu. Herkesin düzgün şekilde bağlandığını bile kontrol ettim. Ben..."

"Sence kim yaptı?" diye kısa kesti Dubois.

"Hiçbir fikrim yok. Ekipmanlar depodan bu sabah çıkarıldı, ben de kontrollerimi dün öğleden sonra beş civarı yaptım. Depo saat altıda kapanıyor bildiğin gibi ve bu sabah depoya ilk girenler paraşütçülerdi."

"Fournier olabilir mi?"

"Bunu yapmak için sebebi var, odasına girdiğinde Geneviève'in onu nasıl okşadığını unutmadığı kesin. Ama

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Irina'nın senin gözbebeğin olduğunu ve böyle bir durumda hemen kendisinden şüpheleneceğini bilir. Eğer ondan korkusu varsa senden çok daha fazla korkar."

"Domizzi?"

"İtalyan mı? Onun bu sabah atlayanların çoğuyla arası kötü. Herkesle tartışıyor. Ama her ekipmanın yanında kimin kullanacağının ismi yazıyordu. Sevdiği tek bir kişi varsa o da Geneviève. Onun için çıldırıyor. Neden onu sabote etsin?"

"İşe depodan başlamamız gerek," dedi yüksek sesle düşünen Dubois.

"Ne anlamda?"

"Depoya giriş kaydını tutan bir görevli var değil mi? Dün öğleden sonra beşle altı arası içeri girmek için kimin kayıt defterini imzaladığına bakacağız."

"Dün reddedilenlerin, yani okula uygun olmadıkları için evlerine gönderilen öğrencilerin günüydü. O saatte belirli bir giriş çıkış trafiği olmalı."

"O grupta evine gönderilenler arasında olmayan biri vardır belki."

***

"François, dünkü giriş kaydını görmemiz gerek. Öğleden sonra saat beş ile altı arası depoya kimler girip çıktı bilmek istiyoruz."

François Bonnet deponun kralıydı. İçeride olup biten her şeyi bilirdi ve belirli bir özerklik içinde hareket ederdi. Bazen bir şeyleri yok ederdi ama abartmadığı sürece kimsenin bunları ondan geri almayacağını da bilirdi. Depo sorumlularının bu tür küçük ayrıcalıklara sahip olması bir gelenekti ne de olsa. Birkaç

yıldır Dubois için çalışıyordu ve muhtemelen okulun en genç üyesiydi. Kısa bir süre önce yirmi iki yaşına basmıştı. Eğitime gelen tuhaf ve tekinsiz tipler hakkında hiç soru sormazdı. Onlar dışarıdandı ve eğitime katılmak için oraya geliyorlardı ama o içerideydi, uzun gri tezgâhın arkasında kendi işini yapıyordu.

Genç adam kendisinden talep edilen bilgiyi hızla çıkarmaya çalıştı. Ama bu ani gelişmeden dolayı belirli bir endişeye kapılmadan da edemedi. Okuldaki depo ayrı bir alandı. Dubois oraya çok nadir gelirdi. Eğer rahatını bozup geldiyse de ortada gerçekten ciddi bir durum var demekti.

"Yüzün tuhaf bir hal aldı. Bana söylemek istediğin bir şey mi var?"

"Ben... bugünkü kaza yüzünden mi?" diye sordu büyük bir rahatsızlık içinde.

Avını koklayan Dubois depocunun yüzüne meraklı bir bakış attı.

"Başını belaya sokmak istemezsin değil mi delikanlı? Beni öfkelendirmeden önce her şeyi anlat."

"Ben... bir hata yaptım. Büyük bir hata," diye itiraf etti başını öne eğen François.

Dubois Horst'a baktı. Doğru yoldaydılar.

"Konuş!" diye bağırdı genci sarsarak.

"Kayıtlara bakacak olursanız tüm girişlerin işaretlendiğini göreceksiniz ama bir çıkış eksik, o da Tomović."

"Tomović, şu Sırp mı?"

Dubois ve Horst'un beyinleri aynı anda harekete geçti.

"Neden çıkışı görünmüyor?"

"Çünkü dün yurttaşınız Ivić kâğıt oynamayı teklif ederek

BELONGSTO KAKTUS TEAM

dikkatimi dağıttı. Herkesin çıktığını düşündüğümden arşiv olarak kullandığımız diğer odaya gittik. Beni âdeta yoldu. Ama sonra Tomović'in üniforma, kıyafet ve botlarını, yani okula ait olan her şeyi teslim ettikten sonra çıkış için imza atmadığını fark ettim. Ama artık çok geçti, Peugeot 205'iyle çıkıp gideli çok olmuştu. Sanırım paraşütle işini hallettikten sonra gizlice çıktı."

"Tamam François. Eşyalarını topla kovuldun."

Genç utanarak savunmaya geçecek oldu: "Hayır, size yalvarırım, dinleyin..."

"Senin gevşekliğin yüzünden az daha iki öğrenci ölüyordu. Dua at de seni kovmakla yetiniyorum. Sana yok olman için iki saat veriyorum. Durumu açıklamak ve hak edişlerini almak için muhasebeye git."

Beş dakika sonra Dubois ile Horst, Ivić'in karşısındaydı.

"Evet, itiraf ediyorum. Depocunun dikkatini dağıtmam için bana para verdi. Ama böyle bir saçmalık yapmayı düşündüğünü bilmiyordum."

"Tomović nereye gitti?"

"Bana Sırbistan'a döneceğini söyledi."

"Horst okuldaki kapalı devre kameraların kayıtlarını kontrol et: Bence plakası görülecek."

İkili uzaklaşmak üzere hareketlendi.

"Ah az daha unutuyordum," dedi Dubois.

"Evet?" diye sordu Ivić.

"Okuldan atıldın. Hemen defol."

***

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bojan Tomović, Slovenya sınırına varmak üzereydi. Paraşüt eğitiminin nasıl geçtiğini öğrenme arzusuyla yanıp tutuşuyordu. Geneviève'i önce ilk sonra da ikinci kolu çekerken binlerce kez hayal etmişti. Bin kez onun yüzünde beliren korku dolu ifadeyi ve özellikle de Dubois'in yaşayacağı korkunç travmayı düşünmüştü. "İstenen standartlara olan bariz yetersizlik" sebebiyle eğitime devam edemeyeceği kendisine bildirildiğinde hemen o ikisini nasıl cezalandıracağını düşünmüştü. Geneviève savaş simülasyonlarında onu defalarca küçük düşürmüştü, aynı şekilde yakın dövüşte ve hatta silah eğitimlerinde de. Onun yeteneğine ve başarısına hayrandı ama bir kadın tarafından böyle bir muameleyi kabul edemezdi. Hele bir kadının ona üstünlük taslamasını... Sanki okulda davetsiz bir misafirmiş gibi. Bir beceriksizmiş gibi. Daha kötüsü değersiz biriymiş gibi. Dubois tarafından sistematik olarak yapılan sürekli suçlamalar belki de onu teşvik etmek içindi. Oysa bunlar onun hayal kırıklığını artırmaktan başka işe yaramamıştı.

Koruma görevlisi olmak onun için çok önemliydi. Böyle bir iş yapma fikri hoşuna gidiyordu. Doğru insanların arasına girerse bu, hiçbir zaman parasız kalmayacağı anlamına geliyordu. Ama atılmıştı ve şimdi ona Sırbistan'a dönüp sıradan geçici işler yapıp veda etmek istediği çiftçi hayatına devam etmekten başka yol kalmamıştı. Başaramamıştı. Ama bu onun suçu değildi. Bu, ona karşı güçlerini birleştiren o ikisi yüzündendi.

Kovulduğunu öğrendiği anda hemen ikisiyle nasıl hesaplaşacağını düşündü. Paraşüt eğitimi tam da vaktinde oluyordu. Ekipmanlar depodaydı. Tam da onun üniformasını teslim ede-

BELONGS TO KANTIS TEAM

ceği yerde. Tezgâhın ardındaki delikanlıyı oyalamak yeterli olacaktı. Bunu onun için biri yapabilirdi. Aklına yurttaşı Ivić geldi. Elbette ki ona gerçek niyetinden bahsetmedi. Karşılıksız bir iyilik yapacağını umuyordu ama adam ondan bu iş için beş yüz frank istedi. Aşağılık düzenbaz.

Ama buna değerdi. Yurttaşını cep telefonundan defalarca aradı. Çalıyordu ama açılmıyordu. Ona bir mesaj bile attı. Cevap gelmedi. Görünen o ki o gün okulda büyük karışıklık vardı.

Ondan şüphelenmişler miydi? Neden şüphelensinler ki? Ardında hiç kanıt bırakmamıştı. Depo kayıtlarında bir imza eksiği olduğunu fark etseler bile bunun sıradan bir unutma yüzünden olduğunu düşüneceklerdi. Her halükârda Dubois ile arasında uzun kilometreler vardı ardık.

Hâlâ Avusturya topraklarındaydı. Yol kurak bir dağ manzarası eşliğinde yorucu bir şekilde ilerliyordu. Etrafta tek bir canlı yoktu.

Bir noktada aracın sol ön tarafında bir şey oldu. Aracın kontrolünü kaybetmeden fren yapmayı başardı. Lastiği patlamıştı.

"Kahretsin! Tam da zamanında."

Duruma bakmak için aşağı indi.

Lastik patlamıştı. Hatta lastikte net bir delik vardı. Buna neyin sebep olduğunu anlayamıyordu.

Onun ters yönünde yol alan bir araba hemen onu geçince durdu. Temiz yüzlü ileri yaşta bir adam aşağı indi. Belki de geçmişte izciydi. Ya da en basit haliyle özverili bir tipti o kadar. "Size yardımcı olabilir miyim?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Eğer lastiği değiştirmeme yardım ederseniz... işim çabuk biter."

"Tamam, ne yapmam gerektiğini söyleyin yeter. El işlerinde pek iyi değilim, arabayı da tamircim hallediyor."

Nereden çıktı bu adam böyle? Köy rahiplerine benziyor, göbeği de öyle.

"Şimdi size anlatayım. Bagajdan yedek lastiği çıkaracağım, sonra siz bana cıvataları değiştirmemde yardım edeceksiniz."

"Tamam. Kollarım pek güçlü değildir ama belki siz aksamı iyi biliyorsunuzdur..."

"Evet, elbette," diye öfledi Sırp.

"Lanet olası beceriksiz vakit kaybı, kendi başıma daha hızlı hallederim kesin," diye düşündü aldığı cevaplardan sinirlenen adam.

Eğilip jantı çıkardı ve hızla ilk cıvatayı sökmeye koyuldu.

"Tekrar düşündüm de Bay Tomović, aslında size yardım etmeyi hiç istemiyorum."

"Bakın, hiç şüphesiz en iyisi..."

Tomović birden durdu. İsmini nereden biliyordu? Ona ismini söylememişti ki.

Bu bir tuzaktı! Hemen ayağa fırladı ama karşı çıkacak vakti bulamadan bir bıçak, yıldırım hızıyla kalbini parçaladı. Aşağıdan yukarı doğru sağlam ve net bir darbe.

"Pierre Dubois'in selamı var."

Saldırganın bakışları değişmişti: Önceki hali ne kadar zararsızsa şimdi o kadar ürperticiydi.

Katilin sol kolu kaderinden kaçmasına engel olmak için onunla araba arasında kalan Tomović'in boğazına bastırıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Adamın üstüne yığıldı, katil öldüğünden emin olduktan sonra bıçağı çekip Sırp'ın bedenini yana doğru devirdi. Emin olmak için iki parmağını boynundaki ana damara bastırıp kalbi atıyor mu diye kontrol etti.

Sonra birkaç metre uzaklaşıp bir fotoğraf çekti.

***

"Alo, Pierre? Selam... Sorun çözüldü."

"Büyüksün Rudi!"

"Haklısın, gerçekten de acemiymiş. Hiçbir şeyden şüphe etmeden yeni yuttu. Beni yaşlı bir bunak sandı. Lastiği susturucu tüfekle indirdim ve işi en sevdiğim bıçağımla tamamladım. O yolu seçmiş olması büyük bir şanstı. Her halükârda elimden kaçamazdı, onu Sırbistan'a kadar takip etmem gerekse bile işini bitirirdim. Parayı her zamanki hesabıma gönder. Arkadaşlar için indirim yapıyorum."

"Kimsenin seni görmediğinden emin misin?"

"Ben profesyonelim Pierre. Emekli oldum ama yine de profesyonelim. Rahat uyuyabilirsin."

"Bana Tomović'in fotoğrafını ve kimliğini ilettikten sonra ödeme yapacağım. Benim arkadaşlara bile belli bir derecede güvendiğimi iyi bilirsin."

"Seni anlıyorum. Güven bu kirli dünyada bir kusurdur."

İSTEMEK VE YAPABİLMEK

Platinler. Artık vücudunda platinler vardı. Ön koluna iki platin takılmıştı ve iç kemik kırıkları doğru şekilde düzeltilmişti (ya da doktorların tabiriyle "azaltılmıştı"). Bunun dışında bileğin ve ön kolun dışına iki platin yerleştirip özel vidalarla sabitlemişlerdi. Birkaç gün sonra çekilen radyografi kelimelerden daha çok şey anlatıyordu.

Irina kendini fiziksel oalrak çok daha iyi hissediyordu, vücudunun bazı yerlerinde hâlâ acı hissediyordu ama bu, çarpışma anı sonrası hissettiğinin yanında hiçbir şeydi. Bilincini hiç kaybetmemişti. Beyaz paraşüte çarptığı anı hatırlıyordu. Kol ve bacaklarında bunun belirgin izlerini taşıyordu. Polyamid yüzey bombe yapmış ama yırtılmamıştı. Bir an sonra kurs arkadaşının üstüne düşeceğini ve ikisinin birlikte yıkıcı bir şekilde yere çarpacaklarını biliyordu. Sol kalçası üstünde zıplayıp yere düşmenin etkisini azaltmak için ellerini yere doğru uzatmıştı ve işte o an gerçek acıyı tatmıştı. Çimlere değerken aldığı hasarın bununla kalacağını ve hayatta kalacağını anlamıştı. Mucizevi bir şeklide hayatı kurtulmuştu.

Ameliyat başarılı geçmişti. Paris'te hemen fizyoterapiye başlayacaktı. Ön kol, dirsek ve bilek için sertliği önleme amaçlı özel hareketler yapılacaktı.

Dubois onu Paris'teki dairesinde ziyarete gitti.

"Sana Horst'un ve sınıf arkadaşlarının selamlarını getirdim. Hepimiz yokluğunu hissediyoruz."

Irina hemen hangisini gerçekten kalpten özlediğini düşündü.

BELONGSTO KAKTUS TEAM

"Beni kimin öldürmek istediğini buldun mu?"

"Evet Geneviève. Tomović yapmış."

"Tomović mi? Ama neden? Ben ona ne yaptım?"

"Okuldan atıldığı için benimle derdi vardı. Sana saldırdı çünkü senin onu farkına bile varmadan gülünç duruma düşürdüğün bazı olayları hazmedemedi. Koruma görevlisi olmayı çok istiyordu ve atılmayı kötü karşıladı. Muhtemelen ikimizden de nefret ediyordu. Bir skandal çıkarıp okulu kapattırmak istiyordu."

"O olduğuna emin misin?"

"Evet, depocuyu oyalayan bir suç ortağı vardı. Kimseye görünmeden paraşütünü sabote etmeyi başardı."

Irina iç organlarından gelen büyük bir öfke hissetti.

"Gözlerini ellerimle oyacağım!"

Dubois gülümsedi. Öğrencisi doğru zihinsel yaklaşıma sahip görünüyordu: Cesur ve kötü, tıpkı onun istediği gibi.

"Sen dert etme, ben o işi hallettim. Diyelim ki... bir daha kimseye zarar veremeyecek."

"Onu öldürdün mü?!"

"Detayları bilmene gerek tok. Tercihen..."

Irina araya girdi.

"Bana zırvalıklar anlatmadığından emin olmak istiyorum."

Adam alınmış gibiydi.

"Bana güvenmiyor musun? İyi o zaman bak şuna."

Cebinden çıkardığı bir fotoğrafı ona uzattı.

Kadın fotoğrafı bir süre inceledi. Tomović Peugeot 205'ine yaslanmış doğal olmayan bir pozisyonda yerde oturuyordu. Kalbinden pantolonuna kadar bir kan lekesi iniyordu. Yüzü acı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir şaşkınlık ifadesiyle çarpılmıştı, gözleri yukarıya dikilmişti ve ağzı açıktı, sanki söylemek istediği şey bir bıçağın soğukluğunda kaybolmuş gibiydi.

Irina memnun bir ifadeyle fotoğrafı geri verdi.

"Günün en güzel haberi," dedi içten bir tonla.

"Şimdi senden konuşalım."

Kadın yüzünü buruşturdu.

"Doktorlar rehabilitasyon için üç ila altı ay arası bir süre öngörüyor. Fiziksel olarak iyi olsam bile kas esnekliği, çeviklik ve koordinasyonumu geri kazanmak için her şeye neredeyse en başından başlamam gerekecekmiş. Ve kafamın da bu olanlardan nasıl etkilendiğini görmek gerekecek."

"Benim okulumda gelgitlere, iyi ya da kötü günlere yer olmadığını biliyorsun. Hep en iyisini vermek gerek. Psikolojik zorluk anlarının bir katilin hayatında yeri yok."

Anlık bir sessizlik oldu.

"Havlu atmak mı istiyorsun?"

"Ben asla havlu atmam. Asla. Ama gerçekçi olmak gerek. Asla önceki gibi olamayabilirim."

"Göreceğiz. Kursu altı ayda tamamlamayı düşünüyordun. Şimdi en az bir yıl gerek. Üstesinden gel, pişmanlıklar zayıflar içindir."

"Ben dokuz ayda bunu başarmak istiyorum."

***

"Selam."

Erik Jacobsen ona delici bakışlarıyla baktı. Onu gördüğüne şaşırmamış gibiydi. Sapsarı saçları ÖHK'da izin verilenden çok daha uzundu ve en az bir haftalık sakalları ona otantik bir Viking görüntüsü katıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Şuna bak kimleri görüyorum. Otur, sana böyle aşağıdan bakmak hoşuma gitmiyor."

Irina komodinin hemen yanında duran çelik plastik karışımı sandalyeye oturdu. Reims Askeri Hastanesi'nin travmatolojisi servisinde yer alan iki kişilik bir odaydı burası. Diğer yatak özenle düzeltilmişti, gergin ütülü çarşaf bir sonraki şanssız hastasını bekliyordu. Odada yalnızdılar. Irina'nın gözleri otururken de onunkilere hükmediyordu.

"Beni ziyarete gelmen zaman aldı."

"İyi bir fikir olduğundan emin değildim. Hayallerini paramparça ettiğim için benden nefret ettiğini tahmin ediyorum."

Jacobsen acı bir gülümseme takındı.

"Sen sadece benim hayallerimi paramparça etmedin, aynı zaman bacaklarımı da parçaladın!"

"Dubois omurilikte lezyon olmadığını söyledi, bu bile önemli bir şey."

"Ah elbette, hayatım boyunca lanet olasıca bir sakat olacağım ama en azından felç kalmadım."

"Öfkeni anlıyorum..."

"Irina sen hiçbir b.k anlamıyorsun. ÖHK benim her şeyimdi. Sen ve Dubois benim mitimdiniz. Bir gün sizin gibi başarılı olmayı hayal ediyordum. Sonra birdenbire ne oldu biliyor musun? Paraşütle yere indiğim anda sen üstüme çullanıverdin, ben bacaklarımda korkunç bir acı hissettim ve bilincimi kaybettim. Uyandığımda bana bir anda hayatımın değiştiğini ve bir daha asla önceki gibi olmayacağını söylediler. Otuz yaşındayım ve en iyi varsayıma göre bir daha asla koşamayacağım, atlayamayacağım, fiziksel olarak bir çocukla bile rekabet ede-

BELONGSTO KAKTÜS TEAM

meyeceğim. Doktorlar belki bir gün kol değneksiz yürüyebileceğimi söylüyor. Lanet olsun bu çok ağır!"

Irina onu dinlerken kendi hislerini değerlendirmeye çalışıyordu. Jacobsen'e karşı belli belirsiz bir üzüntü dışında hiçbir şey hissetmiyordu.

"Senin paraşütünü gördüğümde sadece bu fırsattan faydalanarak kendimi nasıl kurtaracağımı düşündüm. Korunma içgüdüsü. Senin de aynısı yapacağını düşünüyorum."

"Elbette ama sonrası farklı olurdu. Ben iyi bir insan değilim, ÖHK'daki kimse değil ama sınıf arkadaşlarımdan birinin hayatını mahvettiğim için az da olsa bir suçluluk duygusu hissedeceğime inanıyorum."

"Ben böyleyim Erik. Ama bugün seni görmeye geldim sonuçta."

"Neden buradasın? Seni affetmemi mi istiyorsun?"

"Senin birkaç yıl sonra beni nefret etmeden düşünmeni istiyorum."

"Peki bunun nasıl mümkün olacağına inanıyorsun? İstemeden de olsa ben senin hayatını kurtardım, sen benim için ne yaptın?"

Irina sandalyeden kalkıp ona elini uzattı. Bu harekete şaşıran diğeri tepki veremedi.

"Ya ben elini sıkmak istemiyorsam?"

"Sen bana hayran olmaktan vazgeçmedin Erik. Sadece öfkelisin. Niyetimin seni topal bırakmak olmadığını biliyorsun. Bence elimi sıkacaksın."

Adam Irina'nın eline baktı. ÖHK'daki zorlu eğitime rağmen onun nasıl bu kadar zarif ve kadınsı elleri olduğunu ken-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dine hep sormuştu. Kadının kendinden emin ses tonuyla âdeta hipnotize olmuş bir halde kalan Norveçli ona şaşkınca bakarak elini sıktı.

"Dışarıda seni bekleyen biri var, seni seven ve Norveç'ten gelen biri. Seni kıskanıyorum çünkü seni çok seven biri var."

Irina başka bir şey eklemeden arkasını dönüp odadan çıktı. Ondan hemen sonra içeri altmış yaşlarında minyon, biraz kambur, açık renk canlı gözleri ve süt gibi teni olan bir kadın girdi.

Jacobsen'in ağzı açık kaldı. Sonra duygulandığı için kırık çıkan bir sesle "Anneciğim!" dedi.

Kadın yatağa yaklaştı ve kucaklaştılar.

"Buraya nasıl geldin? Sana para gönderecektim ama durumum hiç iyi değildi."

"Biliyorum. Şimdi dışarı çıkan bayan tüm masrafları karşıladı. Birkaç gün burada kalabilirim."

"O mu ödedi? Yani..."

"Bunu sana borçlu olduğunu söyledi."

Odadan çıkan Irina küçük de olsa bir memnuniyet hissetti. Erik'in annesini Reims'e getirtme fikri nereden aklına geldi bilmiyordu. Bir seferinde ondan büyük bir sevgiyle bahsettiğini ve sıkça Trondheim'a dönmek için parası olmadığından yakındığını hatırlıyordu.

İyi bir şey yapmıştı, yaşamayı seçtiği hayat için çok nadir rastlanan bir hareketti bu. Görünen o ki karanlık ruhunda bir yerlerde hâlâ hayatta kalan iyilik kalıntıları vardı.

***

Kazadan tam üç ay sonra Irina savaş simülasyonunu denemek üzere geri döndü. Oyun dışında kalmadan önce bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

düşmanı alt etmeyi başardı. Doktorlar fizyoterapinin iyi sonuç verdiğini söylemişti ama zorlayıcı aktivitelere kademeli olarak geri dönmesi gerekiyordu. Ama onun daha fazla zaman kaybetmeye niyeti yoktu. Okula ocak ayında başlamış ve birkaç ay sonra eğitimi yarıda kesilmişti. Bunu gerçekten eylüle kadar başarmak istiyorsa geriye sadece iki ayı kalıyordu.

Problem fiziksel olmaktan çok zihinseldi. Rüyasında sürekli boşluğa düştüğünü ve yere çakıldığını görüyordu. Güvenini kaybetmişti ve konsantre olmakta büyük zorluk yaşıyordu. Bu, travma sonrası stresti, sinsi ve görünmez bir düşmandı. Sinirleri de yıpranmış gibiydi, kendini savunmasız hissediyordu ve bu onu tedirgin ediyordu.

Dubois'in ona sağladığı bir eğitmen ile çok yoğun egzersizlere başladı. Bir psikologdan destek almayı ise reddetti. Bu ona Adam'ı düşündürüyordu. Kendini bulmayı tek başına başarabilirdi. Öfkesi onu yönlendiriyordu. Harcanan aylar, çektiği fiziksel acı ve böyle saçma bir sabotajın kurbanı olmanın yarattığı öfke. Adam'ın ölmesine, babasının yaşadığı sona ve normal bir hayatı elinden alan kötü kadere duyduğu öfke...

Bakışları daha da sertleşmişti ve öncekinden de az gülüyordu artık. Sadece Dubois ile birlikteyken kendini biraz bırakıyordu. Okuldaki herkes ona nezaket ve saygıyla yaklaşıyordu, sanki bir savaş gazisi gibi. Ortaya onunla ilgili efsaneler çıkmaya başlamıştı.

"Biliyor musun seninle ikimizin sevgili olduğu lafları dönüyor etrafta?"

"Yeni mi duydun Dubois? Kazadan önce de konuşuluyordu. Senin gözbebeğin olduğum çok açık."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tomović sana bu yüzden saldırdı, sen onun olamadığı şeyi temsil ediyorsun çünkü."

"Senin sevgilin olmayı başaramadı anlamında mı?"

Dubois neşeli bir kahkaha koyuverdi.

"Düşün ki başta beni hiç ciddiye almamıştın," diye ekledi Irina.

"Doğru. Hata yaptığımı kabul ediyorum. Senin bu okulda daha önce kimsede görmediğim şekilde geliştiğini gördüm. Ve sen bir kadınsın, kahretsin!"

"İltifat edecek bir tip olduğunu bilmiyordum."

"Ben sadece gerçekleri söylemekle yetinirim Geneviève. Sen doğru yeteneklere sahipsin. Olağanüstüsün ve bu iş için doğmuş birisin. Bu kanında var."

"Yumuşuyorsun Dubois."

"Belki. Ama bunu birine söyleyecek olursan seni öldürürüm. İtibarım benim için çok önemlidir."

***

Eylül başında Irina çok büyük ilerleme kaydetmişti. Simülasyonda zaferi az daha ele geçiriyordu. Hiç bu kadar yaklaşmamıştı. Kolunun bu kadar iyileşmiş olmasına şaşırıyordu. Zorladığında ya da hızlı bilek hareketlerinde hiçbir rahatsızlık hissetmiyordu. Onu daha da hayrete düşüren şey kâbuslara ve gerginliğe rağmen onu okula geri döndüğünden beri hiç terk etmeyen zihinsel gücüydü. O yaşam içinde hiçbir cesaret kırılması ya da mide bulantısı olmamış, önceki haline geri döneceğinden hiç şüphe duymamış ve eskisinden çok daha iyi olacağına inancını kaybetmemişti. Belirsizlik yalnızca düşünecek vakit bulduğu Paris'teki dairesinde ona dokunuyordu.

BELONGSTO KAKTÜS TEAM

Ama elde ettiği olumlu sonuçlar onu daha da ateşliyordu.

11 Eylül onun için tarihi bir gün oldu. İkiz kulelere yapılan saldırının yıldönümünde simülasyonda ayakta kalan tek kişi oldu. İlk defa herkes hata yapmıştı. Büyük bir gurur duydu. Akşam televizyonda bir belgesel izlerken kendini duygusal tepkilerini analiz ederken buldu ve buna çok şaşırdı. Alevlerden kaçmak için kendini boşluğa atan insanlara karşı tamamen kayıtsızdı. Oysa yere çakılmak üzere olan birinin yaşadığı korkuyu biliyordu. Ama bu umutsuz insanlar daha vahşi bir ölümden kaçmak için bunu seçmişti. Teslim olmuşlardı. O ise en dramatik anda hayatta kalmayı düşünmüştü. Elbette şansı yaver gitmişti o ayrı. Ama belki de bu fark onun empati kurmasını, o kurbanlar için bir şeyler hissetmesini engelliyordu. Öte yandan, saldırganlar için içinde tuhaf bir hayranlık duygusu hissediyordu. Ne inanılmaz bir plandı! Nefret edilen düşmana karşı ne olağanüstü bir darbeydi! O hava korsanları kadar fanatik değildi ama onların bu büyük düşünme yeteneğine ve planlarında başarılı olmalarına hayran kalmıştı. Diğer iki uçağın Pentagon ve Beyaz Saray'a çarpmaması ne yazıktı, olsaydı muhteşem bir şey olurdu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Dubois.

"İkiz kulelerle ilgili mi? Saldırganların muhteşem olduğunu düşünüyorum."

"Çok da hayran olma."

Irina ona şaşkın baktı. Ondan farklı mı düşünüyordu?

"Bu saldırı savaşı beraberinde getirdi Geneviève."

"Bu, katil olmak ya da koruma olmak için özel askeri hizmet sunan biri için iyi bir şey değil mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sana ne kadar paradoksal gelse de şiddetin ne kadar felakete sebep olduğunu ama aynı zamanda ne tür bir şiddet olduğunu kendimize sormak zorundayız."

"Anladığımı sanmıyorum."

"Afganistan ve Irak'taki savaşlar ideolojik."

"Yani?"

"Uzak yerlerdeki karmaşık çatışmalardan bahsediyoruz, büyük bir medya takibi olan ve tüm politik ve ekonomik anlamların bizden gizlendiği. Ben küçük kötülükleri tercih ederim. Kimsenin umurunda olmayan ama benim üstünde tam kontrolüm olan türden yangınlar. Bir gün inandığım gibi kendi niteliklerine uygun bir iş yaptığında uluslararası karmaşalardan uzak dur ve gölgede ilerlemeye çalış. Dini fanatizm yok, dengesiz senaryolar yok. Ayaklarına dolaşan medya yok. Gazete yok, yaptığın şeye kanıt olacak tek bir fotoğraf yok. Piramidin tepesinde olmaya çalış ya da en azından kendine planlarını zorlaştırmayacak müttefikler seç. Kötülüğün tüm basamaklarından çıkman gerek. Yaşına göre zaten uzun bir yol kat ettin ama yol hâlâ uzun."

Irina bir süre sessiz kalıp düşündü. Dubois'in sözlerinde ciddi bir tat vardı.

"Daha birçok basamağı çıkabilecek yetide olduğuma inanıyor musun?"

"Bilmiyorum. Benden çok üste ulaşacağın kesin. Kimbilir belki bir gün bundan çok daha büyük bir katil okulunu yönetirsin. Ama korkarım ki bunun bedeli biraz tuzlu olacak."

***

BELONGSTO KAKTÜS TEAM

"Bak, eğitimi tamamlamak için simülasyonda üst üste iki kez kazanmak yeterli. Kursun diğer eğitimlerini büyük başarıyla geçtin zaten, eğer bugün savaşın sonunda ayakta kalırsan okulu bitirmiş olursun."

"Ama Dubois bana dedi ki…"

"Hamurunun ne olduğunu görmeye çalışıyordu. Sabotajdan önceydi. Eğer bugün simülasyonda kazanırsan ona başka denemelere girmemen gerektiğin konusunda ısrar edeceğim."

"Sana teşekkür ederim Horst ama ben üst üste beş kez kazanabileceğime eminim. Denememe izin ver."

"Geneviève... kimse art arda beş yarış kazanamaz özellikle de simülasyonlarda her seferinde başka rakiplerle karşı karşıya geliyorsa. Zihinsel stres ve fiziksel yorgunluk meselesi. Artık herkes nasıl dövüştüğünü biliyor, buna karşı önlem alacaklardır. Hem sonra şunu unutma: Her ne kadar senin en iyisi olduğunu anlamış olsalar da birbirlerini elemeden önce sana karşı birleşeceklerdir. Bir sonraki yarış 'herkes tek bir kişiye karşı' olacak ve ancak sonrasında *herkes herkese* karşı savaşacak. Ve bugün 25 Eylül, yani ay sonuna kadar hedefine ulaşmak istiyorsan her iki günde bir savaşmak zorunda kalırsın."

"Israr ediyorum."

"Ah, nasıl istersen. Sonra seni uyarmadığımı söyleme."

***

Irina sonunda arka arkaya beş simülasyonu geçmeyi başardı ve neredeyse hepsi onunla aynı eğitimi alan toplamda otuz yedi öğrenciyi indirdi. Hem de bunu her seferinde bir önceki simülasyona göre daha az zaman harcayarak başardı.

BELONGS TO KANTIS TEAM

"Olağanüstü, olağanüstü!" diye haykırdı Dubois son eğitimden sonra.

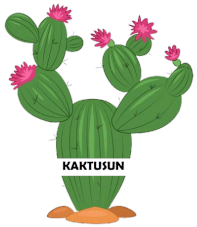
Alkışladı ve sonra okulun tüm erkek öğrencileri tarafından kutlanmasına izin verdi.

"Dilim tutuldu," dedi Horst elini sıkarken. "Beni korkutuyorsun."

"Teşekkürler, ne güzel iltifat," diye yanıtladı yüzündeki ikna olmuş gülümsemesiyle Irina. Uzun zamandır onu kimse böyle gülümserken görmemişti.

İşte orada Geneviève efsanesi doğdu: O günden sonra ÖHK'ya yolu düşen herkes ondan bahsedildiğini duyacak ve onu kendine model olarak alacaktı. Irina ardında silinmez bir iz bırakmıştı. Şimdi intikamlarını almaya hazırdı. Smokey Samuel'den ama aynı zamanda Adam'a ihanet eden arkadaşından... ve onu korumamış olan Teğmen Drummond'dan…

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İNTİKAMIN İ'Sİ

Nathan Mortimer, Major League Baseball takımında oynayan ilk Afrika kökenli Amerikalı oyuncu Jackie Robinson'ın biyografisini okuyordu. 1950'lerin başında Brooklyn Dodgers'ın şampiyonuydu. Böyle bir oyuncuyu hayattayken görememiş olması içinde bir pişmanlıktı. Ama son zamanlarda onu mahveden pişmanlıklarıyla kıyaslanacak olursa bu hiçbir şeydi. Saat gece on olmuştu ama uykusu yoktu. Havuzunda işlenen cinayetten sonra çok az uyuyordu.

Bir gürültü dikkatini dağıttı. Güçlükle duyulacak bir sesti ama kulakları çok iyiydi. Ayak sesine benziyordu. Evde biri vardı.

"İçeri gel, seni bekliyordum," dedi hemen.

Birinin arkasından yaklaştığını hissetti. Dönüp bakmadı. Kitabı kapatıp derin bir nefes aldı.

"Otur," diye ekledi karşısındaki koltuğu göstererek.

Irina ihtiyatlı bir şekilde oturdu. Belirsiz renkte bir eşofman giyiyordu, kendini kamufle etmesi için mükemmeldi.

"Ne yani, bu bir tuzak mı?"

"Hayır. Sen Irina'sın değil mi? Drummond bana senin bir fotoğrafını göstermişti."

"Hakkımda başka ne biliyorsun?"

"Adam'ın sevgilisi olduğunu ve ölümünün intikamını alma niyetinde olduğunu biliyorum. Ortadan kaybolduğun zaman teğmen bana açık bir şekilde senin tehlikeli olduğunu ve muh-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

temelen tekrar ortaya çıkacağını söyledi. Hem de elinde bir silahla."

Bunları dedikten sonra çenesiyle Irina'nın sağ elindeki susturuculu silahı işaret etti.

"Endişeli görünmüyorsun."

"Konu şu ki... artık ölmekten korkmuyorum. Hatta aksine bu benim için bir nimet."

"Demek bu yüzden karşıma çalışan bir alarm ve koruma köpekleri çıkmadı."

"Aynen. İşini zorlaştırmak istemedim. Seni aylardır bekliyorum. Er ya da geç ortaya çıkacağını biliyordum."

Çok farklı bir sohbetti ama Irina'nın acelesi yoktu. Bambaşka bir durum hayal etmişti. Anlamak istiyordu.

"Neden böyle vazgeçmiş bir haldesin?"

"Kendi canımı ama daha da önemlisi karımı kurtarmak için en iyi dostum Adam'a ihanet ettim. Sakın bana polise gidebilirdin deme: Bunu öğrendiklerinde bittin demektir. Başını eğmezsen tehditlerini hemen hayata geçirirler. Karıma kötülük yapmalarına izin veremezdim."

"Öldü mü?"

"Yaptığımı öğrenince beni terk etti. Dostlarına ihanet eden biriyle yaşayamayacağını söyledi. Birbirine güven sorunu. Karım çok idealisttir. Bir yıldan fazla bir süre ilişkimizi tekrar düzeltmeye çalıştım ama yapacak bir şey yoktu."

"Yani yalnız kaldın."

"Öyle. Ondan başka her şeyden vazgeçebileceğim için onu kaybettim. Ona bunu açıklamaya çalıştım ama... bunu birlikte konuşmamız ve polise haber vermemiz gerektiğini söyledi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Adam'la buluşmayı ayarlamadan önce... Bunun onu, Adam'ı ve beni kurtarabileceğine inanıyordu."

Acıyla içini çektikten sonra devam etti.

"Beni suç ortaklığıyla suçladılar ama avukatlarım beni hapisten kurtarmayı başardı. Hapse düşme fikrine katlanamıyorum, parmaklıklar ardında bir saat bile geçiremem. Ama intihar edecek yürek yok bende. Yani senin gelip beni bu kâbustan kurtarmanı bekliyordum."

Irina şaşırmıştı. Adam kendini ona kurbanlık kuzu gibi sunuyordu.

"Yalnız beni öldürmeden önce bilmen gereken bir şey var: Adam Smokey Samuel'in köpeklerinden biri tarafından öldürüldü. İsmi Jerry Malone."

Irina bu ismi hemen hafızasına kaydetti. İlk defa duyuyordu.

"Adam'ın katilinin ismini nereden biliyorsun?"

"Tamamen tesadüf. O akşam onu görmedim ama söylediklerini dinledim... son ana kadar o solucanı birinin durdurmasını umdum. Her şeyi kendisinin kurguladığını anlattı: *2qt4u*'yu para için öldürmüş ve suçu Adam'a atmış. Buna inanan Smokey Samuel tetikçiye o suç aletini, yani zehirli oklar atan hava borusunu vermiş.

"İlginç, hem de çok ilginç," diye düşündü Irina.

"Kendinden o kadar emindi ki ona ismini bile söyledi. Asla unutmadım. Ama bunu polise söyleyemezdim. Çünkü onlara hep masum olduğumu söylemiştim ve tüm o süre zarfında maç izlediğime yemin etmiştim. İşin aslı arada maçın birkaç sahnesine ve sonucun ne olduğuna baktım. Ancak bu şekilde söylediğim inanılır olacaktı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Neden tüm bunları bana anlatıyorsun?"

"Adam'a ihanet etmek hayatımın en büyük hatası oldu. Öleceğim ama diğerlerinin de bunun bedelini ödemesini istiyorum. Aynı bedeli..."

"Peki ya hayatını bağışlarsam?"

"Adam'a çok âşık olduğunu söylediler. Bence öyle nefret dolusun ki bu olasılık aklının ucundan bile geçmiyor."

"Doğru tahmin," diyen Irina onu aniden vurdu.

Alnının tam ortasından vurulan adamın başı birden arkaya devrildi ve oracıkta öldü. Irina ona uzun süre acı çektirmeyi düşünüyordu ama orada fikri değişmişti. Bu, kurbanına bir çeşit ödüldü çünkü ona Adam'ın katilinin ismini vermişti.

***

"Öldü mü? Ne zaman?"

Drummond gecenin bir körü uyandırılmıştı. Mortimer'ı villasında alnının ortasında bir delikle bulmuşlardı. Cinayetti.

"Size kim haber verdi?"

"Anonim bir telefon."

"Bir kadından mı?" diye sordu endişeyle.

"Evet."

Cep telefonunu kapatıp giyinmeye koyuldu, endişesini güçlükle bastırıyordu.

"Sıkıntı mı var?" diye homurdandı yatakta ona arkasını dönerek pozisyon değiştiren karısı.

"Her zamanki şeyler," diye yanıtladı uykusunu böldüğü için özür dilemeden.

"Tom, ne zaman bilgisayar almaya gideceğiz?"

Drummond öfledi. Karısı konuşurken sürekli böyle daldan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dala atlardı. Ona hep rahatsızlık veren bir kusurdu bu.

"Kendin gidemez misin?"

"Teknolojiden hiç anlamıyorum ki. Sen benden daha iyi biliyorsun ve senin maaşın bu eve giren tek para: Bana eşlik etmen için iki güzel sebep."

"Şu an kafamda başka şeyler var."

"Kendini işinden hiç uzaklaştıramıyorsun. Bazen kendime bu gerekli mi diye soruyorum."

"Eh, hadi uyu sen."

"Tamam patron."

Geri dönmüştü. Irina geri dönmüştü. İntikam almak için. Üç yıl önce izini kaybetmişlerdi. Popov ona dikkatli olmasını söylemişti. Ve o da Mortimer'a bu kadının karanlık bir geçmişi olduğunu, hem de bu dramatik geçmişin gizemli ölümlerle dolu olduğunu söylemişti. Onu itiraf ettirmek istiyordu, ona kadının tehlikeli olduğunu ve hesaplaşmak için geri dönebileceğini söylemişti. Ama Mortimer yemi yutmamıştı. Ya da daha doğrusu: Kendi kaderine tamamen kayıtsızdı, pişmanlık onu mahvetmiş, karısının elvedası derinden yaralamıştı. Zihinsel olarak bitmiş tükenmiş bir adamdı.

Her şey bir yana Drummond Irina'nın bir daha asla Los Angeles'a dönmeyeceğini düşünmüştü. Çok zaman geçmişti ve Irina hareketlerinin sonuçlarını iyi hesap eden çok akıllı bir kadındı. Muhtemelen Belarus'ta aklanması gereken çifte bir cinayet varken neden yakalanıp hayatının geri kalanını hapiste geçirme riskini alsındı?

Ayrıca kimden intikam almak istiyordu? Nathan Mortimer kolay bir avdı ama Smokey Samuel söz konusu olunca işler

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

değişirdi. Peki ya kendisi? Irina'nın kara listesinde Teğmen Drummond da var mıydı? Endişeye kapıldı. Los Angeles'ın kötüleri arasında çok düşmanı vardı ama o... O hepsinden farklıydı.

***

Jerry Malone, Nathan Mortimer'ın ölüm haberini alınca çok şaşırdı. Bu olay hayatını sorgulamasına sebep oldu: Üç yıldan fazla bir süre önce aynı villada o Cruise'u öldürmüştü ve Mortimer onun suç ortağıydı. Şimdiyse ev sahibini alnında bir delikle bulmuşlardı ama evden bir şey çalınmamıştı. Ortada tuhaf bir şey vardı, bu işe anlam veremiyordu.

"Smokey seni sordu."

Birkaç haftadır Smokey'yi görmüyordu. Patronu bazen iş için ortadan kaybolurdu. Her halükârda ne zaman görüşeceklerine hep o kadar verirdi. Cruise'un ölümünden sonra sözünü tutmuş ve ödüllendirilmişti. Memnun sevgililer, para, uyuşturucu... Ama en güvenilir adamların yer aldığı ilk halkaya yükselememişti. Hatta son zamanlarda dışarıda kaldığını hissediyordu. Patronuna fikrini değiştirtecekti. Onun sağ kolu olmak için numaraları olduğunu hissediyordu. Ve işini biliyordu, zekiydi. Bunu öldürmeden önce Cruise'a da söylemişti.

Smokey Samuel'in karargâhı Los Angeles'ın en seçkin otellerinden biri olan şehir merkezindeki Ritz-Carlton'ın çatı katındaydı. Her şey fazlasıyla büyük ve lükstü. Son derece rafine geometrik tasarımlara sahip beyaz ve kırmızı mermer zeminler, stüdyo daire büyüklüğünde fütüristik tasarımlı banyolar, on kişinin rahatça sığabileceği kanepeler, gece gündüz yanan parıltılı ışıklar. Dev ekranlar. Sürekli çalışan yepyeni müzik sistemleri. Ve dışarıdaki sonbahara rağmen içeride sü-

rekli yirmi sekiz derecelik bir sıcaklık.

Patrona saygı göstergesi olarak üstüne ceket giymişti.

"Selam Smokey."

Smokey Samuel yaşının tahmin edilmesi zor insanlardandı. Kırk yaşından fazla olduğu söyleniyordu ama bunun gerçek olduğuna inanmak zordu. Sürekli siyah camlı gözlükler takıyordu. Gür saçları kısacıktı, dudakları çok kalındı. Uzun ve inceydi, çok pahalı şık kıyafetler giymeyi seviyordu. Beyazı seven merhum kardeşinin aksine hiç görülmemiş şekilde kombin edilen parlak renkleri tercih ediyordu. O sırada divanda uzanıyordu. Kolunu yumuşak minderlerle çevrili bir köşeye dayamış dünyayla barış içinde görünüyordu.

"Selam Jerry. Konuşmamız gerek. Baş başa."

Odadaki insanlar, sanki onları yalnız bırakmalarına dair net bir davet gelmiş gibi hemen dışarı çıktılar. Jerry, Smokey ile baş başa sadece bir kez konuşmuştu: *2qt4u*'nun intikamını alma konusunu tartıştıklarında ve ona hava tabancasıyla zehirli okları verdiklerinde. Muhtemelen patronunun ona vermek istediği başka işler vardı.

"Bir mesaj aldım, dört gün önce," dedi Smokey. Bir yandan da sıradan bir kâğıt gibi görünen dörde katlanmış bir kâğıdı açıyordu. Kâğıdın arkasında "*Smokey için*" yazıyordu. Bir kadın el yazısına benziyordu.

"Ah öyle mi? Kimden?"

"Bilmiyorum. Aracımın sileceklerine sıkıştırılmıştı."

Jerry şaşırdı.

"Gerçekten mi? Çok tuhaf, sen arabalarının sürekli kontrol altında tutulmalarını istersin çünkü yıllar önce dostun Bill'in

aracının havaya nasıl uçurulduğunu gördün…"

"Doğru. Bu mesajı kim koyduysa işini biliyor. Sert kaya."

"Mesajda ne diyor?"

"Sana okuyayım."

Kelimeleri vurgulayarak okumaya başladı:

"Ben Nathan Mortimer'ın katiliyim..."

Sessizlik.

"Mortimer'ın katili mi? Neden sana yazıyor ki?"

"Bekle."

Jerry Malone susup tekrar merakla dinlemeye koyuldu.

"Mortimer ölmeden önce bana Adam Cruise'un katilinin Jerry Malone olduğunu söyledi."

Sessizlik.

Smokey okumayı her kestiğinde bu gelgitten sinirlenmeye başlayan Jerry'den bir yorum bekler gibiydi. Neden mesajda yazanları ona tek bir seferde okumuyordu ki? Ama oyuna ayak uydurmak zorundaydı, başka seçeneği yoktu. Patron oydu.

"Nereye varmaya çalıştığını anlamıyorum. Cruise'u benim öldürdüğümü iyi biliyorsun, bu görevi bana sen verdin."

"Evet ama işin güzel kısmı şimdi geliyor."

Tekrar okumaya koyuldu.

"Malone, Carl'ın da celladı."

Smokey'nin sözünü kesen endişe içindeki Jerry bir nefeste konuştu: "Bu doğru değil! Böyle bir şeyi kim yazdı bilmiyorum ama bir aşağılığın gönderdiği anonim bir nota inanamazsın!"

Eğer Smokey gerçeği öğrenirse sonu olurdu. Boğucu bir sıcaklık hissetti. Terliyordu. Ama ceketini çıkartmak istemiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sakin ol Jerry."

Genç adam sinirlerinin kontrolünü tekrar ele geçirmeye çalıştı. Belki de tehlikede değildi. Ama artık Smokey ondan şüphe edebilirdi. Dikkatli olup kendini ele vermemesi gerekiyordu.

Patronu tekrar okumaya koyuldu.

"*Para yüzünden tartıştılar ve Malone onu öldürdü.*"

"Hayır..."

"Bırak da bitireyim Jerry," diye araya girdi Smokey soğuk bir tonla.

Ve mesajı okumayı tamamladı.

"*Kardeşin kendini astığı sırada Malone'un nerede olduğunu bulmak senin için çok zor olmasa gerek. Çetedeki rolüyle uyumlu bir para girdi çıktısı var mı kontrol et. Cruise Carl'a yardım ediyordu, iyi bir psikanalistti. Seninle alay eden pis bir yalancı yüzünden öldürüldü.*"

Ara verdi. Uzun bir ara. Jerry'ye sonsuz gibi gelen korkunç bir ara.

Smokey aynalı camlı gözlüğünü çıkardı. Diğeri yüzünü yere eğdi. Gözlerine bakmak istemiyordu.

"Bana bak."

Bu bir emirdi. İtaat etti ve siyah gözleri gördü. Buz gibi. Cezalandırmayı ifade ediyorlardı.

"Hepsi palavra!" diye kendini savunmaya çalıştı.

"Beni Carl'ın ölümünün psikanalistin suçu olduğuna sen ikna ettin."

"Öyle, sana yemin ederim! Ben onun sağ koluydum, ona uyuşturucu sağlıyordum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ah evet konusu geçmişken: Dün sizin her zamanki torbacınızla konuştum. Senin mal çaldığını fark etmiş. Bunu Carl'a söylemiş, şu işe bak ki kardeşimin kendini asarak ölmesinden birkaç gün önce."

"Biri beni infaz etmek istiyor!"

"Sanmam. Bilgileri doğruladım, görünen o ki bu ilk de değilmiş. Kısacası kurnazlık yapmışsın."

Jerry bayılacağını hissetti. Smokey gerçeği öğrenmişti. Anonim bir not sayesinde.

"Seni hiç sevmedim. Mortimer'ın villasında iyi iş çıkarmana rağmen seni güvendiğim adamlarımın arasına hiç almadım. Ama kardeşimi öldürmek... nasıl bu kadar aptal olabildin?"

"Ben..." diye fısıldadı genç, ikna edicilikten çok uzaktı.

"Carl'ı çok seviyordum. Bunu biliyorsun değil mi?"

"Evet..."

"Bu çatı katının duvarlarının ses geçirmez olduğunu da biliyorsun değil mi?"

Jerry birkaç dakikadır tir tir titriyordu. Ama bu son cümle titremeyi sarsıntıya dönüştürdü.

Smokey parmaklarını şaklattı. Salona üç adam girdi. Genç adam titriyor olmasına rağmen büyük bir hızla ceketinin arkasında duran tabancayı çekip patrona doğrulttu.

"Durun yoksa onu öl..."

Havada bir el silah sesi yankılandı.

Bacağından yaralanan Jerry haykırdı ve dengesini kaybetti. Diğerleri hemen üstüne çullandılar. Bir el ateş etmeyi başardı ama ancak lüks yer lambasını vurabildi.

Smokey ondan daha hızlı davranıp onu dizinin hemen üstünden vurmuştu. Silahı kanepenin üstündeki yastıkların arasında tutuyordu. Havada uçuşan birkaç kuş tüyü yere düştü. Mermi yastığı delip geçmişti.

"Hayır, hayır! Yardım edin!"

"Acı çekmesini istiyorum. Hem de çok. Ona burada benim önümde işkence yapın. Şimdi."

***

Los Angeles Times habere küçük bir köşede yer vermişti ama Irina'nın gözünden kaçmadı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

PARK YERİNDE BİR CESET BULUNDU

Dün sabah South Gate'te Santa Ana Caddesi ile California Bulvarı'nın kesiştiği noktada siyahi genç bir adamın korkunç şekilde parçalanmış cesedi bulundu. Kimliğinden Jerry Malone olduğu anlaşılan yirmi altı yaşındaki genç, güçlü patron Smokey Samuel'in ekibine mensup, daha ziyade Samuel'in üç yıl önce kendini asarak ölen kardeşi rapçi 2qt4u'nun en güvenilir adamı olarak tanınıyordu. Rakip çeteler arası bir hesaplaşma varsayımı üstünde duruluyor...

Malone öldü. Mortimer öldü.

Adam'ın intikamı alındı.

Irina Drummond'u da hemen öldürmek istiyordu ama bunun hata olacağını fark etti. Tüm Los Angeles Polis Teşkilatı teyakkuzda olmalıydı. Onu aylarca rahat bırakmazlardı. Biraz sabretmek daha iyi olacaktı.

Smokey Samuel'le hesaplaşmanın anlamı yoktu, sonuçta o da aldatılmıştı.

Acısının tüm sorumlusu Malone idi. Irina patrona o mesajı yazarken her bir kelimeyi ölçüp biçmişti. Onu vahşi bir tepki vermeye itmek istiyordu. Ve cesedin durumundan bu niyetinde başarılı olduğu belliydi.

Şimdi önüne bakmak zorundaydı. Fikrini hayata geçirme vakti gelmişti. Fizyoterapi seansları sırasında içine doğan bir şeydi bu. Hırs ve sezgisinden faydalanabileceği bir iş. Kendine ortaklar seçmek zorundaydı, daha önce hiç görülmemiş bir şeye birlikte hayat vereceği bir grup suç ortağı...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"SİHİRLİ ÇEMBER" ŞEKİLLENİYOR

Vasilij üç yıllık üniversite eğitimini başarıyla tamamlamış tam notla mezun olmuştu. Ortalaması da son derece iyiydi. Minsk'ten gelen oldukça iyi bir burs sayesinde kalışını uzatıp Fen Edebiyat Anabilim Dalı'na kaydolabilmişti. Ama ABD ile Belarus arasındaki ikili anlaşmalar onu şimdi tekrar okyanusu geçmek zorunda bırakıyordu. Los Angeles'ta ancak yıl sonuna kadar kalabilecekti. 2004'ün gelmesiyle birlikte ülkesine dönüşü zorunlu olacaktı.

Bu duruma karşı çıkmayı düşünüyordu. Kendi ülkesinde onun için hiçbir şey yoktu. Sadece yoksulluk ve geri kalmışlık vardı o kadar. Elbette seksenli yıllara göre ilerleme kaydetmişlerdi ama Kaliforniya on kat daha hızlı gidiyordu, yüzlerce kat daha fazla imkân sunuyordu, değerini ortaya koyanlara bin kat daha fazla karşılık veriyordu.

Ancak, her ne kadar nasıl olacağını henüz bilmese de, Amerika'da kalmayı başarsa bile er ya da geç gerçek sorunla yüzleşmesi gerekecekti: Standartların dışında bir işi nasıl yapacaktı, yeni ve cazip bir projeye nasıl dahil olacaktı, onu ısırıp duran macera ve kanunsuzluk açlığını nasıl dindirecekti. Çünkü kilit noktası orasıydı: İlgisiz çocuklara öğretmenlik yapmak istemiyordu; sürekli aynı görevi yaparak yılın üç yüz elli günü günde on saat çalışmak istemiyordu; kurallara uymak istemiyordu. Bu çok sıkıntı verici, değer düşürücü ve sınırlayıcıydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Düşünmek istediğinde MacArthur Parkı'na gidiyordu. Oraya ilk defa, Charlie Chaplin ve Buster Keaton'ın bazı skeçlerini orada ortaya çıkardıklarını öğrendiğinde gitmişti. Sonra da ortamı çok sevmiş ve sık sık gitmeye başlamıştı. Her şey muhteşem bir fıskiyenin yer aldığı geniş bir gölün etrafına kuruluydu. Uzun ve dik palmiyeler, gür yapraklı ağaçlar, yürüyüş yolları, rekreasyon için açılmış geniş alanlar. Los Angeles'ın belediye başkanı bu küçük vahayı daha da güvenli hale getirmek için mücadele ediyordu: Rakip çeteler arasındaki olası temasları kontrol etmek için birkaç yere güvenlik kameraları kurulmuştu.

Belki de oradan son geçişiydi. Kasımın ilk günleri olmasına rağmen hava çoktan kışa dönmüştü. Gazetelerde son elli yılın en soğuk sonbaharı olduğundan bahsediliyordu.

"Affedersiniz, bana yardım edebilir misiniz?"

Bir kadın dikkatini dağıttı. İngilizcesi çok kötüydü, turist olmalıydı. Zevki de çok kötüydü doğrusu: Ponponlu bir bere takıyordu, burnuna kadar sarılı bir şalı vardı, şekilsiz koyu renk bir ceket, otuz dolarlık kot pantolon ve oldukça eski bir çift çizme giyiyordu. Kadın ona bir şey sormasa asla dikkatini çekmezdi. Banklardan birinde oturmuş elindeki şehir haritasını inceliyordu.

Vasilij genellikle insanlara yardım etmekle vakit kaybetmezdi. Ama o gün bir istisna yaptı.

"Buyurun."

"Getty Müzesi'ne nasıl gideceğimi tarif edebilir misiniz?"

"Korkarım ki buraya biraz uzak. Bakın biz buradayız görüyor musunuz? Getty ise burada." Parktan net bir şekilde çok daha batıda olan bir bölgeyi gösterdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kadın şaşırmış gibiydi.

"O kadar uzak mı? Peki oraya toplu taşıma araçlarıyla nasıl gidebilirim?"

"Los Angeles'ta toplu taşıma araçları çok karmaşıktır, metro da hiç rahat değil."

"Ah… ne hayal kırıklığı. Taksiye bineyim o zaman."

"Evet, ama.. burada New York ya da Chicago'daki gibi bir el işaretiyle taksi bulamazsanız. Yellow Cab'e telefon etmeniz gerek."

Kadın kızgın bir tavır takındı.

"Ne rahatsız edici bir şehir! Buraya neden geldim hiç bilmiyorum."

Vasilij kendi işine bakma vaktinin geldiğini anladı. Büyükannesi ona hep şöyle derdi: Yardım etmek boynuzlanmaktır. İstemeyerek de olsa kadına son bir tavsiyede bulundu.

"Araba kiralayabilirsiniz."

"Şaka mı yapıyorsunuz? Bu kadar büyük bir şehirde iki dakika sonra kaybolurum ben."

"Üzgünüm, ne yazık ki…"

"Bir çöldeki trafik lambası ne kadar işe yararsa siz de o kadar işe yarıyorsunuz."

"Sevgili bayan, belki de yurtdışına çıkmadan önce biraz bilgi toplasanız daha iyi olurdu."

"Sakin olun ve medeni bir insan gibi davranmaya çalışın."

Genç adam birden banktan kalktı.

"Sizinle tanışmanın bir zevk olduğunu söylemek isterdim ama gerçek şu ki boks içgüdülerimi tırmalıyorsunuz."

Kadın onu aniden öyle enerjik bir şekilde sarstı ki, bu hare-

BELONGS TO KANTIS TEAM

ket Vasilij'i tekrar banka oturmak zorunda bıraktı.

"Hey, bu da ne..."

"Dikkat et Vasilij, beni sinirlendirmek işine gelmez!"

Genç adam ona şaşkın gözlerle baktı. Bu kadın onu tanıyordu. Ama Vasilij onu daha önce hiç görmemişti.

Turist sonra mavi lenslerinden birini çıkarıp fındık rengi gözbebeğiyle ona baktı.

Bu gözleri daha önce görmüştü ama nerede?

"Aman Tanrım ne yavaş reflekslerin var!"

Kız onunla Belarusça konuşmuştu. Kendi dilinde konuşulduğunu duymayalı ne kadar da çok zaman olmuştu... Ses tonu, vurguları, tonlaması değişmişti.

"Irina!"

"Şııışt, sesini alçalt. Tanınmak istemiyorum."

Vasilij heyecanını dizginlemekte zorlanıyordu.

"Seni bir daha asla görmeyeceğimi düşünüyordum! Neredeyse dört yıldır ortada yoksun... Polis seni uzun süre aradı, üniversiteye bile geldiler. Bize, yani yurttaşlarına senin nerede saklandığını bilip bilmediğimizi sordular."

"Hiçbiriniz bir şey bilmiyordunuz böylece elleri boş çekip gittiler."

"Aynen. Sen anlat: Tüm bu yıllar boyunca neler yaptın? Şimdi nerede yaşıyorsun? Çok merak ediyorum!"

"Her şeyi bilmene gerek yok. Ama buraya geri dönmemim sebebi... birkaç sene öncekiyle aynı şekilde mi düşündüğünü öğrenmek."

"Ne hakkında?"

"Bana hayran olduğunu ve benimle birlikte bir şeyler hayata geçirmeyi hayal ettiğini söylemiştin, hatırlıyor musun?"

BELONGSTO KAKTUS TEAM

"Elbette."

Vasilij'in gözleri parıldamıştı. Irina onun hayatına doğru zamanda geri dönmüştü.

"Ve bunun yasadışı bir faaliyet olabileceğini de söylemiştin, hatırlıyor musun?"

"Hâlâ böyle düşünüyorum. Altına kanımla imza atabilirim."

"O zaman kimseye görüştüğümüzü söyleme ve yarın sabah saat onda Percy ve Spence caddelerinin köşesindeki halk kütüphanesine gel."

"Yarın pazar, kütüphane kapalı."

Irina ona göz kırptı.

"Aynen öyle."

***

Robert Louis Stevenson Kütüphanesi L şeklindeydi ve iki kolun birleştiği yerde ilginç bir girişi vardı. Hem giriş kapısı hem de uç kısımdaki yüksek pencereler her bir taraftan beyaz parçalara bölünmüş kemerlerle çerçevelenmişti. İçeride açık renk bir parke, bilgi alınan bankoya götürüyordu, ki burası bilgisayar bulunan tek yerdi. İç mekânı bölen hiçbir kapı yoktu, yani bir tür açık alandı. Duvarlar neredeyse tamamen içi kitaplarla dolu ahşap kitaplıklarla örtülmüştü. Alanın geri kalanı uzun masalar ve okuma ile bilgi alma için düzen içinde dizilmiş sandalyelerle doluydu. Tavandan düzenli bir şekilde küçük ve basit avizeler sarkıyordu. Tüm bunlar tek bir kattaydı. Klasik, basit ve samimi bir mahalle kütüphanesi izlenimi veriyordu.

Vasilij tam onda oradaydı. Camlardan içeri baktı. Irina içerideydi. Ona arkadan dolaşmasını işaret etti. Orada pek dikkat çekmeyen bir arka kapı gördü.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Sende buranın anahtarı mı var?"

"Elbette hayır ama içeri girmek çok kolay oldu. Bu kütüphanenin alarm sistemi bile yok. Sadece kapılar kilitli o kadar. Muhteşem değil mi? Burada kimse konuştuklarımızı dinleyemez."

"Ya kameralar?"

"Beni başkalarıyla mı karıştırdın? Kontrol ettim. Gel, seni Hans'la tanıştırmam lazım."

Dar okuma masalarından birinde bir adam oturuyordu. Eisenhower'ın bir kitabını karıştırıyordu. Kitap o kadar yıpranmıştı ki adam sayfaların elinde kalacağından korkuyordu. İkilinin geldiğini görünce onları karşılamak üzere ayağa kalktı. Saçları azdı, açık renkli küçük gözleri biraz korkutucuydu ve yırtıcı kuşlar gibi bir burnu vardı. Vasilij'in elini merak ve güvensizlik karışımı bir bakışla sıktı. Sonra bir espriyle buzları kırmak istedi: "Benim okuduğum yerde... olması gerektiği gibi bir kütüphane vardı. On beş milyon kitaplı hem de!"

Irina yurttaşına biraz bilgi verdi:

"Hans Zimmermann bizden birkaç yaş büyük. Ebeveynleri Alman kökenli. Harvard'dan mezun, ekonomi bölümü ve kendini... gösterme imkânı buldu."

"Dolandırıcılık ve kaçakçılık yüzünden tutuklanmış İsviçreli bir milyonerin çıkarlarını korudum diyelim."

"Kazancı iyi bir iş olmalı," diye yorum yaptı Vasilij.

"Güzel bir işti ama bir aksilik oldu."

"Hans birini öldürdü," diye netleştirdi Irina.

"Gerçekten mi? Neden?"

Vasilij bu habere pek de şaşırmış görünmüyordu.

"Kadın meselesi. Güzel ve kararsız kadınlar. Ne yazık ki ölen kişi milyonerin oğluydu."

"Ups! O zaman izini kaybettirmeye çalışıyorsun demektir."

"Bildin."

"Bu hikâyeyi internette okuyucunca hemen Hans'ı aramaya koyuldum. Bence bizim işimize uygundu. Bir süredir ailesiyle bağlarını koparmıştı ve izini bulmak imkânsızdı. Ama ben Santa Monica'da hâlâ irtibatta olduğu bir kuzeni olduğunu öğrendim."

"Irina'nın kim olduğunu öğrenip irtibata geçebildiği bir kuzen. Bugün buraya meraktan geldim. Eğer bir tuzak olsaydı bu saate kadar çoktan ölmüş olurdum."

"Bu noktada bize aklında ne olduğunu söylemek zorundasın artık Irina."

"Hâlâ bir eksiğimiz var: Bilgisayar uzmanı Francesca."

On dakika kadar daha beklediler ve sonra biri arka kapıyı açtı: "Girebilir miyim?"

Utangaç çıkan ses neredeyse bir fısıltıdan ibaretti. Ses iri bir kadına aitti, boyu bir yetmişten uzundu ve doksan kilo kadardı. Kendisinden beklenmeyecek bir çeviklikle hareket ediyordu.

"Gir! Selam Francesca, görüyorum ki hemen arka kapıya gelmişsin."

"Evet. Affedersiniz biraz geciktim. Doğruyu söylemek gerekirse… ben hep gecikirim, huyum kurusun."

"Eğer bizimle çalışacaksan bu hatanı düzeltmen gerekecek. Bunlar Hans ve Vasilij."

Karşılıklı tanışma esnasında Francesca'nın İtalyan ve Ame-

rikan olmak üzere çifte vatandaşlığı olduğu; Massachusetts Teknoloji Enstitüsü, Bilişim Teknolojileri Bölümü'nü bitirdiği ortaya çıktı. Son yedi yılda beş kez taşınmıştı. İki adam iri bir genç kız gibi görünmesine rağmen onun otuz yaşından fazla olduğunu düşündü. İnternette Ponzi Şeması'nın[2] rafine edilmiş bir versiyonunu uygulayarak bir haftada bir milyon dolardan fazla parayı cebe indirmesiyle ünlenmişti: Yatırımcılara bu işe dahil olacak yeni kişileri getirmeleri şartıyla cömert bir kazanç vaat ediyordu. Bugüne kadar elektronik dolandırıcılık konusunda uzmanlaşmış polislerden bile kaçmayı başarmıştı.

"Yeni bir meydan okuma arayışındayım. Açıkçası önceki tecrübelerimden yola çıkarak yasadışı konuları tercih ediyorum. Çok daha eğlenceliler çünkü."

"Tamamen katılıyorum," dedi Vasilij.

Dörtlü oturdu. Irina masanın başına geçti. Hepsi de havada tuhaf bir elektrik hissediyordu, sürprizli bir şeylerin ortaya çıktığı durumlarda böyle olurdu.

"Kafamda dönen fikrin detaylandırılması gerek. Kabul ya da reddetmekte özgürsünüz. Kabul ettiğiniz takdirde bir daha asla dışarı çıkamazsınız. Reddederseniz konuştuklarımızdan kimseye bahsetmeyeceksiniz. Birbirimizi anlamamız açısından bir örnek vereyim: Hans, eğer bize ihanet edersen bunun bedelini ilk ödeyen kuzenin olur."

Hans başıyla onayladı, hiç etkilenmemişti. Francesca ise şaşkın bir ifade takındı. Bu kadar katı kurallar beklemiyordu.

Vasilij nefesini tuttu. Bu çok ciddi bir andı.

Irina hemen lafı dolaştırmadan amacını anlattı.

2 Ç.N: İlk örneği 1910 yılında Charles Ponzi tarafından uygulanan, yasadışı para kazanmaya yönelik saadet zinciri uygulamaları.

BELONGSTO KAKTUS TEAM

"Bir reality şov[3] düzenlemek istiyorum."

Üç iştirakçi aynı şekilde tepki gösterdi, yani şaşkınlık ve hayal kırıklığı ile.

"Bu mu yani?" diye sordu Hans.

"Bu tür şovlar yıllardır var. Yurtdışında bile yaygınlar. Bunda ne yenilik var? İşin yasadışı tarafı ne?" diye karşı geldi Belaruslu genç.

"Evet ama benim reality şovum diğerlerinden farklı olacak, çünkü..." diyerek bilinçli bir ara verdi.

Ona aşağıdan yukarıya doğru bakan üçlü istemsiz bir yankı efekti yaratarak bir ağızdan sordu: "Neden..?"

"Çünkü katılımcıların fiziksel olarak ortadan kaldırılmalarını öngörüyor."

Kadının gözleri parıldıyordu, projesine ne kadar inandığı her halinden belliydi.

Vasilij ve Hans şaşırmıştı. Francesca ise büyük bir hızla gözlerini yere çevirdi. Korkmuş görünüyordu.

"Affedersin ama... bana biraz tuhaf bir fikir gibi geldi. Gerçekten de katılımcıların öldüğü bir program mı düşünüyorsun?"

"Evet, Vasilij."

"Canlı yayında?"

"Neden olmasın?"

"Irina sabret biraz: Böyle bir programı yayınlamana nasıl izin vereceklerini düşünüyorsun?" dedi araya giren Hans.

"Şifreli bir kanal kuracağız ve anahtar teslim bir ürün sunacağız."

---

3 Sıradan insanların yaşamlarını konu alan televizyon programı.

BELONGSTO KAKTUS TEAM

"Yani... her şeyi biz mi yapacağız?" diye sordu yine Hans. "Yer ve katılımcıların seçimi, reji ve prodüksiyon? Böyle bir projeye dört kişi yetmez ki!"

"Çok çevik bir yapı düşünüyorum: On kadar sabit insan ve bir grup destek sağlayıcı. Elbette ki ağzını sıkı tutan insanlar olacakları net."

Francesca aniden ayağa kalktı. Bembeyaz kesilmişti ve çok tedirgindi. Ama sesi büyük salonda çok güçlü çıktı: "Ciddi misin sen? Gerçekten de içinde masum insanların öldüğü böyle bir şey mi organize etmek istiyorsun? Sanırım öldürüldüğü demem daha doğru."

"Doğru."

"Ben böyle bir şeye dahil olamam!"

Irina ona öfkeyle baktı. Belki de Francesca'yı yanlış değerlendirmişti. Bu kız yeterince kötü değildi. Hans ve Vasilij ile aynı ırktan değildi.

"Neden?" diye sordu basitçe.

"Çalıp polisle başını belaya sokmak ve aldatmak ayrı şey, öldürmek ayrı şey."

"Sen kimseyi öldürmek zorunda olmayacaksın," diye açıkladı Irina.

"Ama kimbilir kaç tane cinayetin suç ortağı olacağım! İnsanlardan bahsediyoruz, masum hayatlardan. Ama sanırım bunlar sizin için karafatmalardan ibaret."

"Tamam, bu kadarı yeterli. Hemen burayı terk etmek zorundasın." Irina'nın ses tonu artık çok sert ve acımasızdı.

Francesca çıkışa doğru birkaç adım atmıştı bile. O kütüphaneden ayrılmak için sabırsızlanıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ağzımı kapalı tutarsam yaşamama izin vereceksin değil mi?"

"Evet. Eğer dudaklarını mühürlü tutarsan. Her şeyi unut. Elveda."

Francesca hayatında hiç olmadığı kadar korku içinde arka kapıdan çıkıp gitti.

Birkaç saniye sonra Vasilij sessizliği böldü.

"Gerçekten gitmesine izin mi veriyorsun? Bu şekilde çok büyük bir risk alıyoruz. Bizi birkaç ay sonra bile ihbar edebilir. Belki onu yakalarlar ve o da bilgi karşılığında ceza indirimi alır."

"Francesca bunu henüz bilmiyor ama o zaten çoktan öldü. Son yaptığı bilgisayar dolandırıcılığı New Yorklu bir mafya ailesinin dölünü mahvetmiş. Bunu onunla ilgili bilgi toplarken öğrendim. Bunlar alay edilmeyi hiç sevmezler, onlar için büyük bir ayıp. Onun tehlikede olduğunu anladığını ve korunmak için bize katılacağını düşünüyordum. Belli ki yanlış hesap yaptım."

"Tamam. Başa dönelim," dedi Hans aceleyle. Sonra şov hakkında sorular sormaya başladı.

"Böyle bir şovu nerede yapmayı düşünüyorsun?"

"Küçük ve kaybolmuş adalarda. Orada bir ev inşa edeceğiz, prefabrik bir şey ve katılımcıları orada birlikte yaşamaya zorlayacağız. Bu, çatlaklar yaratacak ve nasıl bir cehenneme düştüklerini anladıklarında gerçek ve büyük çatışmalara dönüşecek."

"Sanırım sen beni bir iş planı çıkarmam için işe alıyorsun, doğru mu?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet Hans, benim kafamda sen hesapları tutması gereken kişisin: Masrafları öngören, gelirleri kontrol eden ve kritik konuları rapor eden."

"Sana şunu hemen söyleyeyim ki ekonomik açıdan böyle bir şeyin yapılması mümkün değil. Tabii eğer sen son derece zengin biri değilsen."

Irina bir süre öfkeli bir halde durdu. Önce Francesca şimdi de Hans. Oysa o fikrinin geçerliliğinden son derece emindi.

"Finansörler bulacağız. Şovun birkaç bölüm yapılmasını öngörüyorum. Bence üçüncü yıldan itibaren büyük para kazanmaya başlayacağız."

"İnsanları bu tür bir şova katılmaya nasıl iteceğiz? Gerçek birer kamikaze olmaları gerek." Vasilij yüksek sesle düşünür gibiydi.

"Adaya gelmeden önce onlara oyunun kurallarını açıklamayacağız. Onları egzotik yerler sunup muhteşem bir final ödülü vaat ederek çekeceğiz."

"Birçoğu bu yemi yutmaz."

"Ama geri kalan birçoğu da yutar."

"Böyle bir programı kim izler ki?"

"Haydi ama Hans, çok saf bir soru: Canlı yayında ölüm izlemek için para ödemeye hazır ne çok insan olduğuyla ilgili fikrin var mı? Özellikle de kimse onların bu korkutucu arzusunu öğrenmeyecekse? Bunun karşılığında tuzlu bir meblağ talep edeceğiz ve 'ürünümüzü' sadece ekonomik açıdan çok iyi durumda olanlara sunacağız. Nitekim bu bile bize çok geniş bir kullanıcı tabanı sunar. Ayrıca buna benzer bir şeyin olma-

dığını unutmayın, en azından benim bildiğim kadarıyla yok ve taklit edilmesi de kolay olmayacak."

Irina'ya sorular yağıyordu. O ise tereddüt etmeden cevaplıyordu, onları ikna etmeye kararlıydı. İtirazları dinleyip sakin bir tonla cevap veriyordu ve dirençlerini kırmaya çalışıyordu.

"Er ya da geç yakalanacağız."

"Hayır, her üç yılda bir yer değiştirirsek ve bağlamsal olarak yarışmacıların gönderileceği farklı bir devlet seçersek yakalanmayız."

"Maliyetleri amortize etmek gerektiğini anlıyorum ama aynı yerde üç yıl kalmak bana çok riskli geliyor."

"Alternatifleri düşün: Sürekli farklı yerler için sürdürülemez maliyetler, 'çalışanların' sürekli değişmesi, geride bırakabileceğimiz izlerin çoğalması, programlama için çok kısıtlı zaman... Güvenin bana üç yıl en uygunu."

"Bize hâlâ yarışmacıları kimin öldüreceğini ve ona kimin yardım edeceğini söylemedin."

"Bu işin sürprizli kısmı. Kimse yardım etmeyecek."

"Herkese karşı tek başına mı olacak? Ne kadar yetenekli olursa olsun yenilecek demektir."

"Hiç de öyle düşünmüyorum. Toplamda on yarışmacı olacak. Katil ise dövüş sanatları konusunda tek usta olacak. Katılmak isteyenlerin başvurularını büyük titizlikle inceleyeceğiz."

"Hepsi erkek mi olacak?"

"Hayır, kadınlar da olacak. Seyircilerin ilgisinin artmasına katkıda bulunacak güzel ve savunmasız kızlar. Neredeyse tamamen erkek bir izleyici kitlesi bekliyorum."

"Seçimler, çekim, mekân, reji... Bunlar için kimlere gideceğini biliyor musun?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Doğrusu hayır. Tek bildiğim işlerinde çok iyi olmaları gerektiği ama aynı zamanda ahlak yoksunu da olmaları lazım. Altı ay içinde hepsini belirleme niyetindeyim."

"Finansörler?"

"Bunun için en az bir yıl gerektiğini düşünüyorum."

"Peki ya katil?"

"O çoktan belirlendi, çok iyi bir iş çıkaracağından eminim."

"Yayına ne zaman başlamayı düşünüyorsun?"

"2003'ün sonundayız. İlk şov 2006'da olacak."

"O zamana kadar idare edecek birikmiş param yok. Bildiğin üzere önümüzdeki sene başı Belarus'a geri dönmek zorundayım," dedi Vasilij üzüntülü bir tonla.

"Ortadan kaybolacaksın, aynı Hans'ın ve benim yaptığımız gibi. Sana borç vereceğim. Burada Amerikan Hükümeti üniversite için parası olmayan öğrencilere yardım etmek için de böyle yapıyor."

"Ama sonra faiz isteyeceksin..." dedi yurttaşı gülümseyerek.

"O konuda merhametli olmaya çalışırım."

"Benim projen için herhangi uygun bir yeterliliğim yok Irina. Neden beni istiyorsun?"

"Çünkü bana bir yardımcı lazım. Gördüğüm kadarıyla senin kafa yapın buna çok uygun."

"Vicdansız olduğumu nereden biliyorsun?"

"Bunu bana birazdan sen kendin söyleyeceksin?"

Vasilij hiç tereddüt etmeden onayladı: "Doğru, vicdansızım. Ve bu çılgın macerada peşinden gelmeye hazırım."

"Sen ne diyorsun Hans?"

BELONGSTO KAKTUS TEAM

"Eğer bana bizzat birini öldürmek zorunda kalmayacağımı söylersen varım. İnanılması zor bir fikir... ama şu an işe yarayabileceğini düşünmeye başlıyorum."

"O zaman anlaştık."

İki karşıt ruh hali arasında kalakalmışlardı: Çok hırslı bir amaç için duyulan endişe ve bunu başarma yönündeki heyecan.

"Bu girişimimize ne ad vermeyi düşünüyorsun?" diye sordu Vasilij.

"Pek önemi yok. Malum sebeplerden ötürü herhangi yasal bir evrakta yazılmayacak sonuçta," diye yorum yaptı Hans.

"Ama bizim için önemli. Hem sonra katılımcılar için özgeçmişlerini gönderecekleri bir alıcı yaratmamız şart."

Irina bunu da düşünmüştü.

"Adı... '*Görünmez Düşman*' olacak."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

SUÇ İŞLETMESİ BAŞKA İŞLETMELERE BENZEMEZ

Irina, Hans'ın iş için hazırladığı gider planını görünce suspus oldu. Altı sıfırlı bir dolar tutarıydı ve onun öngördüğünün tam yedi katıydı. Ek olarak bu, görünüşe göre de çok iyimser bir tahmindi. Her ne kadar rekabet analizinde hiçbir rakibin olmaması olumlu bir yön olsa da risk analizinde pes etmek için iyi sebeplerle dolu sekiz sayfa vardı.

"Hans cesaretimi kırmaya çalışıyor olabilir misin?"

"Kesinlikle hayır. Zaten bu vakit kaybı olur. Sen ya fikrini hayata geçireceksin ya da bu işle bir batacaksın."

"Ne cesaret verici bir şey söyledin ama."

"Finansörler açısından ne durumdayız?"

"Kötü diyebilirim. İlgilenen birileri var ama büyük kâr ortağı olmak istiyorlar. Bense elim kolum özgür olsun istiyorum, o yüzden para talep ediyorum ve bir yıl içinde %40 faizle geri ödemeyi teklif ediyorum."

Elinde sunacağın hiçbir garanti yok Irina. Likiditeye ihtiyacın var. Şov başlamasa ya da başarısız olsa bile borcunu ödeme imkânın olduğunu anlamak zorundalar."

"Yani sen anlaşmaya varmam gerektiğini düşünüyorsun."

"En azından ilk zamanlar için bir ortak şart."

***

"Oturun Bay Turner."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Adamın buruşuk bir yüzü, keskin bir burnu ve sürüngenlerinkine benzeyen koyu renkli iki küçük gözü vardı. Ama eskilerden kalma bir şıklıkla giyinmişti. İçeri girer girmez dört sıra iki düğmeli ceketini çıkardı ve sol göğüs cebinde kırmızı keten bir mendil olan parlak gri Armani takım elbisesini, bembeyaz ipek gömleğini, kırmızı Hermes kravatını ve Church's marka bağcıklı kahverengi ayakkabılarını gözler önüne serdi.

"Ofisiniz burası mı?"

"Öyle, sıradan bir dairede müTevazı bir oda. Burayı sahte bilgilerle kiraladığımı öğrenmek sizi şok etmez sanırım."

"Benim zevklerim için çok sıradan."

"Evet, tahmin ediyorum. Size sigara ikram edebilir miyim?"

Kendisine uzatılan köşeleri yuvarlak gümüş rengi şık paketi gören Turner'ın yüzü aydınlandı.

"*Treasurer,* en sevdiğim marka! Görüyorum ki hakkımda bilgi edinmişsiniz."

"Sizin de benim hakkımda edinmiş olduğunuz gibi."

"Denedim ama çok az bilgiye ulaşabildim. Telefonda kendinizi Crystal olarak tanıttınız ama bunun sahte bir isim olduğu şüphesiz. Farklı ortamlarda arayış içinde olduğunuz anlaşılıyor: Daha önce emsali görülmemiş bir reality şova hayat vermek üzere para arayışı içindesiniz. Kararlı, zeki ve yetenekli olduğunuzu söylüyorlar. Ayrıca yer seçimi, lojistik, reji ve şifreli yayın için ahlaki değerlere önem vermeyen profesyoneller aradığınızı da biliyorum."

Turner onun sigarasını yakması için bekledi, sonra bir şey arayışında etrafına bakındı. Irina ona hızla bir küllük uzattı.

"Çok hoş bir misk kokusu yayıyorsunuz."

BELONGSTO KAKTUS TEAM

"Sever misiniz Bay Turner?"

"Evet, çok güzel. İsterseniz bana Frank diyebilirsiniz."

İşadamı maviye çalan bir duman dalgası çıkardıktan sonra dansa başladı: "Şimdi, işten konuşalım."

"Bunun için buradayız. Fikrimle ilgili ne düşünüyorsunuz?"

Adam gülümsedi. Küçük siyah gözlerinden kötücül bir ışıltı geçti.

"Gerçek ölülerin olduğu bir reality şov düşünen ilk kişi değilsiniz ama görünen o ki bunu gerçekten yapmak isteyen ilk kişisiniz."

"Onaylıyorum: Bu konuda ciddiyim."

"Genç, deneyimsiz, muhtemelen burada kaçak yaşayan bir göçmensiniz ve ne yazık ki hâlâ tam olarak deneyemediğiniz bir ekibiniz var. Hırs ve heyecan yetmez. Köpekbalıklarıyla başa çıkmanız gerekecek."

Irina bu provokasyona düşmedi.

"Olabilir ama size diyorum ki birkaç yıl sonra bu şov gerçek olacak."

"Sizinkiler iki paralık satış teknikleri."

"Ben pazarlamacı değilim: En iyisini istiyorum, teknoloji ve profesyonellik olarak da öyle. İş ortaklarının seçimi iyi durumda. İşinde iyi olan ve aynı zamanda yarışmacıların ölümüne kayıtsız kalan insanlar bulmanın kolayın çok ötesinde bir iş olduğunu tahmin edersiniz. Hapse düşme riskleri var ve iyi para almak istiyorlar. Ekibin test edilmesi gerek evet ama çaylak değiller. Gerçekçi bir iş planı hazırladığımı ve benim de çulsuzun teki olmadığımı ekleyeyim. Hepsinin ötesinde, yeri geldiğinde ben de köpekbalığı olmayı bilirim."

BELONGSTO KAKTUS TEAM

"Tekrarlıyorum: Pisliklerin pislikleriyle iş yapmak zorunda kalacaksınız, bu benim de ait olma şerefine nail olduğum bir kategoridir. Ve kendinize kanın içinde yol açmak zorunda kalacaksınız."

"Siz hiç birini öldürdünüz mü Bay Turner?"

"Elbette. Neden soruyorsunuz?"

"Güzel o zaman bu odadaki tek katilin kendiniz olmadığını bilin."

Adam bir an düşünmek için durdu.

"Bunun sizin yönetimsel yeteneklerinizle ne ilgisi var?"

"Hiç. Ama artık benim de o 'vicdandan tamamen yoksunlar' kategorisine ait olduğumu biliyorsunuz."

Turner gülümsedi.

"Tamamen çıldırmış olmalısınız ama hoşuma gitti. Konuya dönelim: Sadece fikrinizi gerçekleştirmek için değil ama aynı zamanda işinizi başlatabilmek için de bana ihtiyacınız var. Eğer maddi açıdan yeterli kaynağınız olsaydı para arayışına bu kadar erken başlamazdınız. Ben size çok para borç verebilirim."

"Ne kadar bir tutardan bahsediyoruz?"

"Doğru faiz oranıyla size üç milyon dolar verebilirim."

Turner rakamı sağ elinin üç parmağını Irina'nın gözleri önünde sallayarak gösterdi. Kadın ise heyecanını bastırma konusunda çok dikkatliydi.

"Böyle bir rakamla yatırım yapmaya hazır olduğunuza göre işleriniz iyi gidiyor demektir."

"Bildiğiniz üzere finanstan inşaata, sanattan uyuşturucuya kadar birçok alanda aktivite halindeyim. Ve riski gerçekten de çok seviyorum, aynı şey yatırımlarım için de geçerli. Diğer

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yandan suç işletmesi başka işletmelere benzemez. Yatırım yapmam gerektiğinde birikimimin keyfini sürüyorum. Bana nasıl ulaştığınızı ve böyle bir cinayet şovunu telefonda nasıl açıkça anlatabildiğinizi bilmiyorum. Ancak iş anlamında hâlâ çok geridesiniz, 2006'da yola çıkmak için çok yavaş ilerliyorsunuz."

"Aklınızda bana teklif etmek üzere hangi yüzde var?"

"Yüzde 40. Eğer matematikte iyi değilseniz..."

"Hayır, teşekkürler sıkıntım yok. Yani bu işten 1.200.000 dolar cebe indirmek istiyorsunuz. Peki bu faizi benden ne zaman alacaksınız?"

"Paramı size verdikten sonra iki sene içinde. Gecikme yok. Taksit yok."

"Peki ya borcu ödeyemezsem?"

"Öleceksiniz, siz ve iş ortaklarınız. Bu, geçmişte kendilerine önemli meblağlar borç verdiğim kişilerle yaşandı. Genel olarak oldukça acımasızımdır."

"Beni etkilemeye çalışmayın Frank. En iyi alacaklı canlı olandır. Ölü birine bir sent bile borç veremezsiniz."

"Ama benim bu tepkimden korkmak sizin önümüzdeki aylarda en büyük itici gücünüz olacak. Böylece batmamak için bir sebebiniz daha olacak."

Irina satranç oynadığı izlenimine kapıldı. Bu oyunda iyiydi. Rakibinin hareketlerini nasıl tahmin edebileceğini biliyordu. Onu yavaş yavaş ağına düşürmek için savunmaya geçmiş gibi numara yapıyordu.

"Bu şov ile bu kadar hızlı bir sürede böyle bir gelir elde edemeyeceğimizi biliyorsunuz. O yüzden şimdiden alternatif teklifinizin hazır olduğuna eminim."

BELONGSTO KAKTÜS TEAM

"Aynen öyle: Ortak olalım. Tüm kârın yüzde 60'ı benim, yüzde 40'ı sizin. Ve bana üç milyon doları faizsiz geri ödeyin."

Irina böyle bir teklifi bekliyordu. Onun için bu şartlarda bir teklif kabul edilemezdi. Projenin liderliğini kaybetmeden işini kurtarabilmesini sağlayacak bir uzlaşma yolu bulmak zorundaydı. Eğer bu adam bu parayı getirirse, Irina borçların geri ödenebilirliğini garanti etmiş olacaktı, bu da diğer yatırımcıların da şova para yatıracağı anlamına geliyordu. Ortada yatırım için sunulmaya hazır dağlar kadar para olabilirdi. Turner kilit isimdi.

"Karşı teklif sunuyorum: Yüzde 50 – 50. Size üç milyon doları ilk şovun bitiminde, 2006 yılında geri ödeyeceğim."

Turner başını iki yana salladı.

"Hayır, para bende, ben karar veririm. Yönetimin bende olmasını istiyorum."

En hassas noktaya gelinmişti. Irina sözlerini vurgulayarak konuştu: "Fikir benim, organizasyonun yükü benim üstümde, adamları ben seçiyorum. Sizin için eğlenceli bir bahisten ibaret, benim için affı olmayan bir deneme. İlk yıl elli elli olacak, kâr getireceğinden eminim. Sürekli güncellenecek ve yatırımlar konusunda anlaşmazlık olması halinde son söz hakkı sizde olacak. Paranın geri ödenmesine kadar. İlerisine sonra bakarız."

"Yapacak bir şey yok."

"Size teklif edebileceğim en fazlası bu. Düşünün. Şimdi izin verirseniz ilgili diğer yatırımcılarla görüşeceğim."

Turner'ın ses tonu çok kararlı, hatta iğneleyici bir hal aldı: "Hiçbiri size üç milyon teklif etmeyecek."

"Emin misiniz? Bu işten ağzı sulanan tek kişi siz değilsiniz."

BELONGSTO KANTISTEAM

"Ne sanıyorsunuz ki, hepsini kontrol ettim. İrtibat kurduğunuz tüm yatırımcıları tanıyorum ve ortaya koyabilecekleri rakamları biliyorum. Benim teklifimin yanına yaklaşamazlar."

"Siz Los Angeles'taki girişimcilerden bahsediyorsunuz. Ama ben global ölçekte hareket ediyorum. Belki bu şehirde sizin teklifinizi geçecek kimse yoktur ama ben Araplarla, Rus-larla ve Çinlilerle de görüştüm. İddiaya girerim ki onlar da bilgi toplamıştır ve sizin ne kadar teklif etmeye hazır olduğunuzu öğrenmişlerdir."

Turner birden tüm kibrini kaybetti. Kesinliğin içine bir şüphe dalgası sızmıştı.

"Eğer şartlarımı kabul ederseniz başka girişimci aramayacağım. Sizin gibi tek bir ortak ve söz sahibiyle çalışmaktansa uluslararası bir ortağı yönetmek çok daha karmaşık elbette. Ama şimdi karar vermenizi istiyorum, işi uzatmak gereksiz."

Çelik gibi soğuk gözlerini adama dikti. Turner böyle sıkıştırılmaya alışkın değildi. Elinin tersiyle alnında onu rahatsız eden ter birikintisini sildi. Karşı çıkacak hiçbir fikir gelmiyordu aklına. Ve pes etti.

"Tamam, kazandınız. Bu işin dışında kalma fikri hoşuma gitmiyor. Elli elli, son söz bende ve 2006'da duruma tekrar bakacağız. Ama ilerleme görmezsem başınız belada demektir."

El sıkıştılar. İkisinin de hareketlerinde temkinli bir tavır vardı.

Misafirin arkasından kapıyı kapatan Irina derin bir nefes aldı. Her şeye rağmen iyi gitmişti. Çünkü yapacağı başka görüşme yoktu. Blöf yapmıştı. O ana kadar tek tutarlı teklif sunan kişi Turner olmuştu. Ona gerçek bir imkân sunan tek kişi oydu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

***

"Sen olacaksın değil mi?"

"Neyi kastediyorsun?"

"Şovun katılımcılarını öldüren kişi sen olacaksın."

Irina cevaplamadan önce biraz bekledi. Vasilij onun düşüncelerini okuma konusunda hep çok başarılı olmuştu. Ama o, katilin kimliğini ortaya son anda çıkarmayı tercih ederdi.

"Hans'a bundan bahsettin mi?"

"Hayır ama belki o da anlamıştır. Bu rol... şovun başarısı için çok kritik, o yüzden herhangi bir katile emanet edemezsin. Bu kişi bir "*top killer*" olmalı ve kendisine çok yüklü bir para ödenmesini istemeli."

Irina dürüst olmaya karar verdi.

"Evet, katil ben olacağım. Yapamayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Eh, umarım yaparsın ama... tüm sonuçları düşündün mü?"

"Eğer içini rahatlatacaksa Fransa'da geçen yıl bir tür katil okuluna devam ettim. Dokuz ayda çok fazla şey öğrendim."

Irina'nın şapkasından kimbilir çıkardığı kaçıncı tavşan karşısında Vasilij birkaç saniye sustu.

"Sana dokuz kişiye karşı yalnız başına nasıl mücadele edeceğini öğrettiler mi?"

"Herkesin herkese karşı olduğu savaş simülasyonları vardı. Şimdi düşünüyordum da orada da hep on kişilik bir gruptuk tıpkı adada olacak on yarışmacı gibi. Tek fark Fransa'da silahlı ve acımasız insanlarla birlikteydim. Şovda işim daha kolay olmalı."

"Çok da değil. Bazen tehlike altındaki bir sivil hiç beklenmedik şekillerde tepki verip sahip olduğu hiç düşünülmeyen kaynaklar bulabilir."

BELONGS TO KANTIS TEAM

"Ne korkunç..."

"Hemen üç ya da dört yarışmacıyı öldürmek senin için daha iyi, tabii kendini deşifre etmeden. Böylece diğerlerini sonra daha sakince halledebilirsin."

"Şovun on gün kadar sürmesini istiyorum. Her gün bir yarışmacıyı öldürmeye karar verdim."

Vasilij ona alay ediliyor olmaktan korkar gibi baktı.

"On gün çok uzun Irina. Planları son anda değiştirmek zorunda kalacaksın, ikna edici olmak için herkese rol yapmak zorunda olacaksın. Tek bir şüpheleri bile olsa canından olma riskin var. Adada en azından yardıma koşmaya hazır bir ekibin olmasına izin ver."

"Hayır, 'herkese karşı tek başına' oyunu izleyicilerimiz tarafından daha çok sevilecek. Finalin etkisi kesinlikle azalmamalı."

"Senin dokuz kişiyi öldürmeyi bu kadar küçümsemeni anlayamıyorum. Şunu netleştirelim yalnız, senin bu cehennemden çıkma soğukluğuna hayranım ve bu dünyada eşin benzerin olmadığına inanıyorum."

"Merhametsiz olduğunu söylediğini hatırlıyorum."

"Evet öyleyim. Yani birkaç aptal bu kadar gizemli bir şova katılmaya karar verip de öldürülüyorsa belalarını aramışlardır benim için. Öldürülmelerini görmek bende hiçbir etki yaratmaz, benim için film izlemek gibi bir şey. Ama ben bizzat birini öldürmek zorunda kalsam, bir şeyler beni durdurur. Bilmiyorum sanırım bu insanın aldığı eğitime de bağlı."

"Hayır, içinde olana bağlı. Ben bugüne kadar intikam için öldürdüm..."

BELONGSTO KANTUS TEAM

Bunu Vasilij'in önünde ilk defa bu kadar açık itiraf ediyordu. Genç hiç tepki vermedi. Irina'nın konuyla ilgili deneyimleri olduğu çok açıktı zaten.

"Ama meydan okuma için öldürmenin de hoşuma gideceğine inanıyorum. Yarışmacılarla aramda olacak bir meydan okuma. Ya ben ya onlar. Senin canına karşı benim hayatım. Tıpkı arenadaki bir gladyatör gibi. Bu aynı zamanda kendime de bir meydan okuma. Bu işin başarılı olması için her şeyi yaparım ve katılımcıların çok muhteşem ve televizyona layık bir şekilde ölmelerini istiyorum."

"Bir fark yaratır mı?"

"Benim için evet. Şık bir şekilde öldürmeyi bildiğime inanıyorum ve yarışmacıların hepsini öldürebileceğime de eminim, hem de her sefer farklı bir şekilde. Bunun için bedenimi ve fiziğimi uzun süre eğittim. Suç konusunda sıra dışıolduğumu herkese kanıtlamak istiyorum."

Sözleri içsel bir doyumla doluydu.

Vasilij ona bir yarışçının Ferrari'ye baktığı gibi baktı.

"Irina, sonunda hayalini gerçekleştireceğini biliyorum. Ve bunun bir parçası olmak güzel olacak."

"Umalım ki haklı çık..." Cep telefonunun sesi konuşmalarını böldü.

"Evet?... Gerçekten mi? Emin misin? Tamam, bir sorun eksildi demektir. Teşekkürler."

"İyi bir haber mi?"

"Hem de çok! Arayan Hans'tı. Burada, Los Angeles'ta az önce silahlı bir çatışma yaşanmış ve biri tam da doğru zamanda ölmüş."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

***

Popov duyduklarına inanamıyordu. Drummond ile konuşmak için aramıştı. Teğmenin ofisinde telefonu cevaplayan biri ona haberi vermişti.

"Ne oldu?" diye sordu altüst olmuş halde.

Acıdan çatlayan ve güçlükle çıkan yavaş bir ses yanıtlamaya çalıştı.

"Teğmen Apple Store'da alışveriş yapan eşine eşlik ediyormuş. Ne yazık ki kendini bir soygunun ortasında bulmuş. O sırada görevde değildi ama asla silahını... asla silahını yanından ayırmazdı. Soyguncuları şaşırtmaya çalışmış ve birini vurmuş, ama diğeri... onu vurmuş."

"Suçluyu yakaladınız mı?"

"Çok geniş bir arama var şu an. Bizden birini vurdular. Onları bulacağız."

"Soyguncular arasında bir kadın olup olmadığını biliyor musunuz?"

"Kadın mı? Hayır, yüzleri kapalıymış ama ikisinin de erkek olduğuna şüphe yok. Elimizde kamera kayıtları var. Biri yaralı. Uzağa gidemezler."

"Çok üzgünüm. Teğmen Drummond'un yerine kim bakacak.?"

"Şu an için kimse. Olay dün oldu. Henüz cenazesi bile yapılmadı."

"Anlıyorum. Beni birkaç gün önce arayıp telefon sekreterine mesaj bıraktığını gördüm. Sanırım benimle Irina Koronets hakkında konuşmak istiyordu."

"Kim?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Önemli değil, ben tekrar ararım."

"Görüşmek üzere."

Popov üzgün bir halde telefon ahizesini yerine koydu. Drummond artık yoktu. Los Angeles'taki tek irtibat noktasıydı, kendisi dışında Irina'nın tüm hikâyesini bilen tek kişiydi. İçgüdüsel olarak hemen intikam olasılığını düşünmüştü. Birkaç yıl önce Drummond, Irina'nın sevgilisi Adam Cruise'a koruma vermemişti. Ama az önce telefonda duydukları Irina'nın bu olayla pek ilgisi olmadığını gösterir nitelikteydi.

Emekli komiser huzur bulamıyordu. Drummond'un tam da o anda mı bilgisayar alacağı tutmuştu? Neden soyguna müdahale etmeye kalkmıştı? Ne düşünmüştü? Ama sonuçta aksiyon adamıydı ve bir soygunu öylece izlemeyi kabul edemezdi. Silahlıydı. Tedbir amaçlı olmalıydı. Ya da belki de karısını korumak istiyordu.

Lanet olasıca telefon sekreteri. Keşke o kısa mesajın geldiğini daha önce fark edebilseydi. Mesajda onunla görüşmek istediğini söylüyordu. Bu lanet trajedi yaşanmadan önce onu arasaydı son haberleri alabilecekti.

Popov, Los Angeles Polis Departmanı Güneybatı Bölümü'nde kendine başka bir temas bulmak zorunda olduğunu anladı. Vazgeçmek istemiyordu. Irina'yı yakalamak için tek bir parça eksikti. Kesin kanıtı bulacağını ve yıllar sonra adaletin gerçekleşeceğini hissediyordu. Ya da belki de sadece onu bir şekilde durdurmanın mümkün olduğuna kendini inandırmak istiyordu. Onu durdurmak... Çünkü onun ne kadar tehlike olduğunu herkesten çok biliyordu.

BELONGS TO KANTUS TEAM

O kimbilir nerede gömülü olan ya da belki de hiç olmayan kanıtları aramakla vakit kaybederken Irina gölgede tehlikeli bir şey inşa etmekle meşguldü. Yakında durdurulamaz olacaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BİR KÂBUSU İNŞA ETMEK

"Tünel mi, hayır!"

"Tünele evet. Hatta tüneller. Bir ana tünel olacak, yatay, odalara ve banyolara erişim sağlayan altı dikey kolu olacak. Böylece yarışmacılar oda kapılarını kilitleseler bile ben odalar arasında hareket edebileceğim ve cesetleri bir tür hile ile ortadan kaldırabileceğim."

"Böyle gidersek kâr etmeyi unutalım!"

Hans, Irina'nın sürekli iyileştirme talepleri karşısında şaşkına dönmüştü. Operasyon aşamasından bir adım uzaktaydılar ama maliyetler artmaya devam ediyordu.

"Bir şey daha var: En yeni nesil ses kameralarını ve mikro hoparlörleri istedim. Ön kayıt için seçtikleriniz iyi değil, çok eski. Neredeyse görünmez olmalarını, görüntü kaydının mükemmel olmasını; sesin net ve keskin olmasını istiyorum. Müşterilerimize en iyisini sunmak zorundayız. Ve bunların ev içinde ve dışında bol miktarda olmasını istiyorum. Yarışmacıların her yerdeki hareketlerini kontrol edebilmeliyiz."

"Sanırım kendimi iyi ifade edemedim. Eğer program bir fiyasko olursa, yatırımcılarımız paralarını faizleriyle birlikte geri almak için sıraya girecek. Bu noktada her şeyi şov için harcamış olduğumuzdan anlaşmaların şartlarını yerine getiremeyiz. Bu durumda 'dostlarının' ne tepki vereceğini düşünmeye cesaret bile edemiyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kadın tereddüt etmeden hiç de uzlaşmacı olmayan bir tonla cevapladı:

"Benim dostum yok Hans. Hiç olmadı. Benim senin de bir parçası olduğun 'sihirli çemberim' var, ortak çalışanlarım var, bu işe para koyan insanlarım var. Endişelerini anlıyorum ama ben durumu farklı görüyorum. Her açıdan mükemmel bir ürün oluşturmak için ekonomik imkânlardan yararlanmalıyız. Yakında bu reality şovu birkaç bin insana sunacağız. Onları bir bir seçtik, muhteşem finansal imkânları ve güçlü heyecanlar için arzuları var. Politikacılar, bankacılar, yeni Rus zenginleri, mafyanın baş yöneticileri, Kolombiyalı kartel liderleri, spor ikonları... Bazıları hiç beklenmedik kişiler, bazıları ise tehlikeli olmalarıyla ünlü olan polisin erişemeyeceği kişiler. Kurallar hepsine açıklanacak. Özellikle iki kural öne çıkıyor: Yakalanmaları halinde reality şov hakkında bir şey bildiklerini inkâr edecekler. Ve şovun hiçbir görüntüsü saklanmayacak. Ben şovun çok başarılı olacağına eminim ve ikinci bölüm için bizi onlar arayacak. Onları arkamıza alınca, ağızdan ağıza bu işin yayılması ile başka bir sürü müşterimiz olacak."

Hans boşa nefes tükettiğini biliyordu. Irina kafasına bir şey koyunca yoluna çıkan tüm engelleri yok etmeye hazırdı.

"En azından yerle ilgili içimi rahat tutabilir miyim?"

"Evet, Maldivler iyi. Binden fazla adaya sahip bir takımada. Üstünde yaşanan adaların sayısı iki yüzü geçmez. Bizi orada kimse rahatsız etmeyecek."

***

Ona beklemesi söylenmişti. Orada birkaç dakikadır sessizce ayakta duruyordu. Açılmasını dört gözle beklediği kapıya

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bakıyordu. Biri klasik müzik dinliyordu. Ses çok kısık olmasına rağmen çalanın hangi bestecinin eseri olduğunu tahmin etmeye çalıştı. Konuya pek aşina değildi ama ünlü bir parça olduğundan emindi.

Müzik durdu. Birkaç saniye sonra kapı açıldı.

"Girin."

Sakallı adam Irina'nın çalışma odasına girdi.

"Hoş geldiniz Bay Goldstein."

Kadının çelik gibi el sıkışı adamı şaşırttı.

"Gördüğünüz üzere çağırdığınız gibi geldim."

"Müteşekkirim. Size telefonda açıkladığım gibi benimle çalışmanızı istiyorum. Yılda on gün. İyi para alacaksınız ama yasadışı ve riskli bir iş sözkonusu."

"Biz aktörler sıradanlıktan nefret ederiz. Sizinse aklınızda çok orijinal bir fikir var, duydum."

"Eğer teklifi kabul etmezseniz, iyiliğiniz için biz hiç görüşmedik bunu iyi bilin."

Goldstein onayladı, endişeden çok heyecan içindeydi.

"Sizi UCLA'daki oyunculuk derslerinde fark ettim."

"Ben sizi hatırlasam bile bunu hafızamdan hemen silerdim. Kimliğinizi gizlemek istediğinizi biliyorum. Benim için siz Crystal'sınız. Telefonda kendinizi böyle tanıttığınıza göre başka bir bilgiye ihtiyacım yok. Madem üniversitede sınıf arkadaşıydık birbirimize sen diye hitap edebiliriz."

Irina ona memnun gözlerle baktı. Her ne kadar sakal büyük gösterse de Goldstein ondan sadece iki yaş büyüktü. Okulda herkesin dilindeydi. Kızlar onun sahnedeki performansına, doğallığına ve özellikle de biraz kilolu fiziğinin aksine zarif olan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yüz hatlarına övgüler yağdırıyordu. Arkadaşları ise kişiliğinden şikâyetçiydi, arzu ettiklerini ve şöhreti kolaylıkla elde edişi hoşa gitmiyordu. İstediğini almak için kirli oynamayı sevdiğini söyleyenler bile vardı. Mezun olur olmaz Broadway'deki tiyatro gruplarından biriyle kontrat imzaladı ki bu çok nadir olan bir şeydi.

"Tamam Tony öyle diyelim. Konu şu: Katılımcıların fiziksel olarak öldüğü bir reality şov hazırlıyorum. Yani öldürüldüğü."

Rengi solan Goldstein istemsiz bir hareketle kollarını göğsünde kavuşturdu. Kendini koruma ihtiyacı duymuş gibiydi. Sonra bir şeyler geveledi.

"Ben... bununla ne ilgim var?"

"Senin kondüktör olmanı istiyorum."

Adamın son derece şaşkın ifadesi Irina'yı biraz daha açıklamaya itti.

"Yayının yapılacağı yerde bir kondüktör istemiyorum ama sahne dışı bir ses düşünüyorum. Yarışmacılarla evdeki mikrofonlar aracılığıyla konuşacak biri."

"Siz... benim sesimi mi istiyorsunuz? Sadece bu mu?"

Her ne kadar bunu söyleyen kendisi olsa da kadına sen diye hitap edememişti. Sanki ikisi arasında son derece net bir hiyerarşi olduğunu sezmiş gibiydi.

"Evet. Senin çok güzel bir ses tonun var Tony. Doğuştan gelen bir yetenek. Ayrıca derslerde de tüm renk, hacim, zaman ve ritim olanaklarından yararlanarak sesini nasıl değiştireceğini öğrendin. Sonuç tam olarak aradığım şey."

"Yarışmacılarla... ne şekilde konuşacağım?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Farklı tonlar istiyorum: Ciddi, alaycı, şefkatli, rahatsız edici, ironik, belirsiz. Melodram yapmadan gerilimi artırman gerek. Ve yalan söylemeden. Ama onlar senin yalan mı yoksa doğru mu söylediğini bilmeyecekler."

"O zavallıların arkasından böyle eğlenmek için gerçekten de o bahsedilen kişinin çocuğu olmak lazım."

"Bana hakaret mi ediyorsun?"

"Ah hayır elbette, kendi kendime konuşuyordum. Gerçek pislikler kulübüne girdiğime inanıyorum... evet, kabul ediyorum!"

"Biraz düşünsen iyi olabilir belki: Reality şov yurtdışında olacak ve kimse bununla ilgili hiçbir şey bilmemeli. Masum insanların öldürüldüğünü görmek sana fazla gelebilir ve programın süresi boyunca gerekli olan sesin kalitesinde hizmet sunamayabilirsin. Tereddüt ve rahatsızlıklar yasak. Kondüktör hepsinden bağımsız ve özgür olmalı."

"Endişe etmeyin, yapabileceğimi düşünüyorum. Yarışmacıları kim öldürecek?"

Irina çok açık olmaya karar verdi, bu şekilde Goldstein'ın tepkisini de hemen değerlendirebilirdi. Belki gerçek ölülerin, hâlâ sıcak olan cesetlerin ne anlama geldiğini iyi anlayamamış olabilirdi.

"Yarışmacıları ben öldüreceğim. Her gün birini."

Goldstein ona kocaman açtığı gözleriyle baktı. Hem şaşkın hem de hayran görünüyordu.

"Vay be! Gerçekten de inanılmaz bir deneyim olacak. Sizin öldüreceğiniz yarışmacıların ölüm haberini canlı yayında duyuracağım... Peki bunu nasıl yapmayı düşünüyorsunuz?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Onlardan biri olacağım."

Goldstein'ın dudakları bir "ah" sesi çıkararak kapandı. Hayranlığı gittikçe daha çok artıyordu.

"Yani kurban edilen zavallılardan biri gibi rol yapacağınızı mı söylüyorsunuz..?"

"Evet."

"Vaov! Bu şovun bir saniyesini bile kaçırmak istemiyorum! Ama... bunu yayınlamanıza izin verecekler mi?"

"Şifreli bir kanal kullanacağız."

Bu sorularla onu yormaya başlıyordu. Ama bir yandan da ne kadar heyecanlandığını görüyordu, bu iyiye işaretti.

"Şov nerede olacak?"

"Maldivlerin küçük, kayıp bir adasında."

"Maldivleri çok severim! Ama o rüya gibi adaların bir şey olabileceğini... yani işte öyle bir yer olabileceğini hiç düşünmemiştim... Neyse sonuç olarak programınızın dış sesi olmayı kabul ediyorum. Beni oldu bilin!"

"Güzel, ekibe hoş geldin. Detayları sana daha ileride bildireceğim. Senin bu arada benim yanımda prova yapmanı istiyorum. Bu, her şeyin yolunda olduğunu görmek için yapacağımız, programın sıfır testi olacak. Bu arada durumu düşünerek kendi başına çalışmaya başla. Kontrol odasında olacaksınız ve rakiplerle günde yalnızca bir kez konuşabileceksiniz. Beni tanımalarına yardımcı olabilecek şeyler söylememeye dikkat edeceksin. Böyle bir şey olursa ölüm fermanını imzaladın demektir."

Goldstein yine kalp atışlarının hızlandığını hissetti.

"Evet, bu açık. Orada kullanılacak rahatsız edici bir cümle

BELONGSTO KAKTUS TEAM

olmalı bence. Yani yarışmacılara her gün tekrarlanacak, daha fazla çıldırmalarını sağlayacak rahatsız edici bir şey."

"İlginç. Aklına bir şey gelirse öner lütfen. Ama şimdi bu keyifli sohbeti sonlandırmak zorundayım, yarım saat sonra bir görüşmem var."

Goldstein hemen ayağa fırladı, sanki muhatabına karşı gelmekten korkar gibi bir hali vardı.

"Anlıyorum. Konuştuklarımız yeterli zaten. Çok başarılı olacağınızdan eminim."

Ayaklarından biri çoktan eşiğin dışındaydı ki son bir soru sormak üzere durakladı.

"Bir şey daha sorabilir miyim?"

"Söyle."

"O müzik... Çaykovski'ydi öyle değil mi?"

"Evet. 6. Senfoni, si minör, Patetik dördüncü bölüm. Neden?"

"Ah birden sormak içimden geldi de, şöyle ki..."

Goldstein utanmış bir halde tereddüt etti. Sonra vazgeçmeye karar verdi. "Önemli değil, saçma bir şey. O zaman sizin talimatlarınızı bekliyorum. İyi günler."

Sonra da aceleyle kapıyı ardından kapatıp gitti.

Irina kendi düşünceleriyle baş başa kaldı. Goldstein'ın dilinin ucuna kadar gelen şeyi tahmin etmişti: "Katliam yapmaya hazır bir kadın nasıl oluyordu da Çaykovski'nin ilahi müziğine, özellikle de Patetik'in finalindeki yaylı çalgıların acıklı melodisine karşı böyle hassas olabiliyordu?" Bu müzik, soğuk ve acımasız bir katilden bir o kadar uzak görünen senfonik bir ağıttı. Oysa her nota Irina'nın içini titretiyordu. Nedenini açık-

BELONGSTO KAKTUS TEAM

layamazdı. Görünen o ki o da duygulanma ve özel bestecilerle empati kurma yetisine sahipti. Çaykovski bunlardan biriydi. Sevinci ve kederi ifade eden, ivmeyi ve sessizliği uyum içinde sunan bu besteci onun bir parçası halini almıştı. Adam'ın bir parçası olduğu için ya da belki de müziğin en yüksek duvarları bile aşabilme özelliği olduğu için...

***

Kontrol odası Sri Lanka'nın en çok nüfuslu şehri olan Kolombo'daydı. Devasa okyanus başlamadan hemen önce, Hint yarımadasının güneydoğusunda yer alan tek modern yerleşim yeriydi. Dil olarak Sinhala dili ve Tamilce konuşuluyordu ama neyse ki halkın çoğunluğu kendini İngilizce ifade etmeyi öğrenmişti. Irina yol boyunca halkı büyük bir merakla izledi: Zeytin rengi tenleri, koyu renk göz ve saçlarıyla ifadesiz yüzleri vardı; ortalama boy uzunluğu bir altmış beş civarıydı, yüz hatları yuvarlaktı ve minyon yapılıydılar. Toz, ağır kokular, egzoz gazı, parlak renkler ve heyecanlı seslerden oluşan tarifi imkânsız bir karmaşa vardı ve insanlar tüm bunların arasında sürekli bir hareket halinde gibiydiler. Yüksek sesle ve çok hızlı bir şekilde konuşuyorlardı ve yabancılarla sosyalleşmekten çok uzaktılar.

İşte bu şehirde üstü sayısız tuhaf şekilli antenle kaplı yeni boyanmış kırmızı tuğladan bir binada, birkaç adam reality şovun tüm detaylarını karşılayabilmek amacıyla profesyonel bir şekilde sessizce çalışıyordu. Ekranlara ve dev gibi çok ekranlı bir görüntü vericiye oldukça konsantre görünüyorlardı. Bu ekrandan ormanın, plajın ve iç kısımların bazı bölümleri görülüyordu. Ve evet, evin içi de vardı. Bir oturma odası, bir

BELONGSTO KAKTÜS TEAM

oda, bir banyo... Bir odadan diğerine birbiri ardına gidip gelen insanlar Irina'yı şaşırtmadı. Tünelin yeni tamamlandığını ve evi davetkâr kılmak için hâlâ çok iş olduğunu biliyordu. Şov başlamadan önce ocak ayının sonunda son bir teftiş ziyareti öngörüyordu. Bu ziyaretinde oraya varan yarışmacıların bulacağı her bir objeyi kontrol ettirecekti. Muson iklimi göz önüne alındığında, şov için en uygun zaman şubat ve mart aylarıydı.

Irina tesisteki üç batılıdan biriyle konuşmaya koyuldu. Bunlar açık ten renkleri ve farklı yüz hatlarıyla hemen ayrıt edilebiliyordu. Adam Londralıydı. Kontrol odasının yönetimi ondaydı. Ona herkes King diyordu.

"Hoş geldiniz. Yolculuğunuz iyi geçti mi?"

"Genel olarak evet, teşekkürler."

Irina terlemişti ve yorgundu. Oraya varmak için Hong Kong'a kadar gitmesi gerekmişti ve yolculuk toplam yirmi saatten fazla sürmüştü.

"2006'ya bir ay kaldı. Ne durumdayız?" diye sordu biraz aceleci bir tavırla.

"Endişelenmeyin bunu başaracağız. Çok yoğun çalıştık. Gelin de şu görüntü kalitesine bir bakın!"

Irina rastgele seçtiği düğmelere tıklayıp büyük ekrandaki ayrıntıların olağanüstü görünümüne, eşyaların orijinallerine tamamen sadık renklere, yakın ve panoramik çekimlerin üstünlüğüne hayranlıkla baktı. Bazı mikro kameralar sabitken bazıları joysticklerle hareket ettirilebiliyordu.

"En üstün teknolojileri kullanımımıza sundunuz. İşte bu da sonucu," diye yorum yaptı sesinde küçük de olsa bir gurur tınısı olan İngiliz.

BELONGSTO KAKTUS TEAM

"Sizi başka reality şovları yönettiğiniz için seçtim bildiğiniz üzere. Görevinizi en iyi şekilde yapabileceğinize emin misiniz? Demek istediğim karanlık anlarda içinizden dürtüsel olarak çekim karesini değiştirme emri vermek gelmeyecek mi? Normal reality şovlarda izleyicinin şok edici durumları görmemesi gerekir ama burada durum tam tersi."

"Beni işe alırken benzer bir şey sormuştunuz. Endişe etmeyin: Ben güçlü sahneleri karelemeyi çok severim, adrenalini artıran bir durumdur. Herkese hitap eden reality şov, benim mesleğim için ölümcül bir can sıkıntısı verir: Hep aynı kareler, hata yapan, kavga eden ya da şovun güzeli olan kişilerin ön plana çıkan çekimleri... düşünün ki bir seferinde benden küfürleri sansürlememi bile istediler. Nadiren korkutucu bir şeylerin olduğu durumlarda kalbim etkileyici sahneleri yayına gönderemediğim için âdeta ağrıyordu. Halbuki işin güzel kısmı orası!"

"Peki ya siz yerinizde olmazsanız?"

"Yardımcım var, o benden çok daha katıdır."

"Teknik sorun olma olasılığı var mı?"

"Neredeyse hiç diyebilirim: İki uyduya bağlıyız. Elektriğin kesilmesi halinde acil durum jeneratörümüz var, mikro kameralardan biri bozulacak olursa... evin içinde ve dışında o kadar çok kamera var ki kadraja girmeyecek hiçbir köşe yok."

"Peki ya ses?"

"Beni takip edin."

King onu başka bir salona götürdü. Burası video odası kadar geniş değildi, içeride renkli düğmelerle dolu büyük konsollar vardı.

BELONGSTO KAKTÜS TEAM

"Burası ses salonu. Buradan adada olup biten her şeyi dinleyebiliriz."

"Evde çalışanların neler konuştuğunu dinleyebilir miyim?"

"Elbette!"

King'in parmaklarını şaklatmasıyla bir teknisyen bir tür canlı ses yayınını başlattı. Irina ilk başta sesi işe yaramaz bir kakafoniye dönüştüren bir dizi arka plan gürültüsü üstünde karmaşık ve anlaşılmaz bir gürültü duydu. Ama birkaç saniye içinde konsolun başındaki adam sesleri ayırıp en ufak nüanslara kadar ayırt edilebilir kılmayı başardı. Tamilce yapılan konuşmaları anlayabilmenin imkânı yoktu ama Irina teknik açıdan çok tatmin olmuştu.

"Doğal olarak yayına başladığımızda her şey çoktan denenip onaylanmış olacak. Daha fazla düzeltme ve iyileştirme ise gerçek zamanlı olarak yapılacak ve izleyici hiçbir şey fark etmeyecek."

"Video odasının başlangıçta ses odasıyla interkom aracılığıyla irtibat kurmasını düşünüyorum. Sonra yalnızca seçilmiş konuşmaları takip eden komplike kulaklıklara geçeceksiniz."

King ona şaşkın gözlerle baktı.

"Konuyla ilgili derin bilginiz var gördüğüm kadarıyla..."

"Sadece genel bilgiler: Ekonomik yatırım yapmadan önce bu teknik özelliklerin avantajlarının neler olduğunu anlamak zorundaydım. Size başka bir sorum var: Şovu kaydetmek mümkün olacak mı?"

"Video kayıt cihazıyla mı? Kesinlikle hayır, sinyal bu olasılığa izin vermeyecek şekilde şifrelendi. Talimatlarınız doğrultusunda biz de hiçbir şeyi kaydetmeyeceğiz."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Yani yüzümün şovdan tanınabilme olasılığı..."

"Gerçekten de çok düşük. Birinin ekranın fotoğrafını çekmesi gerek ama müşterilere benzer bir girişimleri olması halinde sonuçlarının çok ağır olacağını bildireceğinizi düşünüyorum."

"Aynen öyle."

"Bu durumda endişelenecek bir şey yok: Organizasyon ortaya çıksa bile, size kadar ulaşılması çok zor olacaktır Crystal."

***

2006. Ocak ortası. *Görünmez Düşman* reality şovunun ilk bölümüne katılma niyetinde olan kişilerin başvuruları yaklaşıyordu. Irina bu kişilerin Birleşik Krallık sakinleri olmalarına karar vermişti. Haber birkaç gazetede çıkmıştı. Sağ altta bir kutuda küçük bir ilan: "*Maldivler'de yapılacak ve sonunda çok yüklü bir ödül kazanma şansı olan gerçekten orijinal bir reality şova katılmak ister misin? 18-35 yaşları arasındaysan hemen özgeçmişini bir fotoğraf eşliğinde postayla "Görünmez Düşman" – Posta kutusu: 6497 Londra – BK adresine gönder. İlk elemeyi geçmen halinde bir mülakat ve ekran provası için misafirimiz olacaksın. Kayıt ücreti alınmayacaktır. Ne bekliyorsun? Daha önce hiç yapılmamış bu en inanılmaz reality şovun on başrol oyuncusundan biri sen olabilirsin!*" Başvurular için internetten vazgeçen Irina basit bir posta kutusu adresinde karar kılmıştı. Daha anonim ve güvenliydi.

Vasilij ile yüz kadar başvuru beklerken bu sayı iki haftada 3654'e ulaştı.

"Bunların altından ikimiz tek başımıza kalkamayız. Yardım almamız gerek."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Hans son rakamları kontrol etmekle meşgul. Yarışmacıların seçimi çok hassas bir mesele, böyle olmasını tercih ediyorum."

"Yakında son kontrolü yapmak üzere adaya gitmemiz gerekecek."

"Sabırsızlanıyorum! Aralıkta Kolombo'da her şey yolunda ve düzgün ilerliyor gibiydi. Evde çalışan onlarca insan var ve herhangi bir gecikme bildirilmedi. Böyle bir şeyi benden saklayacaklarına inanmıyorum, hele bir de biraz... nasıl derler sert olduğumu bildiklerini düşünürsek."

Vasilij gülümsedi.

"Yorulmadın mı Irina? Seni hiç dinlenirken, biraz mola verirken ya da rahatlarken görmedim. Tamamen bu projeye konsantre olmuş durumdasın. Tüm sorumluluk senin omuzlarında, finansörlerden sürekli baskı görüyorsun, Turner en ufak ayrıntılardan bile haberdar olmak istiyor. Kısa süre sonra yarışmacıların arasında olacaksın ve hayatını riske atacaksın... Belki kendini biraz şarj etsen iyi olur."

Kadın yüzünü buruşturdu.

"Bunu çok isterdim ama vakit yok. Hem sonra ne büyük şans ki Turner benim kararlarıma karşı gelmiyor."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra Vasilij'e dönüp azarlar gibi konuştu: "Adayları seçerken daha dikkatli olmanı istiyorum. Dün bana önerdiğin beş isimden ikisi aslında dışarıda kalacak kişilerdi."

Vasilij incelediği özgeçmişten başını hayretle kaldırdı. Önceki gün iyi iş çıkardığını düşünüyordu.

"Gerçekten mi? Ben... mahcup oldum. Hangi adaylar elenmeli?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Mesela James Carter."

"Neden? Yakışıklı ve doğru özelliklere sahip görünüyor: Hırs, uyum sağlayabilme, macera arzusu..."

"Bize gerçekleri söylemedi."

"Öyle mi?"

"Bir şey uydurup başka bir şeyi gizledi, tabii bizim bunları kontrol etmeyeceğimizi umdu."

Vasilij gerçekten utanmıştı. Şova katılmak için sahte özgeçmişler gelebileceğini düşünmemişti. Ortada bir iş bulma durumu olsa bunu belki anlardı...

"Bize neyle ilgili yalan söylemiş?"

"Eğitim: İki üniversite mezunu ama onu çok eğitimli olduğu için eleyebileceğimizi düşündüğünden özgeçmişinde liseyi güçlükle bitirdiğini yazmış. Ailesi: Çok bağlı olduğu ikiz bir kız kardeşi var."

"Özgeçmişinde ailesiyle ilgili hiçbir şey yazmıyor. Ailesiyle ilişkilerinin iyi olmasında ne kötülük var?"

"Düşün biraz, eğer şova katılacaksa yola çıkmadan önce mutlaka kardeşiyle görüşecek ve ona her şeyi anlatacaktır. Kurallar gereği bu yasak olsa bile. Ve biz böyle bir şeyi istemeyiz değil mi?"

"Hayır elbette. Peki sen bu kız kardeş detayını nasıl öğrendin?"

"Özgeçmişte yazan telefon numarasını arayınca kardeşi çıktı. Bir televizyon stüdyosunda çalıştığımı söyledim ve bana hemen şöyle karşılık verdi: 'Bana onu şova seçtiğinizi söyleyin, bunu çok istiyor...' Böylece kadın kadına biraz sohbet ettik ve her şeyi öğrendim. Onu sık sık ziyaret etmeye gidiyormuş ve kardeşi ona her şeyi anlatırmış, en saçma şeyleri bile."

BELONGSTO KANITS TEAM

Vasilij mahzun bir tavırla başını öne eğdi.

"Üzgünüm Irina. Daha dikkatli olacağım. Ama her özgeçmişteki tüm verileri böyle kontrol etmek zorunda kalacaksak..."

"Canlı yayındayken bir şeylerin ters gitmesini mi yeğlersin?"

Belaruslu genç ürktü.

"Hayır, elbette ki hayır! Sadece bunun için yeterli zamanı nereden bulacağımı hiç bilmiyorum."

"En azından rastgele kontroller yap, interneti kullan, telefonu kullan. Ve bir reality şov adaylığı için çok mükemmel olan özgeçmişlerde dikkatli ol."

Irina'nın ses tonu sertti. O herkesten her zaman en fazlasını isterdi.

"Elenecek diğer aday kim peki?"

"Gemma Moore."

"Neden?"

"Çok güzel bir kadın ama kırkını aşmış."

"Yaşı hakkında yalan söylemiş yani... her ne kadar kurallar gereği yaş sınırı otuz beş olsa da bu bana çok vahim gelmedi."

"Dahası var: Erkek kardeşi Sandhurst Askeri Akademisi'nde kıdemli bir asker, Prens Harry'nin arkadaşı, onun ayaklarıma dolanmasını hiç istemem."

***

Şovun başlamasından önceki son mekân kontrolü. Yer ancak on dört ay önce seçilmişti, Maldivler'in Kunahandhoo ile Maavah Adaları arasında yer alan isimsiz adalarından biriydi. Tek katlı yatay bir yapı olan ev, adada sık bitki örtüsünün içine gizlenmiş bir haldeydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Etrafta heyecan yüklü elektrikli bir hava solunuyordu. Her şey yeniydi ve iyi işliyor gibiydi.

"Depodaki malzemeleri kontrol ettiniz mi?"

"Evet, birkaç haftalık yiyecek ve içecek var."

"Alkol?"

"Merak etme, unutmadım."

Vasilij, Irina'nın sürekli sorularının yarattığı stresi yönetmeyi öğrenmişti. Taleplerini havada yakalamak ve hiçbir şeyi unutmamak zorundaydı çünkü er ya da geç Irina ondan onay isterdi.

"Güzel, alkol gerginliklerini alacak ama aynı zamanda frenlerini de gevşetecek. Birbirlerine bile saldırabilirler. Peki ya bıçaklar?"

"Talimatına göre komodine sakladık. Çok keskinler, gerçek birer silah."

Irina tünel yollarını denemişti. Kapaklar görünmezdi ve bu küçük oyun sayesinde çok eğleneceğini hissediyordu: Yarışmacıları odalarına gizlice girerek yok ediverecekti.

"King, kontrol odasıyla ilgili sorun var mı?"

King'in sesi oturma odasında çok güçlü ve net bir şekilde yankılandı.

"Hiçbir aksama, hiçbir sorun yok. Hazırız!"

"Tony yanında mı?"

"Buradayım Crystal."

"Bir prova yapalım: Yarışmacılardan birinin yeni öldürüldüğünü düşün. Diğerleri burada salonda toplandı ve bunun bir şanssızlık olduğunu ve aslında ortada bir katil falan olmadığını duymak istiyorlar."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Goldstein bu an için uzun süredir hazırlanıyordu. Hiç tereddüt etmeden lafa girdi.

"Herkese iyi günler."

Kendinden emin alaycı bir sesle, mükemmel bir Londra aksanıyla konuşuyordu. Dokunulmazlığın verdiği hafiflik ve güvenle dolu bir sesti.

"Oyun başladı. Bayan Dawkins ortadan kaldırıldı."

"Ama bu sadece bir şanssızlıktı..." diye karşılık verdi korku dolu yarışmacılardan biriymiş gibi rol yapan Irina.

"Şanssızlık mı? Kesinlikle hayır. Katilimiz takdire şayan bir şekilde görevine başladı. Onun kim olduğuyla ilgili hiçbir fikriniz yok ve o bir sonraki kurbanını düşünmeye başladı bile."

Ses sistemi mükemmeldi. Ses mükemmeldi. Goldstein'ın rahatlığı, sesinin aynı anda hem canlı hem de rahatsız edici olan tonu, zarif tınısı, bu belirgin zariflikle korkunç sözlerin tezatlığı... Irina coşku doluydu.

"Sizi ihbar edeceğim!" diye haykırdı Goldstein'ı hazırlıksız yakalamaya çalışan Irina. Ama karşı cevapta herhangi bir şüphe yoktu.

"İhbar mı edeceksiniz... kimi? Bizim hakkımızda hiçbir şey bilmiyorsunuz ki. Ardımızda iz bırakmamak için çok dikkatli davrandık. Polis size inanır ama soruşturmada sadece reality şovumuza yer olarak seçtiğimiz bu eve kadar ulaşabilir. Bu da kabul edilebilir bir hasar. Size yemek yiyip uyumanızı tavsiye ederim, düşmanınızla mücadele edebilmek için oldukça fazla enerjiye ihtiyacınız olacak. Yarın görüşürüz... belki."

Bir anlık net bir sessizlik oldu. İlk konuşan Irina oldu.

BELONGSTO KAKTUS TEAM

"Tekrarla Tony!"

"Yarın görüşürüz... belki."

"EVET!" diye bağırdı Irina.

Pastanın üstündeki çilek gibi bir şeydi bu. Yarışmacıların adada kaldıkları süre boyunca kafalarında yankılanacak ve dirençlerini yavaş yavaş zayıflatacak üstü örtülü bir tehditti bu.

"Beğendin mi Crystal? Uzun zamandır böyle sarsıcı bir cümle arıyordum. Galiba buldum! Eğer kabul edersen evdeki tüm konuşmalarımı bu sözle bitireceğim."

"Elbette kabul ediyorum! Bu üç kelime yarışmacılara her gün, belki de bir sonraki gün hayatta kalmayacaklarını hatırlatacak... Muhteşem! Ve şimdi beyler, kadehlerinizi kaldırın! Biz buradakiler ve siz kontrol odasındakiler. Gerçek ölülerin olduğu ilk reality şovu resmen açıyorum!"

Şampanya şişeleri aynı anda patladı, kadehler tokuştu, sonra herkes Kolombo'daki en ünlü restoranlardan biri olan Clique'den gelen tepsilere yoğunlaştı. Hans etrafına baktı, katıldığı bu kutlamada tuhaf olan bir şey vardı. Kırk kadar kişi sanki ortada sıradan bir kutlama varmış gibi şakalaşıp kadeh kaldırıyordu. Oysa hepsi de bir suç girişiminde suç ortağı olduklarının farkındaydı. Büyük risk alıyorlardı. İşçiler ve inşaat görevlileri belki detayları bilmiyor ya da anlamıyordu. Ama birkaç masum insanın öleceğini de hiç şüphesiz anlamış olmalıydılar. Bu kimsenin umurunda değil gibi görünüyordu. Irina heyecanını herkese bulaştırmış gibiydi. Vücudunda bulunan zehir projeye katılan herkese aşılanmıştı. Sanki nedenini bile bilmeden bu kadın için kendilerini feda etmeye hazır oldukları hissi vardı ortamda.

BELONGSTO KAKTUS TEAM

Onların kendini daha büyük bir oyunun parçası gibi hissetmelerini sağlıyordu, sadece belirli seçilmiş kişilerin katılımına izin verilmiş sapkın bir oyun... Onlara kendilerini Tanrı gibi hissettiriyordu.

BELONGS TO K-ANTIS TEAM

ANLAŞMAYA UY, UZUN YAŞA

Zafer. Bu korku dolu ilk reality şovu tek bir kelimeyle anlatmanın başka bir yolu yoktu. Irina diğer dokuz yarışmacıyı öngördüğü üzere her gün tek tek öldürmüştü. Mikro kameralar tek bir detayı bile kaçırmamıştı. İlk şovun izleyicilerinin neredeyse hepsi şovun ikinci bölümü için sıraya girmişti bile. Ünü belirli çevrelerde yayılan Görünmez Düşman'ın ikinci sezonunu izlemek için binlerce yeni talep gelmişti.

Irina kendi yarattığı bu şeyin nasıl kanatlanıp uçtuğunu büyük bir gururla izliyordu. Sadece iki yıl önce, herkesin şüpheyle yaklaştığı bir fikirdi ama şimdi... Başarılı olmuştu ve kendiyle gurur duyabilirdi.

Şovun başında oldukça zorlanmasına rağmen ikan edici şeklide rol yapmayı başarmıştı. Şok altındaki yarışmacıların güvenini kazanmış, ona güvenle yaklaşıp kendilerini açmışlar ve o da onları hiç tereddüt etmeden öldürmüştü. Her cinayet farklı bir şekilde işlenmişti ve Irina çok sayıda öngörülmemiş acil durumla başa çıkmak zorunda kalmıştı. Üç katılımcı böyle bir durumda ortaya çıkması zor bir dostluk kurmuştu. Bu, olayların gelişimine göre birbirlerini korumalarına imkân sağlamış ve Irina'yı onları birbirlerine karşı kışkırtmak için sahte kanıtlar yaratmak zorunda bırakmıştı. Başka bir yarışmacı ise beklenmedik bir psikolojik güç sergilemiş ve gerçeği bulmasına ramak kalmıştı. Irina sert bir kayaya çarptığını anlamış ve daha geç olmadan önüne çıkan ilk fırsatta onu ortadan kal-

BELONGSTO KANITS TEAM

dırmıştı. Cellat olarak uzun ve stresli günler geçirmişti ama yaşadığı deneyimi son derece tatmin edici bulmuştu. Hiçbir pişmanlık ya da şüphe duymamıştı. Seçtiği iş buydu ve bunu en iyi şekilde yapmayı biliyordu. Kötülük merdivenlerinde bir basamak daha çıkmıştı, tıpkı Dubois'in söylediği gibi, ama bir sonrakini şimdiden merakla bekliyordu. Daha da çok basamak tırmanmak istiyordu.

"Evet Hans, bilgi ver."

Hans'ın ruh hali birkaç gündür çok iyiydi: Hesaplar tutuyordu ve borç verenler tarafından misilleme yapılması konusundaki endişeleri yok olmuştu.

"Özetle: Kârdayız. Bu harika değil mi? Şifreli kanala pahalı, hem de çok pahalı erişim verme fikrin işe yaradı. İkinci şovun rezervasyonları için gelen birkaç ek maliyeti karşıladı. Bu arada bizimle irtibata geçip ödeme yapan o kadar çok yeni müşteri var ki bize şimdiden önemli bir rezerv sağladı."

"Kasada ne kadar var?"

"Yaklaşık beş milyon dolar."

***

Frank Turner hareketlerindeki, kıyafetlerindeki ve detaylardaki her zamanki şıklığıyla Irina'nın ofisine girdi.

"Crystal hayatım seni görmek ne mutluluk!"

"Oturun lütfen Frank."

"Artık gerçek bir ofis almanın vakti gelmedi mi? Burada her şey o kadar... sıradan ki."

"Ben seviyorum. Şüphe çekmek istemem. Burası arada misafirleri gelen birçok kadınınki gibi kiralık basit bir daire."

"Eh siz mutluysanız... Benimle neden görüşmek istedin?"

BELONGSTO KAKTUS TEAM

"İşler hakkında konuşmamız gerek."

Sigaralığından bir *Treasurer* çıkaran Turner ona merakla baktı.

"Kulaklarımı açtım."

"Reality ile ilgili anlaşmamızın bitiş kurallarını hatırlıyor musunuz?"

"Elbette: Her birimiz için kazancın %50'si, ilk reality şovun bitiminde bana üç milyon doların geri ödenmesi ve yatırımlar açısından son söz hep bende olacak."

"Doğru. Ama bunları sadece ilk yıl için istemiştim. Sonrasında her şeyi yeniden konuşacaktık."

Turner kaşlarını kaldırdı.

"Evet, öyle demiştik. Tekrar konuşmak istediğiniz nedir peki? Size yüzde altmış bana yüzde kırk mı? Unut gitsin!"

"Bakın Frank, teklifimi kabul ettiniz çünkü kâra geçmek için en az üç yıla ihtiyacım olduğundan ve harcamaları yoluna koymak için sizin paranıza son derece ihtiyacım olacağından çok emindiniz. Kısacası aynı anlaşmayı büyük bir zevkle yenileyeceğimi düşünüyordunuz."

Muhatabının üstünlük taşıyan ses tonu işadamının canını sıkmıştı.

"Nereye varmak istiyorsunuz?"

"Basit: Artık bir ortağa ihtiyacım yok. İlk yıl sonunda anlaşmamız sona eriyor... ve biz birbirimize elveda diyoruz."

Turner sinirli bir kahkaha koyuverdi.

"Siz çıldırmış olmalısınız!"

"Bu ortaklığı bitirmeye çok net bir şekilde niyetliyim. *Görünmez Düşman* benim, sizinle ortak olmayı kabul ettim çünkü

BELONGSTO KAKTÜS TEAM

işi ayağa kaldırmak için çok paraya ihtiyacım vardı. Şimdiyse diğer finansörler bana yeter. Birkaç yıl sonra onlara da ihtiyacım kalmayacak."

Adam birkaç saniye düşündü.

"Diğer finansörleri ben size üç milyon dolar verdiğim için bulabildiniz!"

"Doğru. Ve şimdi bu parayı size geri ödeyebilecek durumdayım. Siz zaten kendi payınıza düşen %50'yi aldınız. Bu durumda sorun yok zaten."

"Durumu çok basite indirgiyorsunuz: Ben çekilirsem diğer finansörler de bırakır."

"Hiç öyle düşünmüyorum: Reality şovun yumurtlayan tavuk olduğu çoktan anlaşıldı. Kaç tane finansman teklifi aldığımdan haberiniz var mı? Sırf oyunun bir parçası olabilmek için benden %10'dan bile az faiz istiyorlar, ne iş ama!"

Turner'ın küçük siyah gözleri onu inanmaz bakışlarla inceliyordu.

"Son söz hakkı bende olmasına rağmen sizin hiçbir inisiyatifinize ya da yatırımınıza itiraz etmedim."

"İtiraz edilecek çok az şey vardı: Seçimlerimi daima nedenleriyle açıklıyordum ve nitekim siz de hiç daha iyi bir fikirle gelmediniz."

"Dikkatli olun Crystal, ben..."

"Beni tehdit mi ediyorsunuz Frank?"

Çenesini sıkan Turner bir süre etkili kelimeleri aramak için durakladı.

"Beni böyle kolayca dışarı atamayacaksınız. Ben olmasaydım bu korku şovu asla olmazdı. Canınız burnunuzdayken size üç milyon dolar borç verdim."

BELONGSTO KAKTUS TEAM

"Ne bekliyorsunuz, minnet duymamı mı? Gülünç olmayın. Köpekbalıkları arasında şükran yoktur."

"Size düşünmeniz için birkaç gün veriyorum, korkarım ki şu an aklınız pek yerinde değil."

"Bu manipülasyonları bir kenara bırakın. Oyunun dışında kaldınız Frank. Sizi diğer basit yatırımcılara denk tutmayı da kabul edemem. Bunun yürümeyeceğini biliyorsunuz. Hiç şüphesiz paranızı yatıracağınız yeni iş sahaları bulacaksınız."

"Sun Tzu'nun *Savaş Sanatı* eserini okudunuz mu?"

"Elbette: *Kazanamayanlar katlanmak, kazanlar ise saldırmak zorundadır*."

"Hayır, ben şöyle dediği yerden bahsediyorum: *Girilmemesi gereken yollar, vurulmaması gereken ordular, saldırılmaması gereken kaleler, üstünde savaşılmaması gereken topraklar vardır*."

"Metafor bir yana, sizi kendime düşman edinmemeye dikkat etmem gerektiğini mi söylüyorsunuz?"

"Aynen öyle."

"Ben sadece bir işbirliğini sonlandırmak istiyorum, savaşa girmek gibi bir niyetim yok."

Turner onu sindirme niyetiyle yumruğunu birden masaya vurdu. Irina hareketsiz durmaya devam etti.

"Burada bitmedi! Bunu siz istediniz."

Kadın yavaşça ayağa kalkarken adama buz gibi gözlerle baktı.

"Bunu duymamış gibi yapacağım. Yüzüme iyice bakıp bir düşünün: Daha yeni dokuz kişiyi öldürdüm. Kolay biri değilim. Hareketlerinize dikkat edin. Eğer bir adımınız bile hatalı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olursa size bunu telafi edecek zaman tanımam. Yeterince açık mı?"

Adam birkaç saniye onu süzüp gerçekten de tehlikeli olup olmadığını anlamaya çalıştı. Onunla kimse bu şekilde konuşmamıştı. Sonra ona arkasını dönüp kapıyı çarparak çekip gitti. Irina dönüp yerine oturdu ve başını salladı. Yeterince ikna edici olabildiğini umuyordu sadece.

***

"Onun ölmesini istiyorum, anladın mı? Ölmesini!"

"Frank sakinleş biraz. Seni hiç böyle kendini kaybetmiş bir halde görmedim. O kadın seni gerçekten de öfkelendirmiş..."

Irina ile Turner'ın arasındaki o fırtınalı görüşmenin üzerinden bir ay geçmişti. İşadamı dışarıda bırakılmış olmayı bir türlü kabullenemiyordu.

"Anlıyor musun Rob? Yirmi beş yaşında var yok ve bana tıpkı... kullanılıp atılan bir mendil gibi davrandı. Beni kullandı sonra da bana eliyle bay bay yaptı. Kimsenin beni böyle küçük düşürmesine izin veremem, hem de oyuna böyle sonradan dahil olan birinin. Sürtük!"

Ethan Robinson, arkadaşları arasında kısaca "Rob", Los Angeles'ın en iyi kiralık katiliydi. Tamamen kazınmış olan kafası yüzüne ters duran bir yumurta şekli veriyordu. Bir katil için çok tuhaf elleri vardı, hiç zorlu bir iş yapmamış olmasına rağmen elleri duvar işçilerininki gibi güdük ve küçüktü. Ses tonu alçaktı, tıpkı günah çıkartan bir rahip gibi. Suç ortamlarında sakinliğiyle ünlüydü. Hiç sinirlenmiyor, asla gerginlik hissetmiyordu. Turner için birkaç iş yapmıştı ve ikisinin arasında bir tür ahbaplık gelişmişti.

BELONGS TO KANTUS TEAM

Turner onun söylediklerini hep dikkatle dinlerdi: Bazen Rob değerli öneriler sunabiliyordu.

Son işinden sonra Turner ona altı bin dolarlık bir *Chronoswiss chronograph* saat hediye etmişti. Kolundan hiç çıkarmadığına göre Rob tarafından beğenilmiş bir hediyeydi. Turner'ın C sınıfı kırmızı bir sedan olan lüks aracında yan yana oturuyorlardı. Turner'ın bundan başka dört arabası ve bir şoförü vardı. Ama Rob ile iş konuşması gerektiğinde hep bu arabayı kullanırdı ve bu aslında yeni bir görevin sinyaliydi.

"Kafanı kullanmak zorundasın Frank."

"Öyle yaptım zaten: Onu ofisinde hemen vurmadım. Daha tetiği çekmeden nalları dikebilirdim. O kadın yüz yüze yenilemez. İşte bu yüzden sonunda onu senin öldürmene karar verdim."

"Ama bu durumda reality şovlar biter. Ve bu şovlar suç dünyasını iyi etkiliyor, şöyle ki..."

"Artık benimle çalışmak istemiyor, bana bunu açıkça söyledi. Ben her halükârda bu işin dışında kaldım zaten. Neden diğerlerinin bundan faydalanmasına izin vereyim?"

"Yani... bu sadece bir gurur meselesi değil."

"Suçlular arasında en beğenilen Amerikalı işadamlarından biri olabilmek için otuz beş yıl kan tükürdüm. Kendimi o kaba suçluların dünyasında yabancı gibi hissediyorum. Ama saygılarını kazandım, paralarını yönetiyorum, önemli piyonları ben oynatıyorum. Eğer bir zibidinin beni alay konusu yaptığı öğrenilirse birçoğunun kafasında şüpheler oluşur. Dediklerini duyar gibiyim: 'Frank yaşlanıyor', 'Frank artık eskisi gibi değil', 'Frank kendine saygı göstertmesini bilmiyor'."

BELONGSTO KAKTÜS TEAM

"Anlaştık. Ama temiz bir iş çıkarmak lazım. Azmettiricinin sen olduğu ortaya çıkmamalı. Belki de o kadın kendine çoktan güçlü dostlar edinmiştir. Ve kindar. Şunu unutma ki onu öldürerek bu iş sahasını yıkmış olacaksın."

"Bu yüzden seni düşündüm. Öldür onu ve kimse bunu kimin neden yaptığını öğrenemesin. Ben kendime şüphe götürmez bir mazeret bulacağım. Ve her şey eksisi gibi sürüp gidecek."

"Bunu hemen yapamam. Birçokları cinayetin senin dışarı atılmandan kısa süre sonra olduğunu fark eder. Biraz zaman geçmesini beklemek zorundayız."

Turner öfledi. Onun ertesi gün öleceğini bilmek isterdi, morgdaki bir solucan gibi solgun ve çıplak, ayak parmağına asılmış korkunç bir kimlik etiketi ile uzanmış öylece yatarken...

"İpler sende ama çok bekleme: Başka reality şovlar olmamalı. Bir sonraki şova yatırım yapanların elleri boş ortada kalmalarını istiyorum. Ve *Görünmez Düşman'a* para yatırmaya karar verdiği ana lanet etmelerini..."

"Bir sonraki reality Şubat 2007'de olacak. Ondan önce işini bitiririm."

"Bana pahalıya mı patlayacak?"

"Sana özel bir indirim uygularım, yalnız bu her zamanki hedeflerden değil, kadın tam bir usta hem de sıradışı. Dürüst olmam gerekirse onu öldürmek zorunda olduğum fikri beni üzüyor. Başka suç örgütlerini hayata geçirebilirdi."

"Rob, onun dehasından etkilenme: Tehlikeli ve kontrol edilemez biri o. İstikrar bozucu bir unsur. Hiçbir kurala uymuyor. Yok edilmesi gerek."

BELONGSTO KAKTÜS TEAM

"Çok yazık… onun gibi yetenekler çok az."

"Eğer şüphen varsa işi başkasına verebilirim," dedi canı sıkılan Turner.

"Hayır, hayır. Ben hallederim. Bugüne kadar benden hep memnun kaldın, öyle değil mi?"

"Evet. Ama dikkatli ol: Senin de dediğin gibi o başkalarına benzemez."

***

2006. Kasım. Minsk. Kış o sene erken gelmişti. Kar iri taneler halinde yağıyordu. Her yer günlerdir karlar altındaydı. Gökyüzü karbon kâğıdıyla aynı renkteydi. Kentsel ulaşım, bu tür rahatsızlıklara alışmış olmasına rağmen sarpa sarmaya başlamıştı. Sokak ve kaldırımları temizlemekle yükümlü devlet katılımlı yeni şirket Belarus standartları içindeki felaketlerde bile göze batan bir verimsizlik sergiliyordu.

Biri Popov'un kapısını çaldı.

"Kim o?"

"Benim Vladimir Dmitrievič, Oleg."

Pembe yanakları ve gür kaşları olan polis memuru her seferinde bu pantomimi yineliyordu. Popov'u ondan başka ziyaret eden yoktu. Postacı zili hiç çalmıyordu. Popov'a şahsen hiçbir şey vermediğine göre muhtemelen dairesinin hangisi olduğunu da bilmiyordu. Yani sonuç olarak gelen ziyaretçinin kim olduğunu anlamak çok kolaydı.

Popov ağır tahta kapıyı açıp eski meslektaşını içeri aldı.

Salon her zamanki gibi kapalı ortamların kokusuyla kaplıydı. Ve bir zamanların parlak komiseri şimdi misafirlerini yırtık bir bornoz ve eski terliklerle karşılıyordu. Küçük salo-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

nun büyük penceresinden içeri somurtkan gökyüzünün oğlu olarak hafif bir ışık yansıması sızıyordu ama çevreyi aydınlatmaya yetmiyordu. Oda neredeyse karanlıktı. Oleg'in sessiz gözlerindeki ricayı gören Popov düğmelerden birine basmaya karar verdi. Lambanın yanmasıyla sırt kısmı kirli bir dantelle kaplı iki eski koltuk ve sıradan ahşap bir masa aydınlandı. Bunun yanında iki duvarı kaplayan ve masanınkinden daha açık renkte bir ahşaptan olan kitaplıklar göründü. Ciltlerin hepsi de mükemmel bir düzen içindeydi ama rafların üstündeki tozlar bunlara yıllardır dokunulmadığını gösteriyordu. Çok baskın bir terk edilme ve zorla sürdürülen bir yaşam hissi vardı. Ve içeriye boğucu bir sıcak hâkimdi.

"Pencereyi açabilir miyim Vladimir?"

"Açın lütfen."

Salonu anında saran buz gibi soğuk hava akımı her şeyin hareketsiz olduğu bu yere hareket getirmişti.

"Size ne ikram edeyim?"

Tamamen gereksiz bu bir diğer soruyu Oleg kibarlık olun diye hep şöyle cevaplıyordu: "Bir *zavarka*[4] çok iyi olur." Çünkü evde misafirler için başka bir şey olmadığını biliyordu, hatta Belarus'ta tüm evlerde çaya eşlik eden *bliny* denen çörek bile yoktu.

Bu noktada yorucu bir alışkanlıkla harekete geçip mutfakta gözden kaybolan Popov semaveri hazırlıyordu. Kupa şeklindeki metal bir kapta su kaynatıyor; kabın üstüne yerleştirilmiş bir demliğin içindeki zavarka buharla ısınıyordu. Sonra kaynayan su, yani *kipjatok*, aynı içeriği seyreltmek için kullanılıyordu.

4 Ç.N. Genellikle semaver kullanılarak hazırlanan demleme çay.

BELONGSTO KAKTUS TEAM

Yaklaşık on dakika süren bu ritüeli Popov her zaman kesinlikle tek başına yapıyordu. Bu noktadan sonra konuşma başlayabilirdi: Bu, genel olarak Popov'un irade kaybı ve Oleg'in onu silkeleme girişimleri üstüne dönen bir sohbet oluyordu.

"Neden pencereleri hiç açmıyorsunuz? İyi bir emekli maaşınız var neden ısıtmadan tasarruf ediyorsunuz?"

"Tasarruf etmek için değil. Şöyle ki... pek kafa yormuyorum, benim için önemli değil. Bayat havayı umursamıyorum."

"Neredeyse hiç dışarı çıkmıyorsunuz, yalnız yaşıyorsunuz. İnsan böyle iyice melankolik olur. Bazen siz de beni ziyarete gelin."

"Ah ben arkadaşlık edilecek bir tip değilim. Hem sonra siz buraya yakın oturmuyorsunuz..."

"Benim yaptığım gibi bisiklet kullanabilirsiniz."

"Siz benden on yaş küçüksünüz ve henüz yaşlanmanın fiziksel etkilerine maruz kalmış değilsiniz. Bense koltuktan kalkmakta bile zorluk çekiyorum, dizlerim ağrıyor."

"Doksan yaşında biri gibi konuşmayın. Önünüzde hâlâ verimli yıllar var."

"Kim için? Yalnızım, bir amacım, hedefim ya da beni sabah yataktan kalkmaya itecek biri yok. Öncekinden biraz daha az içiyorum ama nihayetinde hayatımda sadece ikiniz kaldınız: Siz ve votka."

"Ve o kadın."

Popov içini çekti. Bir anlığına gözleri parladı ve oda, yalnızca birkaç saniye için gizemli bir elektrikle dolar gibi oldu.

"Artık onunla ilgili hiçbir şey bilmiyorum. Los Angeles'taki irtibatım Drummond bir soygunu önlemek isterken öldü.

BELONGSTO KAKTUS TEAM

Ne aptal bir ölüm şekli. Ama temelde öyle ya da böyle sonuç aynı."

"Yerine kim geldi?"

"Tatlı dilli bir tip, sürekli 'tabii tabii' ve 'ne yapabileceğimize bir bakalım' diyen biri. Geçen tüm o aylar boyunca bana selefinin bıraktığı dosyalara tamamen ilgisiz gibi geldi. Araştırmıyor, konuların etrafında dolaşıyor. Benimle hiçbir güncelleme paylaşmadı. Benim ona zaman kaybettiren saplantılı bir bunak, can sıkıcı bir kene olduğumu düşünüyor. En son konuştuğumuzda telefonu yüzüne kapattım. Onunla bir daha konuşmak istemiyorum."

Oleg başkomiserinin bu dipsiz duyarsızlık kuyusuna gittikçe daha da düştüğünü görmekten çok üzgündü. Bu yüzden onu ziyaret ediyordu. Popov bir zamanlar tam bir tazıydı ama kötü şans eşinin ölümüyle önce onu topal bırakmış sonra Koronets soruşturmasıyla son darbeyi indirmişti. Ama Irina'yı hapse tıkabilme düşüncesi, bir bitki için güneş neyse onun için de oydu. Ona bir şekilde hayat, enerji ve umut veren bir şeydi. İşte bu yüzden ona vereceği önemli nitelikte yeni bir haberi olduğu için çok mutluydu.

"Şu eski Koronets davasının adı geçmişken, sizi ilgilendirebileceğini düşündüğüm bir şey ortaya çıktı."

Popov bir an içinde yeniden hayata dönmüş gibi oldu. Oturdukları salon da öyle. Hayali şamdanların ışığı onu gittikçe daha da aydınlatıyor gibiydi.

"Irina'yla ilgili yeni bir gelişme mi var?"

"Onun ismini telaffuz ettiğiniz anda eski halinize döner gibi oluyorsunuz. Gözlerinizde bir şimşek görüyorum. Sırtınız dik-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

leşiyor, omuzlarınız genişliyor, başınız kalkıyor. Çok şaşırtıcı!"

"Bana her şeyi anlat Oleg. Hemen!"

"O olay sırasında ortadan gizemli bir şekilde kaybolan parayı hatırlıyor musunuz?"

"Evet, dosyaları onlarca kez okudum. Yüz milyon ruble. Bu parayı Irina'nın bulduğuna ve bir şekilde Los Angeles'a götürdüğüne inanıyorum."

"Oysaki hayır. Para burada Minsk'te saklanıyordu. Hepsini bulduk."

Popov ayağa fırladı. Dizlerinde ağrı olsa bile o an bunu hissetmediği çok netti.

"Nerede? Nasıl buldunuz?"

"Zor olmadı. Victoria Koronets'in sevgilisi Evgenij'in ebeveynlerini hatırlarsınız. İkisi de geçen yıl birkaç ay arayla vefat ettiler."

"Duydum. Ne olmuş yani?"

"Ev ilk oğullarına miras kaldı. Biraz deli bir tip. Minsk'te defalarca ikametgâh değiştirmiş. Altı aydan fazla bir yerde çalıştığı olmamış. Sık sık annesinden para istermiş. Babasıyla ilişkisi ise uzun yıllar önce kopmuş. Evgenij'in de ergenlik çağına geldiğinde onunla ilişkisini sonlandırdığını öğrendik."

"Bunu da biliyorum, arada Evgenij'in babasıyla konuşuyordum. Esas konuya gelin."

"Uzun lafın kısası, kötü karakterine rağmen ailesi tarafından mirastan men edilmemiş ve birkaç ay önce ailesinin evinin tapusu onun üstüne geçmiş. Adaletle başı hep küçük suçlardan dolayı belaya girmiş olsa da gözümüz üstündeydi. Etrafta spor

BELONGSTO KAKTUS TEAM

bir arabayla gezinmeye başladığını gördüğümüzde hemen müdahale ettik ve..."

"Sonuca gel lütfen!" diye iteledi Popov.

"Sizce tüm o parayı nereden buldu?"

Eski komiser bir anlığına sustu.

"Siz bana şimdi... yüz milyon rublenin Evgenij'in ailesinin evinde olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Aynen öyle! Parayı oraya kimin neden sakladığını bilmiyorum. Gerçi Irina'nın ablasının sevgilisi boynuna kadar çamura batmıştı ama keseyi boşaltan Iosip oldu. Parayı kardeşiyle çocukken saklambaç oynadıkları eski bir yerde bulduklarını söylüyor, dolaplardan birinin zemininde yerinden çıkan bir fayansın altındaki bir tür delik burası. Sadece iki kardeşin bildiği bir sır. Iosip paranın oraya nasıl geldiğini bilmediğini söylüyor. Parayı bulduğunda sahibine geri verilmesi gerekiyor mu diye kendine sormakla vakit kaybetmemiş elbette."

"Paranın yüz milyon ruble olduğundan emin misiniz?"

"Elbette, Iosip bunu onayladı. Her ne kadar şu an paradan geriye yirmi bin gibi bir tutar kalmış olsa da."

"Paranın Koronetslerin parası olduğundan da emin misiniz peki? Tutarın aynı olması yetmez, bu bir tesadüf olabilir."

"Paranın yanında Amerikan bankasının alındı makbuzu da varmış. O zamanlar Belarus'ta bulunan tek Amerikan bankası şubesiydi. Üstünde tarih de var. Paranın Andrej Koronets'e ait olduğuna şüphe yok."

Popov'un beyni uzun süren hareketsizlikten sonra yeniden çalışmaya başlamıştı. Hatta koşmaya başladı demek daha doğru olur. Demek ki paranın Evgenij ile bağlantısı vardı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Evgenij Victoria Koronets ile bağlantılıydı ve…

Çözüm zihninden geçiverdi. Anlamıştı! Şimdi Irina'yı yakalayabilirdi.

"Oleg, size nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum!"

"Size söyleyeyim komiserim, benim için sizin harekete geçtiğinizi görmek yeterli. Ve gülümsediğinizi. Bu haberin sizi mutlu edeceğini biliyordum."

"Şimdi izninizle bir mektup yazmam gerek. Ve 2007 başında kendim için bir seyahat planlamak zorundayım sanırım."

"Öyle mi? Nereye gitmek istiyorsunuz?"

"Ne soru ama. Los Angeles'a tabii ki."

Polis memuru tüm ihtişamıyla ayağa kalkıp Popov'a elini uzattı. Karşılığında aldığı kuvvetli el sıkış onda son derece güzel hisler uyandırdı. Ama Los Angeles'a gitme fikri için aynı şeyleri söyleyemedi.

"Vladimir, dikkatli olun. Bırakın da onu Amerikalılar yakalasın."

"Irina onların umurunda değil ama benim umurumda."

"Ama siz emekli oldunuz."

Bu benim son yolculuğum olacak."

DOĞMANIN DA ÖLMENİN DE BİR VAKTİ VAR

2007. Ocak ayı. Irina reality şovun ikincisine konsantre olmuş haldeydi.

"İnternette *Görünmez Düşman* hakkındaki tüm referansları sildiğinizden emin misiniz?"

Vasilij'in cevabı hazırdı.

"Merak etme, olası tüm anahtar kelimeleri dün girip denedim. Hiçbir şey yok, planlarımızı bir şekilde sekteye uğratacak tek bir çevrimiçi yayın yok. Başka bir şey var ama... Sana bunu vermem gerek."

Ona beyaz bir zarf uzattı. Arkasında Kiril alfabesiyle "*Irina Koronets için*" yazıyordu.

Irina hemen bunun pek de iyi bir haber olmadığını hissetti.

"Nereden geliyor?"

"Dostun Popov'dan."

Irina derin bir iç çekti.

"Açıkla bunu bana," dedi sert bir tonla.

"Çok basit: Popov, Pavel'in ebeveynleriyle irtibatta kaldı. Pavel'i hatırlıyorsun değil mi? Hani şu basketbol ya da futbol yıldızı olmak isteyen kişi."

"Evet, şu çarpık dişleri olan ve şu an Beverly Hills'te bir restoranda bulaşıkçılık yapan kişi."

"Aynen öyle. Ebeveynleri ona Pavel'in adresini vermiş. Popov da ona bu zarfı eklediği bir mektup yazmış. Pavel senin

nerelerde olduğunu bilmediğini söyleyerek cevaplamış. Yaşlı adam ısrar edip bunun önemli olduğunu söylemiş. Pavel de bana ulaştı."

"Sen o aptalla hâlâ görüşüyor musun?"

"O da Belaruslu sonuçta ve bizim de bir zamanlar parçası olduğumuz gruptan. Burada, Kaliforniya'da tutunmaya kararlı, Doğu Avrupalı gençlerdik hepimiz."

"Offf. Onunla, Pjotr ve Boris'le irtibatta kalmak sağduyulu bir hareket mi bilmiyorum. Polis hareketlerini gözetleyebilir."

"Biliyorum. Biz de kalabalık bir yerde buluştuk zaten ve ona temkinli olmak adına cep telefonu numaramı değiştirdiğimi ve iletişimde kalma niyetinde olmadığımı söyledim. Biraz bozuldu ama böylesi daha iyi. Ne yapmakta olduğumuzu uzaktan bile hayal edemez."

"Seni izleyen biri oldu mu?"

"Hayır, çok dikkat ettim. Ama mektup Popov'dan geldiği ve önemli bir konu gibi göründüğü için sana getirmeyi tercih ettim."

"Bana danışmalıydın."

"Evet, içgüdüsel hareket ettim. Sonuçta Pavel sevdiğim biri. Saflığı çok şaşırtıcı."

Irina zarfı açtı. İçinden zarif bir el yazısıyla yazılmış tek bir kâğıt çıktı.

Sevgili Irina Andreevna,

Size o lanet 1993 yılında olayların nasıl gerçekleştiğini nihayet anlamayı başardığımı söylemek için yazıyorum. Bunun için neredeyse on dört yıl gerekti ama sonunda çözüme ulaştım. Karmaşık bir mozaiğin sayısız taşını tek tek yerine yerleştirmem gerekti. Aslında taşlar yol boyunca etrafa saçılmıştı.

BELONGSTO KAKTUS TEAM

Örneğin o zamanlar ablanız Victoria'nın sevgilisi Evgenij'in, Partyzanski Praspekt üstündeki tütün dükkânında çalıştığını bilmiyordum. Ve babanızın bedeninin aynı tütüncünün arkasındaki avluda bulunan bir kuyuya atıldığından da habersizdim. Her şeyden önce Evgenij'in Andrej Koronets'in biriktirdiği yüz milyon rublenin çalınmasıyla ilgili olabileceğini bilmiyordum. Artık bu bilgilere sahip olduğuma göre neler olduğunu kurgulayabilirim. Bütün detayları bilmememe rağmen.

Model olma tutkusu olan Victoria, Belarus'tan gitmek istiyordu. Bir süredir İtalya'ya yanına gitmesi için onu sürekli davet eden bir arkadaşıyla sıkı irtibat içindeydi. Bununla ilgili bir fotoğraf kitabı bile bulduk. Yolculuk için paraya ihtiyacı vardı ama babası asla ona bu parayı vermezdi çünkü araları çok kötüydü. Andrej Koronets'in Victoria'nın erkek arkadaşı Evgenij hakkında da olumsuz düşünceleri vardı. Victoria bir şekilde babasının kenara koyduğu parayı keşfetti. Çek defterini buldu ve şeytana uydu. Eski sınıf arkadaşı Evgenij ile konuştu. Tanıyan herkes onun sahte imza konusunda ne kadar yetenekli olduğunu biliyordu. Bu durumda Victoria'nın Evgenij'den yardım alması çok mantıklı. Delikanlı hamiline bir çek yazıp Andrej Koronets'in imzasını taklit ederek onun adına imzaladı. Amerikan bankası, Minsk'te henüz bir şube açmıştı ve o zamanlar sıkı kontroller yoktu. Çek bozuldu ve para Evgenij'in evinde saklandı. Her şey yolunda gitti mi? Hayır, çünkü Andrej paranın çekilmesinden bir gün önce öldü. Kendisine mezar olacak o tütüncüde iki genci basmış olduğunu tahmin etmek çok kolay. Dükkân sahibi hâlâ Evgenij'i ve 'kötü adamları caydırmak' için kullanılan beyzbol sopasını hatırlıyor. Cinaye-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ti işleyen ikilinin cesetten hızla kurtulması gerekiyordu. Arka avludaki kuyu bunun için mükemmeldi. Ama bundan birkaç gün sonra Evgenij'in başını sokmak için kullandığı barakada olan bir patlamada ikisi de öldü. Böyle bir sonu ancak kişisel bir intikam açıklayabilir. Ve bunun için ancak sizin gerçek bir sebebiniz olabilir: Babanızın katillerini cezalandırmak. Onları nasıl açığa çıkardığınızı bilmiyorum ama gerçekten de çok zeki olduğunuzu kabul ediyorum. On üç yaşında asla kendinizi ele vermediniz ve karakolda bana bile kafa tuttunuz.

Bana elde yeterli kanıt olmadığını söyleyeceksiniz. Ben de size o dönem toplanan tüm bulguların son derece güvenli bir şekilde korunduğu yönünde cevap veriyorum. Yeni Amerikan teknolojileri ile bir parmak izi, bir DNA örneği, yani kısacası sizi kesin bir şekilde yakalatacak bir şeyler bulmanın zor olmayacağına inanıyorum.

Şubat başı Los Angeles Polis Merkezi'nin çok ilginç bulacağı belgelerle Los Angeles'a gelme niyetindeyim. Bu sefer adaletle hesabınızı kapatmak zorunda kalacaksınız. Minsk'teki çifte cinayetin, en kısa zamanda kırma niyetinde olduğum zincirin yalnızca başlangıcı olduğunu tahmin ediyorum.

Dostunuz Vladimir Dmitrievič Popov.

Irina sağ elindeki mektubu hızla buruşturdu.

"Vasilij, bana çakmağını ver."

Adam kadının durgun ses tonundan durumun hassas olduğunu anlayıp soru sormadı.

Irina hiç tereddüt etmeden mektubu yaktı. Bir süre dalgın bir şekilde kâğıdı tutuşturan alevleri izledi. Öfkelenmişti. Ev-

genij ve Victoria ölü olmalarına rağmen ona zarar veriyorlardı. O yüz milyon ruble... Demek oradaydı! Parayı her yerde aramıştı, ablasının ganimetten ayrılamayacağına emin olduğundan Minsk'teki evlerinin altını üstüne getirmişti. Para yurtdışında yeni bir hayata başlamak için ona gerekliydi. Şimdi Popov paranın Evgenij'in evinde saklandığını yazıyordu. Belli ki Victoria, Irina'nın her şeyi öğrenmesinden korkmuştu. Parayı sevgilisine emanet etmeyi tercih etmişti, onun kendisine ihanet edip ganimeti alıp kaçmayacağından emindi. "*Şubat başı Los Angeles Polis Merkezi'nin çok ilginç bulacağı belgelerle Los Angeles'a gelme niyetindeyim.*" Kutsal bir ateşle harekete geçmiş gibi görünen Popov onu ne pahasına olursa olsun yakalamak istiyordu. Emekli olmasına rağmen yıllardır çalışıyordu, tek amacı onu parmaklıkların ardında görmekti. Sonuçta başarılı komiserle dalga geçen akıllı küçük kızdı o. Bu kararlılık onu şaşırtmamıştı. Ona böyle bariz bir şekilde meydan okuyup Amerika'ya geleceğini duyurması ise büyük bir hataydı.

"Laf dalaşlarına son Popov. Artık iş ciddileşti," diye düşündü.

Vasilij onun gözlerinde beliren soğuk ve vahşi ışığı fark etti. Bu parıltıyı gördüğü an yeni dökülecek kanı beklemek gerektiğini biliyordu.

***

Ethan Robinson patlayıcıyı mavi renkli komik bir çöp toplama bidonunun içine yerleştirmişti. Bir sokak lambası direğine bağlı olan altmış santimetre yüksekliğinde ve yirmi santimetreden geniş olan kap, çizgi film karakterlerine benziyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tepesindeki iki beyaz top, üstündeki iki büyük siyah nokta ile geçenleri eğlenerek izleyen iki gözü vardı. Kuklanın geniş ağzı gibi görünen kısım ise aslında içine kâğıt ve plastik bardakların atıldığı çöp kısmıydı. Çöp kutularını daha görünür kılmak için çok basit bir fikirdi. Kimse bunları bir tehdit olarak görmezdi.

İşte bu yüzden saldırı için bunu seçmişti. Patlama beş metre içerisinde kim varsa öldürecekti. Ve birçok insan da yaralanacaktı. Rob doğru anı elektrikli kapıları açan aygıtlara benzeyen küçük bir uzaktan kumanda sayesinde belirleyecekti.

Irina'nın hareketlerini aylardır takip ediyordu. Çok temkinli bir kadındı. Sürekli olarak saatleri ve rotaları değiştiriyordu. Belli ki birkaç düşmanı vardı ve onlara kolay referans noktaları sunmak istemiyordu. Ya da Turner'dan bir misilleme bekliyordu. Her halükârda uzun ve dikkatli gözlem bazı sonuçlar sağlamıştı: Sık yapılan değişikliklere rağmen diğerlerinden daha çok izlenen bir yol ve daha yaygın bir zaman aralığı vardı. İşte bu yüzden Irina muhtemelen o akşam kısa bir süre sonra oradan, tam o atık kabının önünden geçecekti. Son göreceği şey çöp bidonunun top şeklindeki gözleri olacaktı.

Rob çok sakin bir katildi. Hiçbir zaman olay yerinden ayrılmazdı. Alarmını etkisiz hale getirip içine girdiği şehirdeki dini eşya satan nadir dükkânlardan birinin vitrinin arkasına konuşlanmış karanlıkta yaşanacak sahneyi dört gözle bekliyordu. Patlama yerine elli metre mesafedeki bu yeri büyük bir özenle seçmişti. Adak heykelcikleri, haçlar, ayin eşyaları, kolyeler, tesbihler ve çeşitli ikonalar ile çevriliyken öldürmek ilk defa başına geliyordu. Bu durum onu eğlendiriyordu.

BELONGSTO KAKTÜS TEAM

Akşam saat yedi buçuk civarı Irina'nın geldiğini gördü. Her zamanki gibi canlı adımlarla yürüyordu. Robinson elindeki kumandayı sıktı. Uzaklık göz önünde bulundurulunca patlama muhtemelen dükkânın vitrinini indirmeyecekti ama yine de olası cam kırıklarının onu yaralamaması adına güvenlik için birkaç adım geri gitti.

"Doğmanın da ölmenin de bir vakti var. Senin de vaktin geldi Crystal. Sen harika bir kadınsın, gerçek bir suç dehasısın. Korku reality şovu bir şaheser. Zekisin ve cesursun. Dostum Frank'i bile dize getirdin. Onu boyun eğdirdiğine inanmakta hâlâ güçlük çekiyorum. Ama aynı zamanda tehlikeli bir kasırgasın. Eğer seni şimdi durdurmazsak her şeyi ve herkesi yıkıp geçeceksin. Turner'a korkunç acılar içinde öldüğünü anlatacağım ama aslında hiçbir şey hissetmeyeceksin. Bunu benden küçük bir hediye olarak kabul et."

Irina atık kutusundan on metre uzaktaydı.

"En iyisi olabilirdin, otantik bir efsane olabilirdin. Hayalleri süsleyen bir katil ve suç girişimcisi! Gerçekten çok yazık. Bu iş bazen çok berbat olabiliyor."

Kadın kutunun üç metre uzağına gelmişti.

"Elveda benim küçük kraliçem."

Kadın bidonun tam önünden geçerken kumandanın düğmesine bastı. Kuklanın "ağzından" buruk bir duman bulutu yükseldi.

Ethan Robinson hayretler içinde kaldı.

"Ne oluyor böyle..?"

İnanmaz bir tavırla düğmeye birkaç kez daha bastı. Tam o sırada arkasından gelen ani bir sesle irkildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çalışmıyor sanırım."

Rob birden arkasına döndü.

"Kim var orada?"

"Bir dost," diye yanıt geldi. Sesteki alaycı ton çok netti.

Katil, davetsiz misafiri seçemiyordu. Dıştaki sokak lambaları vitrinin bir metre uzağındaydı ve el yordamıyla ilerlemek gerekiyordu. Karanlık bir duvar düşmanını koruyordu.

Robinson sürekli yanında, koltuk altı kılıfında taşıdığı yarı otomatik Beretta 98 FS tabancasını çekti ve dükkân tezgâhının arkasına çömeldi. Tehlikede olduğunu hemen anlamasına rağmen korkmamıştı. Geçen yıllar boyunca kendini birçok dramatik durumda bulmuştu. Soğukkanlılığı hep fark yaratmıştı. En kötü senaryoda, kendini pahalıya satacağı kesindi.

"Göster kendini. Ya da ateş et. Ama iyi nişan almaya bak."

Rob'un sesi sabit ve sakindi, sanki yıllardır çok iyi bildiği bir oyuna dahil olmuş gibi. Ama şakaklarından küçük ter damlaları inmeye başlamıştı: Adam titremiyordu bile ama gerilim vardı, hem de nasıl.

"Mermileri harcamaya gerek yok. Birazdan kendisi burada olacak."

"Kendisi mi?" Crystal'dan mı bahsediyordu? Onun suç ortağı mıydı?

"Ne demek bu?"

"Başın büyük belada demek."

Robinson ne yapacağına hızla karar vermesi gerektiğini anladı. Deli gibi ateş ederek kapıya doğru koşabilirdi ama çok kolay bir hedef olurdu. Düşmanını şaşırtıp saldırabilirdi ama bir şey görmeden hareket etmesi gerekecekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tek kesin bir şey vardı o da Crystal gelmeden önce bu tuzaktan kurtulması gerektiği.

"Geç kaldığım için özür dilerim. Çok beklettim mi?"

Crystal gelmişti bile! Dükkânın içindeydi.

"İki seçeneğin var Robinson: Teslim ol ve biraz hırpalanmış olacak olsan da yaşa ya da dövüş ve öl. Seç ama çabuk ol."

"Dünkü bebek değilim Crystal. Hayatımı bağışlarsan tekrar seni öldürmeye kalkabilirim."

"Tedbirimi alırım. Senden Turner'a açık bir mesaj vermek için faydalanacağım."

"Nasıl?"

"Göreceksin. Şimdi bir cevap istiyorum."

Robinson hemen teslim olmaya karar verdi. Başka şartlar altında bunu asla yapmazdı. Ama karşısında iki profesyonel olduğunu ve dezavantajlı bir durumda bulunduğunu biliyordu. Crystal'ın sahneye girmesi niyetini tamamen değiştirmesine sebep olmuştu: Bu kadar eşitsiz bir durumda savaşmanın hiçbir anlamı yoktu. Muhtemelen sondan bir adım uzaktaydı ama en azından bu şekilde acı çekmekten kurtulmuş olacaktı.

"Şimdi at o Beretta'yı yere ve ellerini havaya kaldırıp çık tamam mı?"

"Tamam," diye yanıtladı memnun bir tonla. "Sözünü tutacak mısın Crystal? Yaşamama izin verecek misin?"

"Yaşamana izin vereceğim."

Robinson silahını attı. Bir an için kendini bir aptal gibi hissetti. O suçlunun sözünün ne kıymeti olabilirdi ki? Irina'yı öldürmeye çalışmıştı, onu mermiye boğması için yeterli bir sebepti bu, o ise artık silahsız ve korunmasızdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tezgâhın ardından elleri havada yavaşça çıktı, içi onu her an vuracakları hissiyle doluydu.

Oysa hiçbir şey olmadı.

"Peşimizden dükkânın arkasına gel."

Onlara elektrikli bir el fenerinin ışığı yol gösteriyordu.

Irina'nın ışıkları açmasıyla nihayet birbirlerinin yüzlerini görebildiler.

Robinson'un yoğun ışığa alışması biraz zaman aldı. Crystal tam karşısındaydı, diğeri ise soğuk ve açık renkli gözleri olan olgun ve kaslı biriydi. Aksiyon adamı izlenimi veriyordu. Belki de bir askerdi. Karşısında Uluslararası Güvenlik Kuvvetleri'nin sorumlusu Pierre Dubois'in olduğunu bilemezdi. Yani Crystal'ı yetiştiren adam.

Dükkânın arkası yapım aşamasında objelerin bulunduğu küçük bir atölyeydi: Heykelcikler, tahta haçlar ve küçük hediyelikler. Testereler, planyalar, çekiçler, çiviler, keskiler, eğeler, törpüler, zımpara kâğıtları, kireç, tığlar, tornavidalar, kalın ve ince fırçalar, boya tenekeleri: Bu yerde her şey vardı. Biri tahtalar biri de heykelcikler için olan iki tozlu çalışma masası bile vardı. Anlaşılan o ki dükkân sahibi sergilediği parçalardan bazılarını şahsen yapan küçük bir zanaatkârdı.

"Nasıl yaptınız?" diye sordu Robinson.

"Saldırıyı öngörmeyi mi? Ah, çok basit oldu," diye yanıtladı Dubois.

"Şöyle ki Robinson, beni takip ettiğini fark ettim."

"İmkânsız. Takip konusunda uzmanım. Yüzlerce kez yaptım bunu."

"Evet ama o takip edildiğini anlayabilmek üzere eğitildi," dedi araya giren Dubois.

BELONGSTO KAKTÜS TEAM

"Eğitildi mi? Paramiliter bir eğitimin mi var?"

"En iyi okullara gittim," dedi ustasına dönüp gülümseyen kadın.

Adamı öldürmeye acelesi yok gibiydi. Hâlâ bir umut var mıydı? Hayatta kalma içgüdüsüyle dolan Robinson bir çıkış yolu bulmaya çalıştı. Ama aklına hiçbir şey gelmiyordu.

"Hayatımın tehlikede olduğunu anlayınca Dubois'ten yardım istedim. Bir profesyonele başka bir profesyonelin göz kulak olması gerekiyordu. O da takipçimle ilgilenebilmek için Fransa'dan buraya geldi. Bir aydan fazla bir süredir burada."

"Yani beni o çöp konteynırına bir şey koyarken gördünüz..."

"Ve patlamaması adına yapılması gerekeni yaptım. Seni geçen yılın sonundan beri bir gölge gibi izliyorum. O çöp kutusuna her bir şey atışında bunun zararsız olduğunu teyit ettim. Bir mekâna her girip çıktığında faydalı olabilecek her tür farklı detayı not ettim. Seni kızılötesi dürbünle, insan ısısını algılayan piroelektrik sensörlerle, parabolik yönlü mikrofonlarla izledim. Yani modern teknolojinin elverdiği her şeyle. Çok dikkatliydin ama ben daha iyiydim."

Dubois'in sesi meşru bir kişisel memnuniyet tonuna döndü. Ama söyleyecekleri henüz bitmemişti.

"Senin hakkında bir dosya hazırladım. Genellikle klasik nişancılar gibi keskin bir nişancı tüfeğiyle öldürdüğünü biliyorum. Ancak son zamanlarda miyobun ilerledi ve kontakt lenslere tahammülün yok. Yani artık patlayıcılarla saldırmayı tercih ediyorsun."

"Profesyonelliğine hayran kaldım. Benimle ilgili her detayı araştırmışsın."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Belki de o mavi tenekeye bakan evsiz adamı fark etmişsindir. O bendim. Bomba paketini buldum ve onu uzaktan kumandanın ancak içindeki kâğıtları yakmaya yetecek bir alevle duman yaratmasını sağlayacak şekilde bozmak yalnızca birkaç saniyemi aldı. Zamanlayıcı olsa belki daha çok zorlanırdım. Artık saldırıyı kısa süre sonra yapacağın netleşmişti. Ve senin patlamaları izlemeyi sevdiğini de öğrendim. Seni bu dükkâna girerken görünce hiç şüphem kalmadı. Yirmi dakika önce arkadaşımı hiçbir tehlike olmadığı yönünde bilgilendirdim ve burada beklemeye başladım, sonra da arka kapıdan içeri girdim. Alarm sistemini sen kendin etkisiz hale getirmiştin zaten."

Robinson muhatabını alkışladı.

"Peki ya şimdi?"

"Turner'a açık ve net bir mesaj göndermek zorundayız."

"Onun bu işle ilgisi olduğuna dair kanıtınız yok ki."

"Yıllardır senin müşterin olduğunu biliyoruz. Ve ondan kısa bir süre önce oldukça bonkör bir ödeme aldığını da biliyoruz. İddiaya girerim ki bu, sana verdiği işin ön ödemesiydi, öyle değil mi?"

Robinson kendini yaramazlıklarını öğretmenlerinden saklayamayan bir ilkokul çocuğu gibi hissediyordu. Fakat bu sefer ellerine cetvelle vurulmasından çok daha kötü bir ceza onu bekliyordu.

"Aklınızda ne var?"

"*Baba* filmini bilir misin?"

Robinson bir titreme hissetti. Daha önce hiç böyle bir his tatmamıştı. Bu, korkuydu. O bu hissi yönetmekte hep çok başarılı olmuştu. Ancak şimdi kontrolü kaybediyor gibiydi, korku gırtlağına dolup ciğerlerini tıkıyor, beynini hapsediyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Anlamadım."

"Bak Ethan, biz Turner'ı öldürmek istemiyoruz. Çok dostu var, aksi halde bölge gözetmeksizin bir savaş başlar. Ama sabrımız tamamen tükenmeden onu ardına bakmadan kaçmaya ikna edebiliriz."

Irina bu sırada tahta masasından bir şey aldı.

Bunun ne olduğunu gören Robinson âdeta kükredi: "Siz delirdiniz mi?"

"Dubois, sen işini yaparken onu hareketsiz tutmam daha iyi olur belki. Üstümün kan lekesi olmasını istemiyorum."

Çılgın bir korkuya kapılan Robinson birden dönüp kaçmaya çalıştı ama Irina sanki bir ragbi karşılaşmasındalarmış gibi önünü kesip onu hemen durdurdu.

"Bırakın beni lanet olsun!" Can havliyle kadının yüzüne vurdu.

Sinirlenen Irina çenesinin dibine savurduğu güçlü bir yumrukla onu bayılttı, bilincini anında kaybetmesine sebep olan ani ve sert bir darbeydi bu.

***

Gece yarısı. Biri Turner'ın villasının zilini çaldı. Bu evi Beverly Hills'te bile bulmak kolaydı. En az yirmi milyon dolar değerindeydi. İçinde her tür bitkinin bulunduğu bakımlı bahçede olimpik bir yüzme havuzu, bir çeşme ve bir de koi göleti vardı. İki katlı evin içinde altı yatak odası, sekiz banyo, üç misafir odası, oturma odası, çalışma odası, mutfak ve çok sayıda dolap vardı. Çok değerli binlerce şişe içeren ağzına kadar dolu mahzen ise ayrı bir konuydu. Şarap koleksiyonu klasik ve modern açıdan çok iyi dengelenmiş bir füzyondu. Her yer

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mekânın aydınlık olmasını sağlayacak pencereli kapılarla kaplıydı. Sahibinin rafine zevkini çok iyi yansıtan bir villaydı.

"Efendim bağışlayın."

Turner'ın uşağı vaktin geç olmasına rağmen Turner'ın yatak odası kapısını çalmıştı.

"Ne var?" diye homurdandı adam. O akşam yatağa erken ve yalnız girmişti, her ikisi de onun için olağandışı durumlardı. Birkaç güzel kadın bedeninin sıcaklığını istemiyordu, tek amacı güzel bir uyku çekmekti. Ama biri onu uyandırmıştı.

"Görmeniz gereken bir şey var."

"Yarın!" diye kükredi canı iyice sıkılan Turner.

"Efendim, acil. Yarın... geç olabilir."

Turner örtüyü bir kenara fırlatıp üstünde baş harflerinin işli olduğu çok şık bir sabahlık giyip oda kapısını açtı.

"Bellamy, umarım dediğin gibi gerçekten de acil bir durumdur. Aksi halde yarın sabah işten atılacaksın ve Los Angeles'ta bir daha kimsenin seni işe almamasını garanti edeceğim."

Uşak utanarak başını öne eğdi.

İkili, zemin kata inip giriş kapısına yöneldi.

"Zilin çaldığını duyunca bu saatte kimin geldiğini görmek için güvenlik kameralarına baktım."

"Kimmiş?"

"Kimseyi göremedim, sanki kapıyı çalıp kameralara yakalanmadan ortadan kaybolmuş gibi."

Turner midesinin sıkıştığını hissetti.

"O an doğru kameraya bakmamış olmalısın. Her halükârda zili kim çaldıysa tanınmamak için paltosuna falan sıkıca sarınacak kadar zeki biridir şüphesiz."

Uşak tereddütlü görünüyordu.

"İşte ben de... kameralarda kimseyi görmeyince ihtiyatlı bir şekilde kapıyı açtım. İçeri zorla girmek imkânsız, çünkü giriş kapısını koruyan demir kapıyı bizzat kendim kapattım."

"Sonuca gel Bellamy."

"Tabii efendim. Kapıyı açtım ve tam demir kapının ardındaki eşikte üstünde koyu renkli bir leke olan bir tür paket gördüm."

Turner irkildi.

"Eşikte bir paket mi? Oraya nasıl gelmiş peki?"

"Ben de bu yüzden sizi uyandırdım efendim: Bahçe girişindeki zille giriş kapısı arasında en az elli metre var. Alarmlarımız ve köpeklerimiz var. Kimse bahçe kapısından tırmanamaz, alarmları aşıp köpeklere görünmeden geçip giriş kapısının önüne bir paket bırakamaz. En azından... teoride öyle."

Ev sahibi uşağı gittikçe daha inanmaz bir şekilde dinliyordu. Evinin önünde cirit atan korumalar olmasını istemiyordu. Ama olsaydı şu an çok faydaları dokunurdu. Öte yandan keyfini sürdüğü yeraltı dünyasından dostları göz önünde bulundurulduğunda kim ona saldıracak kadar aptal olabilirdi, hem de villasında?

"Alarm sistemini kontrol ettin mi?"

"Evet efendim. Her şey yolunda. Ama köpekleri göremiyorum."

Turner bir süre durup düşündükten sonra çalışma odasına yöneldi. Çekmeceden bir Smith & Wesson 686 tabanca aldı. 357 Magnum kurşunlarıyla her tür hedefi delecek kapasitede bir silahtı. Sonra giriş kapısına geri döndü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tamam Bellamy. Şimdi sen önce kapıyı sonra da parmaklıklı demir kapıyı açacaksın ve paketi içeri alacaksın. Ben de arkanı kollayacağım."

Uşak bembeyaz kesildi. Korkuyordu, hem de çok.

"Ama efendim... Bir tuzak olabilir. Belki de dışarıda biri bizi bekliyordur. Parmaklıklı demir kapı tek garantimiz."

"Bu bir emirdir."

Kışlada değillerdi ama Turner bazen çalışanlarına oradakinden farklı davranmazdı.

"Ve acele etmeye bak yoksa bu silahı sana karşı kullanacağım."

Bellamy yaklaşık on yıldır Turner'ın hizmetindeydi. Kendini ona adamıştı ve aşırılıklarına katlanıyordu. Maaşından şikâyet edemezdi. Ama bazen bu asil adam ona kendini bir paspas gibi hissettiriyordu. Geçmişte çok kez birilerini öldürdüğünü bildiğinden o an onu yalnızca tehdit ettiğinden emin olmasına imkân yoktu. Ağır ağır nefes alan uşak önce ağır maun kapıyı sonra da demir parmaklıklı kapıyı açtı. Yıldırım gibi bir hızla paketi alıp her iki kapıyı da kapatıp kilitledi ve dayandığı duvardan kayarak yere oturdu. Kalbi çok şiddetli ve hızlı atıyordu.

"Aferin Bellamy. Gördün mü ne kolaymış? Bana ver."

Turner tabancayı yere koyup paketi aldı. Yaklaşık bir metre uzunluğundaki paket şigara şeklindeydi. İçeriği şeffaf polietilen filmle birkaç kat sarılmıştı. Sebebini anlamak zordu. Kırılgan bir şeye benzemiyordu. Bir tarafında belirgin şekilde koyu renkli bir leke vardı. Turner tam o noktadan bir bıçakla kesti ve parmaklarını lekenin üstünde gezdirdi. Sonra eline bakıp "kan" dedi.

BELONGSTO KAKTÜS TEAM

"Ne?" diye sordu hayatında olmadığı kadar korkan uşak.

Turner şeffaf filmi deli gibi yırtarak açmaya başladı. O şeyin içinde ne olabilirdi?

Birkaç saniye sonra tahmin edince dehşete düşmüş halde paketi bıraktı. Paket yere düştü.

Bellamy bir çığlık koyuverdi. O da anlamıştı.

"Yüce Tanrım! Bu bir... bir..."

"Robinson'un kolu," diye kısa kesti Turner.

Koltuk altı hizasından kopmuş olan kol ayaklarının dibinde duruyordu. Hâlâ kesilen kısımdan kan süzülüyordu ama akacak çok az kan kaldığı netti. Adam parçalanmıştı. Testerenin yetmediği açıktı ya da işlem uzun sürmüştü, keski ve çekiçle devam edilmişti. Robinson'un gömlek ve süveteri paramparça edilmişti. Sol koluydu. Bileğinde hâlâ Turner'ın hediyesi olan Chronoswiss saat vardı.

"Bu ne demek oluyor?" diye kekeledi Bellamy.

"Bir uyarı," diye yanıtladı Turner.

"Ama kimden geldiğini bilmiyoruz."

"Belki de biliyoruz."

Turner, Robinson'un sımsıkı kapalı duran yumruğunu açmaya çalıştı. Uzvun katılaşmış olması işini daha da zorlaştırıyordu. Görünen o ki kol üç saatten fazla bir süre önce kesilmişti. Sonunda güdük parmakları oynatmayı başardı. İçinden bir kâğıt çıktı. Üstünde şöyle yazıyordu:

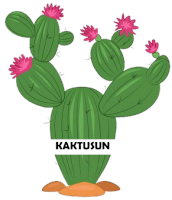
LOS ANGELES'TAN SESSİZCE YOK OLMAK İÇİN İKİ GÜNÜN VAR.
DOSTLARIN SENİ KORUMAYI BAŞARAMAYACAKLAR.
BOYNUNDAN KOPMADAN ÖNCE KAFANI KULLAN.

Turner Robinson'un kolunu alıp büyük bir öfkeyle duvara fırlattı. Elde ettiği tek şey koyu sarı renkli zeminde bir leke oldu. Bellamy ona gittikçe artan bir korkuyla bakıyordu. Sonunda kekelememeye çalışarak sordu: "Ne yapma niyetindesiniz efendim?"

"Çekip gideceğiz, yapacak başka bir şey yok." Turner'ın tanınmaz bir hal alan ses tonu hasta birinin çatallı sesi gibiydi.

Kafasında öfke ve intikam yüklü düşünceler dönüyordu: "Lanet olsun sana Crystal ya da ismin ne cehennemse! Reality şovun ve bu Rus mafyası sistemlerinle Los Angeles yeraltı dünyasının dengelerini altüst ediyorsun. Şu an böyle açıkça savaş ilan etmek bir intihar olur. Seninle aramda seçim yapmak zorunda kalırlarsa müttefiklerimden bazılarının hiç tereddüt etmeden saf değiştireceklerini biliyorum. Sen yükselen yıldızsın, eskiyi temizleyerek gelen yenisin. Gideceğim ama burada bittiğini sanma sakın. Er ya da geç bir şeyler ters gidecek, girişimin başladığı gibi hızla bitecek ve sen de zavallı bir hale düşeceksin. İşte bu olduğunda öcümü almak için geri döneceğim. Burada ya da başka bir yerde, hiç önemli değil. Bana her şeyin bedelini ödeyeceksin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

YAŞLI VE DENİZ

2007. Şubatın ilk günleri. Minsk'te sis vardı. Yoğun ve yapışkandı; nemli ve ısrarcı, soğuk ve aldatıcı bir başlık gibiydi.

Popov Los Angeles biletini havaalanında Air France bankosundan alma niyetindeydi. Altı yıl önce Amerika'ya giderken aynı havayolu ile Paris aktarmalı uçmuştu. On dokuz saatlik uçuş ve sonrasında neredeyse hiçbir sonuç alamamak... Tek ayrıntı o zaman masrafları Drummond sayesinde Los Angeles Polis Teşkilatı tarafından ödenmişti. Şimdiyse on milyon Belarus rublesi, yani yaklaşık yedi yüz avroyu sadece gidiş için kendi cebinden ödemesi gerekiyordu. Ama tereddüt etmemişti. Irina'yı yakalamak için bunu ve daha fazlasını verirdi. Hem sonra Aeroflot Havayolları ile yolculuk çok daha uzun sürer ve kargo kutuları üstünde hiç şüphesiz çok daha rahatsız olurdu.

Minsk-2 Havaalanı şehrin doğusuna kırk kilometre uzaklıktaydı. Popov uzun zaman önce arabasını sattığından oraya varmanın tek yolu taksi kullanmaktı. Neyse ki şehirde çok sayıda taksi vardı. Fakat çoğu geçimini sağlamaya çalışan sahte belgeli bireylere aitti. Milisler buna göz yumuyordu, Popov bile bunun kınanacak bir durum olmadığını düşünenlerdendi.

Tüm dikkati Irina üstüne yoğunlaşmıştı. Pavel'e ilettiği mesaj yerini bulmuş muydu? Onu tekrar görecek miydi? Los Angeles Polis Teşkilatı'nda Drummond'un yerine geçmiş, onu dinlemeye ve o kadını sonsuza dek durdurmaya yönelik özel bir güç oluşturmaya hazır birini bulabilecek miydi? Kesin olan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tek şey o katille ilgili hâlâ bir şeyler yapabilecek olması fikrinin ona kendini yeniden doğmuş gibi hissettirmesiydi. Ne kadar saçma görünse de bu onun iksiriydi.

Vul Kamyunistychnaya'daki evinden henüz çıkmıştı. Kennedy suikastçısı Lee Harvey Oswald 1959-1962 yılları arasında aynı caddede yaşamıştı. Metalik renkli bir Skoda Octavia önüne yanaştı.

"Taksi?"

Popov şaşkın bir halde araca baktı. Tam da bir taksi arıyordu ama bunu arabanın şoförü nereden bilebilirdi? Ortada tuhaf bir şey vardı. Ayrıca direksiyonda bir şoföre göre çok şık bir adam oturuyordu, üstünde ceket ve pantolon vardı.

İçgüdülerini dinleyerek yanıtladı: "Hayır, teşekkürler."

Tam o anda karşısında uzun boylu sarışın bir adam beliriverdi. Burnunu da içine alacak şekilde bej bir atkı sarınmıştı ve çok kaliteli bir paltosu vardı. Su yeşili gözleri soğuk ve kararlıydı. Cebindeki eliyle ona bir şey doğrulttu. Muhtemelen bir tabanca tutuyordu. "Uzatma da araca bin," dedi.

Eski komiser dönecek gibi oldu ama karnındaki acıyla sarsıldı. Canını yakmak için değil ama korkutmak için yapılmış bu hareket onu pes ettirdi.

"Kimsiniz?"

"Eğer arabaya binersen seni buracıkta öldürmek zorunda kalmam. Haydi yürü!"

Etrafta yardım isteyebileceği kimse yoktu. Eğer yurttaşlarını iyi tanıyorsa zaten on kişiden dokuzu diğer tarafa dönüp giderdi. Popov Minsk'in sisi içinde böyle aniden ölüp gitmek istemiyordu. O anlığına boyun eğmeye karar verdi. Arka ka-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

pıyı açıp arabaya bindi ve şoförün arkasına oturdu. Diğeri suç ortağına şöyle dedi: "Tereyağından kıl çeker gibi oldu. Yürü!"

Skoda hızla şehir trafiğine daldı, on beş yıl önce böyle bir trafik hayal bile edilemezdi.

"Neden beni kaçırdınız?"

"Çok soru soruyorsun," diye yanıtladı sağındaki sarışın. Atkısını açmıştı, yüzünü göstermekten en ufak bir korku duymuyordu. Popov'un onu asla polise ihbar etmeyeceğinden emin gibiydi.

"En azından bana nereye gittiğimizi söyleyin."

İşini iyi bilen bir berberden henüz çıktığı belli olan koyu renk saçları yeni kesilmiş şoför dikiz aynasından Popov'a baktı. Sonra gülümsedi.

"Uzun bir yolculuğa hazırlan."

"Başınızı büyük belaya sokuyorsunuz. Ben Minsk milislerinde eski komiserim."

Sarışın adam cevap olarak onun paltosunun cebine elini daldırıp cep telefonunu çıkardı ve pencereden dışarı fırlattı.

"Şimdi sadece takip edilmesi imkânsız, korunmasız bir yaşlısın. Talimatlarımıza uyarsan iyi edersin. Sorun yaratırsan seni öldürmemiz emredildi."

Popov yavaşça koltuğa gömüldü. Güneydoğu yönündeki Babruysk'u gösteren tabelalara bakarken kendine bir daha Minsk'i görüp göremeyeceğini soruyordu.

***

500 beygir güçte iki motora sahip, beyaz ve koyu kahve renkte ve on bir metre uzunlukta oldukça ince bir Al Dhaen Craft deniz aracı Hint Okyanusu'nda yaklaşık elli deniz mili,

BELONGSTO KAKTUS TEAM

yani saatte doksan kilometreden fazla bir hızla ilerliyordu. Batılı turistlerin Maldivler'e ulaşmak için Kolombo - Malé uçuşu yerine motorlu tekne heyecanını tercih edeceklerini tahmin etmek zor değildi. Ama iki kamaradan birinde elleri bağlı ve gözleri örtülü, kaçırılmış yaşlı bir beyefendinin tutulduğu kimsenin aklına gelmezdi.

Bileklerini kavrayan plastik kablolardan ziyade göz bandı onu saatlerdir rahatsız ediyordu.

Popov merdivenden gelen ayak seslerini duydu.

"Şimdi seni özgür bırakıyorum, biraz temiz hava soluyabilirsin."

Birkaç saniye sonra komiserin ışığa alışan gözleri karşısında onu Skoda'ya binmeye zorlayan sarışının yüzünü seçti.

"Tuvalete gitmem gerek."

"Hemen yanındaki küçük oda. Çabuk ol."

Çok dar bir alandı. Popov'un sifon olmadığını anlaması birkaç saniye aldı: Her şeyi dışarı boşaltan bir el pompasını çekmek gerekiyordu. Öte yandan hayatında ilk defa tekneye biniyordu. Kaçırılmadan önce hiç kumsala bile adım atmamıştı. Onu neden oraya getirmişlerdi?

Sarışın ona başıyla işaret etti, güverteye çıkması gerekiyordu. Sadece o. Birkaç basamak çıktından sonra kendini güvertede buldu. Yüzünü kırbaçlayan ve saçlarını savuran rüzgârla sanki üstü açık bir arabada olmak gibi bir şeydi.

Dönüp iki motora baktı. Güçlüydüler: Tekne burnunu yukarı kaldırarak suyu beyaz köpükler çıkararak yarıyor ve yan tarafla kıç tarafında bir iz bırakarak ilerliyordu.

BELONGSTO KAKTÜS TEAM

Büyük ön güverteden hemen önçe yer alan kokpitin önündeki alanda onu bekleyen biri vardı. Parlak yıldızlarla dolu gökyüzünün altında, bir deniz feneri gibi görünen kocaman ayın tam karşısında çok iyi tanıdığı bir siluet gördü.

"Nihayet buluştuk Irina Andreevna."

"Adamlarım size iyi davrandı mı Vladimir Dmitrievič?"

"Şikâyet edemem doğrusu. Yolculuk uzun sürdü ama ne açlık ne de susuzluk çektim. Elbette ki kaçırılmak kimsenin başına gelmesini temenni etmeyeceğim bir deneyim."

"Tam yedi eyalet geçtiniz ve dört haftada arabayla yaklaşık yedi bin kilometrelik bir yol kat ettiniz."

"Evet ve hemen her sınır geçme anında kendimi bagajda buldum."

"Riske giremezdik. Sizi arıyor olmalılar."

"Neredeyiz? Hindistan'a götürüldüğümü biliyorum, sonrası... hah, denizi geçtik herhalde."

"Hindistan'dan Sri Lanka'ya geçtiniz, evet, şu an Maldivler'e gidiyoruz."

"Ne yapmaya?"

"Orada benim yarattığım ve içinde gerçek ölülerin olduğu reality şovumun ikincisi çekilecek."

Popov ona hayret dolu gözlerle baktı. Kadının tam olarak istediği buydu.

"Bu gerçekten... ciddi olamaz."

"Oysa öyle. Ve katil benim."

Eski komiser üzgün bir tavırla başını salladı: "Neden Irina? Bunu kendime tam on beş yıldır soruyorum, yani sizinle ilk tanıştığımız andan beri. Neden? Siz zeki bir kadınsınız, yetenek-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lisiniz, çok yönlüsünüz. Bu daha o zamanlardan hissediliyordu. Sıradışı bir kişisiniz. Neden kötülüğü seçtiniz? Ailenizin karmaşık yapısından ötürü mü?"

"Annesiz olmanın mutlaka bir katkısı olmuştur," diye yanıtladı kadın sesindeki acı bir tonla.

"Sonra ablamın babamı öldürüp bana da aynı şeyi yapmayı düşünmüş olması işleri iyileştirmedi."

"Ama..."

"Belki sonuç her halükârda böyle olacaktı. Ben doğduğumdan beri tam sınırdayım. Bende 'normal' insanların anlamadığı bir şey var, etik olarak kabul edilemez hareketlere karşı bir tür hayranlık. Kendime mazeret aramıyorum: Ben böyleyim. Adam ise beni bu karanlık tarafımla seviyordu."

"Adam, sevgiliniz... Cinayet kurbanı."

"Evet. Yıkıcı bir olaydı. Hayatımda ilk ve son kez birini sevmiştim, normal bir hayat sürebileceğimi düşünmüştüm."

"Katilleri bulmak için araştırma yaptığınızı tahmin ediyorum."

"Tüm sorumlulara yaptıklarının bedelini çok ağır şekilde ödettim."

Popov ona gittikçe daha da inanmaz gözlerle bakıyordu. Böyle bir kararlılık gerçekten de korkutucuydu.

"Yüce Tanrım, Irina bugüne kadar kaç kişiyi öldürdünüz?"

"Ne önemi var? Önemli olan tercihimi yapmış ve bir daha asla geriye dönmeyecek olmam. Kızım için bile."

Eski komiser irkildi. Bu gerçekten de çok fazlaydı.

"Siz annesiniz! Buna inanamıyorum."

"Adam'la benim kızımız, ondan geriye kalan tek iz... Onu iki yaşına kadar ben büyüttüm, sonra da iyi durumlu bir aileye emanet ettim. Onlar ne benim kim olduğumu ne de Emma'nın hayatlarına girmesi için evlat edinme olayını yönlendirdiğimi bilmiyorlar."

"Emma... çocuğun adı bu anladığım kadarıyla. Ama bunu nasıl yapabildiniz? Yani ondan ayrılmak sizin için iç parçalayıcı olmadı mı?"

"Hayır. Onu yanımda tutmayı asla düşünmedim. Normal bir ailesi ve belki de normal bir hayatı olacak. Benim mahrum edildiğim bir şey bu. Ben kendimi kurduğum işe ve en üstün katil olmaya adamak istiyorum."

Popov karşısında başka bir şok edici açıklama daha bulmuştu.

"Üst düzey bir katil ve suç örgütü girişimcisi... demek doğru öngörmüşüm. Sizin çok tehlikeli biri haline dönüşeceğinizi biliyordum."

"Peki o zaman neden bana babamın, ablamın ve sevgilisinin nasıl öldürüldüklerini anladığınızı bildiren bir mesaj gönderdiniz? Neden beni tehdit edecek kadar aptallık gösterdiniz?"

"Çünkü sizi tekrar görebilmemin başka bir yolu yoktu Irina Andreevna."

Irina'nın gözleri hayretle kocaman açıldı.

"Siz... bunu bilerek mi yaptınız?! Sizi kaçırmamı mı istiyordunuz?"

"Sizinle son bir kez yüz yüze gelme imkânı bulamadan ölme riskine girdim ama... itiraf ediyorum: Evet. Başka seçeneğim yoktu: Sizi görmek ve bu konuşmayı yapmak zorundaydım."

BELONGS TO KANTIS TEAM

"Ama neden?"

"Sizin beni kaçırmaya ve bu gece bu konuşmayı yapmaya karar vermenizin sebebiyle aynı: Biz ikimiz bir şekilde birbirimize bağlıyız. Karşı cephelerdeyiz ama tüm deliliğinize rağmen ben size karşı bir tür saygı duyuyorum. Sizin de bana karşı aynı şeyi hissettiğinize eminim."

Irina gözlerini yere çevirdi. Popov'u birkaç dakikadır konuşurken izliyordu ama şu an bunu yapmakta zorlanıyordu. Bir şekilde maskesinin düşürüldüğünü hissediyordu. Eski komiser onu çözmüştü.

"Bakın Irina, benim kimsem kalmadı. Ne karım ne arkadaşlarım, ara sıra ziyaretime gelen bir polis dışında. Hayatım tamamen boş ve ben yararsız biriyim. Ama siz oyuna dahil olduğunuzda... sanki tekrar enerji buluyorum, umutsuz bir uyuşukluktan uyanır gibi oluyorum."

"Anlıyorum. Siz ve ben uzun bir savaş verdik."

Irina'nın sözlerinde bir veda tonu vardı, eski komiserin hemen fark ettiği bir ton...

"Bana neden reality şovu, işlediğiniz cinayetleri ve kızınızı anlattınız?"

"Çünkü bu gece yollarımız ayrılacak. Hem de sonsuza kadar."

"Ben Maldivler'e gelmeyeceğim öyle değil mi?"

"Hayır. Sizinle son bir kez konuşmak istedim, tıpkı sizin benimle bunu yapma zorunluluğunu hissettiğiniz gibi. Ama sizin şafaktan önce ölmeniz gerektiğine karar verdim."

Popov başını yere indirdi.

"Evet mantıklı. Sizi gömebilecek çok fazla şey öğrendim.

BELONGSTO KAKTUS TEAM

Gitmeme izin verirseniz hepsini ihbar edeceğim. Ben eski bir komiserim."

Popov yavaşça ön güverteye doğru yürüdü. Sonra sağa, sancak tarafına doğru döndü ve tüm güverteyi yay şeklinde çevreleyen çelik kablolardan oluşan korkuluğa sarıldı. Tekrar Irina'ya baktı.

"Sanırım... başlangıç noktasına geri döndük. Sizi durduramadım ama elimden geleni yaptım. Bana anlattığınız tüm o suçları geride bırakıp sıfırdan başlayabileceğinize hâlâ eminim."

"İmkân yok."

"Belki de şu an arzuladığınız şey birkaç yıl sonra isteyeceğiniz şey olmayabilir. Kızınızı düşünün, cinayet ve suç örgütlerinden vazgeçmeniz halinde onun hayatının nasıl olacağını düşünün."

"İki bin dolar maaşla bir patronun altında çalışmak bana göre değil."

"Kendinize yasal bir iş kurabilirsiniz elbette. Normal insanların dünyasında da başarılı olacağınıza eminim. Sadece sağlıklı olan yanınıza izin verin."

Popov okyanusa baktı. Su belki de soğuk değildi ama öyle olduğunu hayal etti. Yüzme bilmiyordu.

Irina onun niyetini anlamıştı.

"Buraya dönün komiser. Biraz daha konuşalım."

"Hayır Irina Andreevna. Kaderim çizildi, bunu kendiniz söylediniz. Ama alnımdan bir kurşun yemek istemiyorum. Belki sizin de beni vurma fikri hoşunuza gitmez. Bu yüzden sorunu çözüyorum. Ama siz size söylediklerimi düşünün."

BELONGSTO KAKTÜS TEAM

Sonra derin bir nefes alıp ekledi: "Elveda Irina."

Popov hiç tereddüt etmeden kendini gerisin geri bıraktı: Kolları tıpkı bir haç gibi iki yana gergince açılmış, yüzü yıldızlı göğe doğru bakar halde...

"Popov!" diye bağırdı Irina. Korkuluklara anında yetişen kadın boşluğa baktı. Ama çok geçti. Siyah deniz sakin ve sessizdi. Saygı dolu bir mezardan ibaretti. Hiç bağırmadan çekip gitmiş, dalgalar tarafından yutulmuştu. Bir saniye içinde. Bedeni ne yüzeye çıkmış ne de motor pervanelerine çarpmıştı.

"Elveda Vladimir Dmitrievič," diye düşündü Irina. "Huzur içinde uyuyun. Çok kıymetli bir rakip oldunuz."

Sol yanağından aşağı tek bir damla gözyaşı süzüldü.

***

"Yorgun ve yalnızdı. Beni son bir kez görüp, hakkımda her şeyi öğrenmek ve sonra da sonsuza kadar çekip gitmek istedi. Ben onu öldürmeden o kendini öldürmeye karar verdi. Muhtemelen bu önceden aklında olan bir şeydi."

"Irina her şey yolunda mı?"

"Evet Vasilij, sadece biraz yorgunum. Robinson, Turner, Popov... savaşmak zorunda kalınan birçok düşman."

"Ama sen hepsinden kurtuldun Irina. Robinson yaşayacak ama hastaneden söylediklerine göre ona hâlâ uyuşturucu dayıyorlarmış. Kolu hiçbir şekilde geri dikilemeyecek. Turner kepenkleri indirdi, şu an sen Los Angeles'ın kraliçesisin. Ve Popov artık seni asla ihbar edemeyecek."

Kadın yüzünü buruşturdu.

"Doğru ama tüm bunlar çok fazla gerilim enerjisi gerektirdi. Korkarım ki zihnim biraz deşarj oldu."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Vasilij kulaklarına inanamıyordu. Irina yorulduğunu itiraf ediyordu, bu eşi benzeri olmayan bir durumdu. Kötü bir işaretti.

"Kısa sürede toparlanmanın bir yolunu bulmak zorundasın: Bir hafta sonra ikinci reality başlıyor."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

HER ŞEYİ ÖNGÖREMEZSİN

İkinci reality şovun beşinci günüydü. Maldivler'in Kunahandhoo ve Maavah Adaları arasındaki isimsiz adada üç kişi elenmişti bile. Henüz kuralların netleştirilmediği varış gününden sonra Irina her yirmi dört saatte birini eleme şartını korumuştu. Fakat gerçek kimliğini gizlemekte zorlanıyordu. Beklenmedik durumlar karşısında tepkisiz kalıyordu ve her şeyden habersiz korku içindeki yarışmacı rolünü çok etkili oynayamıyordu. Öldürmesi gereken altı kişi daha vardı. Kullandığı hayali karakterin ismi Jenny idi.

"Jenny, katilin Edward olduğuna eminim."

"Kanıtın var mı George?"

George yarışmacılar içinde en yaşlı olanıydı. Otuz dört yaşındaydı ve çok iri bir fiziğe sahipti. Irina'nın edindiği bilgilere göre savunmasız bir kişiyi sebepsiz yere öldürmekten dolayı meslekten men edilmiş bir polisti. Londra'da polis memurları silahsız devriyeye çıktıklarından bu, durumu daha da çarpıcı kılıyordu. Kendini, öldürdüğü adamın bir kuyumcuyu soyup kaçan bir hırsızın suç ortağı olduğunu söyleyerek savunmuştu. Aralarında dövüşme olmuş ve adam düşüp kafasını çarpmıştı. Ama bu anlatılanları destekleyen bir tek kanıt yoktu. George imajını kurtarmak için her şeyi yapmaya hazırdı. Hayal kırıklığı içindeydi ve belki de masum bir adamı öldürmüştü.

BELONGS TO KANTUS TEAM

Bunlar reality şovu hareketlendirmek üzere onu seçmek için iyi sebeplerdi. Diğer taraftan Edward üçüncü diplomasını almak üzere olan hali vakti yerinde bir ailenin yirmi beş yaşındaki oğluydu. 130'un "çok zeki" olarak tanımlandığı IQ testinde toplam 155 puan almıştı. Her gözlemde, her muhakemede beyni ön plana çıkıyordu. Bunun yönetmenin aptal bir şakası olmadığını ve hayatlarının gerçekten tehlikede olduğunu ilk anda hemen anlamıştı. Tünellerin varlığını çoktan tahmin etmişti çünkü ilk cesedin ortadan kaybolmasının tek mantıklı açıklaması buydu. Durumla başa çıkabilecek kapasitede görünüyordu ama tam da bu sebepten dolayı kimse ona güvenmiyordu. Zihni çok berraktı ve sinirlerine sonra derece hâkimdi.

"Kanıtım yok ama bence Edward içeride herkesi kandırıp soğukkanlılıkla öldürebilecek tek kişi. İnsanları manipüle etmekte usta, zeki, sezgileri dahiyane. Sadece dört gündür burada olan biri için çok fazla. Bence bütün arka planı biliyor."

"Bunu neden bana söylüyorsun?"

"Onu etkisiz hale getirmeliyiz. Ama ona fark ettirmeden komplo kurarak. Bu yüzden henüz diğerleriyle konuşmadım. Ağızlarından laf kaçırabilirler. Sense bir psikologsun, grubun ve aklını yitirmişlerin dinamiklerini anlayabiliyorsun. Onun maskesini düşürmede bana yardım edebilirsin."

"Nasıl?"

"Onu tuzağa düşürüp etkisiz hale getirelim ve sorgulayalım."

"Eğer katil gerçekten o ise kendini korumak üzere eğitilmiş olmalı. Seninle ikimiz yeterli olmayız. Başka birini daha dahil etmek gerek."

BELONGSTO KANITS TEAM

"Diğer yarışmacılar zayıf ve korkmuş halde. Tek istedikleri evlerine dönüp unutmak. Yardımcı olmanın aksine kontrollerini kaybedip bize çelme takabilirler." Kısa bir ara verdikten sonra devam etti: "Ben bıçaklar buldum. Büyük ve keskin gerçek bıçaklar. Kilere gizlenmişlerdi. Birini sen al, birini ben alayım. Sonra Edward'a ana tüneli birlikte incelemeyi teklif edelim. Sonra da onu bıçaklarla tehdit edelim. Belki kafasına bir şeyle vurup onu bağlayabiliriz ve kimse bizi rahatsız etmeden sorguya çekeriz."

"Peki ya katil o değilse?"

"Seni seçmemin bir diğer nedeni de bu, ne yapacağıma dair bana fikir verebilirsin. Ben duygularımı işin içine katabilirim ama sen objektif olmayı bilirsin. Kaçışı olmayacağı sorgu sırasında yalan söyleyip söylemediğini benden daha iyi anlarsın."

"Bıçakları nasıl saklamayı düşünüyorsun? Üstümüzde tişört ve şort var sonuçta."

"Bir bel çantası takacağım. Dürbün için gerektiğini söyleyeceğim ama aynı zamanda iki bıçağı da içine koyacağım."

"Yine de bunu fark etme riski var."

"Güven bana planım işleyecek. Katili durduracağız, eve döneceğiz ve birçok kişinin hayatını kurtardığım için rütbem bana geri verilecek. Senin yardımın sayesinde."

***

Irina tökezledi ama bir saniyelik bir sürede hemen toparlanıp doğruldu. Edward bir el feneriyle önlerinde ilerliyordu. Ona yetişmekte zorlanıyorlardı. Büyük gözlüklerine ve sporda beceriksiz bir öğrenci gibi görünen yüzüne rağmen gerçek hayatta zeki olmasının yanında fiziksel olarak da oldukça çevik

bir gençti. Ana tünelin ağzına ulaşmıştı. Yerden yaklaşık bir metre yukarıda duran bir kola dokundu ve önündeki kapı açıldı. Bitki örtüsünün arasına gizlenmiş bu girişi dışarıdan fark etmek imkânsızdı.

"İşte, katil ilk yarışmacının cesedini ardından sürükleyerek buradan dışarı çıktı. Bir çarşaf kullanmış: Yol boyunca yırtılmış bir parçasını buldum."

"Ama katilin kim olduğunu anlamaya yeterli olacak kanıtın yok," dedi Irina.

"Doğrusu birkaç kanıt var: Kopan parça pembe renkli. Sadece bir tek odada bu renk çarşaf kullanılıyor: Lucy ile senin kaldığınız oda."

Irina hazırlıksız yakalandığını hissetti ama hemen tepki verdi: "Bizden mi şüphe ediyorsun? Çok zayıf bir varsayım, katil şüpheleri başka yöne çekmek için bizim odamızdaki çarşafı almış olmalı."

Ortada bir tuhaflık vardı. Irina George'a baktı ama adamın bakışlarını yakalayamadı. Neden ona bıçağı vermiyordu?

"Evet, ama... George'la bu konu üstüne düşündük: Cinayetin işlendiği ve katilin Liz'i öldürüp tüneli ilk kez kullandığı gece ben üç kişilik odalardan birindeydim ama uyumuyordum. George diğer üç kişilik odadaydı ve o da uyumakta güçlük çekiyordu. İkimiz de kalkıp oturma odasında biraz lafladık. Bunu o zaman bilmiyorduk ama karşılıklı olarak birbirimizin görgü tanığı olduk. Sonra odalarımıza geri döndük ve... tam o sırada Lucy tuvalete gitmek üzere odasından çıktı. Senin yatağında olmadığını fark ettim. Lucy tuvalete girdi, o zaman sen de muhtemelen evin geri kalan diğer banyosunda olmalıydın.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ama banyonun kapısı açıktı. Kim tuvalete girince kapıyı açık tutar ki, özellikle de hiç tanımadığı insanlarla bir evde kalıyorsa?"

"Ben banyoda değildim ki. Biraz hava almak için dışarı çıkmıştım."

Edward'ın cevabı hızlı oldu. Bilmiş ve neredeyse öfkeli bir tonla karşılık verdi: "Yanlış cevap Jenny. O gece kuvvetli bir fırtına vardı. Dışarı sırılsıklam olmadan çıkamazdın. Ayrıca hayatından endişe eden bir kadının bu korkunç adada o karanlıkta yalnız başına yürümek için dışarı çıkmasının hiçbir anlamı yok. Yalan söylüyorsun."

Irina mantıklı düşünemediği için kendine lanet etti. Kendine ihanet etmişti! Onu cesedi tünelden dışarı yuvarlamak zorunda bırakan o fırtınayı nasıl da unutmuştu? Banyoda uzun süre kalıp onun geriye dönmesini engelleyen Lucy'yi nasıl unutabilmişti? Diğer banyodan çıkmaya çalışmıştı ama biri farkında olmadan tünel kapağının üstüne bir şey koymuştu. Sonunda direkt olarak kendi odasına çıkan tüneli kullanmak zorunda kalmıştı. Durumu kotardığını sanmıştı. Oysa hayır Edward bir şekilde olayları gerçeğe uygun şekilde kurgulayabilmişti.

Irina George'a doğru döndü. İşte o zaman tabancayı gördü. Çok sayıda silahı tek bir bakışla tanıyacak yetiye sahipti ne de olsa: Bu yedi mermili yarı otomatik bir *sig-Sauer* idi. Adam silahı onun üstüne doğrultmuştu.

"George delirdin mi sen?"

"Hiç de değil Jenny. Aklım başımda. Katili öldürüp bu çılgın şova son vermek üzereyim."

Irina yıllar süren çalışmanın tuzla buz olacağına dair acı dolu bir hisse kapıldı. Kimse onun organizasyonunu imha edemezdi, bu ona çok fazla fedakârlığa mal olmuştu. O an kendi güvenliğini bile düşünemiyordu, aldatılmış olmaktan dolayı büyük bir öfke duyuyordu.

"O zaman Edward'ı durdurma planı, bıçaklar... hepsi palavraydı."

"Aynen!" diye yanıtladı George. "Hedef Edward değil, sendin. Biz onunla seni nasıl etkisiz hale getireceğimizi düşündük. Ve planımız muhteşem işliyor."

"O tabanca nereden çıktı?"

"Kolombo'da karaborsadan aldım. Bilinmeyen bir adada tuhaf bir reality şova kendimi korumamı sağlayacak bir silah olmadan katılma fikri hoşuma gitmedi. Ama evden getiremezdim çünkü kontroller esnasında silah yüzünden durdurulurdum. Bilindik sebeplerden ötürü onu bu ana kadar saklı tuttum."

"Peki ya yanılıyorsan? Ya olaylar Edward'ın sana görmeni sağladığı şekilde olmadıysa? Bunu hiç düşündün mü?"

"Senden daha ilk anda şüphelendim Jenny. Edward da aynı şekilde hissetmiş. O senin hareketlerini kurgulamayı başardı. Tüm parçalar yerine oturuyor, senin katil olduğundan son derece eminim. Gerçeği manipüle etmek için çok geç. Bizi birbirimize düşüremezsin. Bu benim için büyük bir tatmin: Birçok yarışmacıyı kurtaracağım, belki polisliğe geri döndürüleceğim, onurumu geri kazanacağım! Sana şunu itiraf edeyim ki bu şova katılırken tam da bu tür bir şey hayal ediyordum."

"Yine de bıçakları da getirdi," dedi George'un çantasından

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bıçakları çıkaran Edward. "Nasıldır bilirsin, deli katillerle insan kendini asla tam anlamıyla güvende hissedemez. Dostum, onu öldürmenin daha iyi olacağına inanıyorum."

"Kameraların önünde mi? Eğer görüntüler bir gün mahkemeye düşerse size karşı kullanılabilir: Silahsızım ve tamamen zararsızım."

"Sen asla zararsız biri olamazsın," dedi George.

"Bu konuda tamamen haklısın."

Irina'nın gözleri buz gibi bir bakış aldı, sonra şimşek gibi bir hızla George'un gözlerine bir şey fırlattı. Bu, topraktı. Polis içgüdüsel bir şekilde ateş etti ama Irina çoktan bel çantasına doğru atılmıştı, ikinci bıçağın hâlâ çantada olduğunu ve vurulmamayı ümit ediyordu. Diğer bıçak elinde olmasına rağmen onunla hemen karşı karşıya gelmek istemeyen Edward bekledi. Irina daha tehlikeli olan düşmanı seçti: Hâlâ kumdan dolayı gözleri görmeyen polise doğru koşup onu sağ elinden yaraladı. Acı içinde haykıran George silahı yere düşürdü. Kadın ışık hızıyla silahı kaptı.

"Oyunun sonu!" diye bağırdı Irina zafer edasıyla. Adrenalin ona en iyisini sergilemede yardımcı oluyordu. Üç saniyelik bir sürede durumu tersine çevirmişti.

"Aşağılık köpek..." diye bağırdı yaralı elini tutan George.

Irina silahı Edward'a doğrulttu.

"Bıçağı bırak. Şimdi. Yoksa seni anında gebertirim."

Bembeyaz kesilmiş ve titriyor olmasına rağmen Edward bir kez daha soğuk kanlılığını sergiledi. Beyninin analitik yanı duygusal yanına üstün geliyor gibiydi.

"Bıçağı bıraksam da öleceğim zaten."

BELONGSTO KAKTUS TEAM

"İkimizi de öldüremez Edward! Kurallar her gün bir ölü gerektiriyor. Dövüş onunla!"

"İlk ölen sen mi olmak istersin Edward?" diye sordu Irina.

"Ben yaşamak istiyorum!"

"O zaman dostun George'u öldürmek zorundasın."

İnleyen polis, Edward ile şüpheyle bakıştı. Endişe verici bir şüpheydi bu.

"Hayatımda kimseyi öldürmedim. Hem sonra bir şeye yaramaz ki: Beni bugün öldürmezsen önümüzdeki günlerde öldüreceksin."

"Ama en azından şimdi kaçarsın. George haklı: İçinizden yalnızca biri bugün ölecek, diğeri en az yirmi dört saat daha yaşayacak. Ve bir günde çok şeyler olabilir. Yardım ekipleri gelebilir. Maskem düşüp diğer yarışmacılar tarafından öldürülebilirim. Bu sadece olabildiğince hayatta kalmakla ilgili."

Irina Edward'ın beynine bir şüphe sokabilmişti. Ve George bunu anlamıştı.

"Edward seni etkilemesine izin verme. Elinde bıçak var. Dövüşmeden pes etme. Eğer sen saldırırsan ben de saldıracağım. Silahı var ama ikimizden biri bunu başarabilir."

Irina'nın yüzünde kurnaz bir gülümseme belirdi. İşini yaparken böyle eğlenmeyeli uzun zaman olmuştu.

"Oyunu biraz daha ilginçleştirelim. George diğer bıçağı da sen al."

Silahı almadan önce George'un elini yaralamak için kullandığı bıçaktan bahsediyordu. Polisin arkasında bir metreden az bir mesafede duruyordu.

Irina devam etti: "Böylece bir silaha karşı iki bıçak olacak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve sizin de daha fazla başarı şansınız olacak. İkinizin de bana aynı anda saldırmaya karar vereceğinizi kabul ettiğimizde tabii."

Edward'la George'un bakışları tekrar kesişti. Sonra ikisinin içinde en aklı başında olan Edward diğerine başıyla bunun denemeye değer bir meydan okuma olduğu yönünde bir işaret yaptı.

George bıçağı aldı. Polisle Irina arasında altı metrelik bir mesafe vardı, Edward biraz daha yakındaydı. Irina artık onlara nişan almıyordu, sağ kolunu kalçasından aşağı doğru hareketsiz sallandırmışken tetikten çektiği işaret parmağı silahın kenarında doğru anı bekler gibi sakince duruyordu.

George Edward'ın yanına gitti. Birkaç saniye içinde ikisi aynı anda Irina'ya doğru saldıracaktı, her şeylerini ortaya koymaya kararlıydılar.

İşte tam o anda Edward George'a dönüp bıçağı tüm gücüyle onun karnına sapladı.

George savsak bir hareketle tepki vererek genci bıçaklamaya çalıştı ama sadece havaya doğru bir darbe savurmakla kaldı. Sonra karnını tutarak dizlerinin üstüne düştü, yüzünü şaşkın bir ifade kaplamıştı.

"Neden?" diye sordu incecik bir sesle.

Edward bıçağı yere attı. Onu yüzüne bakmamaya çalışarak cevapladı. Yaptığı şeyden derin bir utanç duyuyordu.

"George çok üzgünüm. Ama Jenny'ye karşı şansımız yoktu. O bir katil. Bu mesafeden elindeki silahla ölümcül. Bugün ikimizden birinin illa ölmesi gerekiyorsa bunun senin olmana karar verdim. Ama seni hazırlıksız yakalamam için senin yanında olduğuma inanman gerekiyordu."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bitir işini!"

Irina'nın sesi zımpara kâğıdı gibi sertti, bir general gibi emir vermişti.

"Ben... bunu yapamam."

Edward'ın soğukkanlı aklı artık durumu yönetmeye yetmiyordu. Kendisiyle anlaşma yapan kişinin güvenine ihanet edip onu bıçaklamış ve ellerini kana bulamıştı. Bu kadarı çok fazlaydı. O ağlamaya başlarken George yere uzanıp çaresizce yarasına tampon yapmaya çalışıyordu.

Irina silahın namlusunu Edward'ın şakağına dayadı.

"Hâlâ seni öldürüp onu kurtarabilirim."

Edward'ın tek istediği ona işkence etmeye son vermesiydi. Bıçağı tekrar eline alıp sapını iyice sıkarak George'a yaklaştı.

"Hayır, hayır... hayır!"

Ama polisin sözleri onu durdurmadı. Edward George'un kafasını yerde sabitleyip şah damarını kesti. Net ve bitirici tek bir darbe. Sonra bıçağı yere fırlattı, durumdan, suçluluk duygusundan ve tüm bu olanlardan midesi bulanıyordu. Deli gibi nefes alıyordu, sanki ciğerleri aradığı havayı bulamadığından hep daha fazlasına ihtiyaç duyuyor gibiydi. Yere oturup içine doğru büküldü ve başını ellerinin arasına alıp hıçkırarak ağlamaya başladı. Kurbanı artık nefes almıyordu.

Irina olup biteni memnun bir tavırla izledi. Hangisi şovu için daha iyi bir ödül olabilirdi? Kan, korku, şok, ani gelişmeler, sürekli gerilim: Reality izleyicilerinin arzu ettiği her şey vardı.

"Aferin Edward, iyi iş çıkardın."

Sözleri tünelde olabileceğinden daha da alaycı çıktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sonra ciddileşti: "Seni eve geri döndüremeyeceğimin farkındasın değil mi. Aksi halde gördüklerini diğerlerine anlatırsın."

Edward kapalı gözlerini sıkarak başını sallıyordu. O sesi bir daha asla duymak istemiyor, o kadını bir daha görmek istemiyordu. Söylediklerini güçlükle algılıyordu, kafası karman çormandı.

Ama kadın onun tam önüne geldi, daha da acı isteyen aç ela gözlerini ona dikti. Onu görmezden gelmek imkânsızdı.

"Bu yüzden seni etkisiz hale getirmek zorundayım. Sözümü tutacağım için bugün ölmeyeceksin. Ama yarın öleceksin, evet. Ayağıma takılmış bir zincirsin artık, senden mümkün olduğunda çabuk kurtulmam gerek. Bu yüzden birkaç saat boyunca canlı ve zararsız olacaksın. Bu sonucu elde etmenin tek bir yolunu biliyorum."

Genç adam onu dinlemiyordu ama George'un ölümünün işe yaramaz bir fedakârlıktan başka bir şey olmadığını çoktan anlamıştı.

Irina, Dubois'in okulunda öğrendiği *"uraken uchi"* karate vuruşuyla hasmının şakağındaki belirli bir noktaya net ve sert bir yumruk üstü darbesi indirdi. Edward'ın beyni durdu. Bir daha asla açılmayacaktı. Bu geri dönüşü olmayan bir tür komaydı. Genç adam boylu boyunca sırt üstü yere uzandı, tamamen açık gözleri ifadesizdi.

Irina derin bir rahatlama nefesi aldı. Reality şovu kurtulmuştu. Diğer yarışmacılara anlatabileceği güvenilir bir hikâye tasarlayacaktı. Nihayetinde pek de uydurulacak bir şey yoktu. George, Edward'ın suçlu olduğundan emindi ve maskesi-

ni düşürmek için ondan yardım istemişti. Ama Edward tepki göstermiş ve bıçaklar çekilmişti… "Ah, her şey çok korkunçtu," diye düşündü kendi rolünü sergilemeye çalışan Irina. Üçü içinde üstünde kan lekesi olmayan bir tek o vardı. Hepsi bel çantasının George'a ait olduğunu ve yanından bir an olsun ayırmadığını biliyorlardı. Ama hiç kimse silahın varlığından haberdar değildi. Silahı yok etmek en iyisiydi, diğerlerini ortadan kaldırmak için kullanmayacaktı ne de olsa. Silah olmadan tünelde olup bitenlerin gerçek dinamiğini tahmin etmek imkânsızdı. Tek yapması gereken inandırıcı şekilde rol yapmaktı ve artık bunu yapabileceğini hissediyordu. Kendini yeniden bulmuştu.

***

"George'un silahı çıkardığını gördüğümde, gerçekten de korktum."

Vasilij Irina'yla birkaç gün önce sonlanan ikinci reality hakkında konuşuyordu. Adadaki kıyımdan sonra birbirilerini ilk görüşleriydi.

"Bana daha fazla güvendiğini düşünüyordum."

"Irina sen en iyisisin, ama… silahsızdın ve sana yardım edemezdik, yapabildiğimiz tek şey burada Kolombo'da dev ekranlardan olup bitenleri güçsüz bir halde izlemekti. Farklı şekilde düzen kurmak gerek: Bir mikrofon kullanman lazım ve kimliğinin ortaya çıkması halinde adada müdahaleye hazır silahlı adamlarımızın olması gerek."

"Hayır, reality şovun kuralları benim için değişmez: Ya ben kazanırım ya da beni yok eden yarışmacılar. Ama programa ilgiyi artırmak için onlara da bir şans bırakmak zorundayız."

BELONGSTO KAKTUS TEAM

"Israr ediyorum: Bu çok tehlikeli."

Vasilij'in içten tonu onu memnun etti. Liderini ve onunla birlikte kurdukları her şeyi kaybetmekten korku duyduğu açıktı.

"Öğütlerine değer veriyorum ama ben risk almayı tercih ediyorum. Hatalardan ders alıp yapılması gereken başka iyileştirmeler var tabii. Tüm odalarda aynı renkte nevresim takımı kullanılmasını istiyorum. Maldivler'den Bahamalar'a geçtiğimizde oradaki ana tünelin pürüzsüz bir tüp olacak şekilde yapılmasını istiyorum, böylece kurbanlarımı daha kolay sürükleyebilirim. Şimdiki kumlu ve engebeli tünel zemini beni engelliyor ve çok değerli olan zamanımı kaybettiriyor."

"Ama o kum seni kurtardı."

"Doğru. Edward'ın peşinden ilerlerken George ile aralarında anlamlı bir bakışma olduğunu fark ettim. Saniyeden bile az sürdü ama bu detay gözümden kaçmadı. Böylece tökezler gibi numara yapıp hiçbiri fark etmeden yerden bir avuç kum aldım."

"O zaman bu haliyle daha iyi değil mi yani..?"

"Hayır. Yarışmacılardan biri de aynı şeyi düşünüp benim gözlerime kum atabilir. Evde olduğumuz sürece sorun ortaya çıkmaz. Ama kumsalda olduğumuz nadir anlarda güneş gözlüğü takacağım. Ama tünelde ne sürpriz ne de kanıt olmamalı. Pürüzsüz bir yüzey istiyorum."

"Tamam. Maldivler'de bir reality daha olacak sonra Bahamalar'a geçeceğiz değil mi?"

"Evet. Şu andan itibaren yarışmacıların her yıl farklı yerlerden seçilmesine karar verdim. Bu daha ihtiyatlı. Bir sonrakile-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ri İspanya'dan getirtelim mesela. Ve Bahamalar'da yapılacak olan bir sonrakine de Fransa'dan gelsinler. Sonraki… İtalya olsun. Ne dersin?"

"Dünyada yarışmacıları bulabileceğimiz ve reality şovu yapabileceğimiz çok sayıda farklı ülke var. *Görünmez Düşman,* çok yaşasın!"

Bunları dedikten sonra kadehlere *Louis Roderer Cristal* doldurdu. Yanlarında onlarla birlikte kutlama yapmak üzere Irina'nın "sihirli çemberinin" diğer üyeleri de vardı: Hans ve Tony… Muhasebe işlerinin yöneticisi ve reality şovun sesi. Şampanya kabarcıkları Bahamalar'da olacaklarla ilgili en ufak bir sır bile vermiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ADADA GERÇEKTEN NELER OLDU?

Üçüncü ve dördüncü reality de başarıyla son bulmuştu. Irina dört yılda otuz altı kişiyi öldürmüştü, tam bir atomik sezyum saat kadar dakikti. Ve durmaya da niyeti yoktu. Her seferinde aklına yeni fikirler, iyileştirmeler geliyor bir sonraki şovu canlandırmak için bir şeyler icat ediyordu. Bundan zevk aldığı ve bir sonraki bölüme başlamak için sabırsızlandığı her halinden belliydi.

Turner oyun dışı kalmış, Popov ölmüştü: Artık önünü kesecek düşmanı kalmamıştı. Bazen dişine layık bir düşmanı özlemiyor değildi. Los Angeles'ta kimse ona çelme takmaya cesaret edemiyordu ve polis, başarılı yatırımlar sayesinde kısa sürede zenginleşmesinden şüphe duymasına rağmen neyle uğraştığını uzaktan yakından hayal dahi edemiyordu. Kendine en iyi avukatları ve banka müdürlerini tutabiliyordu, artık görünmez olması gerekmiyordu.

Şimdi 2010 reality şovunda yer almak üzere seçilecek İtalyan katılımcıların başvurularını inceliyordu. Her zamanki gibi Vasilij ile değerlendirme yapıyordu. Bu artık bir rutindi, ondan başka kimse yarışmacı seçimlerinde yer almamıştı.

"Pastacı kızın güzel bir yüzü var ama biraz kilolu gibi geldi. Benim için sorun değil ama kamera kayıtlarını görmek istiyorum."

BELONGSTO KAKTUS TEAM

Vasilij büyük bir özenle patronunun her bir gözlemini bir tablete not alıyordu.

"Şu yeni psikoloji mezunu kız ilgimi çekti. Çaresiz bir civciv gibi gözüküyor ama başvurduğuna göre o kadar kırılgan ve özgüven yoksunu olmamalı. Tabii bunun yaşam savaşı verilecek bir reality şov olduğunu bilmiyor. Diğer yarışmacılar onu korumaya mı çalışacak yoksa hemen kaderine mi terk edecekler, bunu görmek ilginç olacak."

"İki erkek kardeşe ne diyorsun?"

"Onları da seçtim. İlk defa eve birbirini iyi tanıyan ve hiç şüphesiz diğerlerine, yani olası katillere karşı birleşerek hareket edecek, aile bağı olan iki kişi katılacak. Onlar hakkında ne öğrendin?"

"Ebeveynleri bir trafik kazasında öldüğünde biri ergen diğeri ise henüz çocukmuş. Büyük olan çok koruyucu, küçükse çok sessiz görünüyor."

"Muhteşem! Bunlar ortalığı karıştıracak, saatli bomba gibiler."

"Peki ya şu elektronik mühendisi?"

Irina yüzünü buruşturdu.

"Hayır, o olmasın. İsmi Harry Miller olan biri başrolünde İtalyan yarışmacıların olduğu bir reality şov için pek de iyi değil."

"Onu sadece ismi yüzünden mi eliyorsun?"

"Hayır onu eliyorum çünkü onda farklı hiçbir şey görmüyorum: Sıradan bir yüzü var, biyografisinde ilginç hiçbir detay yok... Hiç ilgimi çekmedi."

BELONGSTO KAKTUS TEAM

"Anne babası boşanmış ve annesi ardında bir not bırakarak ortadan kaybolmuş."

"Normal... babası büyükelçi ve bu tip de pamuklara sarılı, en iyi okullara giderek büyümüş. Kısa süre önce bir aşk acısı yaşamış ve Bahamalar'da biraz macera yüklü bir seyahat yaparak kafasını dağıtmak istediğini düşünüyorum. Onu çok zayıf ve önemsiz buluyorum. Böyle biri şovumu hareketlendiremez."

"Tamam elendi. Güzel vücutlu esmer için ne düşünüyorsun?"

"Özgeçmişine çok net bir fotoğraf eklemiş. Güzel ve kendinden emin. Tam bir kraliçe arı, kavga çıkarıp tartışmalara sebep olacak. Herkesin antipatisini çekecek ve göz kamaştırıcı dönüşlerle müttefik değiştirecek. Onu seçtik say."

***

2010. Korku şovunun başlamasına beş gün kalmıştı.

"Irina bir sorun var."

Vasilij onu cep telefonundan aramıştı. Kendilerinden daha etkili çözümler istemek üzere olduğu reji sorumlularıyla bir toplantının tam ortasındaydı. Üçüncü, yani Maldivler'de yapılan son reality muhteşem bir şekilde çekilmişti. Bahamalarda yapılan ilk, yani dördündü şovda ise bir adım gerilemişlerdi, bu belki de mikro kameraların farklı pozisyonları sebebiyleydi ve Irina daha net detay görüntü verilmesini istiyordu.

"Ne var? Toplantıda olduğumu biliyorsun," dedi sabırsız bir tonla.

"Evet affedersin. Acil bir durum var ve senin yönlendirmene ihtiyacım var."

"Ne oldu?"

"Yarışmacılardan biri ayağını kırmış. Neredeyse gerçek olamayacak bir ev kazası. Cinayet romanı yazarı var ya, o işte."

"Kahretsin, en güçlü yarışmacılardan biriydi! Yazma şekline bakılırsa kılık değiştirmiş bir katil olması beni şaşırtmazdı."

"Maalesef aramızda olamayacak. Sol bacakta çoklu kırık. Tekrar yürümesi için üç haftaya ihtiyaç var. O da koltuk değnekleriyle."

"Sen de benden hemen onun yerine geçecek ismi istiyorsun."

"Aynen."

"Her şeyden önce yazarı arayıp ona şova katılamıyor olmasının bize zarar verdiğini bildir. Ondan bunun para olarak karşılığını ancak reality şov hakkında asla tek bir kelime etmemesi halinde talep etmeyeceğimizi ilet."

"Çoktan yaptım."

"Yerine geçecek kişi için... Of, aklıma bir tek şu Miller geliyor. Sonuç olarak karmaşanın içine atacak bir "profesöre" ihtiyacımız olabilir. Umalım da Edward gibi akıllı olsun böylece onu yok ederken keyif alalım. Eğer ölümcül derecede sıkıcı biri çıkarsa izleyicileri uyutmamak için ilk önce onu eleyeceğim."

"Tamam, onu hemen arıyorum. Ümit edelim de başka bir işi çıkmamış olsun."

"O mu? Yok canım. Klasik işten eve, evden işe gidip gelen tiplerden."

***

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Irina onu hafife aldığını hemen anladı. Harry'de bir şey vardı. Zayıf karakterli ve sıkıcı entelektüellerden değildi. Durumlara uyum sağlayabilen, mantık yürütebilen, akıllı biriydi ve esnek ve keskin bir zekâya sahipti. Diğerlerine rahat ve kendinden emin görünerek rahatsız anları değiştiriyordu. Korkuya karşı zihinsel yaklaşımı çok ilginçti. Irina onunla sohbet etmekten keyif alıyordu ve bu yüzden onu sona bırakmaya karar verdi. Onun maskesini düşürecek kadar yetenekli olduğunu düşünmüyordu ve ona şovun dinamikleri için faydalı gibi geliyordu. Lider olmadığı halde doğru zamanda doğru şeyler söylüyor ve hayatta kalanlara umut veriyordu. İzleyicilerden aldığı değerlendirme son derece iyiydi. Irina şüpheleri yarışmacılardan biri üstünde yoğunlaştırmayı başarmıştı ve böylece yarışmacı, macera arkadaşları tarafından ortadan kaldırılmıştı. Ama kâbus devam ediyordu. Her gün biri ölüyordu. Boğularak, bıçaklanarak, kafası kesilerek, elektrik çarparak, zehirlenerek... Yarışmacılardan birinin havaya uçtuğu an büyük bir zevkti. Harry bir noktada Irina'dan şüphelenmişti ama kadın durumu ustaca tersine çevirmeyi başarmıştı. Artık herkes herkesten şüpheleniyordu. Ve her halükârda Harry'nin güvenini kazanmayı başarmıştı. Onu manipüle etmekten hoşlanıyordu ama kafasının derinliklerine girip hareketlerini tahmin etmekte zorlanıyordu. Senaryo gereği maskesini attığı anda onu izleyicilerin önünde küçük düşürüp hata ve saflığını yüzüne vurmak zorundaydı. Saldırgan ve kibirli olmalıydı. Ama bazı açılardan Harry ile yüzleşmek heyecan yüklü oldu. Aralarında karşılıklı bir elektriklenme ortaya çıkmıştı.

***

BELONGSTO KAKTÜS TEAM

Sadece ikisi kalmıştı: Irina ve Harry. Diğer tüm yarışmacılar katledilmişti.

Son sahne için Irina başka bir cehennem oyunu düşünmüştü: İkisine eşit mesafede duran bir masaya konmuş bir tabanca. Harry silaha koşmada daha hızlı davranmıştı. Ateş etmiş ancak Irina'yı vuramamıştı. Irina saklanmış ve Harry onu bulmuştu. Şimdi karşısında duruyordu ama silahsız olmasına rağmen kadında korkudan eser yoktu.

"Ne var? Tereddüt mü ediyorsun? Ah tabii ya, sen daha önce kimseyi öldürmedin ve birden hedef ben olsam bile bunun hiç de kolay olmadığını fark ediyorsun."

Sonra Irina, gözlerini gözlerinden bir an bile çekmeden ona doğru ilerledi. Harry tetiği çekti. Mermi ateşlenmedi. Sanki şarjör boşmuş gibiydi.

"Sürpriz! Silahta tek bir mermi bırakmıştım. Ve sen onu duvara ateş ederek harcadın."

Bu doğru değildi, doğru olamazdı! Harry gerilerken tetiği birkaç kez daha çekti. Ateş yoktu. Silah artık onu koruyamazdı. Bir anda kendini tamamen savunmasız ve çok yorgun hissetti, her şeyden çok yorulmuştu.

Kadın onun yanına varıp silahı kaptı, Harry tükenmiş ve inanmaz bir halde dizlerinin üstüne düştü.

"Sen tam bir aptalsın. Neden sana gerçekleri söylediğimi düşündün ki? Kadınlara asla güvenme, özellikle de katil olanlara!"

Harry kafasını güçlükle yerden kaldırırken ona şarjörü gösterdi, yuvarlak haznenin içinde iki boş delikten sonra üç kurşun daha vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Silaha önce ben ulaşmış olsaydım tek bir mermi bana yeter de artardı. Senin ulaşman halinde ise tek bir merminin büyük olasılıkla yetmeyeceği kesindi. Ve tabii içinde başka mermiler olduğunu da çok geç anlayacaktın. Seni bu kurşun hilesini yapmadan öldüremezdim. Rus ruleti oynamaya benziyor."

Bir bilek hareketiyle şarjörü ateş edecek şekilde döndürdü.

"Güzel, yeterince eğlendim. Hızlı ve acısız bir ölümü hak ettin. Bay bay."

Silahı hareketsiz ve pes etmiş haldeki son yarışmacıya doğrulttu.

Tam o anda salonun pencerelerinden birinin önünden biri geçti. Bir adam...

Gölgeyi gören Irina ateş etti. Ama Harry'ye değil de yabancıya doğru. Camdan mikro çatlaklardan bir örümcek ağı oluşturarak geçen mermi kurbanın tam alnına isabet etti.

Irina'nın anlık dikkat kaybından faydalanan Harry dört metre kadar uzaktaki kapıya koştu. Hemen dışarı çıktı. Ormana doğru koştu. Saklanmak zorundaydı. Ve de olup biteni anlamak.

Kadın ardından ateş etmedi. İki mermisi kalmıştı ve diğer adamın ortaya çıkmasıyla tamamen şaşkına dönmüştü. Mermilerini riske atamazdı. Son kurbanını görmek için dışarı çıktı. Kimdi bu? Nereden gelmişti?

"Vasilij, evin dışında ben seni duyamam ama sen beni duyabilirsin. Neler oluyor? Bu adam kim? Araştır ve bana bilgi ver. Ben artık evin içinde kalamam. Etrafımın sarılma tehlikesi olabilir ve belki de tüneli kullanacak vaktim bile yok. Başka bir sistem aracılığıyla irtibatta kalmamız gerek. Bir yolunu bul, hemen!"

BELONGSTO KAKTUS TEAM

İki yüz kilometreden fazla bir uzaklıktaki *Görünmez Düşman'ın* merkez üssündeki Vasilij bir küfür savurdu: "Lanet olsun, ona kulaklık kullanmasını söylemiştim! Şimdi onunla nasıl iletişim kuracağım? Beni iyi dinleyin: Tüm çalışanların, adadaki tüm aktif kameraların canlı görüntülerine odaklanmasını istiyorum. Diğer vardiyalı çalışanları da arayın, on beş dakika içinde bize yardım etmek için buraya gelmek zorundalar." Sonra kısmen yüksek sesle düşünerek, kısmen de etrafında adamlarla konuşarak devam etti: "Nereden çıktı o adam? Yayına başlarken orada kimsecikler yoktu. Miller dışındaki tüm yarışmacılar öldü. Tony son yarışmacının hareketlerini izle ve bir şey olursa hemen bana bilgi ver. Ve biri bana o yabancının nereden geldiğini söylesin. Irina büyük tehlike altında olabilir. Geleceğimiz ona bağlı. Ona ulaşabilmemizin en hızlı yolu ne?"

***

Vurulan adam yere yığılmıştı. Oldukça bronzlaşmış atletik bir vücudu vardı. Tam ortada altın ve gümüş iplikle işlenmiş bir çapa figürü olan enine siyah çizgili beyaz bir gömlek giyiyordu. Omuzlarına dökülen kare yaka göğüs hizasında düğümlenmişti. Kıyafetler şüpheye yer bırakmıyordu. Irina bir denizciyi öldürmüş olduğunu hemen anladı. Bu çok kötü bir haberdi. Denizciler asla yalnız olmazdı. Birinin olduğu yerde mürettebatın geri kalanı da var demekti. Adaya bir gemi mi gelmişti? Ne zaman? Neden? Bu alanın herhangi bir ticari yolun dışında olduğundan emindi, bu yönde sayısız kontroller yapılmıştı. Ne olmuş olabilirdi? Cesedin yanında yarı otomatik bir tüfek ve bir de radyo duruyordu. Belki de denizci cam-

BELONGS TO KANTIS TEAM

dan bakmadan önce biriyle irtibat halindeydi. Sonra karşısında tatil yapan siviller olduğunu düşünüp iki yarışmacıya görünme kararı almıştı.

Birden telsizden cızırtılı metalik bir ses geldi ve İngilizce konuşan biri duyuldu: "Neredesin Duncan? Cevap ver. Evin sahiplerini bulabildin mi?"

Irina bir ürperti hissetti. Evet, denizci birine bilgi aktarmıştı. Bu her kimse muhatabının ölmüş olduğunu anlamamıştı. Ama bu sessizlik kesinlikle şüphe uyandıracaktı.

Kaybedecek vakit yoktu. Irina radyoyu kaptı.

***

Hans nefes nefese geri döndü. Eylem adamı değildi, hesapları düzenli tutması gereken mali sorumluydu o kadar. Acil durum söz konusu olduğundan Nassau'ya helikopterle gitmeyi teklif etmişti, sonuçta adaya ulaşmanın en hızlı yolu buydu.

"Soru sormayan birini buldum, bize kırk bin dolara helikopterini kiralayacak. Ama pilotluğu kendisi yapmak istiyor."

Vasilij'in cevabı hazırdı: "Aferin, çok..."

Büyük ekrandaki Irina sözünü kesti.

"Elimde bir radyo var, 150 mhz serbest frekansına ayarlıyorum. Sesinizi duyurun. Hızlı!"

"Telsizimiz yok ..." dedi Hans.

"Evet, var!" diye bağırdı Vasilij. Hızla küçük depo gibi bir yere koşup raflardan birinin önünde durdu.

"Çok iyi bir şey, emret!"

Oraya belirli bir mesafeden irtibatta kalmayı sağlayacak çeşitli donanımlar yerleştirmişti. Bunları acil durum halinde merkez üssüyle irtibat kurabilsin diye ikna etmek üzere

Irina'ya göstermek için kendine söz vermişti. Hatta bundan ona bahsetmişti bile.

Muzaffer bir şekilde kontrol odasına döndü, pillerin çalıştığından emin olduktan sonra aleti ayarladı.

"Merkez üssü patronu arıyor. Beni duyuyor musun?"

Irina'nın yüzü aydınlandı: "Evet! Seni duyuyorum. Böyle devam et, isim ya da açıklayıcı detay kullanmayalım. Bana bilgi verin."

"Helikopterle yola çıkıp bir saat içinde orada olabiliriz."

"Eğer en hızlı çözüm buysa yapın."

"Ne olduğunu hâlâ bilmiyoruz, çünkü mikro kameralar bölgenin tüm çevresini kapsamıyor.

"Sana ben söyleyeyim: Adaya bir gemi geldi."

"Evet, son şeye bakınca... kurbana... biz de aynı şüpheye kapıldık. Dayan, seni en kısa zamanda oradan alacağız."

"Yarışmacı?"

"Birkaç kez gözden kaybettik ama sonra tekrar bulduk. Şu an için yalnız ve kör gibi ilerliyor."

"Kesinlikle halledilmesi gerek."

"Buradan o şekilde bir müdahale yapamayız, oraya vardığımızda icabına bakarız."

"Herhangi bir gelişme olunca beni hemen bilgilendirin."

"Anlaştık."

***

Harry Miller palmiye ve mangrovlar arasında varlığını tamamen gizlemeye çalışarak ve etrafına saplantılı bir şekilde bakarak ilerliyordu. Yorgunluktan ve şok edici duyguların gelgitinden tükenmiş vaziyetteydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tüm macera arkadaşları öldürülmüştü, ölümle burun buruna kalmıştı, mucize eseri kaçmıştı ama muhtemelen katil işini tamamlamak için onu avlamaya çıkmıştı. Ama şimdi ortaya bir yabancının çıkmasıyla senaryo tamamen değişmişti. Bu kişi Laura olarak bildiği katilin suç ortaklarından biri değildi. Aksine onu vuruş hızına bakılırsa hiç şüphesiz kadının düşmanıydı. Adada başka insanlar da var mıydı? Ona yardım ederler miydi yoksa onlar da o kadın kadar tehlikeli boğaz kesen katiller miydi?

"Kıpırdama!" dedi arkasından gelen bir ses İngilizce. Tehditkâr bir tonu vardı.

Harry anında durdu.

"Ellerini kaldır ve dön. Yavaşça."

Genç adam nefesini tutup denileni yaptı. Karşısında zayıf ve oldukça kısa boylu bir denizci buldu. Üstüne bir tüfek doğrultmuştu.

"Kimsin?"

"Ben… benim adım Harry Miller. Bir kadın öldürmek için beni arıyor. Tehlikeli, az önce senin bir arkadaşını öldürdü ve daha başka birçok masum insanı katletti."

Adam onu karşısında dengesiz biri varmış gibi temkinli bir şekilde izliyordu. İkisi de birkaç saniye sustu. Silahlı adam Harry'nin berrak fakat korku yüklü bakışlarında şüphelerine bir cevap arıyordu.

Sonra denizci silahını onun üstünden çekmeden telsizini kurcaladı. "Ben Stanley. Adada kendini öldürmek isteyen bir katil olduğunu söyleyen bir adam buldum. Kadın bizim adamımızı da indirmiş. Buna inanmanın güç olduğunu biliyorum ama…"

Komutları bekledi ve birkaç saniye sonra karşılık verdi: "Tamam."

Harry'ye dönüp düz bir sesle konuştu: "Kaptan seni görmek istiyor. Hemen. Doğuya doğru ilerle ve bir aptallık yapma. Yarım saate varırız."

Mikro kameralardan biri her şeyi kaydediyordu.

***

"Irina, Miller mürettebattan başka bir denizciyle irtibat kurdu."

"O iğrenç böcek... ne konuştular?"

"Ne yazık ki bilmiyoruz, görüntü var ama ses yok. Miller'ı tutsak almışlar gibi görünüyor."

"Bunlar korsan değil, onun doğruyu söylediğinden emin olmak isteyecekler. Böylece onu yok etmek de zorlaşacak... Siz neredesiniz?"

"Şimdi helikopterle yola çıkıyoruz. Sahilde eve en yakın noktaya ineceğiz. Onlardan önce sana ulaşmak zorundayız... dikkatli ol."

"Acele edin."

"Helikopterde irtibatta kalabilir miyiz bilmiyorum. Direkt muhatabın olarak genel merkezde Hans olacak."

"Tamam, kalkın artık!"

Irina'nın söyleyecek bir şeyi kalmamıştı. Reality... Belki de sırrı muhafaza etmenin artık hiç yolu yoktu. Mürettebatın tümünü öldüremezdi. Miller girişimini paramparça etmek üzereydi. Lanet olasıca piç! İntikam hissinin verdiği zulüm, zararın vahametinden daha büyüktü. Alınacak zarar ise neredeyse ölçülemez boyuttaydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

***

"Gerçek ölülerin olduğu bir reality şov. Siz dalga mı geçiyorsunuz..."

"Hayır, kesinlikle hayır! Hepsi doğru! Size cesetlerin yerlerini gösterebilirim, bildiğim kadarıyla tüm olup biteni anlatıp kurgulayabilirim. Ama o kadını durdurmak zorundasınız! Aksi halde yine öldürecek."

Yüzbaşı Grant altmış yaşlarındaydı, dağınık beyaz sakalı adama deniz kurdu ifadesi veriyordu. Gözlerinde karmaşık durumlara alışkın birinin kurşuni bakışları vardı ama Harry'nin anlattıklarına inanmak onun için her halükârda çok zordu.

"Eğer söylediğiniz gibiyse bu katil şu an tuzağa düşmüş halde: Adada suç ortakları yok ve onlarla irtibat kursa bile biz ona herkesten daha önce ulaşacağız."

"Bundan o kadar emin olmayın. Sizin bu Tanrı'nın unuttuğu yerde ne işiniz var?"

"Gemide bir sorun var ve adamlarım tamir yapıyor. Sorunu fark ettiğimizde mürettebatımı güvenceye almak istedim. Böylece rota değiştirip en yakındaki adaya yöneldik. Bölgede yaşam olduğu ve zaman kazanmak için bize yardım edecek birilerini bulmak ümidiyle devriye için bir ekip gönderdim. Adamlarımdan biri olan Duncan bize bir evin varlığını bildirdi ama sonra kendisiyle irtibat koptu."

Harry hararetle tepki verdi: "Gördünüz mü? Haklı olduğumu gördünüz mü? En iyi silahlı adamlarınızdan on tanesini gönderin ve o deliyi yakalayın..."

"Sakin olur Bay Miller. Bu noktada ben hiçbir şeyden emin değilim ve şüphesiz mürettebatımı ölüme göndermeye de hiç niye-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tim yok. Bir tanesi emirleri uyguladığı için çoktan öldü belki de. Geminin etrafındaki koruyucu kordonu güçlendireceğim, gidip de azılı bir katili kızdırmaya hiç niyetim yok. Durumu Nassau'daki yetkililere telsizle haber vereceğim, gerisini onlar düşünsün."

Harry ona vahşi gözlerle baktı.

"Ciddi olamazsınız... Adamlarınızın hayatını gönülden önemsemenizi anlıyorum ama böyle vurdum duymaz hareket edemezsiniz: Eğer o kadın buradan sağ kurtulursa başka bir yerde aynı şeyi yapmaya yeniden başlayabilir. Onu durdurmak gerek. Hemen şimdi."

"Bay Miller gemimde Tanrı'dan sonra en yüksek mertebedeki kişi benim. Siz bir sivilsiniz ve benim emirlerime uyma yükümlülüğünüz yok. Ama size ısrar etmemenizi tavsiye ediyorum. Durum zaten karmaşık ve ben, ruh hali oldukça kolay değişebilen biriyim."

Adam mesajını net bir şekilde verebilmek için ona sert gözlerle baktı.

Harry kendini tükenmiş bir halde koltuğuna bıraktı.

***

Elli dakika sonra helikopterin pilotu ufukta görünen bir adayı işaret etti.

"İşte orada, biraz sonra inebiliriz."

"O da ne... şu yükselen siyah bulut?"

"Sanırım duman. Adada yangın falan çıkmış olmalı, hem de büyük bir yangın."

Vasilij bir ürperti hissetti. Görünen o ki gemidekiler çoktan eve ulaşmıştı. Irina içeride barikat kurmuştu ve onlar da kadını ele geçirmek için evi ateşe vermişti. Ölmüş olamazdı. O

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ölemezdi. Belki de tünellerden faydalanmıştı... Hayır, Miller denizcileri mutlaka bu konuda uyarmış olmalıydı. Irina kimbilir kaç kişiye karşı yalnız başınaydı ve kendini ele vermeden öldürüp durduğu uzun bir reality sonrası tükenmiş haldeydi. Helikopterde iki seçilmiş nişancı vardı ama artık çok geçti.

"Orada, sahilde!" diye gösterdi pilot.

Vasilij kalbinin neşeyle dolduğunu hissetti. Irina onları bekliyordu ve olduğu yeri işaret etmek için el sallıyordu. Yaralanmış ya da yakalanmış bir hali yoktu.

Helikopter kumları sarmallar halinde savurarak yere indiğinde Irina hemen binip şöyle sordu: "Keskin nişan tüfekleriniz var mı?"

"M24 mü? Üç tane var, seni düşman ateşinden korumak zorunda kalacağımızı düşünüyorduk."

"Tamam birini ben kullanacağım, diğer ikisini de getirdiğin nişancılar alsın. Beyler ateşli bir çarpışmaya hazır olun."

"Neyi ateşe verdin böyle?"

"Evi. Artık bu yer tehlike altında. Uluslararası polise kesin referans noktaları vermek istemedim. Umarım alevler bize ulaşmalarını sağlayacak her şeyi yok eder."

"Kahretsin... bu senin için çok zor olmuş olmalı."

"Hem ne zor bilemezsin Vasilij. Sanki bir organımı yakmak gibi."

***

"Kaptan dürbünler adada evin yakınına bir helikopterin indiğini gösteriyor. Duncan'ı öldürdükleri yere."

Harry yumruklarını sıktı.

"Geldiler bile. Onu götürüyorlar."

"Beni endişelendiren bu değil."

Reality şovun hayatta kalan tek yarışmacısı şaşkın kalakaldı.

"Korkarım sizi anlamıyorum."

"Eğer anlattıklarınız doğruysa siz bir görgü tanığısınız. O kadını ve organizasyonunu yakalayabilecek tek tanık. Silahlı olduklarını tahmin ediyorum. Bu durumda buraya gelip sizin ağzınızı sonsuza kadar kapatmaya çalışacaklar demektir."

"Ama siz... kendinizi koruyabilirsiniz öyle değil mi?"

"Bundan emin olabilirsiniz. Francis, sireni çal! Emrimle birlikte vurmaya hazır olun!"

***

Helikopter mavi gökyüzünde gemiden çok net görünecek şekilde yükseldi.

"Size söylüyorum bu tam bir çılgınlık! Sadece biraz para kazanmak istemiştim."

Kendini silahlı bir mücadelenin ortasında bulmayı hiç istemeyen pilot Irina'yı çaresizce ikna etmeye çalışıyordu. O bir sivildi ve onların işleriyle hiçbir ilgisi yoktu. Ama kadının sırtına dayadığı silah onu kendi niyetleriyle tamamen ters düşen emirlere uymak zorunda bırakıyordu.

"Gerçekten saldırmaya değeceğine emin misin? Bana bizi bekliyorlar gibi geliyor."

"Öyle olsa bile Vasilij, onların böyle özel nişancıları yok."

"Ama bu zırhı olan askeri bir helikopter değil, eğer yakıt tankına bir mermi isabet edecek olursa bir daha asla Nassau'ya dönemeyiz."

Irina bir an tereddüde düştü.

"Ve ya seni vururlarsa? Senin hayatın Miller'ınkinden daha değerli."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"O adamı canlı bırakamam. Çok fazla şey biliyor. Bizi uluslararası polisle karşı karşıya bırakabilir. Dünyanın hiçbir yerinde reality şov yapamayız."

"Başka bir iş bulursun, katil şovları içinde en iyisini yaparsın."

"Her şeye yeni baştan başlamak istemiyorum."

"Irina... lütfen, düşün biraz."

Vasilij ile uzun süre bakıştılar, o sırada iki eliyle birden helikopteri yönetmekte olan adam ise aklına gelen tüm duaları ediyordu.

"Tamam, Nassau'ya dönelim," dedi sonunda Irina kelimelerin ağzından çıkması için büyük bir güç sarf ederek.

Pilot sözleri ikiletmeden dönüş manevrasını yaptı.

***

"Gidiyorlar!" diye bağırdı bir denizci.

"Çatışmaya girmek istemedi. Bilge bir davranış," diye yorum yaptı kaptan.

"Yani... kurtuldum."

"Şimdilik evet. Sivil hayata geri dönmeye hazırlanın. Yarın akşam Nassau'da olacağız."

Harry Miller kâbusun bittiğine inanmakta güçlük çekiyordu. Oysa öyleydi, hayatta kalmıştı ve evine geri dönebilecekti. Kâbus kraliçesini yenmişti. Onu ihbar edecekti, Interpol'e her şeyi anlatacaktı ve o kadın en kısa sürede yakalanacaktı. Organizasyonu da temelden yok edilecekti.

Peki o zaman kaptan neden "şimdilik" demişti? Bir dil sürçmesi miydi, yoksa o da bir şekilde Harry ile en "*top killer*" arasındaki karşılaşmanın henüz sonlanmadığını mı hissediyordu?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

SONSÖZ

İşte, hatırlamak iyi geldi. Sayısız kötü an oldu ama hepsi de yaklaşmakta olan zorluklar karşısında ruhu güçlendirmek içindi. Çünkü pes etmeye hiç niyetim yok. Ben bir suç girişimcisiyim, geliştirmek için yeni bir fikir bulacağım. Ve ben katillerin en iyisiyim, bu yüzden öldürmeye devam edeceğim. İnsan yaptığı şeydir. Benim de yaşadığımı hissetmek için inşa edip öldürmeye ihtiyacım var. Hırs, iş, suç ve cinayet... Tek bildiğim alfabe bu.

Bir kızım var ama annesi hakkında hiçbir şey bilmeden büyüyecek. Onunla ilgilendiğim iki yıl zarfında ona bir kez bile ninni söylemedim. Eğer onu nadiren de olsa okşadıysam bu, ağlamayı bırakması içindi. Sessiz bir karaktere sahip. Kolayca gülümsüyor, benden çok farklı. Annemi doğarken kaybettim ben, kızım ise babasını daha doğmadan kaybetti. Hayatını uzaktan izleyeceğim, onu kötülük yapmaya çalışan biri olursa koruyacağım. Bunu Adam'a borçluyum. Ama ona, bana kimsenin vermediği şefkati hediye edemem.

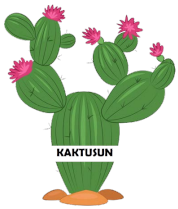
Harry Miller şu an tanrıların bir insana sunabileceği tüm şansı tüketti. Kaçtığı saldırıların sayısını bile unuttum. Bunun bu şekilde sürmeyeceği çok açık. Dünya ikimizi barındıramayacak kadar küçük. Onu küçümsememeyi öğrendim. Bir sonraki karşılaşmamız son olacak.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Belki de o zaman onu özleyeceğim. Çünkü bazı açılardan, kabul etmeliyim ki zorlu bir rakip. Bir daha asla onun gibi, normalliğinden en iyi şekilde yararlanabilen biriyle uğraşmak zorunda kalmayacağım. Belki de kaderin bizi bir araya getirmesi bir rastlantı değildir. Ama ölmek zorunda. Ve yakında ölecek. Hesaplaşma vakti yakın, bunu hissediyorum.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

TEŞEKKÜR

Kitaplarım her basıldığında ortaya o pasta üstündeki çilek sorunu çıkar: Bu nihai sonuca katkıda bulunan herkese teşekkür etme zorunluluğu. Herkese mi? Bunun için beş sayfaya daha ihtiyaç var ve böyle bir şey editörün hiç hoşuna gitmez. O zaman ben de B planına geçiyorum: Acımasız bir eleme yapıyor ve bir sonraki satırlarda kendini yanlışlıkla görmeyenler olmamasını umuyorum.

Öncelikle ilk kitabımın e-kitap olarak lansmanını yapan ve ikinci ve üçüncü kitapları da hemen kabul eden Libromania Yayınevi'ne teşekkürler. Şu ana kadar bu e-kitapları hep basılı hale dönüştüren De Agostini'ye teşekkürler. Editörün son çabamı sürekli takdir etmeyebileceğini düşündüm ama o her seferinde bana yeni bir sözleşmeyle geldi. Pekâlâ öyleyse! Cevap ve öneriler konusunda hep çok net ve hızlı olan Antonio La Gala ve Caterina Viscanti'ye özellikle teşekkürler.

Sabırlı ve zamanında gelen revizyonları için Marina Migliavacca'ya teşekkürler. Editörün işi çok hassastır çünkü yazarı, eseri iyileştirmek için bir şeyin değişmesi gerektiğine ikna etmek zorundadır. Bana kalsa bir virgülü bile değiştirmem ama Marina'nın romanlarım üzerinde olumlu bir etkisi olduğunu kabul etmek zorundayım. O zaman… teşekkürler Marina, beni desteklemeye ve bana tahammül etmeye devam et.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Kafamın sıkça başka bir yerde olduğunu gördüklerinde benim yeni bir kitap üstünde düşündüğümü bilen annem Ornella, babam Francesco ve kız kardeşim Silvia'ya teşekkürler.

Konunun kritik düğüm noktalarıyla ilgili mükemmel fikirleri ve bunları kendi fikirlerim gibi kullanmama izin verdiği için Marco Raschi'ye teşekkürler. Hataları fark edip bunların önünü hemen kestikleri için dostlarım Amanda Cattaneo, Daniele Aina, Monica Tomatis, Simona Abriani'ye teşekkürler. Yanılıyor olabilirim ama hatalarımı bulurken çok eğlendiklerini hissediyorum.

Belarus isimlerinin yaratılma sürecindeki yardımları için Sara Prencipe'ye teşekkürler.

Beni dikkat ve sevgiyle takip eden Facebook, Twitter, Instagram, Google-Plus ve LinkedIn takipçilerime teşekkürler. Sosyal medyaya girip de takdirlerine tanıklık etmeme karar veren, hiç tanımadığım okurların iltifatlarını görmek benim gibi narsist bir tip için büyük bir zevk.

Ve son olarak bu kitabı almak için zaman ve para ayıran sizlere teşekkürler. Buna değmiştir umarım, ben elimden gelenin en iyisini yaptım ve bence şu ana kadar Libromania'ya sunduğum üç kitabın içinde en iyisi bu.

Eğer sizi ikna etmeyi başardıysam en "*top killer*" serisinin dördüncüsüyle en kısa zamanda tekrar görüşmek üzere (umarım).

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ucunda büyük bir para ödülü olan bir oyun…
Issız bir ada ve on yarışmacı.

Sıradan yaşamlarından sıkılan bu insanlar, hayatlarına biraz renk katmak ve sonundaki büyük ödülü elde etmek için bir yarışmaya katılırlar. Ne olduğunu tam olarak bilemedikleri bu yarışma, büyük bir gizlilikle hazırlanmaktadır. Issız bir adaya götürüldüklerinde ise yarışmanın şok edici kurallarıyla tanışırlar: Adadaki bu on kişiden biri acımasız bir katildir ve bu katilin amacı adada geçen her gün bir yarışmacının hayatına son vererek büyük ödüle ulaşmaktır. Yarışmacıların bu ıssız adadan kurtulmaları için katili bulup yok etmeleri gerekmektedir. Bu dokuz kişinin, katilin keskin zekâsı karşısında başarıya ulaşıp ulaşamayacaklarını okuyacağınız bu kitabı aklınızdan çıkaramayacaksınız.

BELONGSTO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM